

МАРИЯ БАРЕТ

ПОРОЧНА МАНИЯ

МАРИЯ БАРЕТ ПОРОЧНА МАНИЯ

Превод: Пенка Стефанова

chitanka.info

От смъртта на майка си, до убийството на съпруга ѝ Франческа се сблъсква само с насилие, омраза и ревност. Едва когато избягва от миналото си, за да обърне нова страница в живота си тя намира истинската любов в лицето на Патрик Девлин. Но обикновеното италианско момиче не е добра партия за амбициозния политик, затова Патрик прекъсва връзката си с Франческа. След време тя става известна модна дизайнерка, а той виден политик, но злокобната сянка на миналото ги среща отново.

ПРОЛОГ

Вятърът беше яростен.

Той духаше срещу южноиталианския склон на ледени пориви, дърпаше крехките голи клони на маслиновите дръвчета и превръщаше дъжда в лапавица, която се сипеше по пресъхналия пейзаж. Шибаше гробището на църквата „Сан Никола“, мачкаше ранните пролетни цветя и караше малката групичка опечалени да потреперват болезнено.

— Дай им вечен покой, о, Господи, и нека вечна светлина грее над тях!

Хората от малката група наведоха глави, докато ковчегът се спускаше в гроба.

— Нека почиват в мир!

Направиха същото, когато сандъчето от маслиново дърво беше поставено до него. Малкото момиченце заплака.

— В името на Отца и Сина, и Светаго Духа.

Всички се прекръстиха и в последвалото почтително мълчание кратките, разтърсващи ридания на детето огласяха склона, докато вятърът ги разнасяше по въздуха, болезнени и жални.

— Амин!

— Амин!

— Лено, хайде, чакаме те!

Възрастният свещеник докосна ръката на младежа и го усети как трепва при допира.

— Моля те, Лено!

Но младежът продължи да гледа втренчено отворения гроб и двата ковчеза, изпръскани с подгизнала пръст.

Свещеникът се извърна назад към малкото момиченце, застанало само до църквата. Голите му крачета бяха болезнено зачервени там, където лапавицата беше напукала кожата. Крехката му фигурка

потреперваше от силния вятър. Той придърпа черните поли на расото около себе си.

— Лено, Франческа чака. Моля те. Остави вече Елизабет, нека почива. Ела с мен при Франческа.

Той отново го докосна и го дръпна леко за ръката.

— Не ме докосвай, ти... — младежът се обърна рязко и свещеникът се сблъска с пълната сила на гнева му. — Вземи Франческа... Вървете!... Просто си вървете и ме оставете сам с жена ми — след това се отдръпна ядно от свещеника и застана с лице към ледения, суров вятър.

— Но Елизабет е мъртва, Лено, моля те. Дръпни се от гроба.

— Мъртва! — процеди младежът и се обърна. — Не, Елизабет не е мъртва, не и за мен, никога!

Той наблюдаваше отблизо лицето на свещеника, сякаш го чакаше да изрази някакво несъгласие, след това го видя да поглежда през рамо към момиченцето.

— Тя! — кресна младежът. — Тя е мъртва! Махни я от очите ми! — след това тръгна яростно към нея с лице, изкривено от гняв.

— Лено! Спри веднага! — прозвуча ясно и остро гласът на свещеника. Младежът се спря. — В името на Бога! Какво правиш, Лено?

Внезапно объркан, младежът погледна назад към свещеника.

— Аз... — болката и мъката му бяха като отворена, кървяща рана. Той сведе глава.

— Лено — свещеникът се приближи до него. — Франческа е твоя дъщеря. Моля те, толкова си безмилостен към нея. Тя е просто едно дете, невинно дете, и има нужда от теб, защото си няма никого — погледна младежа в очите. — Моля те, Лено!

— Отче... — младият мъж стисна юмруци. — Не мога... — извърна се настрана. — Тя уби жена ми, сина ми... — гласът му стана студен. — Аз... не мога да я обичам.

— Лено! — разгневи се внезапно свещеникът. — Елизабет беше убита от вирус! Синът ти живя само няколко дни, но това не е по вина на Франческа — всички деца са болни! Бог избира кого да прибере. В името на Христа, какво ти става?

— Беше вирусът на Франческа — сега гласът на младежа бе горчив и неумолим.

— О, Лено! — свещеникът наведе глава. Все същият аргумент, все същият край. Лено имаше последната дума и отец Анджело го знаеше.

Той поклати глава, прекръсти се и помоли безмълвно за Божията помощ. Беше дал обещание пред умиращата жена. Всъщност няколко обещания, и не знаеше как ще ги спази. Младежът кипеше от гняв, ами ако тази ярост не угаснеше никога? Беше твърде стар, за да носи такъв товар.

Погледна отново малкото момиченце, притихнало в страданието си, и въздъхна тежко. Трябваше да опита заради нея, да я утеши, доколкото може, да смекчи живота ѝ. „Какъв живот — помисли си тъжно. — Бог да ѝ е на помощ.“

След това, потрепервайки от вятъра, се обърна, тръгна с чувство за безнадеждност към Франческа и остави Лено Николи в горчивата му мъка — висока, тъмна фигура, самотна на склона под лапавицата и бръснещия вятър.

Жената стоеше встрани от групата — висока фигура в черно кашмирено палто и копринен шал на главата, за да се предпази от мекия ирландски дъжд. Държеше ръце в джобовете си и не гледаше към никого. Малкият ѝ брат стоеше до нея и докато хората се разотиваха, тя остана, вторачена със сухи очи в отворения гроб. Накрая, когато църковният двор беше празен, се обърна да си върви.

— Маги?

Тя погледна добре облечения мъж на средна възраст, който бе сложил ръка на лакътя ѝ, след това се обърна към брат си:

— Ще ме почакаш ли в колата, Пади?

— Да, разбира се — брат ѝ я изгледа въпросително, но лицето ѝ остана безизразно. Той продължи мълчаливо нататък.

— Не мислех, че ще дойдеш, Маги — заговори мъжът с мекия си южняшки акцент. — Мислех си, че те е срам от стария ти татко.

— Дойдох.

— А, радвам се, че дойде. Изглеждаш добре, Маги, моето момиче. И момчето, гледам, върви добре. Шалчето на „Тринити Колидж“ ли носеше?

— Да.

Маги не искаше да говори. Стоеше с извърнато встрани лице. Мъжът я стисна още по-силно за ръката:

— Дълго ли ще останеш?

— Не! — тя понечи да се отдръпне.

— Какво има, Маги? Недей сега да бъдеш толкоз студена с мен, момиче! Това никога не е било.

Гневът ѝ избухна за секунда и тя се обърна към него:

— Това е, защото... — жената спря неочаквано.

— Защото така трябваше да бъде, а? — мъжът пусна ръката ѝ. — Ти си хубава жена, Маги. Оправила си се, възхищавам ти се за това. Ама си знаех, че си куражлийка, още от първия път — приближи се до нея и снижи глас: — Знаеш ли, щях да се грижа за теб. Ако не беше заминала за Лондон така.

Тя поклати бавно глава.

— Щеше ли?

— Аха, щях — той сви рамене. — Но туй вече е минало, а аз исках да си поговорим за настоящето.

— О, така ли?

— Баща ти беше комарджия, Маги, рискуваше до последно.

Жената отново извърна поглед.

— Колко ти дължеше? — попита студено тя.

Мъжът просто се усмихна.

— Всъщност не търсех парите. Спомням си, че ти винаги знаеше как да плащаш дълговете на стария си татко, нали, Маги?

Неочаквано поразена, тя отстъпи назад. Погледна го и на лицето ѝ се изписа презрение.

— Кажи ми колко ти дължеше, Майкъл, и ще се погрижа да ти се плати — след това понечи да мине покрай него.

— Май си се повъзгордяла, а, Маги? — гласът му се снижи до съскане: — Ще видиш, че ще свършиш като всички Девлинови — само в мъка! Цялата пасмина не ставате за нищо!

— Не се надявай, Майкъл Фини — рече предизвикателно тя. — Само стой и гледай какво ще стане със семейство Девлин!

След това мина покрай него с високо вдигната глава, излезе през портата и започна да се отдалечава от църквата.

— Да стоя и да гледам, а, Маги? — извика след нея. — Да стоя и да гледам? О, ще гледам, не се притеснявай! Ама няма да получа нищо

за усилията си. Знам, Маги, и целият окръг Клеър го знае! — после започна да се смее сред тихия ромон на дъжда. Дразнец, подигравателен смях.

**ПЪРВА ЧАСТ
ФРАНЧЕСКА
1989 ГОДИНА**

ПЪРВА ГЛАВА

Както обикновено, Франческа се събуди в шест от слабата утринна светлина, която се промъкваше в стаята през неравните процепи на старите дървени капаци. Тя стана бързо от леглото, навлече груба, избеляла жилетка срещу утринния хлад, прекоси стаята и отиде до прозореца. После отвори капаците.

Небето бе бледосиньо, но тесните улици на Митанова бяха хладни и потънали в сянка в очакване на топлото пролетно слънце. Тя вдиша дълбоко свежия, остър мирис на новия ден и застана абсолютно неподвижно за няколко секунди, заслушана за шум от съседната стая на баща си. Не чу нищо.

Изми бързо лицето и ръцете си с ледена вода от купата на масата, наплиска гърдите и раменете си и се облече, като трепереше от студа и влагата върху кожата си. Наведе се да закопчае сандалите си.

Облечена и готова, отиде тихо до вратата, отвори я полекичка и влезе в малката дневна, която споделяха с баща си над печатницата. Отново застана абсолютно неподвижна и заслушана за звуци от стаята му. Тишина.

Притича до печката, сложи още въглища в нея и напълни кафеничето с вода. След това се приближи на пръсти до вратата на баща си и я отвори няколко сантиметра. Нямаше го. Тя се обърна и запя радостна мелодия, която беше чувала в църквата, но я пееше тихо, тъй като се страхуваше да повиши глас.

Продължи да пее, докато измете малката стая, направи си кафе и изми пода. Светлината на слънцето, застанало ниско на все по-наситеносиньото небе, падаше косо в стаята и я осветяваше. Тя вършеше бързо работата си, като внимаваше, но нямаше търпение да излезе, преди слънцето да е окъпало небето и да е оживило Митанова.

Накрая остана доволна — стаята беше абсолютно чиста и подредена. Взе си чантата, книгите, жилетката и малко хляб за закуска и отиде тихо до вратата. Отвори я и излезе навън на стълбите. Точно тогава чу как баща ѝ се спъва и пада тежко, с болезнен трясък пред вратата. Тя замръзна.

Отстъпи крачка назад, като се опитваше да мисли бързо и се оглеждаше за някое място, където да се скрие. Само че той вече я беше видял. Намираше се в основата на стълбището и ѝ кресна пиански, като се люлееше и размахваше юмрук във въздуха. Усещаше яростта му от разстояние и страхът ѝ нарасна.

Тя се промъкна покрай стената, успя да се шумугне в стаята и се сви в един ъгъл. След това затвори очи, заслушана в стъпките му, и зачака удара.

Баща ѝ се спъна ужасно, влезе с мъка в стаята и събори една малка масичка с купа плодове. Дори не я видя. След това изпсува, ритна злобно една ябълка, отиде със залитане до стаята си, отвори вратата с ритник и падна на леглото, целият в петна от вино и рошав, вонящ на урина и алкохол.

Франческа го почака малко, след това взе чантата си, прегърна я до гърдите си, затича се надолу по стълбите и излезе от книжарницата в хладната утрин. Тичаше с всички сили, без да смее да забави ход, докато не се отдалечи на няколко пресечки от дома си.

Когато стигна площада пред църквата, Франческа вече бе забравила страха си. Слънцето се бе изкачило още на небето и сенките бяха започнали да изчезват, оставяйки площада топъл и изпълнен със светлина. Тя съблече жилетката си и седна за няколко минути на пейката пред църквата, за да се порадва на топлината върху голите си ръце, обърнала лице към слънцето. След това чу как часовникът на църквата удря на половин час, забърза през площада към дома на свещеника, вдигна резето на вратата и влезе. Отец Анджело я повика:

— А, Франческа. Ти ли си, дете мое?

Тя прекоси тъмния коридор до кабинета на стария свещеник и бутна открянатата врата.

— Да, отче, аз съм.

Свещеникът четеше вестник, Франческа отиде до него и го целуна леко по бузата. Той я потупа по ръката и вдигна поглед към нея. Дългата тъмна коса падаше по раменете ѝ, гъста и лъскава, и момичето му се усмихна сдържано. Миришеше на утринен въздух и на седемнадесет, бе толкова млада, свежа и хубава, че само видът ѝ го караше да се чувства по-добре.

— Как си тази сутрин, Франческа. Донесе ли книгите си да ми почетеш?

— Добре съм, отче — тя се намръщи. — И да, донесох книгите си.

— Добро момиче — той помахаша с пръст към нея. — Няма смисъл да се мръщиш, мъниче, трябва да упражняваш английския си всеки ден, иначе ще го занемариш. Всеки ден, разбираш ли?

Тя кимна:

— Всеки ден.

След това се усмихна, отвори чантата си и извади книгите на масата. Този ритуал се повтаряше всяка сутрин.

— В колко часа идва момчето да нарежда за службата?

— В осем и половина. Ужасно дете е. Ще трябва да го направя наново след него, но... — отец Анджело сви рамене и погледна часовника. — Значи ни остава един час дотогава. Хайде — той придърпа един стол до себе си. — Ела да седнеш тук и ми позволи да чуя хубавия ти английски.

Франческа се засмя.

— Ах, толкова приличаш на майка си, Франческа. Повече си англичанка, отколкото италианка, казвам ти, истинска роза. Ти си роза!

Свещеникът целуна пръстите си и тя се обърна към него с ясна, ярка светлина в острите си зелени очи. „Наистина е като майка си — помисли си той. — Толкова си приличат, нищо чудно, дете Лено не може да я понася. Ах, жалко, че не притежава и влиянието на майка си, тогава може би щеше да спаси този скот от част от срамната му пиянска ярост.“

— Какво да чета, отче?

Отец Анджело се отърси от мислите си.

— О... ъ-ъ... ти избери, дете мое.

— Тогава Кристина Розети — рече тя, вдигна подвързаната с кожа книга и я отвори на първата страница.

— „Елизабет Камърън“ — прочете тихо на себе си посвещението на вътрешния лист, написано от ръката на майка ѝ. Елизабет Камърън.

*„Любовта, силна като смъртта, е мъртва.
Нека оправим леглото му
сред умиращите цветя...“*

Почти час по-късно отец Анджели погледна Франческа и я зачака да довърши последното стихотворение в книгата.

Английският ѝ беше почти свършен и той се усмихна на точната дикция.

„Старата госпожа Макбрайд беше стриктна учителка — помисли си той. — Бог да даде покой на душата ѝ.“ Умът му се понесе към годините на приятелството им, докато Франческа четеше. Дафни Макбрайд му бе верен съюзник, мъдра довереница на един стар свещеник, уморен от отговорностите си към службата. И учеше момичето добре. Не, нещо повече — учеше я блестящо, само гласът на Франческа го караше да си представя Англия и бледите акварели по стените на Дафни. Тези неща бяха важни. Все пак Франческа бе наполовина англичанка.

— Отче? Вие не ме слушате!

Той отново се върна в стаята, напоследък съзнанието му се рееше прекалено често.

— О, Франческа, детето ми, съжалявам. Какво каза?

— Да направя ли кафе?

— Да, да, кафе, би било чудесно. По-добре да отида до църквата и да проверя онова момче, да видя дали не е забравило да се събуди навреме. Ти върви в кухнята, дете, ще дойда при теб след минутка.

Франческа пхна тънката стихосбирка заедно с другите книги в чантата си. След това стана и помогна на отец Анджели да се изправи.

— Внимавай в кухнята, Франческа, знаеш, че синьора Франели не обича някой да ѝ се бърка в кабинета — той се усмихна и протегна ръце. — Мили Боже, дай ми сили с тази жена!

Франческа се усмихна и придружи възрастния свещеник до вратата. Лесно можеше да си представи как разкривената стара мома тормози отец Анджели в собствения му дом.

— Всъщност я обичате, отче — рече тя, като се смееше.

— Да, да, разбира се, че я обичам — той завъртя очи. — Ще се видим след минутка.

След това ѝ махна с ръка и излезе на площада — дребна тъмна фигура на слънцето. Дългите черни поли на расото му метяха камъните, докато бързаше към църквата.

Франческа продължи надолу по тъмния, миришещ на плесен коридор към кухнята в задната част на къщата и започна да прави

кафето.

Вече минаваше девет, когато Франческа излезе от дома на свещеника. Отец Анджелио беше отишъл в църквата за литургията, но тя остана, за да махне чашите и да подреди кабинета му. Искеше да му спести гнева на синьора Франели.

Чу последните удари на църковния часовник, докато пресичаше площада, и погледна нагоре към камбанарията, чиито камбани вече биеха за първата литургия за деня. Малка групичка стари жени влязоха заедно в църквата, като се гушеха една в друга и си шушукаха, обвити в черно, след което площадът остана пуст.

Франческа се заслуша в тишината при започването на литургията, след това метна чантата си през рамо и закрачи през площада към крайбрежния път и синьото, блестящо море.

Стръмният скалист склон все още бе потънал в сянка, когато Франческа се спусна от пътя по него. Грубата трева на върха на скалите беше влажна и хлъзгава, но тя стъпваше бавно и точно — чудесно познаваше пътя.

Под нея се виждаше белият пясък и наситеносиньото море. Слънцето танцуваше на ромбоидни отблясъци по водата. Пулсът ѝ се ускори. Това бе нейният плаж, тайното ѝ място — неоткрито и невидяно. Това бяха откраднатите ѝ моменти на спокойствие.

Тя скочи леко на пясъка, като почти не остави отпечатък. След това се наведе, разкопча сандалите си, наслаждавайки се на топлия мек пясък между пръстите на краката си, и се изправи да огледа мястото. Слънчевата светлина се отразяваше във вълните, затопляше въздуха и Франческа усещаше солта на морето по устните си.

Момичето отиде бързо до един камък и започна да се съблича, като сгъна спретнато дрехите си и постави сандалите върху малката купчинка. После скръсти ръце върху голите си гърди и тръгна бавно към водата.

Отправи поглед към морето и хоризонта, към слънцето и бистрата синя вода, които сега бяха изцяло нейни, след това се засмя радостно и хукна презглава към вълните.

От едно било на скалите над плажа гледаше Винченцо Мондело. Легнал по корем и с болезнено напрегнати слабини, той наблюдаваше и очите му шареха по водата, за да я зърнат, докато се гмуркаше под повърхността и се показваше, за да си поеме жадно въздух.

Наблюдаваше я, докато доплува до плитчината и се изправи до кръста в морето, а вълните обливаха голото ѝ гъвкаво тяло. Дългите тъмни коси бяха залепнали на тежки кичури по гърдите ѝ. Тя се затича по приборя. Големите ѝ крачки изпращаха морска пяна високо във въздуха. Той се претърколи по гръб, засенчи очи от слънцето и съзнанието му се загърчи от нейни образи.

Тя беше като дете — невинна и палава, естествена в красотата си като небето и морето, жива и свободна. Беше най-хубавото нещо, което Енцо някога бе виждал.

Докато плъзгаше ръка надолу по тялото си, чуваше шума от стъпките ѝ през вълните. В момента, в който се докосна, за пореден път разбра, че не може повече да чака. Всеки път бе едно и също, от години.

— Франческа — промърмори той.

Образите се сгъстиха и ускориха, когато започна да освобождава набраната в себе си мощ. Главата му се замайваше все повече с всяко нежно докосване на ръката му. Тя му принадлежеше, той я обладаваше и владееше и в дълбините на душата и тъмнината на съзнанието му нейните красота и дух бяха изцяло негови.

Докато се връщаше бавно към дрехите си, за да позволи на топлия бриз да изсуши солената вода по кожата ѝ, Франческа чу крясък на чайка горе. Лодките се бяха върнали с улова и трябваше да се прибира у дома. Тя се облече бързо, взе чантата и сандалите и ги отнесе до ръба на скалата. Обърна се и погледна плажа, но той вече не ѝ изглеждаше толкова приканващ. Страхът от връщането вкъщи влияеше върху всичко. Тя обу сандалите си, препаса чантата през рамо и започна да се изкачва обратно по стръмния скалист склон към крайбрежния път.

С натежало сърце стигна горе, огледа се, за да се увери, че никой не я е видял, и тръгна бавно към селцето, към поредния труден и самотен ден.

Само Енцо Мондело я наблюдаваше как си отива.

ВТОРА ГЛАВА

Докато се изкачваше по крайбрежния път към имението, Винченцо Мондело виждаше земята, която принадлежеше на семейството му.

Склонът, който се издигаше стръмно към градчето Митанова, беше прорязан от пътя и покрит с лози, издигащи се високо върху колове. Плодовете на земята, богатството на Мондело.

Погледът му проследи земята нагоре към сгушените една до друга варосани къщи на градчето, защитени от вятъра, който идваше от Адриатика. След това продължи към хълмовете с лозя по-далеч от брега, към по-голямата част от фамиленото му богатство: първокачественото грозде. Обичаше да гледа земята, додето погледът му стигаше, да си мисли за нея като за своя и да си представя, че е господар на всичко, което наблюдава.

Само че когато тръгна по малкия лъкатушеш път, който щеше да го отведе у дома, си помисли неохотно за предстоящия ден, за работата на слънце с другите работници, за грубите разговори и смеха им. Помисли си за потта, за вонята ѝ, смесена с тежката миризма на земята и киселия сок на гроздето, за болките в гърба си и порязаните места по ръцете си.

Реалността бе сурова. Нищо от това не бе негово. Той беше средният от трима братя и на двадесет и две, не бе господар на нищо.

Когато приближи къщата, видя Джовани, по-големия си брат, на двора пред нея. Пиеше чаша вино с кафето си и дъвчеше шумно коричка хляб.

— Ей, Енцо! Къде си ходил? — викна му Джовани, хвърли остатъка от коричката на земята и го подритна. — Късно е, отдавна трябваше да си на полето да помагаш!

Енцо сви рамене. Когато се приближи, усети лоша миризма от брат си — още не беше изтрезнял от предишната нощ.

— А, и ти ли си бил навън цяла нощ? — Джовани плесна силно Енцо по гърба и се засмя. — Иди да се преоблечеш и върви на лозето. Там би трябвало поне за малко да отвлечеш вниманието си от оная си

работа, а? — после отново се засмя и изля остатъка от виното си на земята. — Ама че пикня! — изплю се върху червеното петно в краката си. — Абсолютна пикня! Вадала си мисли, че е получил хубаво грозде. Ха! — погледна по-малкия си брат. — Побързай, Енцо, за Бога!

След това се обърна и влезе в къщата, като викна на икономката да му направи още кафе. Енцо продължаваше да стои на същото място и гледаше как брат му изчезва в тъмната вътрешност на къщата. Чуваше фъфленето и едва прикритото му пиянство. Неочаквано лицето му се изкриви от гняв.

— Свиня! — процеди той и влезе вътре да се преоблече.

Предобедът беше дълъг, а жегата — твърде голяма за пролетен ден. Когато отговорникът обяви почивка за обяд, Енцо бе зачервен и потен, а кожата на сухите му, мускулести ръце пламтеше от слънцето, което я изгаряше и потъмняваше до тъмнокафяво. Изправи се и погледна лозата, върху която работеше. Върховете на пръстите му кървяха на местата, където ги бе порязал, и той ги посмука, за да почисти раните.

След това вдигна куртката си, отиде до края на реда и поговори малко с отговорника. Обядът щеше да продължи няколко часа извън жегата на обедното слънце. Беше гладен и жаден й искаше да се върне у дома, за да се усамоти в стаята си. Искаше да мисли за Франческа.

Връщането до дома му отне доста време. Въздухът бе неприятно топъл и сух. Той усещаше потта по кожата си и се дразнеше. В двора пред голямата каменна къща видя Джузепе, по-малкия си брат, да седи на стъпалата пред вратата и да мие грозде за обяд.

— Енцо, виж какво намерих в селото!

Бепе вдигна малка чепка вносно грозде, за да я покаже на Енцо, и се засмя.

Енцо се усмихна разсеяно, защото мислите му бяха изцяло заети с Франческа.

— Добро момче си, Бепе! — каза той и понечи да мине покрай него. — Виж да ги почистиш хубаво, чу ли?

Но Бепе се засмя радостно и отново вдигна грозда.

— Те вече са почти чисти, Енцо! Виж!

Енцо се наведе да огледа грозда точно когато Джовани застана зад него. Неочаквано усети острия връх на братовия си ботуш на гърба си.

— Хей! — само че падна напред и гроздето се изтръгна от ръцете му. Бепе запълзя по пода, за да го събере. Вече се беше покрило с прах и мръсотия.

Енцо се извърна рязко назад:

— Джовани, няма нужда...

Но се спря. Джовани вече бе влязъл в прохладата на къщата — гадеше му се от всяко будалкане с Бепе. Най-малкият брат Мондело бе дребно и красиво момче на осемнадесет, но с ума на шестгодишен.

Бепе пусна обратно гроздето в купата с вода и когато Енцо разроши утешително косата му, нададе тих, тъжен вик. Енцо поклати глава и последва Джовани вътре.

Стаите в къщата бяха хладни и тъмни, а щорите — спуснати, за да спират слънцето. Трапезарията беше готова за обяд, масата — отрупана с храна. Енцо взе парче хляб от панерчето и тръгна нагоре към стаята си. Искаше тишина, за да бъде сам с образа на Франческа.

— Хей, Енцо!

Енцо се спря в горния край на стълбите и погледна Джовани.

— Слизай долу! — кресна брат му. — Прекарваш прекалено много време сам в цупене! Обядът е готов.

Енцо се обърна ядосано и заслиза към трапезарията. Джовани вече се бе настанил и си наливаше вино от бутилката на масата. Препълни чашата и на бялата покривка остана петно.

— Сядай, братко — рече с особена усмивка. Енцо зае мястото си. — Този следобед имам важна работа в селото и искам да останеш у дома и да наглеждаш тук заради мен. Става ли?

Енцо кимна и Джовани се изправи, отиде до вратата и кресна навън:

— Бепе! Обядът!

След това отново седна, разви салфетката и я пяхна в яката на ризата си. Огромният му корем бе покрит само наполовина. Взе парче хляб, гребна малко туршия с него и задъвка с отворена уста.

— Мислех си, че ще те заинтересува каква работа имам, Енцо — докато говореше, няколко трохи паднаха от устата му. — Все пак винаги си ми казвал, че имам нужда от жена — след това се изсмя високо, когато по лицето на Енцо се изписа изненада. — Я! Май те заинтересувах, а?

Но Енцо извърна лице встрани.

— Джовани — отвърна студено той, — уверявам те, че която и да успееш да вземеш за жена, няма да ме заинтересува ни най-малко.

— Така ли? — попита Джовани, като продължаваше да се усмихва.

— Да, така! — отвърна рязко Енцо.

Джовани остави вилицата и погледна брат си. Обичайната студенина на Енцо го дразнеше, но днес се чувстваше твърде доволен от себе си, за да се хване за това.

— Ами защо не почакаш да видиш, малки ми братко? — подразни го той и посегна към виното. — Мисля, че тая би те заинтересувала!

После се изсмя на каменното лице на Енцо, докато икономката влизаше в трапезарията, като влачеше краката си, следвана от Бепе.

— Тук мирише на смърт! — отбеляза тя, като постави купата с димящите спагети на масата и настани Бепе на мястото му.

След това цъкна раздражено, когато никой от братята не стана да ѝ помогне, но вече беше свикнала с грубостта им и без повече забележки, започна да им сервира храната. Довършиха обяда в мълчалива враждебност.

След обяда Джовани се качи в стаята си. Обикновено си поспиваше в прохладната, удобна стая, за да отминат последиците от преяждането му, преди да се заеме със следобедната работа, но днес имаше важна задача. Трябваше да направи едно посещение.

Силно изпотен и с пълен от обяда корем, той смени работните дрехи с неделния си костюм, навлече тясната, неудобна найлонова риза върху кръглото си шкембе и закопча с мъка ципа и копчето на панталоните си. След това се оригна силно и когато стомахът му се поуспокои, надяна сакото и напъха краката си в обувките от изкуствена кожа. Нямахше намерение да слага вратовръзка, защото вратът му беше твърде дебел за яката и се съмняваше, че ще успее.

Почти готов, той се погледна в огледалото, плю в длани, за да заглади косата си, и извади парченце месо от зъбите си с нокътя на палеца. Накрая се обърна, закопча сакото си и излезе от стаята.

Енцо броеше наличностите в склада, когато чу дизеловия двигател на мерцедеса. Неспособен да сдържи любопитството си, той

отиде до вратата и погледна през една цепка в дървото. Джовани беше в колата.

Наблюдаваше как брат му, изпотен и със зачервено лице, дърпа скоростния лост на задна и изкарва колата от дървения навес. Малко по-късно отново премина на първа. След това махна на Енцо и ръкавът на неделния му костюм се видя ясно. Енцо беше озадачен. Джовани завъртя кормилото на очукания стар мерцедес и колата потегли надолу по алеята. По-малкият брат се извърна, ядосан от интереса си.

Когато стигна Митанова, Джовани спря колата в една малка уличка близо до печатницата на Николи и слезе. Приглади омачкания си костюм и отново избърса чело с кърпичката. Не беше свикнал да носи костюм и се потеше обилно в него. Чувстваше се неудобно и беше смутен. Той се отпрати към печатницата, влезе тихо и остана неподвижен няколко минути, преди да се покашля, за да привлече вниманието на Франческа.

Тя работеше върху портрета на едно малко дете от селото, когато чу гърления звук на Джовани. Беше напълно съсредоточена и се стресна, тъй като не бе усетила някой да влиза. Остави портрета на масата, изправи се и отиде в предната част на магазина.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя, като стрелна поглед към Джовани, преди да се обърне и да започне да оправя купчината великденски картички, изложени за продан. Баща ѝ беше казал никога да не изглежда твърде нетърпелива да обслужва клиентите и това яростно нареждане, комбинирано със срамежливостта ѝ, я караше да се чувства неловко с хората в магазина. Тя попипа нервно картичките.

— Да, всъщност можеш.

Джовани се втренчи в гърба ѝ. Закръгленото ѝ тяло личеше под синята памучна рокля. Той преглътна и усети как възбудата му нараства. След това се покашля.

— Баща ти ми каза, че днес мога да дойда да те видя. Имам да те питам нещо.

Тя се обърна изненадано:

— Мен?

— Да, тебе — той пристъпи напред. — Баща ти ми разреши да те помоля да излезеш с мен — Джовани се опита да се усмихне, но тъй

като изобщо не беше свикнал с любезностите, усмивката излезе фалшива и похотлива. — Затова дойдох да те помоля да излезеш на вечеря с мен утре.

Франческа се закова на мястото си и погледна изумено младежа пред себе си. Джовани Мондело. Познаваше го по физиономия, знаеше репутацията му в селото и мнението на отец Анджели, но никога преди не бе говорила с него, самата мисъл я отвращаваше. Тя поклати глава и се извърна от натрапчивия му поглед.

— Сигурна съм, че грешите — каза тихо. — Баща ми никога... Сигурна съм, че грешите.

Джовани отново се усмихна, но този път открито, самодоволно.

— Не, не бъркам — след това се изсмя и понеже не намери кърпичката, обърса лице с ръкава на сакото си. — Баща ти ми даде позволение, ама снощи беше пиян. Бас държа, че е забравил да ти каже! Сигурно още не се е изтърколил от леглото? Ха! — приближи се още повече до Франческа. — Но ще си спомни думите си — Джовани знаеше, че този път дългът на Лено е твърде голям, за да го забрави. Наведе се напред. — Даде ми благословията си, Франческа.

Дъхът му миришеше на вино.

— Наистина не съм сигурна дали...

Джовани я докосна по бузата с горещия си, влажен пръст.

— Разбира се, че не си, малката, и другояче не би ми харесало.

След това я щипна по бузата и остави ръката си да падне надолу, като пътъом докосна гърдата ѝ. Франческа отстъпи с отвращение назад.

— Попитай баща си, Франческа, провери, ако искаш, и аз ще дойда да те взема утре вечер в седем — той се обърна към вратата и девойката видя тънката линия пот по гърба на сакото му. Джовани отвори вратата. — Значи утре в седем.

Тя го погледна с безизразно лице, неспособна да отговори. Малко по-късно вече го нямаше.

Франческа изтича към вратата, пусна резето, обърна се и се облегна на стъклото. Гадеше ѝ се от лошото предчувствие. Баща ѝ никога не ѝ бе позволявал да излезе с когото и да било. Но Джовани Мондело? Той беше отвратителен, дебел, тромав грубиян, пияница и комарджия. Франческа потърка мястото на бузата си, където я беше докоснал. Не можеше да повярва, просто не проумяваше.

Само че когато чу тежкото скърцане от стъпките на баща си на горния етаж и зачака грубия му глас, осъзна, че не може да проумее много неща от живота си. Подскочи при крясъка му.

— Франческа. Франческа.

— Да, татко? — отвърна му и хукна към стълбите.

— Мондело мина ли оттук?

Тя преглътна.

— Да... — гласът ѝ излезе като шепот, докато гледаше към тъмната сянка от фигурата на баща си в горната част на стълбите.

— И ти какво каза? — той се хвана за стената и се полюля.

— Да, той... — Франческа се покашля. — Беше тук преди няколко минути... — спря се. — Каза, че трябвало да изляза с него... утре.

— Добре! — рече Лено Николи и отново се обърна към малката стая. — Това и ще направиш — допълни през рамо.

Не можеше да понася вида на дъщеря си, толкова скромна и сериозна. Повдигаше му се от нея. Той затвори вратата на стълбището и малкият коридор потъна неочаквано в тъмнина, Франческа се върна в магазина, облегна се на тезгяха и затвори очи. Мисълта за Мондело я отблъскваше, но страхът от баща ѝ бе по-силен от всяко друго чувство.

ТРЕТА ГЛАВА

В пет на площада все още беше топло. Лено Николи го прекоси и отиде в малкото кафене срещу църквата. Късното следобедно слънце грееше в гърба му, отразяваше се в бледите камъни под краката му и блестеше в очите му. Главата го болеше. Мразеше пролетната жега, в нея нямаше радост за него. Той мина мълчаливо покрай малката групичка старци, насядали на припек, и влезе в кафенето. Приблужи се бързо до бара. Устата му беше пресъхнала и имаше нужда да пийне нещо.

— Лено — поздрави го рязко собственикът на кафенето. Не беше добре дошъл тук и го знаеше и това му доставяше още по-голямо удоволствие.

— Бутилка бренди, моля.

Собственикът го погледна и поклати глава:

— Съжалявам, Лено, но няма да ти сервирам.

След това отстъпи леко назад. Лено Николи го изнервяше — винаги причиняваше неприятности, големи неприятности.

Лено сви рамене, извади пачка лири от джоба си и я сложи на тезгяха.

— Колко ти дължа, Марота?

Собственикът се втренчи в парите.

— Сто и двацет хиляди лири — гледаше парите така, сякаш всеки момент очакваше да изчезнат. — Това твое ли е, Николи?

Лено кимна, извади няколко банкноти от пачката и ги сложи на тезгяха.

— Бутилка бренди, моля.

После отиде до една маса и седна. Вече беше платил дълговете си тук и Марота можеше да му я донесе. Беше време да се отнасят с него с малко повече уважение.

Останала за малко сама, Франческа седна пред отворения прозорец в стаята си и се заслуша в живите звуци на улицата долу.

Обичаше ги, те запълваха тишината в живота ѝ. Последните лъчи падаха косо върху голия дървен под и образуваха тънка линия. Топлината им смекчаваше грозотата на бедната стая.

В скута ѝ имаше малка синя кутийка, завързана с бяла панделка, и тя прокараваше отново и отново пръст по гладкия картон, боядисан като мрамор, сякаш докосваше нещо скъпоценно. След това свали капака и извади спомените от майка си.

Колекцията беше малка и пожълтяла — няколко черно-бели снимки, писмо и малка скица с молив, рисувана от баща ѝ, портрет на майка ѝ. Беше изящен. Тя го извади от кутийката и се вгледа във фините ѝ, чувствителни черти, в красотата на лицето, изрисувано с толкова силна любов. Франческа прочете посвещението и затвори очи.

„На Елизабет по случай раждането на любимата ни дъщеря — Франческа. Обичам ви и двете.

Лено“

Шепнеше отново и отново думите. Толкова ѝ се искаше да повярва в тях! С години ги държеше близо до сърцето си, за да има нещо, което да ѝ вдъхва надежда в отчаянието ѝ от грубото, яростно лице на истината. Баща ѝ някога я беше обичал и тя слепешком продължаваше да вярва, че по свой начин още я обича.

Франческа постави скицата обратно в кутийката и извади снимките, изпокъсани и протрити, черно-бели, пълни с усмихнати засмени лица. Баща ѝ, който рисува в ателието си в Рим новата печатница в Митанова, майка ѝ — висока руса англичанка, спокойна и красива, хладна дори под пека на италианското слънце. Виждаше и себе си като дете, обичано и обожавано, и не можеше да проумее нищо. Болеше я от загубата на всичко това. Внезапно вдигна поглед и чу бащините си стъпки по улицата долу. Сърцето ѝ спря.

Той се спъна и сигурно падна, защото Франческа чу трясък, после крясъци — пронизителни, сърдити женски викове. Той изруга и плю и отново долетяха крясъци. Минути по-късно вратата на магазина се отвори и той влезе вътре, залитайки. Франческа се паникьоса, скочи рязко и кутията падна на пода, а съдържанието ѝ се разпиля. Наведе се да събере нещата, но не бе достатъчно бърза.

— Франческа. Франческа. Къде си, дявол да те вземе?

Той отвори вратата на стаята ѝ и застана, тъмен и заплашителен, вперил сърдит поглед в нея.

— Какво, за Бога... — зърна портрета на пода. — Какво е това... — прекоси бързо стаята, наведе се и хвана китката на Франческа. Тя извика от болка. — Дай ми това тук! — той изви ръката ѝ. — Дай го! Какво е това?

С изкривено от болка лице Франческа стискаше портрета в ръка. Когато баща ѝ се наведе към нея, усети дъх на бренди.

— Дай ми я, малка кучко! — накрая успя да отскубне портрета, като откъсна единия му ъгъл. Франческа нададе безпомощен вик. — Откъде взе това, крадло? — блъсна я и погледна към пода. — Какво още си откраднала от мен? — след това се разкрещя: — Покажи ми! Какво още има тук?

Разтреперана, тя събра малката купчинка и му я подаде. После сведе глава, страхувайки се да го погледне.

Той я зашлеви по бузата, силно и неочаквано, и Франческа падна назад. Болката, изписана по лицето му, беше ужасна.

— Как смееш да пипаш тези неща? Как смееш! Стани! — баща ѝ я издърпа нагоре. — Ставай и се обличай!

След това я замъкна към вратата и Франческа се спъна. Без да изпусна съкровищата ѝ от ръка, той я извлече от стаята.

— Ето! Ето къде им е мястото! — отвори капака на печката и поднесе снимките към огъня.

— Татко! Не!

Франческа се хвърли към тях, но Лено я държеше здраво за ръката.

— Моля те, татко! Моля те, недей!

Лено запрати нещата в печката.

— О, татко! — Франческа се опита да сдържи сълзите си. Ярък пламък близна отвора на печката и крехките ѝ спомени изгоряха.

— Виж, Франческа, те са мои спомени, а не твои, и аз... — той започна да се тресе. — Аз... Не мога да ги гледам! — Лено пусна ръката ѝ. — А сега се облечи. Пригответи се за Мондело — погледна я и лицето му бе сурово, потъмняло. — Облечи оная рокля, дето я оставих за теб, и се опитай да изглеждаш привлекателна. На нищо не приличаш, дори не изглеждаш като за годините си.

След това я погледа гневно, излезе от стаята и затръшна вратата, Франческа го чу как се стоварва върху леглото си и малко след това прозвуча високото, монотонно бръмчене на телевизора.

Твърдо решена да не заплаче, тя взе кана с вода и отиде да се преоблече.

Точно в седем същата вечер Джовани Мондело позвъни на вратата и остана отвън, като пригладнаше омачканата предница на сакото по кръглия си корем. Погледна олющената сграда и изпита задоволство. Всяко момиче би се радвало да я смени с неговата къща. Франческа имаше много неща, за които да му бъде благодарна.

Изчака две минути и отново звънна, този път по-настойтелно. Нямахше търпение, а един Мондело никога не биваше да бъде оставян да чака. А и правеше голяма услуга на Николи. Затова и му се полагаше малко уважение.

Няколко секунди по-късно чу леки стъпки по стълбите и бързо изтри с длан мазното си чело. Видя през стъклото как Франческа бърза да отвори вратата и ѝ се усмихна през прозореца. Тя кимна в отговор.

— Здравей, Джовани! — каза девойката, отвори вратата и гостът влезе вътре.

— Добър вечер, Франческа.

Той се поклонил с комична грация и погледна голите ѝ крака под късия край на роклята, Франческа я придърпа срамежливо надолу и отстъпи назад. Погледът му я караше да се чувства крайно неудобно.

— Ако нямаш против да почакаш, ще отида само да си взема чантата — каза тя, като се прегърна здраво с ръце, за да скрие роклята, и се обърна към стълбите.

— Няма нужда — рече рязко Джовани. — Аз ще платя всичко.

Франческа погледна към него и го видя да се взира в гърдите ѝ под стегнатото, ниско изрязано деколте на роклята. Той пристъпи към нея, силно възбуден, и сложи потната си ръка на голото ѝ рамо.

— Хайде, да не губим повече време — след това се усмихна, отвори вратата и я изчака да мине. — Цялата вечер е наша — забеляза Джовани и горещият му дъх докосна бузата ѝ. — И се надявам да се опознаем отблизо.

Франческа кимна и потрепери на хладния нощен въздух.

Отне им почти час, за да стигнат с колата до Барлета. Беше първият град до Митанова по крайбрежието и Джовани го познаваше добре — там играеше комар. Той сви по Виа Сипонтина, паркира нехайно мерцедеса на тротоара, свирна с клаксона на някакви хлапета, изплаши ги и те се разбягаха. Беше резервирал маса в „Бака“. Пресегна се през Франческа и ѝ отвори вратата, като се тръкна в нея, след това излезе тромаво от колата и придърпа сакото над панталоните си, лъснали от пот и носене.

— Този ресторант е най-добрият, Франческа — каза той. — Познавам менюто като експерт. Ела, насам е.

Тя го последва, като дръпна надолу роклята и се опита да се прикрие с ръце. Никога не бе ходила в ресторант и се чувстваше нервна, недодялана и непохватна. Застана зад Джовани, докато той говореше със собственика, след това го последва към масата им. Чувстваше се ужасно не на място и засрамена.

Когато стигнаха до масата, Джовани извика високо през ресторанта:

— Келнер! Келнер!

Няколко глави се обърнаха да видят какво става. Келнерът веднага се приближи.

— Синьоре?

— Масата е прекалено открита, келнер, а ние искаме нещо поинтимно.

Джовани се усмихна многозначително на келнера, който погледна Франческа в тясната червена рокля и се усмихна в отговор.

— Разбира се, синьоре — рече той. — Последвайте ме, моля.

Поведе ги към една маса, скрита в малък тъмен ъгъл в другия край на залата.

— Идеално — рече Джовани, пъкна десет хиляди лири в джоба на келнера и му намигна. — Бутилка от най-хубавото ви вино и малко вода за синьора Николи.

Келнерът се отдалечи.

— А, и ще ти се обадим, когато сме готови — погледна Франческа. — Ще ни се да ни оставят сами, че имаме да поговорим за разни важни работи.

Келнерът кимна многозначително и Франческа сведе засрамено поглед.

— Седни тук, Франческа — подкани я Джовани и посочи тясното място в ъгъла. След това се настани, без да я чака. — Ела малко по-насам — взе салфетката и обърса лицето си, докато я чакаше да се премести. — Така е по-добре.

Близостта му усили тревогата ѝ. Той издаваше леко неприятна миризма и потта на челото му лъщеше.

— А сега, Франческа, знам, че си впечатлена от това заведение, но не искам да си мислиш, че ходя по ресторанти всяка вечер. О, не! Да си призная, имам пари, и то доста, ама не съм прахосник. Не, тая вечер е специална. Имам да ти кажа една работа, дето си заслужава обстановката. Нещо важно — сложи ръка върху нейната на масата. — Значи по-добре е да поговорим делово, преди да е пристигнало яденето. Обичам да се съсредоточавам върху храната, нали разбираш? — след това облиза с език мястото между езика и устните си, за да го почисти от слюнката. — Франческа, баща ти ме увери, че си добро и работно момиче и готвиш хубаво. Това ме радва, защото обичам храната, нали разбираш? — усмихна се и се потупа по корема. — А си и хубавичка, не очаквах това. Не че бих взел някоя дърта крава. Не, не, не ме разбирай погрешно, и аз съм като всеки мъж, ама ти имаш... — потърка палец по ръката ѝ и я ощипа. — ... някои качества, дето ме изненадват.

Дланта му запълзя нагоре по ръката ѝ. Франческа я погледна ужасено и се отдръпна.

— И скромна. Това ми харесва! — засмя се той и прибра ръката си. — Франческа, предложих на баща ти осем милиона лири за ръката ти и той прие. В момента ми е малко задължнял и аз се съгласих да анулирам дължимите суми. Всъщност дори вече му платих аванс — тя го гледаше потресена, без да се прикрива. — Хайде, Франческа, знам, че това са много пари, но според мене си ги заслужаваш. Виж тука...

Джовани извади от джоба си бележник и го отвори на една страница, пълна с изчисления. След това плъзна палец надолу по колонка с цифри.

— Не! — Франческа се изправи. — Това не е възможно! Не може да е истина! — погледна Джовани, тлъст и отблъскващ, и се разтрепери. — Не, грешите, синьор Мондело! Трябва да грешите! — понечи да стане от масата. — Трябва да си отида у дома, трябва да поговоря с баща си!

Хората в ресторанта бяха започнали да се обръщат. Гласът ѝ беше висок и писклив, изпълнен с паника.

— Сядай и млъквай! — изръмжа Джовани и я сграбчи за ръката.

Франческа се подчини. Усети яростта в гласа му и това я смрази.

— А сега ме слушай, Франческа. Сделката е сключена, баща ти ми дължи много пари и не може да ми ги върне. Работата е съвсем проста. Договорихме се за една цена и той вече получи половината от парите. Ако питат мен, това си е истински договор и ако го наруши, ще си намери майстора. Разбираш ме, нали? — все още я държеше за ръката и Франческа усещаше как ноктите му се забиват в кожата ѝ. — Не искаш баща ти да загази, нали? Или пък ти, щом говорим за това.

Тя поклати мълчаливо глава. Беше в клопка. Почувства как пръстите му се отпускат и започват да гаят там, където бяха причинявали болка. Не можеше да събере сили да го погледне.

— Добро момиче — той притисна крака си в нейния и другата му ръка се плъзна под масата към бедрото ѝ. — А сега можеш да си седиш и да се наслаждаваш на яденето. Имаме да си говорим за много неща, Франческа.

Тя усети горещите му, влажни пръсти по голата си кожа и преглътна сълзите. Гадеше ѝ се.

— Така е по-добре — усмихна се той, докато върхът на палеца му галеше ръба на гащичките ѝ. — Баща ти ми каза, че си добро момиче.

Минаваше полунощ, когато Франческа позвъни на вратата на магазина и зачака баща ѝ да ѝ отвори. Нощта беше студена за червената ѝ рокля и тя потрепери, като търкаше ръцете си, за да се постопли. Чувстваше се уморена и пропаднала, съсипана и отчаяна.

На рамото ѝ, където Джовани я беше държал, за да я целуне, вече беше започнала да се образува синина. Презрамката на роклята ѝ беше скъсана, а косата ѝ — разрошена. Отпусна се на стената на магазина. Чувстваше цялото си тяло натежало и вцепенено и бе нещастна до болка.

Чу как баща ѝ залита надолу по стълбите и лампите в магазина светнаха. Франческа потрепери от светлината, не искаше да я видят така. Когато баща ѝ отвори вратата, тя се опита да се промъкне покрай

него с наведена глава, обгърнала ръце около тялото си, разтреперана и жалка.

— Франческа — той я хвана за ръката, докато се промъкваше покрай него. Като че ли искаше да я погледне, за да увеличи унижението ѝ. — Значи Мондело е получил, каквото искаше? — перна я по рамото и Франческа трепна от болка. — Е, какво мислиш за бъдещия си съпруг? А? Май го харесваш — прокара ръка по разбърканата ѝ коса. — Като се съди по това... А? — след това я погледна в лицето, омекна за момент и каза тихо: — От теб ще стане добра съпруга, Франческа.

Внезапно девойката избухна. Нежността му бе разбила цялата ѝ сдържаност.

— О, татко! — извика тя. — Моля те, кажи ми, че това не е истина, моля те! — всичките ѝ сили се стопиха и тя се разплака. Сълзите рукнаха по бузите ѝ. — Не мога да се омъжа за този човек, моля те, татко, не мога да го обичам! — протегна ръка и докосна баща си. — Моля те, не ме карай да се омъжвам за него, татко, моля те! Кажи ми, че това не е истина!

Но когато погледна към него с протегнатата ръка, видя такава страшна омраза по лицето му, че се сепна и отстъпи.

— Вярно е, Франческа — каза сурово той. — Пет пари не давам за теб и нямам против да се отърва от тоя товар. Поне получих добра цена! — след това пристъпи към нея и тя се сви от фигурата му, която се извисяваше заплашително. — За какво си ми, а? — хвана я за косата. — Защо трябва да ми се напомня всяка минута, всеки ден какво ми направи, как уби единствените двама души, които някога съм обичал! — след това я дръпна за косата и Франческа извика. — Защо? — процеди Лено, като се наведе към нея. — Защо? Кажи ми!

— Не ми говори такива неща, татко! — извика Франческа. — Недей!

— Защо? Аз те мразя! — дръпна я за косата, така че да може да вижда лицето ѝ. — Лицето ти, кожата ти, дори и миризмата ти ми напомня на нея, която ти уби!

— Недей, татко, моля те!

Той я пусна неочаквано и Франческа се строполи на пода.

— Махай се от очите ми! — кресна Лено. — Мразя те и нямам търпение да се отърва от теб! Омъжи се за Мондело, поне веднъж

направи нещо, че да изкупиш ужасното си престъпление!

След това ѝ обърна гръб и тръгна към стълбите, като я остави да плаче горчиво на пода.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Отец Анджелио бързаше по улицата с наведена глава, а дългите черни поли на расото му се развяваха зад него. В Митанова беше средата на предобедата. Слънцето бе напекло и жените от селото бяха излезли от къщите си, перяха и бърбяха, приготвяха яденето. Той не виждаше почти нищо. Само кимаше, за да отговори на поздравите, докато бързаше към Виа Диомеде.

Накрая стигна до книжарницата по средата на улицата, позвъни силно и извика Франческа. Тази сутрин не се страхуваше от яростта на Лено, грижата му бе твърде голяма, за да обръща внимание на Николи. Нещо се беше случило с Франческа и той трябваше да знае какво.

Изчака няколко минути и отново извика. Стаите над магазина бяха тъмни и тревогата му нарасна.

— Франческа. Тук ли си? — натисна шумно дръжката на вратата и тя се отвори. Свещеникът влезе вътре. — Франческа.

Бавно отиде до стълбите и започна да се изкачва. Коридорът беше тъмен, но вратата на върха на стъпалата беше откритата. Виждаше се слабата светлина на електрическа крушка. Той продължи нагоре, като викаше тихо Франческа.

Когато стигна до върха на стълбите, бутна вратата и влезе в малката дневна. В нея нямаше никой, всичко беше на мястото си, педантично чисто и подредено. Светлината идваше от стаята на Франческа. Той прекоси дневната и почука тихо на вратата ѝ. Зачака отговор, но такъв не дойде, затова отвори внимателно и безшумно и надникна вътре.

Точно тогава видя Франческа.

Беше коленичила на пода, държеше няколко дрехи и ги слагаше в малка картонена кутия. Изглеждаше мъничка и крехка, а тялото ѝ — безформено, сякаш в него вече нямаше живот.

— Франческа.

Тя се обърна и отец Анджелио видя грозно подутото ѝ от плач лице, болката в очите ѝ. Девојката го погледа безпомощно няколко

секунди и отново се върна към работата си. Той отиде до нея, сложи ръка на главата ѝ и погали нежно косата.

— Горкото ми дете, молах се това да не е истина!

Усети я, че трепери, и я издърпа да стане. След това я прегърна и тя заплака тихо, с приглушени ридания — доказателство за всичките години прикривана мъка.

Когато притихна, той я поведе към стола и я накара да седне. После ѝ подаде кърпичката си.

— Можеш ли да ми кажеш защо, Франческа. Защо?

Тя наведе глава, като усукваше кърпичката между пръстите си.

— Когато Мондело дойде тази сутрин, знаех, че нещо се е случило с теб. Знаех, че не би приела такъв мъж по своя воля — той коленичи и взе ръцете ѝ, за да успокои треперенето им. — Кажи ми, дете, какво има? Защо се съ согласи да се омъжиш за Мондело?

Накрая Франческа вдигна поглед.

— Защо не? — попита тихо тя.

Отец Анджелио се изправи, отиде до прозореца, отвори капациите и остави ярката утринна светлина да окъпе стаята. Франческа вдигна ръка, за да засенчи очите си.

— Целият живот е пред теб! — отвърна той. — Виж деня, Франческа, светъл и нов! Какво ще кажеш за всичко това? Ами твоите рисунки, всичката ти прекрасна работа, всичките ти мечти да отидеш в Англия? Ами езикът, всичко, на което те научи госпожа Макбрайд, всичките тези уроци? Ти научи толкова много! — обърна се към нея, но видя, че не го слуша. — Франческа.

Тя вдигна поглед. Гледаше го, но очите ѝ бяха странно безизразни, сякаш момичето, което познаваше, се бе отдръпнало, сякаш бе престанало да съществува.

— Винаги сте знаели, нали? — каза тя. — Грижехте се за мен, защото знаехте за това и се стараехте да не ме боли толкова.

Отец Анджелио се почувства объркан.

— Какво искаш да кажеш? Какво означава това?

— Омразата му към мен — отвърна Франческа. Просто констатираше факта без гняв или самосъжаление. — Той ме е мразил през целия ми живот.

— О, Франческа.

Отец Анджели искаше да отиде при нея, да я докосне, но когато понечи да го направи, тя трепна и той остана на мястото си.

— То е мъка, а не омраза — прошепна свещеникът.

— Не — отвърна спокойно Франческа. — Омраза е. Видях я и я усетих — потърка синината на китката си. — Разбирате ли, винаги съм вярвала, че не го прави нарочно, когато ми причинява болка. Синините и болката нямаше да имат никакво значение, стига да ме обичаше. Можех да ги понасям, ако ме обичаше дори мъничко.

Отец Анджели извърна поглед. Беше му непоносимо да я слуша да говори така.

— Моля те, Франческа. Не казвай такива неща, моля те.

— Не се страхувам от истината, отче, и не ме е страх от Мондело — тя сви рамене. — Защо трябва да ме е грижа? Тук нямам нищо, той дори унищожил снимките ми, спомените ми. Какво може да ми стори Джовани Мондело, което вече не ми е сторено?

— О, милото ми, сладкото ми дете!

Почувства се безпомощен. Тя приличаше на кутре, толкова ритано, че нямаше сили да се изправи. Просто си лежеше и очакваше следващия удар.

— Франческа, ще ми обещаеш ли нещо? — приближи се до нея, сложи ръка на рамото ѝ и я погледна в очите. Тя се извърна. — Моля те. Обещай ми, че ако някога поискаш нещо, каквото и да било, ще дойдеш при мен.

Повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне. Очите ѝ бяха безизразни и той виждаше отражението си в тях.

— Обещай ми.

Франческа затвори очи и за момент му се стори, че ще рухне. Но тя продължаваше да стои абсолютно неподвижна и притаила дъх, накрая каза:

— Обещавам.

Беше късно сутринта, когато Джовани се върна в къщата, облечен в евтиния си неделен костюм, омачкан и торбест от носенето през последните два дни. Трябваше да отиде до свещеника, след това до банката. Паркира нехайно мерцедеса в двора и слезе, като подвижна високо на икономката. Беше почервенял от силното си вълнение.

— Синьора?

Свали сакото и се избърса под мишниците с длан, за да махне малко от потта.

— Синьора? Алооо! Синьора?

След това тръгна из къщата, като продължаваше да я вика.

Енцо го наблюдаваше иззад вратата на плевнята. Тази сутрин не беше на работа, а чакаше Джовани. Брат му беше намислил нещо и той трябваше да разбере какво е. Енцо отвори вратата и излезе на слънцето. Чу как Джовани се смее в къщата и го обхвана подозрителна завист. Последва брат си вътре.

— А! Енцо! — Джовани току-що бе завършил разговора си по телефона и глътна остатъка от брендите, докато поставяше обратно слушалката. — Рано си се върнал.

Енцо сви рамене. Не виждаше защо да се извинява на брат си.

Неочаквано Джовани се усмихна.

— А, да, нямаше търпение да ме поздравиш, нали? — попита той, като наблюдаваше с удоволствие обърканото изражение на брат си. — Ще се женя, малки ми братко! — съобщи Джовани и плесна Енцо по гърба. След това се разсмя. — Знаех си, че ще те изненадам! Радваш се за мене, нали? — ощипа го. — А, малки братко? А? А?

Енцо се отдръпна рязко.

— Махай се! — кресна той и потърка ръката си.

— О, пак сме в лошо настроение, а? — Джовани престана да се усмихва. — По-добре е да се научиш на малко добри обноски, Енцо, за новата ми булка.

След това отиде до масата и си наля още бренди. Енцо го последва. Не искаше да пита, но просто не можеше да се сдържи:

— Коя е тогава?

Наблюдаваше как Джовани се обръща и чакаше отговор. Видя неприятната усмивка, която се разля бавно по устните на брат му. Този момент щеше да запомни за цял живот.

— Франческа Николи — отвърна Джовани.

За частица от секундата Енцо не каза нищо. Съзнанието му се замъгли от ужас и гняв. След това видя Франческа.

Голото ѝ тяло беше пред него, тъй близко и реално, че едва не протегна ръка да я докосне. Възбудата му бе светкавична и мощна. Но тя му се смееше, подиграваше го и го караше да се чувства малък. След

това внезапно изчезна. Джовани стоеше пред него, тлъст и отвратителен, самодоволно ухилен.

— Какво има, малки братко? Ревност може би? — ръгна силно Енцо в ребрата. — Виждал си бъдещата ми жена, нали?

След това се отдалечи, като не преставаше да се смее.

— Как? — крясъкът се изтръгна от самото сърце на Енцо, който се хвърли напред и сграбчи Джовани изотзад. Брат му го отблъсна. — Как може да се ожени за такъв като теб? — изкрещя той. — Как? Кажими! Как? — разтърсваше брат си, без да може да се овладее.

Но ударът беше бърз, силен и злобен и го отхвърли настрани.

— Как? Как? — Джовани се наведе над него и вдигна ръка. След това се спря и яростта му се стопи. Ръката му се отпусна. — Стани! — изръмжа той. Енцо се изправи на крака. — Никога повече... — Джовани се спря да си поеме дъх. — Никога повече не ме обиждай така! Ясно? — изгледа гневно Енцо. — Разбра ли?

Направи крачка към брат си и Енцо кимна. Джовани не го удряше за пръв път. Не беше толкова глупав, че да се впуска в спорове.

— Добре — Джовани отстъпи крачка назад. — А сега ми се махай от очите!

Енцо се обърна да си върви.

— А, Енцо?

Младежът се извърна, като се опитваше да прикрие внезапно бликналата си омраза.

— Аз притежавам тези лозя. Недей да го забравяш!

ПЕТА ГЛАВА

Следващия петък Джовани връхлетя в стаята на брат си в седем и половина сутринта. Отиде до прозореца, отвори капациите, примижа от светлината и се обърна към леглото на Енцо.

— Ставай! — заповяда той. — Веднага!

Енцо се претърколи и засенчи очите си с ръка. След това видя Джовани.

— Какво, по дяволите...

— Казах — ставай! — Джовани продължаваше да стои и да го гледа намръщено.

— Че защо? — Енцо затвори очи. — Казах ти, че няма да дойда — после се обърна с гръб към Джовани.

— Ще дойдеш — брат му се приближи до леглото и отметна завивките. — А сега ставай. Отец Анджели току-що ми се обади и каза, че Лено Николи е изчезнал.

Енцо продължаваше да лежи.

— Е, и?

— Значи ти идваш на сватбата ми, независимо дали ти харесва или не. Франческа си няма никого. Трябва да бъде взета и докарана в църквата и някой трябва да ми я даде. Ти! — ръгна Енцо в гърба. — Схвана ли?

Енцо седна, погледна Джовани и изпита удоволствие от паниката по лицето му.

— Ами ако откажа?

Джовани поклати глава.

— Това е въпрос на семейна чест, Енцо — отвърна студено той. — Нямам намерение да бъда направен на глупак от оная свиня. Няма да откажеш, разбра ли? — след това се обърна и прекоси стаята. Погледна брат си от вратата. — Виж, можеш да се държиш приятно, нали? Само за един ден? Днес е моята сватба.

Енцо усети пронизваща ревност и омраза.

— Да, добре де — отвърна с възможно най-равния си глас, но сърнето му като че ли щеше да се пръсне от яд.

Джовани излезе от стаята и Енцо чу тромавите му, тежки стъпки по коридора. Малко по-късно хвърли яростно огледалото от масичката до леглото си и го видя как се разбива на хиляди малки парченца.

В десет същата сутрин, когато Енцо пристигна пред печатницата на Виа Диомеде, тя беше празна и затворена. Той вдигна поглед към сградата и видя, че само един прозорец свети — в една от предните стаи. Останалата част изглеждаше изоставена.

Почука силно, подвикна към осветения прозорец и зачака. Обърна се нервно с гръб към сградата, огледа улицата и започна да си подсвирква. Когато след няколко минути отново се обърна, Франческа стоеше в магазина и го чакаше мълчаливо. Енцо подскочи.

Тя отключи вратата и излезе навън. Застанал близо до нея на яркото утринно слънце, Енцо видя как косата ѝ блести и кожата ѝ е поруменяла от притеснение. Синята ѝ памучна рокля миришеше на свежо и чисто, а голите ѝ ръце и крака бяха покрити с бледи косъмчета. Приличаше му на дете, по-невинна и по-хубава, отколкото някога си я бе представял.

Те се погледнаха мълчаливо за момент и той ѝ протегна ръка.

— Брат ми те чака — рече тихо Енцо. Докосването до ръката ѝ го изпълни с объркване и той се почувства несигурен. Вълнението ѝ се предаде и на него и започна да му се гади. — Ти... — гласът му го предаде и той се покашля мъчително. — Готова ли си?

Тя кимна.

— Къде са нещата ти?

— У отец Анджелио.

Той погледна към магазина, като искаше да удължи момента, но не знаеше какво да прави. След това видя, че тя го гледа неловко.

— Трябва да вървим — рече той.

— Да.

Изглеждаше студена и безчувствена. Само треперещите ръце я издаваха. Хвана я за ръката и двамата поеха надолу по улицата. Няколко жени ги наблюдаваха от отворените врати и прозорци и от балконите по Виа Диомеде, но никоя от тях не извика да я поздрави.

Франческа Николи отиваше към женитбата си тъжна и самотна и хората от Митанова я наблюдаваха с извратено мълчание.

Когато се смрачи, Франческа изпита облекчение. Денят ѝ се бе сторил почти непоносим. Тя седеше на стъпалата пред къщата с Бепе и гледаше как слънцето се спуска на небето, като изтегля със себе си жегата и оставя въздуха хладен и разреден. Светлината постепенно се стопи и се разпротря тъмнина, която обви земята със сенки, Франческа слушаше спокойствието около себе си и ѝ се искаше и в сърцето ѝ да е същото. Все още не можеше да успокои страха, който Джовани бе предизвикал у нея.

Къщата зад нея беше тъмна и безжизнена. Съпруга ѝ го нямаше от часове и тя чакаше, както ѝ бе казано, без да знае къде и защо е отишъл. Вечерята, приготвена за тях, си стоеше — студена и неизядена — на масата в трапезарията, а малката ѝ купчина вещи, все още неразопаковани, лежеше в коридора. Той просто я докара дотук след венчавката, занесе багажа ѝ в къщата и замина нанякъде с Енцо.

На тръгване ѝ каза да бъде готова за него, когато се върне, но мисълта за това я плашеше и отвращаваше. Тя просто си седеше, изплашена, но странно решителна. Знаеше, че въпреки това, което трябва да понесе, волята ѝ ще си остане, даже и смелостта ѝ да я напусне.

Беше почти полунощ. Тишината наоколо я бе поуспокоила и Франческа се сепна, когато чу дизеловия двигател на мерцедеса.

Джовани вкара безгрижно голямата черна кола в двора и дръпна силно ръчната спирачка. Автомобилът потрепери и спря. Той излезе с несигурна стъпка и затръшна вратата. След това погледна към Франческа.

— Защо още не си си легнала? — пристъпи напред и сянката му се извиси заплашително към нея на лунната светлина. — Казах ти да се приготвиш за мен.

Франческа го погледна. Беше пиан, но се държеше.

— Аз... Не знаех какво искаш да кажеш — излъга тя.

Джовани се усмихна.

— Качвай се горе и се приготви за лягане — отвърна ѝ. — Ще дойда след няколко минути.

Но тя остана на мястото си, твърде изплашена, за да се помръдне.

— Тръгвай! — настоя той. — Бепе ще ти покаже къде да отидеш. Ще спим в старата стая на мама, там леглото е по-голямо.

Докосна я по бузата с топлия си тлъст пръст. Ръцете му миришеха на спарено. Тя се отдръпна и Джовани видя отвращението и страха ѝ. Доброто му настроение се стопи.

— Ставай и върви с Бепе! Тръгвай, преди да съм се ядосал!

Франческа се изправи с мъка и отстъпи назад, далеч от него.

Той посегна и я хвана за рамото.

— Франческа — после я стисна и се наведе към нея. — Отпусни се!

Очите му бяха бездушни и изцъклени и Франческа видя в тях груба възбуда. Ръката му се плъзна нагоре към шията ѝ и погали кожата точно под косата. Учестеният му дъх докосна бузата ѝ.

— А сега върви — той спусна ръка към чатала си. — Тръгвай — попипа дюкяна си. — Няма да се бавя.

Тя се бори няколко секунди с отвращението си, след това погледна към Бепе, който беше в коридора. Пътят ѝ беше препречен от тях двамата. Обърна се към къщата, пое си дълбоко дъх и се опита да сдържи треперенето си.

— Побързай! — изръмжа Джовани.

Франческа влезе в тъмната, празна къща и последва Бепе по стълбите.

Енцо вървеше по дългата алея и приближаваше къщата. Самотната му фигура лъкатушеше между сенките на дърветата. Беше оставил Джовани, за да се върне пеша сам, тъй като не можеше да понесе мисълта да види как Франческа тръгва към първата си брачна нощ с брат му. Не можеше да понася силната си, мъчителна ревност.

Докато вървеше, се вслуша в тъмната тишина. Тя го успокояваше и изпълваше съзнанието му. Да, тишината беше хубаво нещо. Обгръщаше го, ясна и остра, и стъпките и дори дишането му звучаха досадно. Енцо се чувстваше като единствения жив човек в нощта.

Внезапно чу вик.

Проехтя болезнен в ясения въздух, зловец, почти животински звук, потресен и отчаян. Спря и се вслуша напрегнато. Секунди покъсно викът отново прозвуча. Само че този път беше по-слаб,

обезкуражен. Енцо веднага разбра какво е станало. Покри лице с ръцете си и се опита да прогони ужасните образи на Франческа, които пробягваха през съзнанието му. Свлече се на земята.

Сви се на кълбо от болка, залюля се напред-назад и затананика един и същи тон. Зарови глава в ръцете си. Франческа беше негова, принадлежеше му. Тихите ридания долитаха, влудявайки го. Не можеше да избяга от тях.

Накрая го надвиха и го изпълниха с ярост, толкова задушаваша, че му стана трудно да диша. Вече съществуваха само в главата му, където останаха завинаги, разбиха всякаква разумна мисъл и започнаха да контролират живота му.

ШЕСТА ГЛАВА

Топлината на април премина в май и дните в Апулия ставаха все по-дълги и по-горещи. Земята вече започваше да се напуква, суха и корава под краката, и лозите изискваха постоянно внимание. Умората от неочаквано горещото време взе своята дан и търпението отслабна.

Лено Николи беше открит на брега, изхвърлен от вълните, подут и полуразложен от водата, с почти празна бутилка от бренди в джоба. В селото поклюкарстваха малко и размишленията подбудиха интереса, но разследването реши, че е паднал от скалите, пиян и безпомощен. Смърт от удавяне.

За Франческа вълната търпимост на всичко това беше естествена. Изпитваше горчиво нещастие, но се бе примирила с него, чувстваше се изплашена и самотна, но никога не бе познавала друго усещане. Приемаше живота, който не можеше да промени, нямаше друг избор. Докато мълчаливо и внимателно вършеше дневните си задачи, тя наблюдаваше педантично съпруга си и чертаеше пътя на живота си през люшканията на настроенията му и пристъпите на пиянството. Справяше се добре, избягваше част от унижението и намираще приятел в лицето на Бепе.

В рамките на един кратък месец Франческа Мондело порасна.

Беше време за вечеря. Джовани седеше начело на масата и гледаше жена си, която събираше чиниите от супата, мълчаливо навела глава. Той я наблюдаваше и се ядосваше на увисналите ѝ рамене, на хладното, бдително изражение в очите ѝ, на присвитите ѝ устни. Тя никога не се усмихваше, не се смееше, лежеше напрегната и схваната под него и трепваше при докосването му. Опитваше се да го прикрива, но той познаваше жените като нея.

Беше безполезна, безинтересна и студена и си струваше само парите, които спестяваше от икономката. Истинско разочарование. Почти не я беше докосвал през последния месец. Не си струваше труда. Вбесяваше се всеки път, когато видеше жалното ѝ изражение, и

разбираше, че все още трябва да плаща за малко свястно удоволствие. Той глътна малко вино и я повика през масата. Франческа го погледна нервно.

— Хайде, побързай с яденето.

Видя косия ѝ поглед към Бепе, който подскочи и взе чиниите от нея, за да ги отнесе в кухнята. Мълчаливото им общуване го ядоса. Винаги го правеха, говореха и шепнеха. Тя обръщаше повече внимание на оня дръвник, отколкото на съпруга си, но той забелязваше — о, да, забелязваше!

— Франческа. Ела тук!

Тя се извърна от вратата и се поколеба.

— Вечерята... Аз...

— Ела тук, казах!

Той остави чашата и дръпна стола си назад. Коремът му висеше над колана на панталоните, а по ризата си имаше петна от пот. Протегна ръце към нея.

Франческа прекоси стаята и застана пред него. Не можеше да събере сили да отиде в прегръдките му. Трябваше да го изчака да я издърпа, това бе единственият начин. Тя сведе поглед, като се бореше с отвращението, което се надигаше в гърлото ѝ.

— Франческа...

Той сложи едната си ръка на гърдата ѝ и я стисна грубо, след това я притегли с другата си ръка. Искаше малко привързаност, имаше право на това. Тя преглътна мъчително и прехапа вътрешната страна на устната си.

— Господи! Не можеш ли да покажеш поне малко удоволствие?

Джовани я блъсна грубо назад и тя удари хълбока си в ръба на масата. Нададе кратък вик, но съпругът ѝ вдигна заплашително ръка.

— Какво, по дяволите...

Енцо застана на вратата и изгледа гневно брат си. Франческа отстъпи назад. Джовани погледна над рамото ѝ и веднага свали ръка. Енцо влезе в стаята.

— Не можеш ли да оставиш горкото момиче на мира поне за пет минути? — хвана Франческа за ръката и тя се сви от докосването му. Усещаше пулса под кожата ѝ и неочакваният контакт с нея го възпламени.

— Остави я! — Джовани не можеше да понася гледката на нейната слабост и гневът му внезапно избухна. — Ти! Захващай се с вечерята! — кресна той. — А ти, Енцо, си гледай работата, ако обичаш!

Франческа се обърна бързо към кухнята и срещна за миг погледа на Енцо. Той видя облекчението в очите ѝ и в този момент усети огромно общуване между тях.

— Виж, Джовани, аз...

Енцо се помръдна на милиметри, докато тя минаваше покрай него, и тялото ѝ сякаш го погали. Усети го, Франческа бе искала той да го усети!

— Какво ти? — попита ледено Джовани и Енцо бързо вдигна поглед към него. Лицето на брат му се бе сковало от яд.

Енцо сви рамене.

— Нищо — рече. — Нищо.

След това зае мястото си на масата и зачака Франческа да се върне с вечерята. Копнееше отново да види лицето ѝ, да зърне очите ѝ. Трябваше да разбере дали това, което току-що бе преживял, е истина.

— Къде, по дяволите, е това тъпо момче? — Джовани просто не можеше да стои на едно място, той стана и отиде до вратата. — Бепе! За Бога, Бепе! Връщай се на масата!

Устните му се изкривиха, когато Бепе влезе тичешком в кухнята, и той го удари силно по главата. Бепе изскимтя и се заплака.

— Винаги са заедно — промърмори Джовани. — Винаги! Шушукат си по ъглите... присмиват ми се... — гласът му заглъхна.

— Хей, Джовани, не мисля...

Но Джовани го срязва.

— Какво не мислиш? — озъби се той. — Откъде, по дяволите, би могъл да знаеш?

Енцо извърна очи, преди да отговори, и видя Франческа да влиза в стаята. Тя отново срещна погледа му и бе сигурен, че е зърнал възможно най-краткия проблесък на усмивка. Не каза нищо. Усмивката бе мълчаливо общуване между тях. Усмивка! Значи това, което бе усетил преди малко, бе вярно! Може би ревнивите кръсъци на Джовани все пак не бяха толкова глупави?

В главата му се зароди една идея, искрица надежда. Можеше ли да притежава Франческа. Беше ли започнала да го желае, да се нуждае

от него — от единствения човек, който наистина я обичаше сред бъркотията от насилие и обиди? Почти не смееше да си мисли за такова нещо, но...

Проследи я как сервира храната, след това погледна през масата към Бепе — просто дете, безполезно, сополиво хлапе — и след това към тлъстата, гротескна фигура на Джовани. Наистина ли бе толкова невъзможно? Беше виждал отвращението в погледа ѝ към Джовани, беше я улавял как потръпва при докосването му. А тази вечер бе усетил тялото ѝ, топлината му, учестения му пулс при неговото докосване. И защо да не бъде така? Искрицата надежда избухна и пламъчето се разгоря.

Беше я желал толкова дълго време, че чувствата беснееха в тялото му. Причиняваха му болка и го караха да вика в нощта. Защо и тя да не чувства същото? Такива неща се случваха. Любовта не бе сляпа и всичко, което хората правеха, имаше цел. Той наблюдаваше отблизо Франческа толкова време, колкото смееше. Тя като че ли му говореше с всяко свое движение, с всеки свой дъх. Сякаш тялото ѝ мълчаливо общуваше с неговото.

Не беше за пръв път — о, не, беше го забелязал и преди, всеки път, когато ѝ помагаше, всеки път, когато се приближаваше до нея. Беше го усетил дълбоко в себе си, но си мислеше, че всичко идва от него, само от него. Но може би не беше така, може би тази вечер Франческа искаше той да прозре истината? Беше му дала знак, нуждаеше се той да знае. И сега Енцо виждаше, виждаше всичко. Тази вечер всичко бе започнало да придобива смисъл.

Джовани му заговори и той се сепна.

— Моята съпруга би искала да знае дали ще ядеш — каза той, като провлече неприятно думата „съпруга“.

Енцо видя как Франческа потреперва и сърцето му запърха.

— Не много — отвърна той. — Не съм гладен, ще си взема сам.

Как можеше да яде? Беше твърде развълнуван за такова нещо.

— Не, няма — Джовани побутна Франческа. — Донеси му месо и картофи, малко патладжан. Бепе, подай на Енцо хляба.

— Казах ти, не съм гладен!

— Това е моят дом, Енцо, и щом казвам, че ще ядеш, значи ще ядеш! Ясно?

Енцо прехапа устни, за да не отвърне, и кимна. Отсега нататък трябваше да внимава.

— Добре — рече Джовани. — Работя много, за да сложа храна на тая маса и искам да се изяжда. А сега яж!

Усмихна се самодоволно, победоносно, доволен от властта си, и Енцо сведе поглед към чинията пред себе си.

„Усмивай се колкото си искаш, Джовани — помисли си той, — защото тази вечер научих, че имам повече, отколкото си мислиш. Малкият Енцо не е толкова дребен в очите на един човек.“ След това започна да се храни мълчаливо.

По-късно същата вечер Енцо седя дълго на двора. Въздухът беше влажен и топъл и Джовани спеше в предната стая, а тежкият товар от прекалено много ядене и пиене го караше да хърка. Тялото му бе вцепенено и обезсилено от лакомия. Не усещаше очакването на Енцо.

Шумът от кухнята спря след десет часа. Франческа беше измила, подредила и приготвила всичко за сутринта и сега се промъкна навън през задната врата, за да остане малко на спокойствие и да погледа небето, покрито с дебел килим от звезди. Енцо заобиколи къщата и застана зад нея, без да издаде звук.

— Франческа... — сложи ръка на рамото ѝ.

Девойката подскочи и се обърна рязко.

— О, аз... — извърна поглед за момент. — Помислих, че е Джовани.

Сърцето се блъскаше бясно в гърдите ѝ и тя си пое дълбоко дъх, за да потисне страха си.

Енцо видя това и каза:

— Страхуваш се от него, нали?

Чувстваше, че Франческа копнее той да го знае, да бъде до нея, за да прогони страха ѝ. Само че бе твърде изплашена, за да го каже. Не му отговори и той знаеше, че се страхува. Докосна рамото ѝ с пръсти. Трябваше да я попита, имаше нужда да знае.

— Защо не го напуснеш?

Чу я как затаява дъх и душата му литна високо. Тя чакаше.

— Би могла, нали разбираш... — но не довърши изречението си.

Тя се отдръпна, уплашена от него също толкова, колкото и от Джовани. Гадеше ѝ се от цялата тази история. Не можеше да отговори, нямаше сили.

— Енцо, моля те...

Обърна му гръб и той не можа да види отвращението в очите ѝ. Помисли си, че е казал това твърде рано и тя има нужда от време, за да го осъзнае. Все пак беше чул слабостта в гласа ѝ, прозвучала като молба, като нужда, която си представяше, че е силна колкото неговата.

— Но... Франческа... — той отново се спря, само че този път, защото чу движение в къщата. Отдръпна се от нея и за последен път се вгледа в приведените ѝ рамене. Нямаше време да каже нищо повече. Беше усетил нуждата ѝ и това му бе достатъчно. Сега вече знаеше какво да прави. Секунди по-късно, точно преди Джовани да се появи на вратата, вече беше изчезнал.

— Какво правиш? — попита Джовани, като стоеше в кухнята и я гледаше.

— Нищо...

Той пристъпи напред:

— Е, влизай вътре, искам да си лягам и трябва да заключавам.

Франческа се промъкна покрай него и се отправи към стълбището.

— И се погрижи да си готова за мен — извика след нея Джовани.

Тя не отговори нищо. Затича се нагоре, обхваната от страх и отвращение, а той остана, за да изгаси лампите в кухнята, след това я последва мълчаливо нагоре по стълбите.

СЕДМА ГЛАВА

Джовани стоеше на края на полето, на което работеше Енцо, и избърса потта от челото си с ръкава на ризата. Беше горещ обяд и слънцето печеше високо на небето. Земята сякаш се бе свила, пръстта приличаше на прах, на сива пепел. Запита се колко ли може да продължи жегата.

Най-сухият април от години насам бе последван от най-горещия май. Той погледна небето. Никакъв знак за дъжд, абсолютно нищо. Навсякъде беше сухо — небето, земята, дори жена му. Само мисълта за нея го изпълни с гняв — студена кучка. Ритна буца пръст и тя се разпръсна, суха и безполезна.

Джовани засенчи очи от слънцето и погледна Енцо, който обработваше земята. Беше приведен на две и копаеше лозите, а кожата на гърба му блестеше тъмнокафява на слънцето. Потта лъщеше като мръсен слой по тялото му. Работеше усилено и Джовани остана доволен.

Енцо май се бе променил, през последните няколко седмици се държеше спокойно, дори приятелски. Изглеждаше така, сякаш разбира проблемите на Джовани, работата, брака му. Беше такъв, какъвто трябваше да бъде един брат — слушаше, преценяваше, помагаше. „Може би започва да пораста — помисли си Джовани, докато вървеше през полето. Може би.“

Енцо вдигна поглед и видя Джовани да се приближава към него, стъпвайки тежко по неравната земя в жегата. Стана му приятно да го види в такова неудобство. Изправи се и махна на брат си.

— Ей, Джовани, какво правиш тук в тая жега?

Джовани стигна до него, потен и задъхан.

— Всеки трябва да даде своята лепта — отвърна той и погледна надолу към новата лоза, върху която работеше Енцо.

— Зле е, а?

Енцо го потупа по гърба.

— Не много — проследи погледа на Джовани. — Имаме нужда от дъжд — след това сви рамене. — Ще се оправим.

Усещаше тревогата на брат си. Колкото повече се тревожеше Джовани, толкова повече си го изкарваше на Франческа. Тя скоро щеше да се отвърне от него, съвсем скоро.

— Искаш ли да хапнеш?

Енцо посочи с поглед кошницата под сянката на една от големите лози и Джовани вдигна изненадано очи. Не беше в стила на Енцо да го кани. Той кимна:

— Да, бих искал.

— Добре.

Енцо избърса ръце в някакъв парцал и взе кошницата с храната. Занесе я до края на реда, като Джовани го следваше, и намери едно по-сенчесто място. След това седна. Всичко, което правеше и говореше, бе внимателно пресметнато и премислено. Не можеше да позволи на Джовани да заподозре нещо.

— Жена ти прави хубав обяд — разви храната и започна да я нарежда. — Тя е добра съпруга, а?

Джовани не каза нищо. Вдигна бутилката с вино и отпи, след това избърса уста с ръкава си. Енцо го наблюдаваше с края на окото си и видя, че брат му е напрегнат и нападателен. Реши да опипа почвата.

— Щастлив си, а? Женен мъж! А и Франческа се уреди добре, изглежда доволна.

Джовани кимна и започна да яде. Не искаше да говори — нямаше какво да каже. Но Енцо изпита извратено чувство на триумф. Радваше се на нещастieto на брат си — и той самият бе понесъл достатъчно през годините — и искаше да продължи, просто не можеше да се стърпи.

— Истинско облекчение е, че се грижи толкова добре за Бепе, а? Те се разбират добре!

Но в момента, в който го изрече, видя как лицето на брат му се променя. Острието на злобата беше проникнало — това бе ясно изписано по лицето на по-възрастния мъж — и за пръв път в живота си Енцо изпита злорадство.

— Бепе ли? — Джовани спря да дъвче. — Какво искаш да кажеш с това, че се разбират?

Седеше абсолютно неподвижен и очакваше отговор.

— Искам да кажа...

Енцо спря. Обикновено щеше да поправи думите си, но нещо в отговора на Джовани го възпря. Ако той подозираше Бепе, защо да не се възползва? Ревността бе мощно оръдие, знаеше го твърде добре. Извърна поглед за момент и взе решение, макар всъщност да нямаше избор. Беше отишъл твърде далеч в манията си по Франческа, за да направи каквото и да било друго. Мисълта да я притежава бе започнала да контролира всяко негово съзнателно движение.

— Нищо — рече накрая Енцо. Видя как по лицето на Джовани се изписва гняв и замълча.

— Мислиш, че са близки? — рече троснато по-големият брат. Енцо сви рамене. — Господи! — Джовани отпи още една голяма глътка от виното и се изправи.

— Хей! Къде отиваш? Ами обяда?

Енцо погледна огромната, заплашителна фигура на брат си и се почувства странно спокоен.

— Не съм гладен — отвърна Джовани. След това стисна бутилката и погледна към полята. — Ще се видим на вечеря. Не закъснявай!

Без да каже нито дума повече, той се отдалечи.

В Италия слънцето изгрява в пет. То излиза от морето като наситенооранжево кълбо и докато се издига, се променя в златно, след това в блестящо, пламтящо жълто, къпе водата, небето и земята с ярката си лъчезарна светлина.

Франческа се събуждаше рано, почти винаги по-рано от Джовани, който пиеше толкова много, преди да си легне, че неизменно продължаваше да спи дълго след като тя бе станала и се бе облякла. Именно в тези ранни часове, когато бе съвсем сама, тя обичаше да мисли, не за това коя е и как живее, а за това коя можеше да бъде, за живот и свят, които не присъстваха в ежедневието ѝ, но бяха толкова реални и истински, сякаш съществуваха.

Тя рисуваше всичко от тази фантазия в ослепителни цветове и съвършени линии на страниците на малката си, лично нейна тетрадка. Сътворяваше образите от болката и гнева си и се опитваше да извлече красота от грозотата на живота си. В работата си вливаше светлина от

мрачното съществуване и намираше бягство от суровата реалност, която всъщност бе нейна. Мислеше често за изчезването на баща си — но не като за страховито, жалко бягство, каквото всъщност си беше, а като за жест на огромна смелост: цяла фантастична история, оплетена около него, която ѝ помагаше да приеме, че е окончателно, абсолютно сама.

Животът ѝ бе отчаян и болезнен, но тя го живееше, като вярваше в нещо друго, в нещо по-добро, което за съжаление можеше да съществува само в мечтите ѝ.

В неделя сутринта Франческа се събуди рано и погледна към прозореца и небето навън, като се опитваше да позволи на съзнанието си да се извиси, а на въображението си — да вземе превес и да изтрие всички спомени от предишната нощ.

Не успя.

С всеки изминал ден бягството все повече и повече ѝ се изплъзваше, докато Джовани ставаше все по-агресивен, а тя — все по-объркана и изплашена. Не знаеше какво да прави.

Премести се леко в леглото, като се опитваше да облекчи натиска върху бедрото и гръбнака си. Боляха я от ударите на Джовани, засегнали цялото ѝ тяло. Извади ръка над завивките, за да ги разхлаби. Беше насинена от китката до рамото. Движението събуди Джовани и тя замръзна.

— Какво, по... — той отвори очи и погледна гневно жена си. — За Бога, заспивай! — след това се обърна на една страна с гръб към нея и промърмори: — И стой мирно, иначе ще...

Чу как дишането му става все по-бавно и тежко и се измъкна от леглото колкото можа по-внимателно, за да отиде до дрехите си. Джовани се размърда и тя подскочи. Само след секунди отново захърка и за момент Франческа пак бе в безопасност.

Облече се тихо, промъкна се до гардероба и надникна вътре за тетрадката, която държеше, скрита между дрехите си. След това отиде до вратата на спалнята и я отвори полекичка. Измъкна се безшумно на площадката и тръгна към стълбите. Нямаше търпение да се отдалечи колкото може повече от него, да бъде сама и да намери своя собствен свят.

Слезе бързо, отиде в задната част на къщата и отвори вратата на кухнята. Застина за момент, наслаждавайки се на слънчевата светлина

по лицето си, после излезе навън и забърза към полето.

След известно време осъзна, че я следят. Опитваше се да мечтае, като почти си представяше себе си в друг свят, когато чу тихо изпращяване на сухо клонче. Това я накара да подскочи и тя се обърна рязко. Остана неподвижна и се послуша напрегнато. Нищо.

Повървя още малко, като се опитваше да събере парченцата от фантазиите си, но сега се чувстваше напрегната и образите не се получаваха, а съзнанието ѝ си оставаше нащрек, както обикновено.

Напрягаше слуха си, като си казваше, че е глупачка, задето го прави, но не чуваше нищо, освен ускореното биене на сърцето си. Опитва се да си тананика, но не си спомняше никакви мелодии, като че ли всички песни бяха напуснали тялото ѝ, откакто се бе омъжила. Вървеше в нервно мълчание.

След това неочаквано чу стъпки. Бяха силни и тежки и тя се закова на място, като затаи дъх. Зад нея имаше някой. Обърна глава много бавно, със свити до тялото юмруци, готова да го удари. Внезапно изпищя.

Там нямаше никой.

Франческа се обърна, погледна напред и секунди по-късно хукна. Косата ѝ се развяваше зад нея, а ръцете и краката ѝ се движеха в такт, докато спринтиреше с всички сили надолу по пътя и обратно към относителната безопасност на къщата.

Джовани я гледаше как се отдалечава и се изруга за непохватността си. Сега нямаше начин да разбере закъде се беше упътила, но бе сигурен, че бе тръгнала нанякъде. Кучка такава! Следващия път щеше да... Той счупи лозовото клонче. Следващия път щеше да я проследи. Тя не биваше да има тайни от него. Бе негова жена и му дължеше уважение!

Погледна часовника си и видя, че минава шест. Беше твърде рано, за да започне деня, и бе твърде ядосан, за да се върне в леглото. Попипа джоба на панталоните си и усети портфейла. Ако тръгнеше направо, щеше да стигне до Митанова за половин час. От личен опит знаеше, че поне едно от момичетата ще е будно, за да забавлява клиентите. Струваше си да опита. Крайно време беше да получи поне малко свястно удоволствие, дори и да му се налагаше да плаща за него.

Франческа беше в кухнята и приготвяше неделния обяд, когато Джовани се върна в къщата. Беше почти един. Тя го чу да влиза и да се качва в стаята им и стъпките му задумкаха тежко по стълбите. Не се интересуваше къде е бил, но звукът на стъпките му я уплаши. Беше ѝ твърде познат.

Тя продължи да върши работата си, като се заслушваше за движение на горния етаж. Цялото ѝ тяло бе напрегнато. Познаваше стъпките му, знаеше, че ги е чула същата сутрин. Застана неподвижна, потресена и изплашена. Защо я следеше? Защо? Минути по-късно на горния етаж всичко утихна.

Тя отиде до фурната, отвори я и се наведе, за да извади тавата със спагети, от която се вдигаше пара. Трябваше да се занимава с нещо, за да отблъсне страха от съзнанието си. В тавата се образуваха мехурчета и горещината ѝ мина през парцала, с който я държеше. Запари ѝ силно на пръстите.

— Франческа.

Гласът я изненада. Тя подскочи и се извъртя. Парцалът се плъзна и Франческа загуби равновесие. Врящата тава със спагети падна от ръцете ѝ и се разпиля по пода. Заля и крака ѝ и изгори кожата под сандалите. Тя изпищя.

— Господи! Какво, по дяволите...

Джовани подскочи назад, далеч от бъркотията, и ръката му автоматично се вдигна. Зашлеви Франческа по лицето.

— Тъпа тромава кучка!

Той пристъпи напред, за да я удари още веднъж, но се спря по средата на движението. Беше паднала на една страна, с преbledняло от шока и изгарянето лице, и трепереше силно.

— Бепе! Бързо! Ела тук!

Джовани внезапно се почувства изплашен от собствените си действия. Той кресна през рамо на брат си и отиде до Франческа, за да я повдигне. Бепе се появи на задната врата.

— Бепе, хвани Франческа. Бързо!

Джовани я остави на Бепе и се втурна към мивката да напълни паница със студена вода. След това я отнесе до Франческа и се наведе, за да измие крака ѝ.

— Вдигни си крака! — заповяда той. — Хайде, не мога да ти помогна, ако не ми позволиш.

Гласът му бе остър и ядосан. Бепе, който държеше ръката на Франческа, заплака.

— За Бога, млъквай, Бепе! Теб не те боли!

Джовани вдигна поглед. Видя главата на Франческа на рамото на най-малкия си брат и начина, по който Бепе галеше ръката ѝ. Сведе отново поглед, побеснял от ревност. Започна да търка крака на жена си по-грубо, отколкото трябваше, и тя трепна.

— Стой мирно!

Минути по-късно свърши. Ревността гореше в ума му. Извади мехлема от чекмеджето и го хвърли на масата.

— Ето! Бепе, можеш да я намажеш с това. Изглежда, на жена ми повече ѝ се иска ти да я пипаш.

Франческа вдигна рязко поглед. Лицето на Джовани бе студено и гневно и страхът и объркването ѝ се усилиха. Понечи да каже нещо, да обясни, но не успя да издаде нито звук.

Мълчанието ѝ го ядоса още повече. Без да каже нито дума, Джовани изхвъркна от кухнята.

— Хей! Джовани!

Енцо пресичаше двора към къщата, когато видя брат си.

— Енцо. Къде беше?

Джовани се спря. Не можеше да мисли трезво, главата му беше замаяна от силния яд.

Енцо сви рамене.

— Просто излязох, това е всичко.

— Е, трябва да ми казваш, когато просто излизаш! — Джовани тръгна нататък. — Заслужавам малко уважение в тая къща!

— Уау, Джовани! Чакай! — Енцо хвана брат си за ръката. Нещо се бе случило и той трябваше да знае какво. — Какво става? Направо не приличаш на себе си!

Джовани поклати глава, сякаш се опитваше да я проясни.

— Бепе — рече той. — И Франческа. Аз...

Спря се и извърна поглед. За втори път в рамките на десет дни Енцо имаше възможността да спре това, което ясно виждаше, че се случва. Но я пренебрегна.

— Виж, Джовани — каза той и се поспря достатъчно дълго, за да налее масло в огъня.

— Какво? — Джовани се обърна към него. — Какво, Енцо?

— Нищо, нищо! — Енцо вдигна отчаяно ръка. — Успокой се, Джовани, престани да си вадиш прибързани заключения!

Той поклати невярващо глава, като през цялото време си мислеше: „Това е моят шанс, това чаках толкова време. Мога да обърна Франческа срещу него, знам, че мога. Не бива да изпускам тази възможност.“

— И аз това казах на някои хора в кафенето снощи — излъга той. — Рекох им, че са приятели, като брат и сестра, това е всичко.

Джовани веднага се хвана на въдицата:

— Какво искаш да намекнеш с това казах на някои хора?

Енцо пристъпи неловко от крак на крак.

— Снощи... всъщност няма значение.

— Какво искаше да кажеш? — попита Джовани. — Кажи ми, Енцо, кои хора? Какво са говорили за мен?

— Казаха... — Енцо млъкна. Беше на прага на нещо наистина разрушително, но не можеше да спре. — Виж, това са просто клюки на хора без работа.

— Не ме е грижа! Кажи ми какво се говори!

— Добре де, добре! Хора от селото са видели Франческа и Бепе заедно — говорели си, това е всичко! — знаеше силата на внушението. — Празни приказки, само си чешат езиците. Така им казах и ги поставих на мястото им. Това е! Успокои ли се? — той погледна Джовани в очите. — Успокои ли се?

Но брат му като че ли не го бе чул.

— Джовани! Успокои ли се?

Джовани се сепна.

— Какво? А, да, предполагам, че да — загледа се в далечината. В съзнанието му цареше пълна бъркотия. „Какви приказки? — продължаваше да си мисли. — Какво чесане на езици?“ Не можеше да мисли трезво. Виждаше само лицата на селяните, които се смееха и злорадстваха. Упъти се към полето.

— Хей, Джовани! — викна Енцо след него. — Ами обядът?

Но брат му продължи нататък, далеч от къщата, колкото по-надалеч от нея можеше да стигне. Гадеше му се от самата мисъл за

жена му.

— Хей, Джовани! — викна отново Енцо.

Но нямаше смисъл. Брат му дори не го чу. Джовани бе направил последната стъпка към ревността, стъпката, която най-сетне щеше да го прехвърли през границата.

ОСМА ГЛАВА

Беше рано сутринта в средата на седмицата и времето беше потискащо горещо дори и в началото на деня. Джовани не можеше да спи. Той гледаше светлината, слушаше тихото дишане на жена си и се ядосваше на спокойствието ѝ — в неговото собствено съзнание цареше пълен хаос. Реши да стане.

Протегна ръка, бутна грубо Франческа по гърба и слезе от леглото.

— Ставам — каза той. — Искам нещо за закуска.

Когато започна да се облича, Франческа все още лежеше на една страна, понеже не искаше да го погледне. Той отиде до леглото и отново я бутна.

— Чули?

— Да.

Изчака го, докато отиде в банята, и едва тогава се изправи. Облече се бързо и слезе долу, за да се махне от очите му.

Няколко минути по-късно той дойде при нея в кухнята. Тя му подаде кафето и се зае да реже хляб.

— Какво ще правиш днеска?

Тя вдигна поглед. Никога досега не я беше питал какво смята да прави. Звучеше така, сякаш я подозираше.

— Нищо... Аз... Трябва да направя сос... да почистя... — не знаеше какво да му отговори.

Той довърши кафето си.

— Няма да ме има цял ден. Обядът ми готов ли е?

Тя отиде бързо до хладилника, извади още няколко неща и ги сложи в кошницата. След това му я подаде.

— Ето.

Джовани я взе и погледна жена си. Тя веднага се извърна. Напоследък дори очите му я плашеха. Без да каже нито дума, той взе бутилката с вино и излезе от къщата.

Енцо го видя да тръгва. Навърташе се наоколо от часове, като внимаваше да не го зърнат. Не искаше да събужда подозрения. Влезе в

кухнята, където работеше Франческа. Тя го видя и се спря.

— Здравей, Енцо.

Беше нервна и той го усети, но го сбърка с вълнение. Франческа погледна неспокойно към вратата.

— Току-що изпусна Джовани — рече тя.

— Така ли?

Той влезе още по-навътре в стаята. Беше планирал всичко педантично, но ако искаше да стане, трябваше да звучи небрежно. Взе си един портокал от купата и седна на ръба на масата да го обели.

— Да — близостта му ѝ бе неприятна. — Той... Той щеше да поиска да те види.

— О, да, няма значение — спря да бели портокала и вдигна поглед към нея. — Виж, Франческа, би ли могла да ми направиш една услуга днес? — Енцо остави плода. — Просто имам нужда от някои неща от селото и нямам време да отида сам.

Тук избегна очите ѝ. Толкова отчаяно искаше тя да се съгласи, че не смееше да я погледне. Трябваше да се съгласи. Джовани трябваше да я види с Бепе, това със сигурност щеше да приключи брака им завинаги.

— Можеш ли да отидеш заради мен?

— Аз... не съм... — в маниера му имаше нещо агресивно, нещо, което я плашеше. — Не зная...

— Бих могъл да ти дам малко пари да купиш на Бепе нещо за пиене. Това ще му хареса! — Енцо бръкна в джоба си. — Ето списъка — подаде ѝ листа и малко пари. — Моля те. Имам много работа.

Тя ги взе неохотно, извърна се настрана и отговори:

— Добре.

— Страхотно! Много ти благодаря — той скочи от масата и се отправи към вратата. — Трябва да тръгнеш, преди да е станало твърде горещо — рече Енцо през рамо. Тя кимна. — Пак ти благодаря — усмихна ѝ се. Може би за пръв път го правеше открито и това я накара да се почувства неловко. Секунди по-късно вече беше изчезнал.

Франческа хвана Бепе за ръката, докато слизаха от автобуса и пресичаха главната улица на селото. Той се водеше лесно и обичаше да го държат за ръката, особено Франческа. Влязоха в магазина да купят

нещата за Енцо и няколко минути по-късно излязоха с малък пакет, който Франческа позволи на Бепе да носи. Отправиха се към площада пред църквата и кафенето, за да си купят питиетата, които Енцо им бе обещал.

Бяха стигнали средата на площада, когато отец Анджелио ги съзря. Едва позна Франческа. Видя първо Бепе, след това, когато се вгледа напрегнато през очилата си, зърна и Франческа до момчето. Скочи и ги повика през отворения прозорец на кабинета си. Те се спряха и свещеникът забърза към тях.

— Франческа. Франческа — той я прегърна. Момичето стоеше, сковано и напрегнато. — Мили Боже! И Бепе! Пораснал си, младежо!

Отец Анджелио насочи вниманието си към Бепе, но гледаше Франческа с крайчеца на окото си. Тя придърпваше ръкава на жилетката си надолу, за да прикрие синините по ръката, и пристъпваше нервно от крак на крак. Той се обърна отново към нея:

— А ти как си, мъниче?

Усмиваше се, но остана поразен от състоянието ѝ. Беше бледа и слаба, а очите ѝ — тъжни и безжизнени. Посегна да я докосна и Франческа се отдръпна, като че ли се страхуваше от това.

— Добре съм, отче — отвърна тя. — Добре съм — и се опита да се усмихне.

— Отдавна не съм те виждал. Съпругът ти не идва на литургия.

Франческа сведе поглед:

— Не.

— Е, добре — не искаше да я хока, затова смени темата: — Бепе, как ти се струва да имаш моята Франческа за сестра?

Бепе се изчерви.

— Аз... Аз обичам Франческа... Ама... ама тя не е твоя — изстреля той.

Отец Анджелио се разсмя.

— Разбира се, че не е — отговори. — Разбира се, че не е.

Франческа най-сетне се усмихна. Отец Анджелио видя в това възможност да говори.

— Сигурна ли си, че си добре, Франческа. Изглеждаш толкова... толкова... нещастна — след това стисна устни. Беше направил грешка.

— Добре съм, наистина. Просто съм малко уморена, това е всичко — тя хвана Бепе за ръката. — Страхувам се, че трябва да

вървим. Обещах на Бепе да пийнем нещо в кафенето и не бива да закъсняваме. Радвам се, че ви видях.

— Да, да, разбира се, трябва да вървите — прекалено много се бе натрапил. — Ако някога... — той се поколеба. След това, без да може да се сдържи, я прегърна и я притисна силно до себе си. Очакваше я да се отдръпне, но тя се сгуши в него и ужасно му се прииска да не е толкова безпомощен. — Ако някога имаш нужда от мен... — рече бързо свещеникът. След това я пусна и погледна Бепе. — Приятно пиене, младежо.

Загледа ги как вървят към кафенето и си помисли, че въпреки настояването на Мондело жена му да бъде оставена на мира известно време, докато се установи, в края на седмицата ще отиде до имението. Малко натрапничество не можеше да навреди на един грубиян.

Енцо видя Джовани да работи дълго преди брат му да го забележи. Той изчака зад къщата, докато Франческа замина за селото, след това се отправи към полето и Джовани. Според него вече трябваше да са стигнали, затова сега стоеше и обмисляше внимателно какво да каже, как да го изрази, после викна към отговорника да му даде работа, като знаеше, че Джовани ще вдигне глава при гласа му. Беше прав.

— Енцо! Къде беше? — Джовани беше в лошо настроение, задето трябваше да стои на този пек. — Мислех си, че работиш от другата страна на хълма!

— Работех преди малко, ама си бях забравил обяда. Трябваше да се върна да го взема и си помислих, че е по-добре да се потрудя тук преди обяд — защо да губя време да заобикалям хълма.

— Да, прав си. Боже, тая жега ще ме убие!

— Ужасна е. Хич не ми се искаше да се връщам обратно до дома, пък и беше заключено, когато стигнах там.

Джовани спря да работи и вдигна поглед:

— Заключено?

— Мисля, че Франческа е завела Бепе в града.

В този момент лицето на Джовани се промени. Той не направи опит да прикрие раздражението в очите си и устните му се изкривиха от яд:

— Не ми е казвала, че ще ходи.

— Така ли? Сигурно не е мислела да го прави — отвърна Енцо. След това се поколеба за частица от секундата, преди да прибави: — Често ходят, поне хората така казват. Не е голяма работа — сви рамене и понечи да се обърне.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — сграбчи го внезапно Джовани за рамото. — Колко често? Кога? — без да осъзнава, бе започнал да крещи. — А аз през цялото време работя тук! Блъскам се в тая жега, а пък тя излиза и... — той спря, като дишаше тежко, после пусна Енцо, хвърли мотиката си на земята и тръгна.

— Джовани! — Енцо се затича след него. — Къде отиваш? Хей! Чакай!

Но знаеше къде точно отива брат му. Всеки опит да го спре си беше чиста преструвка. Не се опита повече да го настигне и остана да гледа как огромната му фигура крачи по коравата суха земя. Позволи си мъничко задоволство. Нямаше да му се наложи да чака дълго, нямаше.

Кафенето беше пълно. Наближаваше обяд и хората се бяха поспрели да пийнат по нещо на път към къщи. Франческа и Бепе седяха навън и наблюдаваха как малката тълпа идва и си отива и отпиваха бавно, наслаждавайки се на това, че са на открито.

От време на време Франческа поглеждаше към Бепе и проверяваше внимателно докъде е стигнал с питието си. Беше хубаво младо момче, още повече заради простичкото му детско съзнание и нежност. Тя му се усмихна през масата. Бепе срещна погледа ѝ и се усмихна в отговор.

— Почти свърших цялата чаша, Франческа — рече той и вдигна чашата, за да може да се види.

— Знам — отвърна нежно тя. — Ти си добро момче — протегна се през масата да го потупа по ръката.

Точно тогава Джовани я сграбчи изотзад и изви ръката ѝ. Чу я да пици, но това като че ли не достигна до съзнанието му.

— Хайде де! Опитай се да го докоснеш сега, лукава малка кучко!

Дишаше тежко и ускорено и кръвта бучеше в ушите му. Той я дръпна да се изправи, за да може да види ясно измамата на лицето ѝ.

След това я удари с всички сили през устата и я повали на земята.

Отново я накара да се изправи и я дръпна грубо, когато тя залитна. Удари я още веднъж, този път през лицето — лице, което бе започнал да мрази и подозира, — и тя падна назад върху масата. Джовани се спусна напред и я хвана за раменете, като я разтърсваше яростно и удряше гърба ѝ в коравия ръб на масата.

— Кажи ми! — кресна той. — Кажи ми истината!

Франческа плачеше, но не му отговаряше. Мълчанието ѝ го вбеси още повече. Той вдигна ръка и замахна към нея със свит юмрук. Тя залитна назад, удари се в ръба на масата и се строполи на земята. Някъде в замъгленото си съзнание чу викове и ужасните детски писъци на Бепе. Вдигна яростно поглед към Джовани и в очите ѝ блесна омраза. Последното нещо, което си спомняше, бе ботушът му, който я ритна силно в корема, и ужасната, пронизваща болка.

— За Бога! Какво правиш? — изрева отец Анджелио с Божия гняв в яростта си. — Остави я! — кресна той. — Махни се от нея! Веднага!

Той прекоси тичешком площада, избута Джовани — мъж, тежък два пъти колкото него — и се наведе над Франческа, която вече беше започнала да идва в съзнание.

Джовани стоеше неподвижен, за момент зашеметен и объркан от собствената си ярост.

— Донесете кърпи! — свещеникът вдигна поглед към малката тълпа от бара. — Престанете да стоите и да зяпате като идиоти! Донесете вода! Кърпи!

Хората влязоха бързешком в бара, а един от мъжете пристъпи напред и коленичи до отец Анджелио.

— Малко късно е вече! — рече остро той. След това повдигна главата на Франческа и я залюля в скута си. — Трябваше да ѝ помогнеш преди пет минути.

Свещеникът взе кърпа от една от жените и я потопи в студена вода. След това я допря до дълбоката рана на рамото на Франческа.

— Остави я.

Той вдигна поглед.

Джовани се извисяваше над него и засенчваше светлината. Очите му бяха твърди и непоколебими.

— Остави я! — повтори той. — Аз ще се оправя с нея.

— Не ставай глупав, човече! Тя има нужда от помощ! — възкликна отец Анджелио и продължи да мие раната.

Джовани пристъпи крачка напред.

— Казах ти да я оставиш — гласът му бе дрезгав и равен. — Тя е моя жена и аз ще ѝ помогна, ако има нужда.

Отец Анджелио спря да мие раната. Не се боеше от Мондело, но знаеше, че Франческа ще си изпати от намесата му. Погледна я и я докосна по косата.

— Добре ли си, бамбина! — прошепна свещеникът. Франческа му отговори с очи. Отец Анджелио се подчини на Джовани — така искаше тя. Помогна ѝ нежно да седне и викна на Бепе:

— Ела да я изправим на крака.

Бепе се поколеба, като погледна нервно брат си.

— Помогни му! — заповяда Джовани.

Момчето се затича към Франческа и помогна на свещеника да я изправи. Тя стоеше несигурно на краката си и на отец Анджелио му се доплака от смелостта ѝ.

— Благодаря ти, отче — рече Джовани. — Жена ми вече е добре.

Докато го казваше, не гледаше към свещеника, а извърна очи към площада.

— Бепе, помогни на Франческа да се качи в колата.

След това отново погледна към тях. Не изпитваше нито съжаление, нито разкаяние, но не чувстваше и спокойствие на духа. Просто ревност. Тя вилнееше в него.

Започна да се отдалечава и отец Анджелио наблюдаваше безпомощно как Франческа, подпомагана от Бепе, се мъчи да го следва с високо вдигната глава. Жестокостта на унижението ѝ бе прикрита с гордост.

Когато се събуди, беше тъмно. Капаците на прозорците бяха отворени и навън се виждаше нощното небе, студено и тъмносиньо, бездънно и безкрайно.

Тя се помръдна и усети болезненото откъсване на кожата ѝ от чаршафа там, където засъхналата кръв се бе залепила за него. Франческа се попремести малко по-нагоре на леглото и се облегна на

таблата. Докосна раната си с пръсти и трепна от болка. Трябваше да я измие, да я почисти. Можеше да се инфектира в тази жега.

Бавно премести крака до ръба на леглото и ги остави да повисят малко, докато събере сили да стане. Всяка частица по тялото я болеше, съзнанието ѝ бе вцепенено. Спомняше си твърде малко, само пропълзяването си до леглото и упоритата болка, която обливаше цялото ѝ тяло.

Стъпи на земята и стана, като се хвана за ръба на леглото. Виеше ѝ се свят. Седна, докато това състояние отмина, и минути по-късно отново се опита да стане. Накрая успя да стигне до банята.

Когато влезе там, седна на ръба на ваната и напълни малката мивка с топла вода. Свали комбинезона си и треперейки, се наведе и започна да мие порязаното с мокра кърпа. Точно тогава зърна отражението си в огледалото и видя едно уморено и отчаяно лице. Разбра, че вече ѝ е все едно. Нищо не ѝ беше останало — нито въображение, нито бягство, нито сили да живее.

Енцо наближи къщата от полето, без никой да го види. Нощта беше необичайно тъмна, но той се оправяше ловко между сенките. Познаваше пътя.

Влезе в двора и с изненада забеляза, че лампите са изгасени. Беше странно тихо и когато извика, не получи отговор. Разтревожен, той мина през отворената предна врата и отново извика.

Бепе се появи от тъмната кухня. Личеше му, че е плакал.

— Бепе? — Енцо го хвана за раменете. — Какво има? Случило ли се е нещо?

Започна да изпитва страх. Бепе подсмръкна.

— Франческа... Джовани, той я удари, тя е... — и сълзите му отново рупнаха.

— Какво тя? — лицето на Енцо се изопна от паника. — Какво тя, Бепе? Какво?

Но Бепе, объркан и изплашен, не можеше да му отговори. Енцо пусна раменете му и се затича нагоре по стълбите. Страхът му нарасна. Видя светлина горе и извика Франческа. Никакъв отговор. Той извика отново и се затича нагоре.

Намери я в банята.

— О, Господи! — застана на вратата и я погледна. Беше потресен и не бе в състояние да се помръдне. — Какво ти е... — гласът му секна.

Тялото ѝ беше бледо, покрито с гневни червени следи и грозни, подути синини. Раната на рамото ѝ беше отворена и кървяща. Той влезе по-навътре в банята и протегна ръка към нея.

— Недей... Не ме докосвай, моля те — каза Франческа, без да го поглежда.

Той отстъпи назад. Виждаше очите ѝ в огледалото, безизразни и пусти, ако не се смяташе страхът, който се таеше в тях — тъмен и отчаян. Страх и омраза. Енцо усети гневни сълзи на срам.

— Франческа... Аз... — не можеше да говори. Покри лицето си с ръце. — О, Господи, аз...

Никога, и в най-смелите си планове, не бе предполагал, че Джовани може да направи такова нещо. Никога!

Накрая Франческа вдигна поглед. Беше ѝ все едно какво чувства той, какво вижда.

— Извикай ми Бепе, моля те — каза тихо тя. Имаше нужда от помощ.

Енцо застина за момент, парализиран от гледката. След това се обърна, образът ѝ остана завинаги запечатан в паметта му, и се затича, виновен и уплашен, по коридора и надолу по стълбите, като викаше Бепе. Накрая излезе в черната нощ, отчаяно търсец тъмнината, за да прикрие нещастieto и срама си.

Все още тичаше, когато видя фаровете на колата. Той се спря задъхан и се заслуша за шум от двигател. Сърцето му блъскаше лудо в гърдите, сякаш цялото му тяло пулсираше. Секунди по-късно го разпозна. Джовани! Видя за момент образа на Бепе и Франческа, обърна се и хукна презглава обратно към къщата и Франческа.

Бепе нежно намаза с мехлема синините по гърба на Франческа и тя трепна. Момчето се отдръпна. Беше толкова изплашен от състоянието ѝ, че тя трябваше да му говори постоянно и да му повтаря отново и отново какво да прави. Накрая успя да го поуспокои и той продължи, но Франческа не знаеше дали ще има сили да издържи. Отпусна глава напред и затвори очи, изтощена от болката.

Точно тогава го чу.

Колата сви в двора и спря със скърцане. Вратата се затръшна. Франческа замръзна, с ръката на Бепе върху голия си гръб, и зачака. Нищо, тишина. Плашеща, оглушителна тишина.

Неочаквано Джовани връхлетя в банята.

Шумът беше ужасен и масивната му, страховита фигура изпълни гледката пред очите ѝ. Тя нададе писък. Всичко стана в рамките на няколко мъгляви секунди.

Той блъсна Бепе настрани и Франческа го видя да пада и да удря главата си в цистерната. Опита се да се помръдне, но беше като парализирана. Зърна Джовани за момент, преди да усети ръцете му на шията си. Лицето му заплува пред очите ѝ, докато се мъчеше да се освободи. Дъхът спря в гърлото ѝ и тя чу пронизителното пищене на кръвта в ушите си. Дробовете ѝ горяха и болката в гърдите ѝ като че ли я поглъщаше. Виждаше се, и то съвсем ясно, на прага на смъртта и смътно осъзнаваше, че не чувства нищо, нищо, освен облекчение. Затвори очи.

Малко по-късно усети топлина.

Болката беше изчезнала и я обля странна топлина. Хватката около гърлото ѝ се охлаби и тя се запита за момент дали не е умряла.

Отвори очи.

Веднага след това запищя.

Съпругът ѝ бе проснат върху нея в цял ръст и тя се опита да се отдръпне от него, докато кръвта от прерязаното му гърло я обливаше като порой. Очите му бяха отворени, изцъклени и невиждащи, вперени в нея на сантиметри от лицето ѝ, и Франческа усещаше миризмата и вкуса ѝ по устните си. Беше навсякъде — море от топла кръв. Чу някой да пищи, но не разбра, че това е собственият ѝ глас. Една ръка покри устата ѝ.

— Спри! Франческа. Спри!

Трупът беше дръпнат от нея и тя се свлече на земята. Погледна го обезумяла. Кръвта все още шуртеше от прерязаното място. Ръката запуши устата ѝ и виковете замряха в гърлото ѝ.

— Франческа — тя с мъка откъсна очи от трупа и Енцо я погледна втренчено. — Франческа, слушай ме! Трябва да ме слушаш!

Франческа се тресеше и не можеше да се овладее, не можеше да разпознае лицето на Енцо. Той я зашлеви по бузата.

— Франческа, погледни ме! Слушай! — дръпна ръката си и я хвана за раменете. Тя вдигна поглед към него. — Това ли е всичко, с което си била облечена тук? — попита той и посочи подгизналия от яркочервена кръв комбинезон.

Франческа кимна.

— Добре — той се обърна, взе една хавлия от закачалката и се приближи до нея. — А сега ме слушай, Франческа. Трябва да правиш каквото ти кажа. Здравата си загазила и трябва да ме слушаш. Разбираш ли?

Тя поклати глава, напълно объркана.

— Джовани е мъртъв — той погледна към ножа в краката си. — Трябва да те предпазим. А сега трябва да ме слушаш и да правиш каквото ти кажа. Моля те, Франческа. Ясно ли ти е?

Този път тя кимна. Беше твърде потресена, за да мисли.

— Добре.

Енцо разгъна хавлията и я уви около нея. След това се пресегна през тялото на Джовани и я взе на ръце. Подпъхна хубаво краищата на хавлията, за да не капе кръв от нея, обърна се и я изнесе от банята.

— Бепе! — тя погледна назад и видя момчето на пода, обляно в кръв. Направи опит да се отскубне.

— Остави Бепе! — Енцо я хвана по-здраво и я понесе към стълбите. — Не му е сега времето.

Слезе внимателно и отиде до задната част на къщата. Вратата беше отворена. Той излезе в нощта и понесе Франческа покрай къщата, към тъмния, празен склад.

Запали лампата. След това остави девойката на земята, отиде до старото тенекиено корито в ъгъла и го довлече до мястото, където беше застанала Франческа — до чешмата. Разви крана и започна да пълни коритото.

— Застани в него — рече тихо той, посегна към хавлията и я свали нежно от тялото ѝ. — Хайде, трябва да те измием.

Тя се подчини. Енцо се наведе и напълни малка паница с вода. После я вдигна и я изля върху опръсканите с кръв гърди на Франческа. Тя се сепна от студа и засрамено извърна поглед, а Енцо прокара ръце по гърдите ѝ, за да ги почисти, формата и усещането им бяха съвсем

същите, каквито си ги бе представял. Той не виждаше кръв, синини или белези. Виждаше само своята Франческа, гола и мокра, и я къпеше с почти целомъдрено почитание.

Когато свърши, я уви в куртката си и отново я вдигна на ръце. Беше зашеметена и вцепенена. Той я отнесе обратно в къщата, в стаята ѝ. Когато минаха покрай банята, закри очите ѝ. Щом стигнаха, я положи на леглото.

— Франческа, искам да стоиш тук и да не излизаш. Разбра ли?

Тя кимна безизразно.

— Трябва да се опиташ да поспиш и на всяка цена стой тук. След това се наведе и я целуна по устните.

Франческа не почувства нищо.

Той се изправи и отиде до вратата, спря се и погледна девойката. Тя се беше обърнала на една страна и лежеше със затворени очи, свита на кълбо, като дете — безпомощна и уязвима.

„Само още няколко часа — помисли си той, докато я гледаше — и тя ще е моя.“ След това се обърна, затвори вратата след себе си и завъртя ключа. Оставаха му само няколко часа чакане.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Франческа плува известно време между съня и реалността, преди да се събуди окончателно. Виждаше светлината — тя блестеше със странен синьо-бял блясък — и чуваше гласове, но не ги разбираше. Всичко в съзнанието ѝ беше покрито с тъмночервен слой, нищо не бе ясно. Чувстваше се изплашена.

Най-сетне чуването я накара да се осъзнае. Тя отвори очи и седна в леглото. Реалността се стовари върху нея с пълна сила.

— Синьора Мондело? Синьора Мондело?

Гласовете отвън бяха високи и настоятелни, викаха я, отекваха зад вратата. Чу тревожен шепот.

— Синьора? Добре ли сте? Там ли сте?

Тя се притисна до таблата на леглото, неспособна да се помръдне. Искаше ѝ се да изчезнат. След това чу гласа на Енцо.

— Франческа, аз съм, Енцо — тя се стресна. — Франческа, отвори ни вратата, моля те! Не се страхувай, хайде, отвори вратата.

Франческа затвори очи и се опита да заличи гласа, но образите зад него бяха толкова ужасяващи, че незабавно ги отвори и примигна.

— Енцо? — спомни си ножа в краката си и кръвта, толкова много кръв. — Енцо, какво е стана...

Гласът ѝ секна и тя се разплака. Какво беше направил?

— Няма нищо, Франческа. Стана нещастен случай. Бепе и... и Джовани.

Бепе? Бепе? Тя отново чу високия, тревожен шепот. Чувстваше се обърквана и изплашена. Енцо отново заговори. Тя спря да плаче и се напрегна да го чуе.

— Моля те, Франческа, просто отвори вратата. Полицията е тук, искат да видят дали си добре.

Усети заповедта в гласа му. Беше я чувала и преди, по-рано същата нощ, и механично ѝ откликна.

Надигна се бавно от леглото и посегна с мъка към халата си, като го уви стегнато около себе си, за да не се виждат синините. След това

отиде до вратата и се наведе да вземе ключа, който някой бе пъхнал през празнината отдолу. Пъхна го в ключалката и отвори.

— Енцо? Аз...

Светлините от коридора и площадката я ослепиха и тя отстъпи назад. Беше пълно с хора. Засенчи очи с ръка и няколко от полицаите зацъкаха, когато робата ѝ се отвори и грозната, болезнена рана на рамото ѝ се показа.

Енцо пристъпи напред и я прегърна с една ръка.

— Казах ви, че не е добре. Бепе е бил тук, когато се е случило, това е всичко, което знам — той я притисна до себе си. — И след това го намерих... — гласът му секна.

Франческа започна да се тресе.

— Какво? Какво, когато си го намерил?

Тя погледна панически Енцо.

Един от полицаите поклати глава.

— Синьора Мондело, случи се ужасно нещастие.

Той пристъпи към нея, хвана я за ръката и я поведе навътре в спалнята. Енцо сведе глава, твърде разстроен, за да говори. Полицаят ѝ помогна да седне на един стол и коленичи пред нея.

— Съжалявам, синьора, но съпругът ви... — спря и преглътна неловко. — Съпругът ви е мъртъв. Брат му го е намерил в банята порано тази нощ.

— Но... — тя поклати зашеметено глава. — Но... Това не е вярно... Не може да бъде... Не... — млъкна. Не можеше да проумее нищо, не можеше да мисли трезво. Вдигна поглед и видя лицето на Енцо над рамото на младия полицай. Очите му се впиха в нейните за момент, след това се извърнаха. Беше я накарал да млъкне.

— Изглежда — продължи тихо полицаят, — че Джузепе, най-малкият брат на синьоре Мондело, е отговорен — той я хвана за ръцете, като се опитваше да я утеши. — Беше намерен на мястото на смъртта, объркан и разплакан... Той... държеше ножа.

Франческа сведе глава. Какво беше направил? Какво беше направил Енцо на Бепе? На горкия Бепе, горкото дете? Младият полицай стана и тя усети как ръката на Енцо я стиска за рамото.

— Толкова съжалявам, синьора — полицаят не знаеше какво да каже в такава трудна ситуация. — Каква ужасна нощ! — промърмори той и се отдръпна.

Енцо стисна още по-силно Франческа с върховете на пръстите си и тя кимна мълчаливо.

— Синьора, страхувам се, че ще трябва да поговорите с моя началник, само да отговорите на няколко въпроса. Чиста формалност, нали разбирате?

Тя отново кимна.

„Изглежда съсипана от мъката и целия този шок“ — помисли си младежът.

— Няма да отнеме много време — той погледна Енцо, преди да се обърне към вратата. — Вече се видяхте със старши сержант Лагана, нали, синьоре Мондело?

— Да, говорих с него преди малко.

— Добре. Не можете да направите нищо повече, освен да чакате — погледна още веднъж Франческа. Изглеждаше толкова крехка и болна... — Има ли някой, на когото можете да се обадите? — попита полицаят. — Може би някой, който да дойде, за да помага на синьора Мондело за няколко дни, докато най-лошото свърши?

— Не! — Енцо бързо сви рамене, беше го казал твърде рязко. — Искам да кажа... май е по-добре да ни оставят сами в такъв момент.

Беше се прикрил добре.

— Разбира се, разбира се.

Младият полицаи най-сетне се обърна настрана и като не знаеше какво да прави, излезе в коридора и ги остави сами. Енцо се наведе към ухото на Франческа:

— Много скоро ще бъдеш моя — прошепна той. Стисна я още по-силно и топлият му дъх докосна шията ѝ. Въпреки жегата на нощта, девойката се обви с ръце и се загърна още по-здраво с халата. Чу ехото на думите му в съзнанието си и потрепери.

Почти се беше развиделило, когато къщата се изпразни и последните полицаи си отидоха. Енцо стоеше на двора и наблюдаваше как нощта избледнява, докато и последната кола потегляше и тишината в имението се възстановяваше. Той вдигна поглед към зората на новия ден и се почувства победител. Сякаш контролираше началото и края и светът бе в ръцете му. Знаеше, че след това, което бе направил тази

нощ, чакането му най-сетне е свършило. Франческа беше негова. Той си позволи да се усмихне леко, обърна се и влезе в къщата.

Франческа го чу от стаята си. Седеше на все същия стол през последните три часа и слушаше стъпките му по стълбите, по коридора и накрая пред вратата ѝ. Вдигна поглед към него, когато влезе. Знаеше какво ще се случи и нито мислеше за това, нито я бе грижа. Просто чакаше.

Той дойде мълчаливо до нея и я накара да се изправи. Франческа не направи опит да се съпротивлява. Енцо плъзна ръце надолу към връзката на халата ѝ и я разхлаби. Уви ръце около голото ѝ тяло отдолу и пръстите му зашариха навсякъде. Притегли я към себе си, погали я по гърба, сведе глава към шията ѝ и я целуна с жадни устни. Плъзна устата си по-надолу към гърдите ѝ, а ръцете си — към хълбоците и бедрата ѝ. Пръстите му бяха нетърпеливи, ненаситни. Свали халата ѝ, вдигна я на ръце и я отнесе до леглото на Джовани. Положи я на него и я погледна. Дългите ѝ тъмни коси се бяха разпилели върху омачкания бял чаршаф. Тя затвори очи във вцепенено очакване.

Енцо разкопча панталоните си, легна върху нея, разтвори бедрата ѝ с колене и се опря на лакти, за да може да вижда лицето ѝ и мечтите си — мечтани хиляди пъти и преживявани — да се сбъдват. Почувства това в кръвта си и в напрежението в слабините си.

Проникна във Франческа и видя как клепките ѝ потрепват за момент, когато тя почувства огромна топлина и облекчение, че не ѝ бе причинил болка. След това съзнанието ѝ се затвори за него и я обгърна всепоглъщаща празнота.

Когато се събуди, вече се беше развиделило напълно. Светлината струеше в стаята и Енцо лежеше до нея и я гледаше с тъмни и властни очи. Тялото му бе горещо и прекалено наблизко. Тя се отдръпна леко от него.

— Франческа — младата жена се обърна. — Ела тук — сложи ръце на голите ѝ рамене и погали врата ѝ с върховете на пръстите си. Накрая се наведе и я целуна. — Знаеш ли от колко време те желая? — тази сутрин се чувстваше силен и искаше тя да знае за страстта му. — От години — каза той. — От години те желая и мисля да те имам —

усмихна се за момент. Пръстите му се плъзнаха по лицето ѝ и погалиха устните ѝ. — Всичко това направих за теб, знаеш ли, всичко.

Тя се сепна.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа всичко — наведе се и я целуна по бузата. — Джовани изобщо не биваше да те има, ти принадлежеше на мен — Енцо се вгледа в дълбоките ѝ зелени очи.

— Винаги си ми принадлежала, дори и когато той... когато ти... — неочаквано я притегли към себе си и зарови лице в косите ѝ. — О, любима! — прошепна разпалено той. — Сега си моя, изцяло моя. Всичко направих за теб, всичките лъжи, всичко!

Но тя се отдръпна. В гърдите ѝ се надигна задушаваща паника.

— Какво си направил, Енцо? Какво?

Постепенно светлината напусна очите му и лицето му стана сурово. Неочаквано беше заел отбранителна позиция.

— Направих каквото трябваше, за да те отдалеча от него.

Тя наблюдаваше лицето му и в главата ѝ се оформяше ужасна идея.

— Ти ли накара Джовани да ме мрази? — попита бавно Франческа.

Но не ѝ бе нужен отговор. Видя как по лицето му преминава мимолетно задоволство и разбра. Отдръпна се от него, потресена и объркана.

— Казах ти — рече той и я хвана за ръката. — Направих каквото трябваше.

— Но ти си накарал Джовани да ме мрази — повтори тя. — Ти, ти си ми сторил това?

Думите бяха само промълвени, истината бе толкова ужасяваща, че Франческа просто не смееше да я изрече. След това споменът връхлетя в паметта ѝ, ярък и ясен.

— Ти го уби — прошепна тя.

Но Енцо сграбчи панически китката ѝ.

— Никога няма да можеш да го докажеш! — процеди той.

— Не си била там, забрави ли? Спомни си какво каза на полицаите!

Тя го погледна за момент, като едва усещаше болката в китката си, след това сведе очи към битото си, насинено тяло.

— Значи си бил ти... Ти си ми сторил това, ти си го убил — шепнеше тя отново и отново. — Ти си бил... ти... ти! — започна да трепери, но не от страх. За пръв път от години се тресеше от гняв, от горчива, изгаряща ярост. Спусна крака от леглото, отскубна се от Енцо и стана. — Как можа? — зелените ѝ очи горяха гневно и предизвикателно. Тя го удари с всички сили. — Как можа! — кресна Франческа, като го налагаше яростно с юмруци. — Копеле такова! Как...

Но Енцо се хвърли напред, прегърна я през талията и я повали на леглото. Огънят в нея го възпламеняваше, макар тя да се съпротивляваше диво и да му крещеше обидни думи. Той я хвана здраво, изпълнен с бясна възбуда, притисна гърчещото ѝ се тяло е краката си, стисна здраво лицето ѝ и затвори устата ѝ със своята, като насила вкара езика си вътре. Секунди по-късно я усети как се отпуска, устните ѝ се отвориха и тя стана негова. Победата му беше пълна.

Малко по-късно Франческа лежеше под него и усещаше пулса му на гърдите си. Беше станал по-бавен и тялото му лежеше безжизнено, изтощено. Франческа лежеше неподвижно, позволяваше му да гали косата ѝ и гореше мълчаливо. Гореше от възмущение и ярост — толкова силни, че почти спираха дъха ѝ. Сякаш огън бе обхванал стомаха ѝ и пламъците ближеха вътрешността ѝ. Най-сетне знаеше, че колкото и Енцо да се опитва да я контролира, огънят е запален, тя отново е жива и страхът е умрял.

Енцо беше маниак, който отчаяно се мъчеше да я владее, макар в това да нямаше никакъв смисъл. Докато лежеше там, Франческа знаеше само едно — че трябва да се махне от него. Ако останеше, манията му щеше да я погуби. Злото вече го беше разрушило и щеше да направи същото с всичко, до което той се докоснеше. Нямаше друг избор: това беше единственият ѝ изход навън и тя се молеше за смелост да успее.

След малко Енцо се надигна и я погледна. Видя в очите ѝ светлина, която не бе горяла преди, и се усмихна лениво и саркастично.

— Значи ти хареса, моя Франческа. Знаех си, че ще стане така.

Изгърколи се от нея и седна в леглото. Франческа се покри с чаршафа.

— Недей — той го отметна от нея. — Обичам да те гледам.

Франческа се подчини. Щеше да играе по свирката му, докато се налагаше.

— Така е по-добре — той се изправи. — Франческа, тази сутрин трябва да изляза до крайбрежието да уредя погребението на Джовани.

Франческа лежеше, напълно неподвижна, притаила дъх. Страхуваше се, че ако Енцо се обърне и я погледне, ще зърне внезапния блясък на вълнение в очите ѝ. Почти не можеше да повярва, че шансът ѝ е дошъл толкова бързо. Той започна да се облича с гръб към нея и Франческа го наблюдаваше, а в гърдите ѝ пулсираше свободата.

— Ще можеш ли да стоиш сама? — погледна я през рамо той.

— Да, разбира се — избягваше очите му, за да не издаде чувствата си. След това попита: — Колко време няма да те има?

— Не знам, няколко часа, може би дори целия предобед. Просто не може да се каже колко време отнемат тия неща — той сви рамене. — Бюрокрация!

После отиде до леглото, наведе се и я целуна по гърдата. Франческа се опита да не трепне.

— Ще ти липсвам — рече нагло той.

Тя остана неподвижна, отвратена от докосването му.

— Ще се видим по-късно, любима моя. Ще гледам да бързам.

Излезе в коридора и затвори. Франческа чу щракването и въздъхна с облекчение. Той превъртя ключа в ключалката.

Минути по-късно тя скочи от леглото и изтича до прозореца. Надникна през една от цепнатините на капаците. Тялото ѝ все още беше схванато и разранено, но болката нямаше значение. Страхът и вълнението я бяха притъпили и направили поносима. Наблюдаваше как Енцо се качва в мерцедеса, запалва и се отдалечава по алеята към входа на имението.

Гледаше как дългата черна кола се движи по крайбрежния път и накрая изчезва в ослепително силната слънчева светлина. Чу как шумът на дизеловия двигател заглъхва в далечината, отвори капаците и изтича до леглото. Имаше само няколко часа.

Дръпна чекмеджето на масичката от страната на Джовани и потърси портфейла му. Намери го и взе всичко, което откри вътре — двеста хиляди лири. След това отиде до гардероба и огледа малкото дрехи, които висяха в редицата до неделния костюм на Джовани, недодялан и жалък. Извади роклята и панталоните си и един от дебелите пуловери на покойния си мъж и ги натъпка в малка найлонова чантичка. След това намери тетрадката си и отново се обърна към леглото.

Нахлузи пола и блуза, намери сандалите си и ги обу. Беше започнало да ѝ прилошава, затова поседя малко, като дишаше дълбоко. Паниката все още пулсираше във вените ѝ. Минути по-късно се изправи, нямаше време за губене.

Взе чантата и отиде до прозореца, който гледаше към двора. Малкият плосък покрив на предния изпъкнал прозорец беше точно под нея. Тя отвори широко своя прозорец, пусна чантата си и я видя как тупва тежко долу. Багажът ѝ се беше приземил върху камък, но Франческа нямаше време да се тревожи за това.

Прехвърли единия си крак навън, седна на перваза и погледна височината, за да свикне с нея. След това прехвърли и другия си крак, трепна от болка при протягането и остави двата си крака да повисят известно време, докато събере смелост. До покрива отдолу имаше двадесет стъпки. След това бавно се завъртя, хвана се за перваза и се спусна. Ръцете ѝ се опънаха от тежестта, а краката ѝ се залюляха на шест стъпки височина от малкия покрив. Секунди по-късно се пусна.

Приземи се болезнено, падна назад и извика от болка. Зашеметена за момент, се помъчи да стане, като се придържаше за стената. Образът на Енцо с изкривено от оргазъм лице се появи в съзнанието ѝ и тя потисна паниката си. Трябваше да продължи.

Отиде до края на малкия покрив, погледна надолу към последния етап и започна да се спуска, като се държеше само с една ръка. Накрая скочи на земята.

Беше в безопасност.

Изтича до чантата си, метна я на здравото си рамо, като придържаше раненото със свободната си ръка. Обърна се към полето, където сега, в знак на уважение към Джовани, нямаше работници, и видя, че пътят ѝ е чист.

Затича се, без да обръща внимание на болката. Вкусът на свободата беше толкова сладък и силен, усещането — толкова вълнуващо и гневът към това, което оставяше зад гърба си — толкова ужасен, че тичаше неудържимо по горещия склон, през лозята, надолу към долината и селото.

Тичаше, за да спаси живота си. И със съзнанието на осъден човек знаеше, че това е единственият ѝ шанс.

Отец Анджелио седеше в прохладния си кабинет, където щорите бяха спуснати, за да спират яркото утринно слънце. Говореше по телефона с полицейския комисар.

Положението бе по-добро, отколкото беше очаквал. Бепе не можеше да бъде съден за убийство поради умствената си изостаналост и най-лошото, което можеше да му се случи, бе поправително заведение. По-добре, отколкото Мондело да се грижат за него — винаги бе спорил с тях, че момчето има нужда от подходящи грижи.

Нямаше търпение да свърши разговора с комисаря. Всичко, за което искаше да мисли, бе Франческа. Чувстваше се изтощен — от рано сутринта бе стоял с Бепе в полицейското управление, — но не можеше да легне да си почине, не и докато не се видеше с Франческа. Потропа леко с пръсти по бюрото, докато чакаше мъжът да довърши дългото изречение. Чу почукване на вратата на кабинета си.

— Влез, влез — извика той. — Извинете ме за момент, господин комисар, някой чука на вратата на кабинета ми — покри с ръка слушалката и отново викна: — Влез!

Франческа отвори вратата и влезе в кабинета.

— Мили Боже! — прошепна отецът. — Милото ми дете! — протегна ѝ ръка. — Ела бързо, влизай и сядай.

След това отново заговори на комисаря по телефона:

— Господин комисар, страхувам се, че трябва да вървя. Един от по-възрастните ми енориаши току-що дойде да се изповяда. Наистина се извинявам. Ще ви позвъня по-късно днес следобед. Да, да, ще го направя. Благодаря ви за помощта. Дочуване засега.

Довърши набързо разговора и остави слушалката. След това стана, отиде до Франческа и я прегърна. Беше скована и напрегната в

ръцете му. Чувстваше я толкова тънка и крехка, че се страхуваше да не я счупи.

Тя се отдръпна и го погледна в очите:

— Отче, аз...

Не знаеше какво да каже. Досега се бе проявявала като толкова силна и смела, а сега се страхуваше смелостта да не я напусне. Започна да усеща паника.

Той се взря в лицето и очите ѝ за момент, след това каза:

— Имаш ли да ми кажеш нещо, дете мое, нещо за смъртта на Джовани?

Усещаше страха, объркването и вината ѝ. Цял живот беше наблюдавал изражението на вина и можеше да го разпознае от пръв поглед.

— Какво има? — попита я нежно. — Кажи ми и ще се опитам да помогна.

Секунди по-късно Франческа се разплака. Страхът, шокът и ужасното насилие я завладяха и тя не можеше да се спре. Плачеше със силни, разтърсващи ридания, със сълзи, които бе сдържала твърде дълго.

Докато плачеше, му разказа за Джовани, за убийството и за Енцо — просто не можеше да се спре. Говореше със страх за контрола и манията му, като знаеше, че това я плаши повече от всичко друго.

— Франческа — беше притихнала и отец Анджели я погали по косата. — Франческа, разбирам те и си права — погледна я в очите. — Трябва да се махнеш, и то сега, преди да се е върнал. Ще заминеш тайно, така че никога, никога да не може да те намери — след това я пусна и отиде до бюрото си. — А сега избърши очите си и иди горе да измиеш лицето си.

Франческа го погледна нервно.

— Всичко е наред, синьора Франели не е тук, отиде на пазар — той отвори едно чекмедже и извади ключ. — Хайде! Побързай, имам да уредя някои неща около заминаването ти. Върви, може и да нямаме много време.

Франческа се обърна, излезе от стаята и забърза нагоре по стълбите.

Отец Анджели погледна към вратата, взе ключа и отиде до бюрото до стената. Издърпа го и се наведе към малкия сейф, скрит зад

него. Завъртя ключа в ключалката.

След това извади оттам един портфейл, затвори сейфа, бутна бюрото обратно до стената и занесе портфейла до работното си бюро. Отвори го и заразглежда документите, нещата, които бе пазил толкова много години, обещанията, които бе дал на Елизабет. Те бяха наследството на Франческа, нейният шанс за бягство.

Започна да ги преглежда, за да види дали са наред, след това вдигна телефона и набра номера на един свой приятел по крайбрежието в Таранто. Приятел, който два пъти седмично изпращаше стока за Венеция, нагоре по Адриатическото крайбрежие. Свърза се, разбра, че един камион току-що е напуснал Бари и помоли приятеля си да се обади на шофьора по радиостанцията. Зачака, докато слушаше неясните гласове от радиоточката, и минути след това му беше казано, че шофьорът ще спре да ги вземе на шосето точно след Митанова. Имаха малко повече от час. Отец Анджелио затвори телефона и се прекръсти: пътуването на Франческа бе уредено.

После отиде до една картина на Мадоната, която висеше зад бюрото му. Махна я от стената, постави я легнала, плъзна ножа си за хартия по края ѝ и отдели гърба. Между него и платното имаше кафяв плик. Извади го, отвори го и преброи банкнотите вътре. Имаше толкова, колкото да се плати прекосяването на морето. Отново се прекръсти и бързо закачи картината на мястото ѝ. Бог бе на негова страна.

Вдигна слушалката още веднъж и като порови из тефтерчето си, намери номера в Чиавена, високо в планините, близо до границата с Швейцария. Набра го и зачака търпеливо, докато звънеше, защото знаеше, че на „Сестрите от Клер“ рядко им се обаждат и ще им отнеме дълго време, докато отговорят.

Накрая се свърза. Говори с игуменката и уреди нещата, като му бяха зададени само няколко въпроса. Знаеше, че там Франческа ще е в безопасност, можеше да довери и главата си на този орден. Всъщност в момента правеше точно това. От Чиавена Франческа щеше да отпътува за Швейцария, към Франция и до Англия. Той погледна часовника си и отиде до вратата на кабинета.

— Франческа — прошепна високо. — Франческа, побързай! Всичко е готово и скоро трябва да тръгнеш.

Тя се появи на върха на стълбището. Изглеждаше като сянка на момичето, което бе познавал преди три месеца. Лицето ѝ бе изпито и тъжно, а синините по него — грозни и възпалени. Беше прегърбена, сякаш товарът, който носеше, я съсипваше. Но когато слезе при него, той видя, че очите ѝ са живи — горяха в почти изумруденозелено, а страха, който бе съзирал толкова често в тях, го нямаше.

— Франческа, трябва да поговорим, да ти обясня някои неща.

Той ѝ протегна ръка и я поведе обратно към кабинета. Там седна на бюрото си, подаде ѝ портфейла и тя извади малка тъмносиня книжка с английския кралски герб на нея — британски паспорт.

— Франческа, това е твое — каза свещеникът. — Майка ти ти го извади малко преди да умре. Искаше да имаш британско гражданство, това беше важно за нея. В качеството си на твой настойник го пази. Той ти дава правото да отидеш да живееш в Англия.

— Вие сте мой настойник? — вдигна поглед тя. — Не знаех.

— Когато умираше, майка ти ме помоли да подпиша тайно документите. Тя... тя не искаше баща ти да знае.

Франческа преглътна мъчително и прошепна:

— Той ме е мразел още тогава?

— Не! Не, не е заради това, просто майка ти искаше да го запазим между нас... Тя... — той спря. Франческа беше права и не знаеше какво да ѝ каже.

— Разбирам.

— Помоли ме да намеря някой, който да те учи на английски и да поддържа нещата ти в ред. Надяваше се, че един ден ще поискаш да отидеш в Англия.

Франческа погледна паспорта.

— Защо не сте ми казали това преди?

— Защото обещах на майка ти, че ще чакам, докато дойдеш при мен. Тя искаше да се установиш тук, Франческа, с баща си, и не желаше да се меся в това — той сви рамене. — Много пъти съм мислил да ти кажа, но майка ти нямаше никакви роднини, за които да ми е известно, само родителите ѝ, а те починаха скоро след нея. Не знаех какво ще постигна, ако ти кажа.

Тя хвана паспорта между пръстите си.

— И какво ще стане с мен сега, ако отида в Англия?

— Там имам един човек, с когото мога да се свържа, някой, за когото съм сигурен, че ще ти помогне. Добър човек е, срещал съм се с него. Племенник е на покойната госпожа Макбрайд — прекръсти се и промълви: — Бог да даде покой на душата ѝ.

— Разбирам — Франческа отново вдигна поглед. — Отче, не зная какво да кажа. Изплашена съм и... дори не съм сигурна, че постъпвам правилно... пък и си мисля за Бепе... и... Енцо... — тя млъкна, сякаш само произнасянето на името му я плашеше.

— Недей да мислиш за никого, Франческа. Мисли за себе си! — отиде до нея и я хвана за ръцете. — Бепе ще бъде добре, обещавам ти, но ти, ти трябва да заминеш. Трябва да избягаш от Енцо, трябва!

Пусна ръцете ѝ точно когато часовникът удари на половин час.

— Франческа, Джон Макбрайд ще се грижи за теб, знам, че ще се грижи. Английският ти е почти съвършен и имаш британски паспорт — той стана и взе плика от бюрото. — Това е добър шанс, мъниче, и не бива да го изпускаш! — свещеникът отиде бързо до прозореца. — А сега трябва да вървим! Не ни остава време, а трябва да бъдем там, когато камионът пристигне.

Надникна между щорите към площада пред църквата и видя малка групичка от хора. Не беше безопасно.

— Ще трябва да излезем отзад — каза той. — Тогавя никой няма да ни види. Ще минем напрако до крайбрежния път — погледна я. — Готова ли си?

Франческа кимна:

— Да, готова съм.

— Добре. Ще ти обясня останалото по пътя — видя я как оглежда кабинета, сякаш за да го запомни до последната подробност, и ѝ каза тихо: — Може и да не е завинаги.

Тя сви рамене и се усмихна тъжно:

— Може и да не е.

Но и двамата не вярваха на думите си. Беше завинаги, разбира се, че беше завинаги. Той я хвана за ръката и я изведе от стаята. Франческа Мондело бе престанала да съществува и нейното място бе заето от Франческа Камърън.

Беше тъмно, когато Енцо най-сетне излезе от къщата — задущаваща, гъста тъмнина, която сякаш го давеше. Гореща и тясна. Отиде на двора и погледна към земята на Мондело: акри и акри лозя, всичките негови, до последната буца суха, корава, прегоряла земя. Свлече се на колене и зарови глава в ръцете си. Това не бе нищо, не означаваше нищо. Тя си беше отишла.

— Франческа — извика той. — Къде си?

Цялото тяло го болеше за нея, отчаяна, пронизваща болка.

— Къде, за Бога? Къде?

След това заплака. Дрезгавите сухи ридания излизаха направо от стомаха му, сякаш се давеше от собствената си мъка. Лицето му бе разкривено от страдание и той се строполи напред.

— Ще те намеря! — изстена Енцо, докато виждаше как тялото й се гърчи в тъмното пространство на съзнанието му. — Ще те намеря!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Моткъм Парк, Моткъм, Северен Йоркшир

Лейди Маргарет Смит-Колийн премести бедрото си няколко сантиметра надясно — това позволяваше по-добър достъп на Ричард. Лежеше, по корем, опряла глава на сгънатите си ръце. Очите ѝ бяха затворени, а дългата ѝ червена коса, ярка и лъскава на меката светлина на лампата, падаше леко над лицето ѝ. Тя повдигна дупето си и бялата му, почти прозрачна кожа порозовя, докато Ричард нежно я целуваше.

— О, Ричард, любими... ммм... да... — внезапно той спря. — Ричард?

Тя погледна назад и се усмихна на това, което видя.

— Ммм, любими...

Беше готов. Тя протегна ръка назад, хвана го и го притегли към себе си, като слушаше неговото ускорено дишане и тихото му, остро стенание. Хвана се с две ръце за леглото и затвори очи, докато пръстите му намериха тежката, топла плът на гърдите ѝ.

— О, любими... да... — промърмори тя и леглото бавно започна да се люлее.

— Господи, любими, беше прекрасно!

Лейди Маргарет се изтърколи от него и посегна към масичката до леглото за цигарите си. Сложи две между устните си, запали ги и подаде едната на Ричард. След това се обърна по гръб и легна на възглавницата, като държеше цигарата и Ричард на известно разстояние.

Той лежеше на една страна и я наблюдаваше.

Беше едра и пищна, с розово-бяла кожа — по ирландски светла, а формите ѝ бяха пълни и тежки. Беше красива по надменен, дори величествен начин и образът ѝ пред обществото не издаваше невъздържаността, с която се радваше на удоволствията.

В обществото лейди Маргарет Смит-Колийн бе рязка и арогантна личност, но обичаше да бъде доминирана в леглото. Между чаршафите бе напълно различна и точно това възбуждаше Ричард Брейхън повече от всички жени, които бе познавал от години насам.

Той прокара пръст по бедрото ѝ.

— Не, Ричард. Не отново, не сега — лейди Маргарет се протегна и загаси цигарата в пепелника до главата си. — Може би по-късно — спусна дългите си крака от леглото и стана. — Джон каза, че ще ми се обади и ще ми каже дали ще се върне утре. Трябва да съм станала, когато позвъни — усмихна се. — А и не бива да бъдеш толкова ненаситен!

Той протегна ръка и я плесна отзад. Плътта потрепери.

— Ау!

— Джон, Джон, Джон — подразни я той. — Живееш в постоянен страх от Макбрайд, а той е просто служител на съпруга ти — отново посегна да я плесне, но лейди Маргарет се отдръпна бързо. — Господи, повече се тревожим да не ни хване той, отколкото Хенри.

Тя го погледна от другия край на стаята. Имаше прекрасна физика, бе силен и строен, с дълбоко набраздени мускули по цялото тяло, които свършваха на таза. Погледна по-надолу към забележителните му размери. Използваше Ричард, за да си създаде контакти — политиката беше котериен свят, — но фактът, че е толкова добър в леглото, бе само преимущество!

— Не би имал нищо против, но Джон е тъй противен, киселият му стар шотландец! — продължи той. — Наистина не зная защо не убедиш стария Хенри да се отърве от него — вдигна очи и видя, че тя го гледа. — Тогава бихме могли да имаме колкото си искаме удоволствия.

— Ела тук и ще видиш как можем да се позабавляваме — подкани го Маргарет.

Мина цял час, докато лейди Маргарет успее да стигне до душа. Ричард бе просто ненаситен. Когато най-сетне свърши, тя легна по гръб, зачервена и потна, за да си поеме дъх, и дръпна силно и с наслада от цигарата, която той ѝ подаде.

— Всъщност не е нужно да ставаш, нали, Маргарет?

Ричард се чувстваше удобно в голямото легло с балдахин, можеше да остане там цял следобед.

— Хмм, съжалявам.

Лейди Маргарет му подаде цигарата и стана. Той се претърколи раздразнено.

— Проклетият Джон!

Тя се усмихна.

— Всичко е заради приличието, Ричард. А и ако ни открие, Джон е такъв пуритан, че вероятно ще каже на Хенри и всичко ще свърши — тя щракна с пръсти. — Сбогом, лейди Маргарет Смит-Колийн.

След това отиде до тоалетката, вдигна четката със сребърна дръжка и я прокара внимателно през косата си.

— Как ти се вижда идеята за нова съпруга? — погледна го през рамо в огледалото и започна да се смее. — Тази мисъл те ужасява точно толкова, колкото и мен! — остави четката. — Както и да е, в края на седмицата ще бъдем в Шотландия, ти в твоята къща и аз — в моята. Ще бъда само с малката бавачка, която да ми помага с момичетата, и милата стара двойка, които ще се правят, че не виждат всичките ми странни излизания.

Наведе глава, за да прибере косата си на кок и му даде възможност да погледа добре закръглените ѝ задни части.

— Тогава ще можеш да ме имаш колкото пожелаеш — каза тя с уста, пълна с фиби. После се изправи и тръгна към банята. — Ако можеш да се справиш де — завъртя хълбоци и изчезна към душа, като след нея остана само ехото от смеха ѝ.

Джон Макбрайд стоеше сред групичката хора, чакащи пътниците от ферибота да слязат, и държеше нервно в ръце табелката с името. Чакаше Франческа Камърън.

В горното джобче на самото си имаше писмо от отец Анджело, писмо, което беше чел толкова много пъти от получаването му насам, че го знаеше наизуст. Все пак това писмо още го притесняваше, макар да бе направил каквото можеше при дадените обстоятелства — беше мъж на средна възраст, който служеше на други, и не бе в състояние да поема такава отговорност. Беше уредил всичко бързо и ефективно, с минимум суетене.

Беше уредил момичето да живее при едни негови приятели в Нюкасъл и малко пари да бъдат преведени от банковата му сметка, за да ѝ помогнат да се оправи, докато си намери работа, взе си и няколко почивни дни, за да я настани. Беше направил всичко, за което можа да се сети, и все пак не се чувстваше съвсем добре. Не можеше да каже защо, но някак не се чувстваше удобно с тази безупречна организация.

Все пак се опитваше да не мисли за това. Не беше сантиментален човек и колкото по-скоро се уредеше всичко и той се отправеше обратно към Йоркшир, толкова по-добре. Просто искаше да се свърши с това.

Погледна и видя, че пътниците започват да слизат. Вдигна малко по-нависоко табелката и се заозърта из тълпата за повереничката си. Нямаше представа какво да очаква, затова се съсредоточи, като гледаше през очилата си морето от лица.

Няколко секунди по-късно я зърна, вдигна ръка и викна, за да привлече вниманието ѝ. Тя се обърна към него и прочете името си. Беше най-запомнящото се момиче, което някога бе виждал.

Усмихна се срамежливо и тръгна към него. Той я наблюдаваше — висока и слаба, с късо подрязана коса, облечена в ужасна комбинация от стари дрехи, които висяха безформено по фигурата ѝ — и си помисли, че е хубава. Просто не можеше да свали очи от лицето ѝ. Изглеждаше безпомощна и сама, почти съсипана, но с приближаването ѝ той виждаше очите ѝ: бяха красиви и зелени като индийски смарагди, будни и напрегнати. Ярки, доверчиви и пълни с надежда.

— Франческа Камърън?

— Да.

Постояха няколко секунди един срещу друг и Джон не беше сигурен какво да направи. Помисли си, че в очите ѝ няма нищо скрито, отразяваха всяко нейно чувство. След това видя в тях тревога и си спомни, че е само млада жена, дете по сърце. Пристъпи напред и я прегърна малко тромаво поради неопитността си.

— Добре дошла в Англия, Франческа — рече той. — Радвам се, че си тук.

Тя се отдръпна и го погледна несигурно.

— Сигурен ли сте, наистина ли сте сигурен?

Той преглътна с мъка. Нюкасъл, мястото ѝ за живеене и парите сякаш започнаха да му се изплъзват. Момичето беше уязвимо и имаше нужда от него, трябваше да ѝ откликне.

— Да, да, наистина — каза той и неочаквано се усмихна топло и искрено, с което изненада и самия себе си. — Напълно.

След това вдигна чантата ѝ, прегърна я покровителствено през раменете и без да мисли, я поведе към колата. Вече беше взел решение.

Все пак, докато караше по магистралата обратно към Йоркшир, Джон започна да се пита какво да набави след това. Никога в живота си не бе взимал импулсивни решения и макар да не съжаляваше, нямаше представа как да продължи. Нямаше никаква програма, а подреден, живял винаги със стратегически планове, това бе доста необичайно. Не беше човек, който оставя нещата на случайността, но при тези обстоятелства не знаеше какво друго би могъл да направи. Докато шофираше, това го тревожеше непрекъснато.

— Джон?

Франческа бе мълчала през по-голямата част от пътуването им и той подскочи при звука на гласа ѝ. Почти беше забравил за присъствието ѝ. Обърна се бързо и я погледна.

— Хм?

— Знаете ли, отец Анджелио ми обеща, че ще се грижите за мен — каза тихо Франческа, като се затрудняваше леко с английския. — Стрелна очи към профила на Джон и едва тогава продължи: — Но аз не бях толкова сигурна, искам да кажа... — спря се, сведе поглед към ръцете си и обви силно пръсти около синината на китката, сега леко поизбледняла. — Искам да кажа, че никога не съм си помисляла... след всичко, което се случи... — отново се спря. Беше ѝ трудно с английския и със срамежливостта ѝ и не знаеше как точно да изрази благодарността си. — Ами просто... всъщност никога не съм вярвала, че наистина ще го направите.

Джон не смееше да я погледне. Думите ѝ го трогнаха по начин, който не разбираше, и се почувства нервен. Знаеше съвсем малко за нея, освен това, че е страдала и че отец Анджелио разчита на него да се грижи за момичето. Не беше сигурен защо всичко това има толкова голямо значение за него.

— Вие сте много добър, Джон.

Той се покашля неловко. Не беше свикнал с емоциите и това го караше да се чувства неудобно.

— Не — каза той. — Всъщност не, аз... — отново се покашля. — Просто искам всичко да се нареди както трябва.

След това посегна и я потупа по ръката малко срамежливо. Чувстваше привличане, искаше да я докосне, да я успокои, но липсата му на опит победи и той остана на разстояние.

— Няма да ви разочаровам — каза тихо тя.

Той я погледна с крайчеца на окоето си. Франческа гледаше право напред. Лицето ѝ беше изопнато, а ръцете — здраво стиснати в скута. Беше толкова решителна, толкова тъжна, че му домиля за нея.

— Разбира се, че няма — отвърна. „Нито пък аз теб“ — помисли си, но не набра смелостта да го каже.

И продължиха пътуването в мълчание, като само веднъж спряха да се обадят на лейди Маргарет и на приятелите, с които нямаше да се видят в Нюкасъл.

Лейди Маргарет седеше в дневната на Моткъм Парк в изключително лошо настроение. Пушеше цигара и гледаше навън през прозореца, като с върха на официалната си обувка подритваше любимата масичка на лорд Хенри. Тръсна пепелта в малката старинна чинийка, която крепеше на коляното си.

— Проклетият Джон! — промърмори тя. — Проклетата Мили!

Дръпна силно от цигарата и бавно издуха дима от едното ъгълче на устата си. Сякаш обаждането на Джон преди малко не бе достатъчно, сега Мили ѝ бе изпратена у дома с проклетата шарка. И като връх на всичко скапаната госпожа Браун се беше обадила по телефона в агенцията и бе провалила вечерта ѝ, очевидно по погрешка!

Лейди Маргарет загаси яростно цигарата в чинийката. Не очакваше Джон до утре сутринта, а необичайната промяна на плана му наистина бе голямо неудобство. Вечерята с Ричард трябваше да бъде отменена — беше го изтикала от къщата в рамките на пет минути — и единствената ѝ нощ на страхотен, безспирен секс бе отложена за неопределено време. И тя имаше нужда от това, искаше Ричард податлив, докато стигнат до Шотландия, ако изобщо някога стигнеха там.

— Проклетата Мили! — рече отново тя.

Стана и отиде до прозореца. Защо, за Бога, това дете трябваше да хване шарка точно тази седмица? Можеше поне да изчака, докато отиде в Шотландия, и тогава момичето от агенцията нямаше да може да направи абсолютно нищо.

Валеше цял ден — скучно, сиво ръмене — и лейди Маргарет погледна градините, подгизнали и мрачни. Реши след чая да позвъни на други агенции и да види дали ще може да замести момичето.

Просто трябваше да отиде в Шотландия, планираше го отдавна. А и заслужаваше две седмици сама с Ричард. След като бе търпяла толкова много време децата, Хенри и киселия стар Джон да си пъхат носа навсякъде, полагаха й се малко забавления.

Джон сви от магистралата до Бидейл и пое направо по посока на долината Пикъринг. Селцето Моткъм, накъдето се бяха отправили, лежеше, сгушено в Хамбълтън Хилс. С къщите си от сив йоркски камък, обрулен от времето и покрит с лишеи, то се простираше плавно чак до имението Смит-Колийн и до входа на Моткъм Парк.

Беше малко място — едно от групичката селца, сгушени в радиус от десет мили едно от друго. Имаше поща, до която бе залепен магазин — с легло и закуска за летните търговци, и две кръчми в различните краища на селото. Хората в Моткъм бяха сдържани: забелязваха какво става, но говореха малко. Всичко бе селско и дискретно, а за лейди Маргарет Смит-Колийн — ужасно отегчително.

Лейди Маргарет беше в пощата на селцето, когато видя колата на Джон да минава покрай нея на път за имението. В момента говореше с управителката и й обясняваше дилемата си с големи и преувеличени подробности. Надяваше се дъщеря й, която току-що бе навършила шестнадесет, да й бъде предложена за бавачка, но бе разочарована, когато разбра, че момичето вече е заминало на учебно пътешествие във Франция.

Пощата беше последната възможност на лейди Маргарет и тя прие зле разочарованието. Не можа да се сдържи да не отбележи — разбира се, от чиста проба яд, — че френският едва ли е необходим за момиче, което вероятно никога няма да напусне Моткъм. Но управителката просто скръсти ръце и ядният изблик на лейди Маргарет бе пренебрегнат.

Тя се върна с рейндж роувъра в имението и се запита защо ли Джон се е прибрал толкова рано в Моткъм. Той рядко променяше плановете си, всъщност не знаеше някога, преди да го е правил. Усмихна се на себе си, докато минаваше през портите и приближаваше къщата. Помисли си, че тук може би е замесена жена, направи завой и спря пред дома си. Все пак се беше върнал и сега целият проблем с бавачката можеше да се прехвърли на неговите ръце. Може и да бе скучен и отегчителен, но когато станеше дума за работа, бе дяволски ефективен.

Като маневрираше съвършено, Джон паркира безупречния си „Остин Роувър 1963-а“ в малкия двор зад къщата и се обърна към Франческа.

— Пристигнахме — усмихна се той.

Франческа кимна.

— Хайде да извадим нещата ти и да отидем в кухнята, за да те запозная с госпожа Браун.

Франческа остана неподвижна, като гледаше обширните външни пристройки, в които се помещаваха кухнята, пералнята и офисът, заедно с малките апартаменти на Джон и госпожа Браун. Сгушени до къщата, всичките бяха едноетажни и издигнати от същия светлосив камък. Над тях се виждаха покривът и задната фасада на Моткъм Парк — внушителна сграда от осемнадесети век, строена от Буршии и разположена сред двеста акра парк. Беше най-красивото нещо, което някога бе виждала.

— Но кой живее тук? — промърмори тя.

Джон я погледна и видя страхопочитанието ѝ.

— Лорд и лейди Смит-Колийн, това е фамилният им дом.

Понеже живееше тук отдавна, беше забравил колко хубава всъщност е сградата.

— Хайде, ще имаш много възможности да я разглеждаш по-късно.

Нямаше търпение да влезе вътре, да приключи с представянето ѝ на госпожа Браун и да се изправи пред лейди Маргарет. Мразеше да удължава несигурностите.

Франческа откопча колана на седалката и понечи да излезе от колата. Джон веднага заобиколи, за да ѝ помогне.

— Благодаря — рече изненадано тя.

Дотолкова не бе свикнала с любезностите, че за момент подадената му ръка я притесни и тя се поколеба, като се чувстваше недодялана и неопитна. Накрая я пое и болезнено засрамена, слезе тромаво от колата. Той сведе поглед стеснително, когато зърна синините по ръцете ѝ, и си помисли: „Какво, за Бога, ѝ се е случило? Тя е твърде млада, просто дете, за да бъде наранявана по такъв начин.“ Гледаше потресено покритата със синини и белези кожа. Франческа

придърпа бързо ръкавите на жилетката си надолу и се отдръпна. Беше застанал твърде близо до нея, а тя имаше нужда от дистанция.

„Каквото и да е — помисли тъжно Джон, — очевидно все още й причинява болка и тя не иска аз да знам.“ Затова сви рамене и посегна да вземе чантата ѝ от колата.

— Хайде — каза ѝ тихо той и двамата влязоха мълчаливо в къщата.

— Джон! — Дора Браун вдигна изненадано поглед от легенчето за пудинг, когато чу звука от вратата и Джон влезе в кухнята. — Мили Боже! Каква изненада! Какво, за Бога, правиш тук...

Франческа обаче влезе в стаята и Дора спря по средата на изречението.

— Дора, позволи ми да ти представя повереничката си — каза бързо Джон. — Младото момиче, за което ти разправях. Спомняш ли си?

Дора избърса набрашнените си ръце в престилката и Франческа пристъпи напред. Ясно виждаше неловкостта на Джон, а момичето трепереше от нерви.

— О, да, да, разбира се!

Тя се приближи до Франческа, прикривайки изненадата си, хвана я за ръката и я стисна топло. „Определено нещо се е объркало — помисли си тя, — но Джон може да ми го обясни по-късно. Момичето е странно, очевидно срамежливо, и толкова слабичко, че костите ѝ се напипват. Може би Джон ще успее да обясни и това.“

— Значи лейди Маргарет не ти е казала, че съм се обадил?

— Има си хас да ми каже!

Дора беше отишла до мивката и пълнеше чайника. Джон настани Франческа на един стол до масата.

— Нейно благородие е в едно от най-лошите настроения, в които съм я виждала от години! — каза им Дора през рамо. — Мили е хванала шарка и когато тоя следобед се върнах от свободната си сутрин, бях посрещната с тази новина и ми беше казано, че е на път за дома от къщата на приятелката си заради болестта. Наредиха ми да се погрижа да ѝ приготвят стаята! — тя пхна щепсела в чайника и го включи, като цъкна раздражено с език. — Като че ли не е готова винаги, моля ти се! — промърмори тя. — След това се обърна, насочи към тях цялото си внимание и скръсти ръце на огромната си гръд. —

Както и да е, позвъниха от агенцията, нали знаеш, оная, дето Нейно благородие използва за пътуването си до Шотландия. Искаха да изпратят днес момичето за Мили и Софи, ама аз им казах да не го правят, понеже Мили има шарка, а тя е много прихватлива първата седмица — чаят завря и тя посегна към порцелановия чайник. — Та значи след малко се обадиха и казаха, че не могат да изпратят момичето в Шотландия поради болестта и че ще върнат парите. По мое мнение съвсем правилно, ама лейди М. дигна голям скандал! Направо излезе от релсите, ако питат мене. Агенцията има право да си пази момичетата — не бива да ги излага на контакт със заразни болести!

Дора прекъсна монолога си, за да направи чая. След това донесе чайника до масата, а Джон ѝ помогна с чашите и млякото.

— И какво ще прави сега лейди Маргарет?

— Един Господ знае! Не ми говори, пък и аз със сигурност няма да го направя! — изсумтя тя и започна да налива чая.

Притеснението на Джон нарасна. Винаги бе смятал лейди Маргарет за трудна личност, дори и в най-добрите ѝ настроения.

— Предполагам, че е по-добре да отида и да ѝ кажа, че Франческа ще остане с нас известно време.

Дора повдигна едната си вежда, след това погледна Франческа, която беше почервеняла като рак.

— Ще оправи настроението си, Джон, недей да се притесняваш!

— Дора потупа Франческа по ръката. Момичето изглеждаше толкова нервно, че всеки момент можеше да заплаче. — Ще те накара да ѝ намериш бавачка и ти трябва да я увериш, че ще направиш всичко възможно. Няма да ти каже копче.

Джон се усмихна.

— Госпожо Браун, вие сте един лукав стар дявол! И откъде би трябвало да намеря тази бавачка?

— Че кой го е грижа, стига да се опитваш!

Тя стана и отиде до хладилника. Беше едра жена, чиито поли и найлонов комбинезон шумоляха, докато ходеше. Дора отвори вратата и се наведе да извади парче пушен бут.

— А докато те няма, ще направя на Франческа един хубав сандвич — тя погледна през рамо. — Съгласна ли си, миличка?

— Да, моля.

— И аз така си помислих — Дора хвърли унищожителен поглед на Джон. — Бас държа, че не сте спирали никъде да хапнете, нали?

— Разбира се, че не, Дора! — рече раздражено Джон и се обърна към вратата. — Знаеш колко мразя да пиляя време!

Дора се усмихна. Това вече бе напълно в стила на нейния Джон. Изчака, докато изчезне в главната сграда, и донесе бута до масата.

— Мъже! — възкликна конспиративно тя и започна да реже месото.

— А, Джон! Влез, влез!

Лейди Маргарет прелистваше един брой на „Харпърс енд Куийн“ и току-що бе зърнала своя снимка в „Дневникът на Джени“. Това бе повишило настроението ѝ.

— Значи промяна в плановете, а, Джон? — остави списанието на канапето до себе си, докато Джон стоеше неловко до вратата. — Върна се много по-рано, отколкото очаквах.

— Да, така е. Нещата не се развиха според очакванията ми.

— Познавам това чувство! Предполагам, госпожа Браун вече ти е казала, че съм лишена от помощничката си за пътуването до Шотландия?

— Да, спомена ми...

— Обзалагам се, че го е сторила! Трябва да си призная, че я направих на нищо, но съм адски вбесена, а момичетата ще бъдат горчиво разочаровани, ако не могат да тръгнат в петък. Просто не виждам как бих могла да се справя сама в Леърбек — сви рамене. — Разбира се, лорд Хенри ще бъде много разстроен, той знае с какво нетърпение очаквахме това. И все пак...

Джон зачака търпеливо следващата забележка, като я усещаше накъде бие. Няколко секунди тя повъртя списанието в ръцете си и след това каза прекалено нехайно:

— Предполагам, че не би могъл да направиш нищо при това положение, нали, Джон? — погледна го право в очите за пръв път, откакто бе влязъл в стаята. — Зная колко чудесен си в уреждането на проблеми и със сигурност бих била ужасно, ужасно благодарна.

Беше привлекателна жена, особено когато се усмихваше. Жалко, че това не се случваше много често.

— Сигурен съм, че мога да се опитам, лейди Маргарет. Не съм в състояние да обещавам нищо, но ще направя всичко възможно.

— О, Джон, наистина ли? Колко мило от твоя страна.

Лейди Маргарет взе цигарите си, извади една от пакета и почука леко крайчеца ѝ в кутията — навик, който Джон намираше за нелеп при цигари с филтър. Запали я и вдиша дълбоко.

— Има ли още нещо, Джон?

Беше взела списанието и го държеше в скута си, готова да го отвори.

— Да, всъщност има. Искан да ви уведомя, че имам гостенка, и да попитам дали с лорд Хенри ще имате нещо против.

— Е, не бих могла да гарантирам за съпруга си — каза тя и направи стратегическа пауза. „Част от това цели да ме накара да си знам мястото“ — помисли си Джон. След това лейди Маргарет прибави: — Но се радвам, че имаш гостенка. Роднина, нали?

— Не, не точно.

Тя повдигна едната си вежда.

— Бях помолен да се погрижа за една млада жена от Италия — повереничка, както предполагам, че бихте я нарекли.

— Разбирам.

Лейди Маргарет зачака за повече информация, но нямаше да я получи. Вече беше дала разрешение, а Джон имаше нужда само от това.

— Добре тогава, лейди Маргарет, ако това е всичко? — той пристъпи неловко от крак на крак.

— О, да, Джон, разбира се.

Той се обърна към вратата.

— А между другото — на колко години е момичето? — подвижна тя след него и Джон се обърна рязко.

— На седемнадесет или осемнадесет, мисля.

— Говори ли английски?

— О, да, няма да причинява проблеми, говори перфектно езика.

— Добре. Благодаря ти, Джон.

Той кимна и бързо напусна стаята, преди да е успяла да го помоли за още нещо. Отправи се обратно към кухнята, раздразнен от себе си и от лейди Маргарет. Никога не се държеше грубо с него, но бе страшно надменна и той се дразнеше, задето просто приемаше това.

Трябваше да ѝ се противопостави още преди години, да ѝ изясни позицията си, когато бе пристигнала. Вече бе твърде късно — тя владееше имението и той го приемаше. Не можеше да рискува да я обиди — Моткъм Парк бе целият му живот. Затова просто свеждаше глава и не ѝ обръщаше внимание, никога не ѝ противоречеше — не си струваше усложненията. „Толкова по-глупаво от твоя страна — викаше едно тънко гласче в ъгълчето на съзнанието му, — толкова по-глупаво от твоя страна.“

Когато отвори вратата към своята част от къщата, Джон вдъхна топлината и миризмата на оживена, работеща кухня, и се почувства по-добре. Отправи се към жените и чу ехото на момичешки смях по коридора, нещо, което отдавна не бе чувал. Бутна вратата и Дора го погледна от другия край на стаята. От очите ѝ струеше смях.

— О, Джон! Ела и погледни това!

Тя избърса една сълза от крайчеца на окото си. Широкото ѝ червендалесто лице беше покрито с бръчици от смях, който все още блестеше в очите ѝ.

Той наведе глава и видя Франческа да се смее, коленичила на пода, с връзката на Дорината престилка в ръка. Тлъстият, ленив стар котарак я преследваше, а Франческа я извиваше, подмяташе я във въздуха, прокарваше я по пода и я дръпваше внезапно, преди котаракът да е успял да я сграбчи. Едрото му, затлъстяло тяло се мяташе тежко, когато се опитваше да скочи, а коремът му се удряше пръв в земята при приземяването. Държеше се като малко котенце на половината на тежестта си и с двойна на неговата енергия, а жените се кикотеха безмилостно на всеки негов неуспешен опит.

Джон се разсмя. Само видът на Франческа, забравила за момент тъгата, бе достатъчен, за да го изпълни със задоволство. Нейното щастие внезапно разсея всичките му колебания и несигурности. За пръв път от години се почувства така, сякаш е направил нещо съществено.

Усещането бе много приятно.

Тя вдигна поглед към него и очите ѝ проблеснаха в ярко, живо зелено. Когато се смееше, цялото ѝ лице се смекчаваше и ставаше красива — онази красота, която бе сложна, трудна за описание.

Спомни си, че на опашката на кея се бе почудил защо я намира толкова красива. Сега виждаше причината и се чувстваше горд. И това усещане бе приятно.

Срещна погледа на Дора. „Добавката на младост и смях в живота ни е добро нещо“ — казаха му очите ѝ и той се усмихна в отговор. Беше права, дори и един кисел стар шотландец можеше да види това.

Малко по-късно, когато Франческа се качи в стаята си, за да разопакова багажа си, Дора сподели мислите си с Джон. Бяха живели заедно като приятели почти десет години. Разбираха се добре, но не общуваха много: Джон беше тих и непретенциозен човек, който не показваше чувствата си, рядко говореше за себе си. Сега обаче почувства нужда да сподели нещо с Дора, да ѝ обясни, сякаш ако ѝ го кажеше, това щеше да му помогне сам да го разбере.

Седнаха пред следващия чайник с чай и той ѝ разказа за отец Анджелино, за добротата му към лелята на Джон и за желанието му да помогне на, както описваше, „това объркано дете“.

— Всичко бях планирал, Дора — каза той. — Както ти обясних, уредих един мой приятел от полка и съпругата му — Том и Грейс де, да вземат Франческа за няколко месеца, да се грижат да е добре и да ѝ помогнат да си намери работа. Том е много добър, много грижовен — изпи остатъка от чая си и Дора механично му наля втора чаша. — Помислих си, Нюкасъл е голям град — отпи една глътка. — Не е твърде далеч и ще бъде добре — Джон спря. — Но когато я видях, Дора, разбрах, че не мога да я оставя сама. Изглеждаше толкова самотна, толкова уязвима — направи замислено пауза. — Да, уязвима е точната дума, и си помислих, че това момиче наистина има нужда от помощ. Това е всичко, предполагам — Дора кимна, но не каза нищо. — Знаеш ли, Дора, когато я видях да слиза от ферибота, изглеждаше толкова смела, с изправени рамене, с високо вдигната глава. Ведрата усмивка беше на лицето ѝ — и все пак долових страха ѝ, усетих го. Той е като тъгата ѝ, като аура, която я обгръща и... Не зная, но това като че ли ме кара да я прегърна и притисна до себе си. Да прогоня страха ѝ.

Дора сведе поглед към зачервените, напукани ръце в скута си. Това бе повече, отколкото Джон ѝ бе казвал през годините, и все пак не

се чувстваше изненадана от неговата чувствителност. Винаги бе подозирала, че я притежава, само се чудеше защо я е държал толкова здраво заключена през всичките тези години.

— Имам добро предчувствие, Джон — каза простичко тя.

— Така ли?

— Да, тя има нужда от теб и е правилно да ѝ помогнеш.

Дора изпи остатъка от чая си. „Какво друго мога да кажа — помисли си тя. — Очевидно момичето е в беда и коя съм аз, че да ѝ причинявам повече неприятности?“

— Значи мислиш, че съм постъпил правилно? — попита Джон. Имаше нужда от уверението ѝ.

— Да — отвърна решително тя и се усмихна. — А и малко младежки смях тук би се отразил много добре на старчоци като нас.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Да, може би си права, Дора.

— Права за какво?

Лейди Маргарет стоеше на вратата на кухнята и се усмихваше. И двамата ѝ служители вдигнаха стреснато погледи, лейди Маргарет никога не идваше в кухнята.

— О, съжалявам — рече подчертано тя. — Прекъснах ли нещо?

— Не, разбира се, че не, лейди Маргарет — Джон се изправи бързо. — Влезте, ако желаете. Мога ли да ви предложа малко чай?

— Не, благодаря ти, Джон — отвърна лейди Маргарет, като се правеше, че Дора не е в стаята. — Питам се дали можем да поговорим?

— Разбира се — Джон държеше твърдо на позициите си, нямаше намерение да я последва в главната сграда, не и този път. — Какво желаете?

— Ами... — тя помълча за момент. — За онова момиче, което спомена, твоята повереничка?

— Да?

— Говорих по телефона с лорд Хенри и той ми даде една прекрасна идея! Аз, тоест той, си помисли, че ако е съгласно, твоето момиче може да дойде в петък с мен в Шотландия. Това би било най-чудесното решение на нашия проблем!

— Ами... не мисля, че Франческа...

— Нали ми каза, че говори английски?

— Да.

— И е на повече от шестнадесет?

— Да, но...

— Тогава не виждам какъв е проблемът, Джон — каза лейди Маргарет малко по-остро, отколкото бе възнамерявала. Джон беше такава баба, наистина я дразнеше. — Както предложи лорд Хенри, няма да е лошо да върши някаква полезна работа, след като ще остане тук. Ако трябва да я храня и да се грижа за нея, мога да го правя толкова лесно в Шотландия, колкото и тук, в Йоркшир. Не си ли съгласен?

Джон видя Дора с крайчеца на окото си. Тя гледаше ядно тавана и това му даде неочаквана смелост.

— Не, всъщност не, лейди Маргарет, не бих се съгласил — срещна пълната сила на ледения ѝ поглед и смелостта му веднага се разколеба. — Нали разбирате, Франческа, моята повереничка, е много стеснителна и неособено опитна — говореше бързо, тъй като не беше свикнал да противоречи. — Тя идва от една отдалечена част на Италия и просто не мисля, че е готова да се оправя сама. Не мисля, че притежава увереността и...

— Какви глупости, Джон! — възкликна лейди Маргарет, виждайки, че решението на проблема ѝ се изплъзва. — Хайде, давай по същество! Тук говорим за семейна ваканция в Шотландия, а не за околосветско пътешествие!

— Зная, лейди Маргарет, но просто...

— О, за Бога, Джон! Защо просто не попиташ Франческа дали желае да дойде или не? — тя скръсти ръце на гърдите си и застана с леко разкрячени крака, в идеално равновесие и готова за битка. — Ще изчакам, докато ѝ се обадиш. Все пак би било любезно да ни представиш една на друга.

— Да, разбира се — Джон се покашля, но не бе разколебан, за пръв път от години насам бе възразил. Е, все пак имаше Франческа, за която да мисли. — Ще отида да я намеря — каза той. Само че в същото време си помисли: „Но ако не желае да отиде и решението е изцяло нейно, аз със сигурност няма да я насилвам. Франческа е страдала достатъчно и без двете седмици насаме с лейди Смит-Колийн.“

Минути по-късно отново се появи, следван от Франческа, и лейди Маргарет сложи на лицето си огромна усмивка, онази, която пазеше за хора, на които искаше да стане симпатична. „О-хо —

помисли си Дора, — горкото нищо неподозиращо дребосъче няма никакъв шанс.“

— О, Франческа — лейди Маргарет пристъпи напред. — Колко се радвам да се запознаем! Джон много ми е разказвал за теб и ние се радваме да бъдеш наша гостенка в Моткъм — хвана ръката на Франческа и се здрависа топло, а от устата ѝ сякаш капеше мед. — Багажа ли си разопаковаше? Вероятно нямаш дрехи за този ужасен климат, горкичката ми! — тя поведе Франческа към масата. — А сега, скъпа моя, ела и седни, защото искам да те помоля нещо — за една малка услуга, която направо ще спаси живота ми!

Лейди Маргарет пренебрегна намръщеното лице на Джон и настани Франческа срещу себе си. Девојката не бе произнесла и дума.

„Какво смешно същество — помисли си тя за момент, преди да започне следващото изречение, — толкова тихо и срамежливо, истинско безпризорно дете. Къде, за Бога, я е намерил Джон?“

— Франческа, исках да те помоля да ми помогнеш да разреши проблема си. Както вече казах, това е само малка услуга и съм сигурна, че ще се радваш да я свършиш, щом разбереш за какво става дума и колко много означава това за нас, разбира се — ослепи я за момент с усмивката си и продължи да говори, като се обръщаше към мястото малко над главата на Франческа. — Накратко, без да те отегчавам с прекалено много подробности, в края на седмицата аз и момичетата, Софи и Мили, се каним да отидем в Шотландия за годишната си ваканция. Трябваше едно младо момиче да дойде с нас, за да се грижи за децата и изобщо да ми помага, но за нещастие не можа да дойде и...

Дора погледна Джон.

— Споменахте ли, че Мили има шарка? — попита той. — Това е една от подробностите и, разбира се, заболяването е заразно, Франческа.

— Да, благодаря ти, Джон, прав си, малко е заразно — каза лейди Маргарет и го изгледа кръвнишки.

— Значи искате да дойда с вас в Шотландия и да ви помагам да се грижите за децата, така ли е?

Всички внезапно погледнаха Франческа. За пръв път проговаряше — бяха забравили за присъствието ѝ.

— Да, точно така! — възкликна лейди Маргарет, усещайки вкуса на победата. Разбира се, че момичето искаше да отиде. Джон бе такъв

стар педант, изобщо не познаваше младите хора. — Само за месец, а и с лорд Хенри си помислихме, че може да ти е приятно да разгледаш част от Шотландия, щом ти се удава възможност. Прекрасна страна е.

Франческа погледна Джон. Усещаше напрежението в стаята и не знаеше какво да направи. Дали искаше тя да отиде? Все пак я молеше неговата работодателка. Поколеба се за момент. Джон сигурно искаше да угоди на лейди Маргарет и затова изглеждаше нервен, когато тя попита. Може би се страхуваше Франческа да не откаже. Тя срещна погледа му.

— Разбира се, от теб зависи, Франческа — каза той. — Ако наистина не искаш да отидеш сама, трябва да го кажеш — стараяше се да говори с равен глас, но всъщност му се искаше да изкрещи: „О, за Бога, лейди Маргарет, поне веднъж помислете за някого друг, освен за себе си!“

Франческа кимна. Джон искаше тя да отиде, личеше по гласа му, сякаш по някакъв начин я предупреждаваше. „Трябва да направя, каквото иска — помисли си тя. — Свикнала съм да бъда сама, така че няма да е толкова лошо.“

— Лейди Маргарет, ще се радвам да дойда с вас в Шотландия — каза бързо тя.

— Сигурна ли си, Франческа — Джон се приближи до масата, изненадан.

— Разбира се, че е сигурна! — отвърна рязко лейди Маргарет и веднага се усмихна, за да замаже грубостта си. — Момичето не е идиотка, Джон! — засмя се тя.

— Не, разбира се, че не — беше засрамен от нея и тя го знаеше. Лейди Маргарет се изправи и се усмихна на Франческа. — Тръгваме рано сутринта в петък, Франческа. Толкова се радвам, че се съгласи да дойдеш, и съм сигурна, че ще си прекараш чудесно.

— Дума да няма — промърмори Дора.

— Не ви чух, госпожо Браун?

— Казах, че не се и съмнявам, госпожо. Шотландия е красива страна.

— Да, вярно е, госпожо Браун.

Лейди Маргарет знаеше какво точно бе казала Дора, но нямаше намерение да прави сцена пред момичето. Не биваше да я разколебава.

— Ако искаш, намини да те представя на момичетата, когато се върнат у дома, Франческа. Мили веднага ще се качи горе в леглото си, разбира се, но съм сигурна, че можеш да прекараш с нея малко време, да ѝ почетеш или нещо такова — тя се обърна към Дора. — Готова ли е стаята, госпожо Браун?

— Да, лейди Маргарет — отвърна Дора и прехапа езика си.

— Добре! Тогава ще се видим по-късно, Франческа. Джон, ще я доведеш, нали?

Той кимна. Лейди Маргарет им махна с ръка и изчезна към главната част на сградата.

— Е, това е — рече Дора и стана да разчисти масата. — Накрая винаги става нейната.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Петък сутринта дойде, преди някой да е усетил, особено Джон. Мили беше на легло, откакто бе изпратена от дома на приятелката си, Кити Ларсън. Знаеше твърде малко за приготовленията за Шотландия, а дните ѝ преминаваха като в мъгла. За другите членове на домакинството имаше багаж, който да се опакова, да се припомня, организира и подрежда, а докато лорд Хенри беше в Женева по работа, лейди Маргарет отиде набързо до Лондон, за да купи някои екзотични неща, които да направят двете ѝ забранени седмици с Ричард още по-паметни.

Джон наблюдаваше всичко това със свито сърце. Той заведе Франческа в магазина в Йорк, от който пазаруваше за себе си, и ѝ купи дебели пуловери, джинсови панталони, туристически обувки и яке. Забеляза, че лейди Маргарет е пропуснала в списъка всичко, от което момичето можеше да изглежда поне малко женствено или привлекателно.

Не му харесваше това пътуване до Шотландия. Знаеше, че Франческа ще бъде прекалено много време сама и това го тревожеше. През последните няколко дни в Моткъм тя бе напълно щастлива — беше я наблюдавал внимателно. Само че от време на време виждаше в очите ѝ болка и страх, наранени и поругани чувства, които сякаш лежаха толкова близко до повърхността, че дори и най-малката драскотина можеше да ги извади отгоре. Когато долавяше това, му се искаше да я прегърне като дете и да я утеши. Това чувство му бе странно: тя имаше нужда от него и му бе трудно да я остави да замине. Поглеждаше го за насоки, имаше нужда от насърченията и уверенията му и това го караше да показва най-доброто от себе си. В живота му досега бе липсвал някой, който да има нужда от него.

Но петък сутринта дойде и Джон стана, когато над имението започна да се развиделява и росата още лежеше като дебел килим по земята. Не можеше да спи и имаше ужасно много работа, поне така си казваше. Направи си чай и седна в кухнята на топлината на печката.

Започна да преглежда списъка, който му бе съставила лейди Маргарет, тя обичаше да оставя всички окончателни подробности на някой друг.

Проверяваше багажа, опакован миналата вечер, когато чу как вратата се отваря полекичка. Вдигна поглед и видя Франческа да стои на прага, облечена и готова за тръгване.

— Франческа. Какво правиш толкова рано?

— Не можах да заспя — тя сви рамене и влезе в стаята. — Мисля, че съм нервна.

Джон се усмихна. Английският ѝ беше добър и той често забравяше, че е италианка. Но понякога объркваше някое изречение и звучеше смешно и необичайно, сякаш се шегуваше.

— Ела и седни. Ще ти приготвя чай.

Франческа направи гримаса и той отново се усмихна.

— О, извинявай, тогава кафе — Джон отиде до чайника и го напълни от чешмата. — Тези дрехи май са ти малко големички, Франческа.

Пуловерът, който ѝ беше избрал, бе най-малкият в магазина, но все пак тя се губеше в него. Франческа го повдигна нагоре и той видя, че джинсовите ѝ панталони са набрани и пристегнати с голям кафяв колан — бяха ѝ поне с три номера по-големи.

— О, Господи! — възкликна Джон и прибави с типичния си маниер: — Е, предполагам, че ще пораснеш в тях.

Внезапно и двамата се разсмяха. Това бе един от онези моменти, в които двама души неочаквано разбират, че са приятели и приятелството им се запечатва със смях.

— Е, Джон, значи известно време ще останем само ние двамата, а?

Джон стоеше и гледаше натоварената кола, когато високият глас прекъсна мислите му. Той вдигна поглед, докато стъпките на Дора потропваха по камъните на двора. Беше взела голяма кошница с храна и я донесе до вратата при волана на рейндж роувъра. Подаде му я, за да я сложи зад седалката.

— Само двамата — съгласи се той. Погледна свършената работа — всичко беше изрядно прибрано в колата.

— Момичето ще ми липсва — отбеляза тя и Джон кимна. От първия ден, когато ѝ бе говорил за чувствата си, не ги бе споменавал отново, но тя виждаше в него такава внезапна и забележима промяна,

че се удивляваше. „Затопляне на камъка — помисли си Дора. — Момичето направи това.“ Беше омекнал, усмихваше се повече и дори един-два пъти го бе чула да се смее. Само един-два пъти.

— Кое ти е смешно?

Той развърза зелената памучна престилка, която носеше, сгъна я спретнато на квадрат и погледна Дора, която стоеше със скръстени на огромната си гръд ръце, ухилена свойски и многозначително.

— Усмихвала ли съм се? Не съм забелязала.

— Да, усмихваше се — отвърна раздразнително Джон.

— Извинявай.

Дора сви рамене и понечи да се отправи към кухнята.

— Ще доведе Франческа — извика тя. — Нейно кралско височество ще иска да потегли скоро.

— Направи го.

Той я наблюдаваше как се отдалечава и усети, че нагъва отново и отново престилката, докато я превърна в малък, омачкан квадрат. Сега колата беше готова и не беше сигурен какво трябва да прави. При нормални обстоятелства щеше да продължи с ежедневните си задачи и да остави семейството да потегли само, но не и тази сутрин — тази сутрин не му се искаше да пропуска нищо.

Дора му се обади от вратата на кухнята. Беше го видяла да стои до колата и да мачка престилката си.

— Мисля да отида отпред и да ги изпратя, Джон.

Той повдигна въпросително вежда.

— Не заради Нейно височество! — засмя се тя. — Не бъди толкова завеян! Искам да махна за сбогом на Франческа.

В задната част на съзнанието му се появи обичайния отговор: „Не бихме искали сега да губим време, Дора.“ Но не го каза, а само се усмихна и отвърна:

— Мисля да дойда с теб.

„Ето че наистина има промяна — помисли си тя и отново се усмихна, преди да се обърне към кухнята. — Наистина има промяна!“

Франческа се настани на предната седалка, точно пред Мили, за да може да я достига, ако започне да повръща. Като капак на нещастиято, че беше хванало шарка, горкото дете като че ли имаше неспокоен стомах.

— Не мога да спирам всеки път, когато на детето му прилошее!
— беше казала лейди Маргарет, подавайки на Франческа пачка найлонови пликосе. Беше се уговорила с Ричард да бъде там за вечеря и този път нямаше намерение да отменя срещата.

— Имаш ли всичко, което ще ти трябва за дълго пътуване, Франческа — попита Дора, наведе се зад нея в рејндж роувъра и подпъхна одеялото на Мили по-стегнато около нея, след което разроши косата ѝ.

— Разбира се, че да, госпожо Браун! Става дума само за Шотландия, за Бога!

Лейди Маргарет се качи на шофьорското място и посегна за колана си. Маниерът ѝ ясно показваше, че на Дора още не ѝ е простено.

— Благодаря ти, Дора — каза тихо Франческа. Срещна погледа на госпожа Браун и двете се усмихнаха една на друга.

Джон заобиколи колата и се приближи до нея.

— Е, мисля, че засега това е всичко, лейди Маргарет. Готова сте за потегляне.

— Благодаря ти, Джон — отвърна тя и запали двигателя.

— Може би ще ни се обадите, когато пристигнете — каза той на Франческа.

Тя кимна и чу как лейди Маргарет въздъхва раздражително. Джон отстъпи назад и понечи да затръшне вратата.

— Джон?

Той се спря. Франческа протегна ръка и докосна неговата, за пръв път правеше такова нещо. Тя се усмихна и понечи да каже нещо, но в същия момент лейди Маргарет включи чистачките и напръска предното стъкло със сапунена вода. След това натисна високо клаксона.

— Е, значи сме готови — каза тя.

— О, да, точно така.

Джон отскочи назад и засрамен, затвори вратата, без повече да погледне към Франческа. Застана до Дора, за да помахна на семейството за сбогом.

— Чао тогава! — извика лейди Маргарет от прозореца, включи автомобила на скорост и чакълът под гумите захрущя. — Чао!

Джон и Дора наблюдаваха как рейндж роувърът се носи към портите и след това изчезва по главния път. Видяха само как Франческа се обръща и махва, а лейди Маргарет вдига за поздрав облечената си в ръкавица ръка. Секунди по-късно колата вече я нямаше.

— Е, ето ни вече сами — Дора свали ръката си и я пъкна в джоба на престилката. — Свикнахме с нея, сега не знам какво ще си говорим един на друг.

— Глупости, Дора! — каза рязко Джон и се обърна към къщата. — Имаме много работа за вършене и нямаме никакво време за сантименталности.

— Разбира се — отвърна тя. Но прекалено добре познаваше Джон Макбрайд. „Ще му липсва повече, отколкото на мен — помисли си тя. — Сухият му старчуга.“

Леърбек Хаус, който се намирал между Дюиър и Кромдейл в региона на Гремпиън, беше шотландският дом на семейство Смит-Колийн. Грозната сива гранитна сграда в готически стил бе заобиколена почти от всички страни с естествените гори на долината Спей и имаше изглед към множество декари първокачествена ловна земя: шотландското имение на Смит-Колийн.

Околната земя притежаваше и рядък чар. Простираше се от меките, открити пасища в долината на река Спей до Кромдейлските хълмове и планината Гремпиън и дивата, още по-красива гледка на заснежените върхове на хълмовете изчезваше в пръстени от виещи се облаци. Тук бяха огромните ловни имения, притежавани от богати, временно пребиваващи тук собственици и управлявани от шотландските им служители.

До Леърбек Хаус се стигаше по малък път, който свиваше от шосето и водеше към Кромдейлските хълмове. Имението можеше да се види и оттук. Студената сива сграда и двете ѝ кули се издигаха така измамно на фона на хълмовете, че изглеждаха, като да са точно зад тях. Къдрави овце пасяха на откритата земя, която стигаше до естествените гори, и няколко дървета скриваха по-голямата част от фасадата.

Лейди Маргарет сви от главния път и въздъхна дълбоко с облекчение. Караше вече почти седем часа само с едно кратко спиране

при Абърдийн, за да може Франческа да изхвърли трите пълни найлонови плика.

Бе шофирала в продължение на две мили по границата на имението Смит-Колийн и най-сетне сви в двора на къщата. Беше само пет следобед и северната светлина все още бе студена и ясна.

— Това е Леърбек, Франческа — съобщи лейди Маргарет, когато приближиха къщата, и забави колата, за да могат да видят изцяло размерите на всичко наоколо. Ако трябваше да бъде честна, мразеше това място. Тук ставаше течение и беше студено, водопроводът бе архаичен и удобствата — минимални, но обичаше да се фука с него — то бе още едно доказателство за богатството и положението ѝ. — Сигурна съм, че тук ще ти бъде много удобно.

Безочлива, но необходима лъжа. Тя сви по широката каменна алея пред къщата, дръпна ръчната спирачка и спря.

— Е, момичета! Пристигнахме! — обърна се на седалката си и погледна назад към Софи и Мили. — Хайде да съберем нещата си.

След това разкопча колана си, скочи от колата и протегна дългите си крайници. Господи, имаше нужда от баня, питие и по-късно — от един дълъг бавен секс с Ричард. Погледна закръглените си гърди и протегна ръце над главата си.

— Хайде, момичета! — викна лейди Маргарет. — Нямаме цял ден на разположение!

Франческа помогна на момичетата да слязат от колата, докато лейди Маргарет говореше с възрастното семейство, което току-що бе излязло от къщата. Мили стоеше унила, увита в одеяло и с възглавница в ръка, и чакаше майка ѝ да си спомни, че е болна. Франческа прегърна момиченцето през рамо и го стисна лекичко.

— А, момичета! Ще дойдете ли тук да поздравите господин и госпожа Макензи?

Франческа поведе момичетата натам.

— Мили, Софи, спомняте си господин и госпожа Макензи, нали? — и двете кимнаха. — А това е Франческа, моята помощничка. Господин и госпожа Макензи поддържат къщата, Франческа. Ще бъдат тук следващия месец и ще се грижат за всичко.

Франческа се ръкува с тях, но никой не ѝ се усмихна.

— Е, добре, Франческа, ако въведеш момичетата вътре, госпожа Макензи ще ти покаже стаите им — лейди Маргарет се извърна от

малката група на стъпалата пред къщата и погледна към колата. — Бих искала багажът ми да бъде нареден колкото е възможно по-бързо, господин Макензи. Днес имам покана за вечеря — тя отново се обърна към тях: — Ще тръгна около седем, така че, Франческа, можеш или да вечеряш с момичетата, или госпожа Макензи ще ти остави нещо студено да хапнеш после. Нямате нищо против, госпожо Макензи, нали?

Възрастната жена кимна.

— Добре! Да тръгваме тогава — лейди Маргарет се усмихна и пое към къщата. — А между другото — каза тя от вратата на дневната, — когато направите чая на момичетата, двамата с господин Макензи можете да си вземете свободна вечер, госпожо. И не си правете труда да палите огън само за Франческа. Сигурна съм, че ще ѝ е достатъчно топло — след това погледна Франческа и попита: — Нали, скъпа?

И без да дочака отговор, изчезна в дневната, за да си налее голяма чаша шотландско уиски.

По-късно същата вечер Франческа чу как на път за вечеря лейди Маргарет я вика от облицования с дъбова ламперия коридор. Девойката излезе от стаята на Мили и забърза към стълбите, като се надяваше да срещне работодателката си, но пристигна твърде късно. Успя да настигне единствено останалия аромат на „Герлен“, който се носеше тежко във въздуха, и ехото на леки, нетърпеливи стъпки по алеята към рейндж роувъра. Двигателят на колата беше запален и госпожата потегли, преди Франческа да успее да слезе по стълбите.

Спря и се загледа в огромния коридор, в който ставаше течение, и улови стъкления поглед на една от препарираните еленски глави, монтирани на стената.

— Не знам какво гледаш — каза раздражено тя и се обгърна с ръце. Даже и в дебелия пуловер ѝ беше студено и от устата ѝ излизаше пара във влажния, студен въздух.

Франческа слезе долу и надникна в дневната на път за кухнята. Беше огромна стая с висок таван и пълна с тежки мебели. Нямаше нищо от грацията от осемнадесети век на Моткъм, чувството беше за нещо мъжко и някак функционално. На прозорците висяха дебели тъкани завеси, голям, протрит персийски килим покриваше каменния

под, а по канапетата имаше тежки одеяла от карирана вълна и големи везани възглавници. Стаята беше удобна, но все пак студена. Франческа взе празната чаша от уиски на лейди Маргарет и я занесе в кухнята.

Докато си правеше кафе, слушаше ехото на движенията си в древната каменна тишина. В празната и притихнала къща всеки звук се чуваше по-висок, отколкото всъщност беше. Виждаше сенките на планините, докато слънцето се спускаше и изчезваше зад тях, оставяйки небето с цвят на жарава, обрамчена с пепел. Чувстваше изолацията, тя бе навсякъде, около нея и в нея, чуваше се в ехото на стъпките ѝ и в жалния вой на вятъра отвън.

Беше сама и това я радваше. В самотата нямаше нищо ново, беше я изпитвала през целия си живот, само че сега липсваха страх, ужас или болка. Беше си чиста самота, спомените ѝ бяха заключени на сигурно място, а чувствата ѝ — скрити. Усещаше само вцепененост и облекчение. Беше се затворила и оттеглила от света.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лейди Маргарет се събуди рано. Лежеше на топло под завивките и оглеждаше стаята. Беше ѝ отнело години, години на деликатен тормоз, за да преобрази този дом така, както го искаше.

— Къщата е за лов — беше повтарял лорд Хенри. — Няма да я модернизирам.

— Тогава пък аз няма да ходя там — беше отговорила накрая тя и веднага бе започнала да му отказва услугите си.

На следващия месец бяха повикани строители от Абърдийн и всичко бе направено по нейните указания. Това бе единствената наистина удобна стая в тази къща.

Тя се протегна лениво. Студената северна светлина бе стопляна от прасковените завеси, през които се процеждаше в стаята. Чувстваше цялото си тяло добре и усещаше леко гъделичкане от спомена за удоволствията и следите от устните на Ричард по кожата ѝ. „Две седмици — помисли си тя. — Две седмици ще правя любов с десет години по-млад мъж, две седмици ще стена и ще го моля да спре. Великолепно! И в крайна сметка ще излезе нещо от цялата работа, може би политическа кариера за Патрик? Или ако не, поне няколко прокарани с труд връзки?“

Запита се за момент дали италианката ще бъде досадна. Можеше да има някои остарели католически възгледи за морала. „Едва ли — реши тя. — Франческа почти не може да ми отговори, без да се изчерви и да се разтрепери в онези смешни обувки, които Джон ѝ купи, камо ли да се бърка в личния ми живот.“ Тук нямаше за какво да се тревожи, а милото старо семейство Макензи бе толкова мълчаливо, сякаш няма. Затова беше в безопасност от всякаква тяхна словесна намеса, поради която клюката да стигне до Хенри.

След като се успокои и се понаслаждава на перспективите за още тринадесет ноци страхотен секс, преди Хенри да пристигне в Шотландия, тя слезе от леглото и отиде да вземе душ и да се облече за разходката из имението на Ричард.

Франческа вече беше станала и се бе облякла, когато лейди Маргарет дойде да види момичетата. Преди това девойката пусна водата във ваната, изчака я петнадесет минути да се напълни, но не й стигна кураж да влезе в нея. Водата бе хладка, а банята — мразовита. В крайна сметка тя се наплиска и бързо се облече, като сложи още една тениска под вълнената риза и два пуловера отгоре. Все още умираше от студ.

Когато бе готова, прекоси енергично коридора към стаята на момичетата, като знаеше, че госпожа Макензи е поставила малка електрическа печка там, за да не й е студено на Мили. Отвори вратата и вдъхна с облекчение топлия въздух.

Софи вече бе станала, стоеше по нощница на прозореца и броеше овцете на полето. Беше на пет години и можеше да брой само до десет, затова започваше отново всеки път, когато се запънеше.

— Франческа — тя се дръпна от прозореца, прекоси тичешком стаята и прегърна коленете на Франческа. — Може ли днес да излезем да видим овцете? Може ли? Може ли?

Франческа махна малките й ръчички и ги хвана.

— Ами... — лицето на Софи придоби унило изражение и Франческа се засмя. — Разбира се, че можем, Софи. Само че преди това трябва да се уверим, че Мили е добре. Става ли? — тя отиде до леглото на седемгодишното дете и го попипа по челото. — Здравей, Мили, как се чувстваш тази сутрин? — попита нежно и се наведе, за да я целуне по челото.

— Добре. Поне така предполагам.

— Ще бъде още по-добре, ако не се вдига шум по този въпрос!

Лейди Маргарет влезе направо в стаята и накара всички да подскочат. Тя отиде до прозореца и го отвори рязко.

— Господи, тук е като във фурна! — обърна се към Мили.

— Няма да се справиш, ако не дишаш чист въздух — след това погледна Франческа. — Децата не обичат да ги глежат, Франческа.

Отиде и седна на ръба на леглото на Мили.

— Тази сутрин ще изляза рано на разходка и няма да ме има цял ден. Момичета, оставям ви напълно на Франческа — тя ги изгледа строго. — Искам да бъдете добри, разбрахте ли? Не желая, като си дойда довечера, да науча, че сте я дразнили — после се усмихна. — Но съм сигурна, че няма да стане такова нещо.

Наведе се, докосна с устни челото на Мили и се изправи.

— Така че бъдете добри с Франческа и ще се видим довечера — Софи протегна ръце към нея и тя се наведе да я прегърне набързо. — Недей сега да рошиш косата на мама, миличко — целуна я и я пусна. — Франческа, може ли да поговорим малко навън, моля? — след това погледна набързо през рамо и изпрати въздушна целувка на децата. — Довиждане, момичета. Бъдете добрички.

Франческа я последва навън.

— Виж, Франческа, не съм сигурна по кое време довечера ще се прибера. Не исках да го казвам пред момичетата, но може и да се върна много късно, зависи — тя приглади вълнената пола надолу по бедрата си. — Затова ги нахрани и ги сложи да си легнат, за да не идва пак госпожа Макензи тази вечер. Става ли?

Франческа кимна.

— Добре — лейди Маргарет я погледна внимателно в лицето. — Трябва да поизлезеш днес, скъпа. Денят е хубав, поне за Шотландия, и въздухът ще ти се отрази добре.

— Да, благодаря ви.

— Няма защо. Виж, трябва да тръгвам — пое към стълбите. — Ще се видим довечера — викна през рамо и като се държеше за парапета, изтича леко надолу, взе ключовете си от масичката в антрето и метна сакото на раменете си. Изчезна, преди Франческа да е успяла да ѝ каже довиждане.

Предобедът отлетя бързо. Лейди Маргарет се оказа права — денят беше чудесен. Облаците се движеха по бледосиньото небе и слънцето проблясваше между тях. Всичко беше зелено, оттенъци и оттенъци на зелено — от тъмното кафяво-зелено в ниските места на планините до синьо-зеленото на преципа и яркото златно на полетата. Шотландия се печеше на непостоянното слънце и Франческа бе изненадана от красотата ѝ.

Тя гледаше земята от прозореца на стаята на момичетата, като наблюдаваше шарките на постоянно променящото се небе и облаците, преследвани от вятъра и разсейващи светлината на слънцето и разпръскващи сенките. Всичко постоянно се променяше — земята като

че ли живееше свой собствен живот и това я очароваше. След това неочаквано усети как Софи я дърпа за ръката.

— Франческа, седиш тук от сто часа, защо не дойдеш да си поиграем? — Софи я хвана за ризата. — Хайде де, ела да си купиш нещо от нашия магазин.

Франческа примигна, когато се обърна от ярката светлина към стаята, и постоя така няколко секунди, за да свикнат очите ѝ.

— Извинявай, Софи, бях се замечтала. Какво каза? — тя погледна часовника си. — О, Боже! Почти е станало време за обяд! — напълно беше загубила представа за времето. — Сигурно седя тук от часове!

— Нали ти казах? — Софи я хвана за ръката. — Умирам от глад — съобщи тя и след това каза: — Познай какво стана!

Франческа сви рамене.

— Мили повърна!

Госпожа Макензи беше долу в кухнята, когато Франческа слезе за купа и малко вода. Жената се движеше тихо с домашния си халат на цветя и с яростно опъната назад сива коса, прибрана на кок. Устните ѝ бяха мрачно присвити и домашните ѝ обувки се влачеха тихо по пода.

— Посли ш'искати ли д'ядети, госпоице?

Франческа се обърна с гръб към мивката. Отне ѝ известно време, докато си преведе въпроса. Госпожа Макензи държеше вдигнат ножа, с който кълцаше месо.

— О, да, моля, и нещо за Софи — след това напълни купата и се огледа за парцал. — Не мисля, че Мили ще яде, сега пак повърна.

— Туй ни мъ учудва. Тря'аши дъ извикъми доктуръ, 'ич ни ми изглеждъ дубре.

Франческа намери парцал и тръгна към вратата. Не беше разбрала и дума от забележката на госпожа Макензи.

— Имъм билежкъ от лейди Маргрит. Казвъ дъ ти направъ нещю за ядини за таз вечер, вярну ли?

Франческа спря и се обърна. Затаи дъх и реши, че има две възможности: да поклати глава или да кимне. Тя кимна.

— Аз ли дъ ти приготвя нещю или ти шъ си направъш сама?

Франческа отново кимна, нищо не проумяваше.

— К'во, дъ оставя нъ тебе?

— Да.

— Дубре.

Госпожа Макензи продължи да кълца и Франческа въздъхна с облекчение. Беше ужасно притеснена и чувстваше като голяма утеха факта, че госпожа Макензи не е от най-разговорливите.

След като час по-късно мръсотията беше почистена и децата бяха нахранени, госпожа Макензи седна на креслото в кухнята, а Франческа се качи горе при момичетата. Софи не я свърташе — беше стояла твърде дълго вътре и имаше нужда да потича, Франческа реши да я изведе, времето все още беше чудесно и двете имаха нужда от чист въздух.

— Мили, ще можем ли да те оставим за малко сама?

— Предполагам.

Мили се чувстваше ужасно. Искаше ѝ се да каже: „Не, стойте тук с мен!“, но майка ѝ я беше учила никога да не се глези.

— Мисля, че ще поспя малко — каза по-любезно тя. Франческа беше най-добрата бавачка, която някога бяха имали, и бе доста по-мила от мама през повечето време.

— Добре. Госпожа Макензи е долу, ако имаш нужда от нещо. Тя ще дойде след малко да види как си. Ще изтичам долу да ти донеса малко вода и тръгваме. Няма да се бавим дълго, ще се върнем, преди отново да си отворила очи!

Мили почти се усмихна. Щеше да го направи, ако не ѝ бе толкова лошо.

Франческа слезе за водата, появи се няколко минути по-късно и я постави до леглото на Мили. След това се наведе, целуна я по челото и отиде до прозореца да спусне щорите.

— Довиждане до след малко, Мили — прошепна тя, хвана Софи за ръката и я поведе на пръсти към вратата и навън в коридора.

Двете слязоха в антрето, където Франческа намери палтото на Софи, закопча ѝ го, завърза шала ѝ и навлече своето яке. След това, преди да се е скрило слънцето, изтичаха навън и хукнаха през полето към хълмовете. Топлото слънце напичаше лицата им, а вятърът развяваше косите им.

Вървяха, ръка за ръка, като Софи крачеше изненадващо бързо, и поздравиха овцете. След това се заизкачваха по хълма, примамени от

мисълта да са нависоко и да могат да огледат всичко наоколо. Пяха, Франческа изрецитира стихотворения на италиански и Софи отново и отново брой до десет, докато изброяваше ярко моравите цветове на магарешкия бодил по пътеката. Не след дълго вече бяха далеч от къщата, склонът бе станал по-стръмен и овцете се виждаха като малки точки, пръснати по полето. Тук, нависоко, вятърът бе по-силен — той брулеше бузите им и развяваше дългите кичури коса около лицето на Софи. Малката ѝ фигурка стоеше с лице срещу вятъра, с широко разперени ръце, и тя се смееше радостно на силата му, която я буташе назад, в ръцете на Франческа.

Бяха навън повече от час, а времето летеше като вятър. Франческа не забравяше Мили и знаеше, че не могат да се бавят много. Беше станало по-студено, облаците се бяха струпали и закриваха слънцето. Вятърът се изостри без слънцето. Франческа каза на Софи, че трябва да тръгват обратно.

Слизането им отне повече време, отколкото изкачването — или поне така им се струваше. Небето внезапно бе потъмняло и сякаш бе слязло по-ниско, за да ги притисне. Въздухът натежа от влага и вятърът се усили. Вече не им беше забавно, той духаше яростно срещу тях и правеше ходенето трудно.

Франческа започна да изпада в паника. Не беше свикнала с бързи промени във времето, те я притесняваха и плашеха. Погледна Софи, непоколебима в решението си да бъде смела, и видя как ръчичките ѝ са побелели от стискане на юмручетата.

Тогава заваля.

Огромна светкавица разцепи небето и със зловещата си електрическа светлина озари всичко за частица от секундата. Малко по-късно от планината проехтя гръм, изрева, сякаш земята имаше свой глас — сърдит, яростен. Франческа подскочи и Софи изписка. Последва пороен дъжд.

— Софи! Тук! Бързо!

Франческа се наведе и взе детето на ръце. Беше твърде дребно и леко за петте си години. Момиченцето обви ръце около врата ѝ и се притисна до нея, като зарови лице и я стисна с всичките сили на малките си детски ръце. Тежки, болезнени струи дъжд се заизливаха от тъмното, заплашително небе и ги измокриха за секунди. Отново изрева гръм.

— Всичко е наред, Софи — промълви Франческа. — Дръж се за мен и не се притеснявай, дребосъче — усещаше как детето трепери. — Дръж се здраво!

След това се затича, прегърнала здраво Софи, а дъждът се изливаше на оловни, ледени пориви и щипеше лицето и ръцете ѝ, докато тя бягаше презглава.

Патрик Девлин стоеше на кухненския прозорец в Леърбек и гледаше обширното парче земя зад къщата, което водеше към хълмовете и техния див, скалист пейзаж. Бурята беснееше ужасно и той се оглеждаше тревожно за две фигури. Дъждът пердашеше, тропаше по стъклото, а вятърът виеше и студът му влизаше в стаята през стъклото. Най-сетне ги зърна.

Те излязоха от прикритието на дърветата — високо слабо момиче — изплашено и несигурно, което носеше Софи и тичаше презглава в стихията право към къщата. Той се втурна към вратата, отвори я и хукна през полето и към хълмовете, като викаше и махаше с ръце, за да привлече вниманието им.

Франческа го видя малко преди да го чуе. Гласът му бе нищожен в сравнение с рева на бурята. Тя вдигна поглед от земята, за да прецени още какво разстояние им остава, и зърна една фигура, която вървеше към тях, махаше с ръце и крещеше, а думите му отлитаха с вятъра. Погледна през дъжда и се затича още по-бързо, стресната и объркана от появяването му. Точно тогава, тъй като вече не бе съсредоточена, глезенът ѝ се изкълчи и я проряза болка. Тя се запрепъва няколко крачки, като отчаяно се опитваше да запази равновесие, и държеше Софи с все сили, но не бе в състояние да владее тялото си. Политна напред, като се обърна настрана, за да запази момиченцето от падането, и затвори очи в мрачно очакване на болката.

Патрик я хвана точно в последния момент.

— Уау!

Прихвана я здраво, учуден от лекотата ѝ, и не ѝ позволи да падне. Франческа се отпусна върху него и мъжът взе Софи от ръцете ѝ. Подпря момиченцето на хълбока си, хвана го здраво с една ръка, а другата провря под раменете на Франческа, за да ѝ помага да върви.

Но това се оказа буквално невъзможно срещу яростния вятър и дъжда. Той се спря и се обърна към нея:

— Добре ли си? Можеш ли да вървиш?

Лицето ѝ беше пребледняло от уплаха и болка. Тя поклати глава.

— Добре. Чакай тук!

Той пусна бързо Софи на земята, съблече дъждобрана си и го уви около Франческа.

— Ще изтичам до къщата със Софи — изкрещя мъжът. — След това ще се върна за теб. Просто стой тук, разбра ли? Покрий се и ме чакай.

После отново вдигна Софи и се затича, Франческа го наблюдаваше как се движи с лекота надолу по склона към къщата. Тя се сгуши в дъждобрана и се свлече на земята, тъй като краката ѝ не можеха да я държат повече.

Чакането на склона под проливния дъжд ѝ се стори цяла вечност, но всъщност продължи няколко минути. Патрик остави Софи в топлата кухня и без да се спира, отново хукна през бурята за Франческа. Когато я стигна, взе я на ръце и пое обратно към къщата. Държеше я здраво, но нежно, и тичаше с наведена напред глава, сякаш се опитваше да предпази лицето ѝ от ужасния вятър и дъжда.

Само след няколко минути отново бяха в топлата, суха кухня.

— Боже Господи! Каква буря!

Задъхан, Патрик отнесе Франческа на един стол до печката и я постави нежно върху него. След това вдигна крака ѝ, сложи го на друг стол и пхна възглавничка под глезена ѝ. Тя трепереше, съвсем подгизнала, и от тялото ѝ бавно се стичаха струйки вода по каменния под.

— Софи? — обърна се той към племенницата си. — Ела тук, миличка — вдигна я и я прегърна, като постоя така няколко минути, за да си поеме дъх. След това каза: — Ще занеса Софи горе, за да я сложа в гореща вана. Можеш ли да почакаш малко? Наистина трябва да видя глезена ти, преди да си започнала да ходиш на него.

Франческа кимна:

— Добре.

Патрик взе една хавлия, която се сушеше на печката, и ѝ я подаде.

— Ето! От теб капе вода — усмихна се той. Това бе най-чаровната усмивка, която Франческа някога бе виждала. — Ще слеза след минутка — каза младежът и се спря на вратата. Знаеше коя е, Мили му беше казала, но осъзна, че тя си няма представа кой е той. — О, между другото аз съм Патрик Девлин, братът на лейди Маргарет — засмя се. — Не би могла да познаеш, нали?

И след като остави след себе си топлината на стаята, Франческа го чу как говори тихо и нежно на Софи нагоре по стълбите.

Когато Софи вече беше стоплена и облечена, Патрик я донесе обратно в кухнята и я постави на ръба на масата.

— Мили беше възхитена от историята за спасяването в бурята — каза той на Франческа, докато пълнеше една кърпа с лед от фризера. — Искате да се качиш горе и да ѝ покажеш подутия си глезен.

Франческа се усмихна.

— Ужасно дете! — Патрик донесе увития лед и коленичи, за да развърже обувката на Франческа. — Много елегантна обувка!

След това свали, колкото можа по-внимателно, туристическата обувка и измъкна чорапа. Глезенът беше ужасно подут и той беше изненадан от куража ѝ.

— Сега ще те заболи малко — сложи леда върху отока и Франческа ахна. — Нали ти казах?

Докато придържаше леда върху мястото, за пръв път погледна лицето ѝ. „Какво поразително момиче“ — помисли си той, докато изучаваше чертите ѝ. Беше красива, но не можеше да види защо. Очите ѝ бяха хубави, наситенозелени, обрамчени с най-дългите ресници, които някога бе виждал. Реши, че може да е заради очите или формата на лицето ѝ. Не беше сигурен. Погледна още веднъж крака ѝ, махна леда и провери отока.

— Май поспадна. Мислиш ли, че ще можеш да стоиш на него?

Тя кимна.

— Добре. Ако ти помогна да се качиш по стълбите и напълня ваната, ще можеш ли да влезеш и да излезеш сама от нея?

Тя поседя мълчаливо няколко секунди и след това каза срамежливо:

— Не мисля, че имам нужда от вана, не ми е студено.

— Глупости!

Беше изненадан от гласа ѝ — изобщо не беше такъв, какъвто бе очаквал. Мили бе казала, че е италианка, но у нея имаше само следа от акцент, съвсем лека напевност.

— Трябва да си вземеш вана — рече той. — Вероятно изобщо няма да се стоплиш, ако не го направиш.

— Не, наистина няма нужда — възрази тя и се извърна, изчервена от погледа му.

— Я почакай малко! — той се изправи. — В коя стая те е сложила Маги, тоест сестра ми?

— В една от стаите под кулата — Франческа вдигна поглед. — Защо?

— С онази ръждясала баня в края на коридора? Нищо чудно, че не искаш да си вземеш вана! Там човек може да умре от студ!

Той я погледна и поклати глава. Неочаквано и двамата се усмихнаха.

— Виж какво, ще ти помогна да се качиш горе и можеш да използваш банята до моята стая. Тя е много по-удобна.

— Благодаря — каза Франческа и отново се изчерви, но този път от любезността му.

— И по-късно, когато си събереш нещата, ще ги преместя на първия етаж до моята стая и ще ти намеря печка.

— Но...

— Няма „но“! Не можеш да прекараш следващите няколко седмици на студа там! А и ще кажа на лейди Маргарет, че не е имало друг начин — не можеш да изкачваш стълбите, съвсем просто е!

Патрик я хвана за ръката и с негова помощ тя се изправи от стола. Заподскача несигурно на един крак, като се опитваше да запази равновесие, след това той я вдигна на ръце.

— Хайде, Соф, бързичко! Отвори ни вратата, моля те!

Софи скочи и се затича към вратата. Отвори я и я държа така, докато вуйчо ѝ мине с Франческа, която изглеждаше засрамена и разтревожена от необичайното си затруднено положение.

Малко по-късно, затоплена за пръв път от пристигането си в Шотландия, Франческа слезе бавно в кабинета, като се държеше здраво и накуцваше. Тя почука на вратата и Патрик скочи да ѝ отвори,

след това ѝ помогна да отиде до голямото старо кожено канапе и я настани до Мили, която седеше, увита в одеяла, по-радостна, отколкото Франческа някога я бе виждала.

— Трябваше да ми извикаш да дойда — каза той, докато ѝ намираще столче за крака. След това постави глезена ѝ върху него и дръпна нагоре ръба на панталоните, за да види отока. — Мисля първо да го превържем с някакъв противовъзпалителен крем.

Патрик се усмихна, когато видя разтревоженото лице на Франческа.

— Имай ми доверие — каза той. Неочаквано двете момичета изпяха в хор:

— *Аз съм доктор!* — и избухнаха в истеричен смях. Когато кракът ѝ бе превързан, Франческа се облегна на удобното меко канапе и се отпусна. Кабинетът беше топъл, огънят ближеше решетката, а червените и златни цветове в стаята задържаха топлината и блестяха на меката светлина на настолните масички. Патрик и племенниците му излъчваха детинско безгрижие, разказваха си вицове и си разменяха ужасно преувеличени истории между пристъпите на развълнуван момичешки смях. Франческа седеше и наблюдаваше всичко това. Не се чувстваше достатъчно уверена, за да се включи, но се радваше да седи в сянката на тази сцена.

От време на време откриваше, че Патрик я гледа втренчено, когато момичетата говореха и нямаха нужда от вниманието му. Това я притесняваше. Той като че ли търсеше нещо в лицето ѝ, нещо, което го озадачаваше. Всеки път, когато я поглеждаше, тя извърщаше изплашено очи. Не искаше да бъде разгадавана, имаше твърде много за криене.

Патрик виждаше вгълбеността и тъгата ѝ, тъй добре прикрита. В нея имаше нещо трогателно, нещо мъдро и сложно — и все пак бе свежа и невинна като дете. Това го очароваше, както и необикновената ѝ красота. Почувства се така, сякаш не може да я остави сама, не може да спре да я гледа, нито пък желае да говори с нея. Тя едва му отговаряше, червеше се и се запъваше на думите, но това само я правеше по-чаровна, по-неуловима и увеличаваше нетърпението на Патрик.

Той слушаше момичетата и участваше в забавлението, но умът му беше във Франческа. Чувстваше се като омагьосан от нея. Времето

премина като в мъгла. Усещаше, че осъзнава само стаята и погледа си, странно привличан от време на време към младото момиче с напрегнати зелени очи.

Така се изплъзна остатъкът от следобеда. На затоплените и удобно настанени момичета им се доспа, шегите замряха и смехът заглъхна. Патрик говореше все по-малко и в стаята се възцари интимна тишина. Мили дремеше, Софи разглеждаше една любима книжка с картинки, а Франческа наблюдаваше пламъците. Не се чуваше никакъв шум, освен воя на вятъра и постоянното трополене на дъжда по прозореца.

— Ама че работа! Какво става тук, за Бога?

Лейди Маргарет влезе в кабинета, светна лампата и стаята внезапно се обля в ярка светлина. Всички видимо подскочиха.

— Мили Боже! Патрик! Какво, по дяволите, правиш тук?

Беше застанала на вратата и гледаше по-малкия си брат. След това се усмихна. Винаги го правеше, когато зърнеше Патрик.

— Защо не ми се обади, че пристигаш? Как дойде? Колата ти не е отвън.

— Хей, задавай въпросите един по един, моля те!

Той стана и лейди Маргарет прекоси стаята, прегърна го и се отдръпна назад, за да го погледне в лицето.

— Изглеждаш добре, може би малко уморен, но все пак добре.

Той се засмя на майчинския й тон.

— Благодаря, ти също.

Лейди Маргарет се засмя, целуна го и се обърна.

— Е, момичета, бих искала да знам кой е извадил Мили от леглото и защо вие двете пиете уиски в кабинета на татко? — те се изкикотиха. — Хайде сега — рече тя. — Време е да се качвате горе.

— О, не, нека поседим още мъничко, мо-о-о-ля те! — изхленчи Мили.

— Със сигурност изглеждаш по-добре! — лейди Маргарет отиде до голямата си дъщеря и се наведе да я целуне по челото. — Вижте какво ще ви кажа, момичета, ако Франческа ви качи горе и се пригответе за лягане, вуйчо ви може да ви донесе подноса с вечерята и да ви разкаже приказка — тя погледна Софи. — Това как ви звучи?

Но и двете момичета бяха разочаровани. Бяха се чувствали чудесно, преди майка им да се прибере у дома. Лейди Маргарет плесна с ръце.

— Хайде! Ставайте, ставайте!

Франческа свали крака си от столчето и се изправи бавно, като се държеше за канапето. Сложи превързания си крак на пода и откри, че не я боли чак толкова, колкото бе очаквала.

— О, Боже! — извика лейди Маргарет. — Какво си направила?

Говореше малко остро — последното нещо, от което имаше нужда сега, бе осакатена бавачка.

— Изкълчи си глезена, Маги — каза бързо Патрик. — В изпълнение на служебния си дълг.

Франческа се изправи.

— Нищо ми няма, благодаря. Съвсем нищо.

Облекчена, че нещата ще се оправят, лейди Маргарет си позволи малко съчувствие към Франческа.

— О, горкичката ми! — промълви тя. — Как ли ще се справиш?

Това, разбира се, бе риторичен въпрос.

Патрик пристъпи напред.

— Мога ли да помогна?

— Не, благодаря — Франческа се изчерви. — Хайде, Софи, Мили.

Двете момичета се изправиха при молбата ѝ и я последваха към вратата.

— Трябва ли да... — попита Мили.

— Да — лейди Маргарет не желаше никакви глезотии. — Вървете, бързичко!

Те неохотно последваха Франческа в коридора и след това бавно се заизкачваха по стълбите към стаята си.

— Фу! Деца!

Лейди Маргарет отиде до вратата и я затвори плътно. След това се обърна към Патрик.

— Не знам, Маги — рече той. — Имаш голям късмет — те са чудесни момичета.

— Да, предполагам — въздъхна тя. — Нещо за пиене?

— М-м, да, моля.

— Тук някъде има разни неща от колекцията на Хенри.

Беше се навела и ровеше из бутилките в барчето. Патрик забеляза, че етикетът на пуловера ѝ се вижда.

— Та кой е последният, Маги?

Тя се спря и го погледна през рамо.

— Не разбирам какво искаш да кажеш!

— Хайде, пуловерът ти е облечен обратно.

— О, Боже! — лейди Маргарет се изправи с бутилка уиски в ръка. — Ричард Брейхън — каза тя и отиде до малката масичка, за да налее и на двамата.

Патрик остана мълчалив, толкова често бяха спорили по тези въпроси в миналото, че се беше уморил от това.

— Щом знаеш какво правиш, Маги.

Тя се обърна от масичката:

— Не знам ли винаги?

Той сви рамене.

— Както и да е — рече лейди Маргарет и се приближи до него с питието му, — не е сериозно, много е дискретно и никому няма да навреди. Всичко наред ли е? — той отново сви рамене. — Е, това поне ми спестява нуждата да ти се подмилквам за отсъствието ми за вечеря. Няма да си бъда тук, но госпожа М. е оставила много неща в килера. Нямах нищо против, нали?

— Не.

Всъщност чувстваше се облекчен. Това щеше да му даде време да мисли за Франческа.

— Значи колко време ще останеш? — лейди Маргарет се стовари на канапето и го погледна. — Знаеш, че можеш да стоиш тук колкото си искаш.

— Да, благодаря ти, Маги. В момента наистина не съм сигурен. Взех си три седмици отпуск от болницата и може да отскоча до Единбург да видя някои приятели. Просто ще почакам и ще реша.

— Чудесно. Хенри ще се върне чак в средата на месеца, за великия си дванадесети^[1], разбира се! — тя се усмихна. — Идвай и си отивай, когато си искаш — както тук, така и в имението на Ричард има много дивеч.

— Чудесно, благодаря ти.

— Виж, мило братле, трябва да отида да се преоблека. Днес следобед заваля като из ведро и ни хвана. Мириша на спарени крака и

не мога да седя тук и да пия с тая воня! — тя изсумтя. — Мисля, че ще си взема питието горе. Може би ще се видим по-късно?

— Не знам, тази вечер може да си легна рано.

— Добре, няма значение — тя стана и му изпрати въздушна целувка. — Чао, миличък. Яж и спи добре, знаеш къде е килерът.

След това с кратко махване на ръката прекоси стаята и излезе.

Патрик протегна крака напред, взе уискито в скута си и се облегна назад към топлината на огъня.

Остана там доста време, преди да се събуди. Чу приглушени шумове от кухнята в задната част на къщата и отиде да види какво става. Нямаше представа колко е часът — часовникът му се беше намокрил, докато къпеше Софи, — но небето навън бе напълно притъмняло и сигурно вечерта бе доста напреднала. Отиде до прозореца, дръпна завесите и излезе в антрето, след което тръгна по коридора и влезе в задната част на къщата. Последва шумовете в кухнята. Когато отвори полекичка вратата, той постоя няколко минути да наблюдава Франческа, която се движеше напред-назад и приготвяше храна. Тананикаше си едва чуто и движенията ѝ бяха леки и грациозни. Макар и с изкълчен глезен, имаше естествена стойка, когато не знаеше, че я гледат. Тя се извърна рязко, беше я стреснал.

— О, здрасти!

Франческа спря работата си. Отне ѝ няколко секунди, за да успокои сърцето си: наследство от Енцо.

— Съжалявам, накарах те да подскочиш.

— Да.

Той влезе в стаята и придърпа един стол от дъбовата маса.

— Добре ли си?

— Да.

— Колко е часът? Трябва да съм заспал.

Франческа впери очи в часовника на отсрещната стена. Той проследи погледа ѝ.

— Господи! Трябва да съм заспал светкавично! — беше девет часът. — Какво стана с приказката на момичетата и вечерята?

— Занесох им я горе и им казах, че си заспал.

— Благодаря ти — беше изненадан, не можеше да си спомни да има някой толкова непретенциозен сред познатите си. — Държаха ли се ужасно, когато чуха това?

Тя се усмихна и Патрик видя как това огря цялото ѝ лице. Беше хубава, толкова нежна и скромна.

— Не, казах им, че ако поспиш сега, утре ще се събудиш по-рано и тогава ще имат повече време за игра с теб.

Патрик се засмя.

— Мина ли този номер?

— О, да, те са много мили деца.

— Така е — гледаше я как се връща към задачите си. — Какво готвиш?

— Ами... — тя се спря. — Не мога да си спомня думата. На италиански е брасато ди манцо. Месо със зеленчуци.

— А! Яхния.

По движенията ѝ си личеше, че глезенът я боли. Отиде и застана до нея.

— Знаеш ли, това е нещо, което рядко казвам на хората, но съм специалист по яхниите — той се усмихна и започна да наблюдава как лицето ѝ се променя, докато схваща шегата, и му се усмихва в отговор. — Затова защо не отидеш да седнеш, за да разтовариш глезена си и да ми говориш, докато правя вечерята?

Не беше сигурна дали не се шегува с нея, затова остана на мястото си — не искаше да заприлича на глупачка.

— Хайде — рече той. — И престани да се преструваш, че на глезена ти му няма нищо. Знам тези неща...

— *Аз съм доктор* — прекъсна го тя и двамата се засмяха.

Франческа отиде до масата и седна. Беше прав, глезенът наистина я болеше.

— Е, Франческа — рече той и започна да кълца, — разкажи ми всичко за себе си, за Италия и за това какво правиш с децата на сестра ми в Шотландия. Искам да знам абсолютно всичко.

Но по-късно, когато се нахраниха, осъзна, че всъщност не знае абсолютно нищо. Беше приказвал само той и откри, че в нейната приятна, компания бе говорил, както никога. Разказа ѝ за детството си в Ирландия, за баща си и за бавната му смърт от алкохола. Обясни ѝ колко много дължи на лейди Маргарет, как винаги се е грижила за

него, плащала е образованието му и му е била повече майка, отколкото сестра. След това продължи с времето от медицинския университет, с надеждите и мечтите си, а тя слушаше всичко това, доволна, че компанията ѝ му е приятна. Не искаше нищо от него. Това бе нещо съвсем различно за човек като Патрик Девлин — тридесет и три годишен ирландец с вътрешен чар, връзки и бъдеще.

Беше свикнал с богати, пищни красавици, заинтересовани от това, което можеше да им даде, и взимачи всичко, което можеха да получат. Той също взимаше — не беше едностранно, но в крайна сметка като че ли никога не оставаше с много.

Погледна Франческа, която проследяваше с пръст линиите на дървото по масата, и се запита какво точно го интригува толкова много в нея. Личеше ѝ, че е уморена, беше останала, за да го слуша и лицето ѝ бе бледо и изпито. И все пак продължаваше да бъде красива. Той протегна ръка и спря движението на пръста ѝ. Внезапният физически контакт я накара да подскочи.

— Извинявай — той извърна засрамено поглед и каза: — Изглеждаш уморена. Трябва да си лягаш, стаята ти е готова.

— Нищо ми няма. Първо трябва да почистя.

— Не — изправи се той. — Аз ще почистя, а ти върви да си лягаш — виждаше непоколебимата ѝ решителност да остане будна и му заприлича на дете. — Хайде! Тази вечер и без това свърши достатъчно, като с часове слуша бръцолевенето ми с часове — след това се усмихна. — Наистина върви.

Франческа вдигна поглед към него, никога не беше срещала такъв човек.

— Наистина ли? Мога да оставя така?

— Да.

Франческа не знаеше какво да каже. Толкова рядко някой беше правил нещо за нея, че се чувстваше странно и не беше сигурна какво да отвърне или направи. Погледна ръцете в скута си, като се чувстваше болезнено стеснителна и непохватна, след това се изправи, промърмори някакви благодарности и отиде, куцукайки, до вратата. След секунди вече я нямаше.

Патрик я видя как затваря тихо вратата след себе си, започна да чисти и откри, че е странно разочарован, задето е останал сам.

[1] Става дума за дванадесети август, началото на ловния сезон.
— Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше седем сутринта. Въздухът бе резлив, небето — бледосиньо, а слънцето се беше издигнало, като вече топлеше и изсушаваше свежата утринна роса по полята. Очертаваше се великолепен летен ден.

Лейди Маргарет отвори възможно най-тихо задната врата на Леърбек и се промъкна в къщата. Събу обувките си на прага и влезе по чорапи, като мина безшумно през кухнята и излезе в антрето. Свали шала от главата си и го постави на обичайното му място на перилото, след това се изкачи крадешком по стълбите, мина по покрития с килим коридор към стаята си, отвори полека вратата и я затвори внимателно след себе си. Отиде до леглото, пусна обувките си на пода и съблече палтото си. Отдолу беше съвсем гола.

Тя застана пред огледалото, погледна отражението си и прокара ръка от гърдите към хълбоците и бедрата си. Пръстите ѝ се плъзнаха там, където само преди час се бяха намирали ръцете на Ричард, и усети същия прилив на възбуда. Не бе мигнала цяла нощ. През цялото време си бяха говорили и правили любов. Бяха плували голи в мразовитата вода на реката, притискайки се един в друг сред леденото течение. Бе я обладал върху мократа трева, а твърдата, студена земя под нея бе направила кулминацията ѝ внезапна и бърза. След това ѝ бе разказал за приема в дома си и крайният ѝ оргазъм бе най-добрият досега.

Тя посегна да вземе ластик за коса. Завърза я и отиде до банята, като пътьом грабна една дебела бяла хавлия и я метна върху преградата на душ кабинката. Развъртя кранчето на горещата вода, влезе под душа и остави струята да тече по тялото ѝ, като се сапунисваше нежно и обмисляше как да продължи възможно най-умно и внимателно.

Когато се избърса и втри голямо количество лосион за тяло „Герлен“ в кожата си, вече бе избрала най-верния път напред.

Трябваше да даде вечеря в къщата, нямаше друг избор, и за предпочитане бе в уикенда след пристигането на Хенри, за да се

прибави малко аристократичен оттенък. Щеше да покани само най-влиятелните членове от приема на Ричард, разбира се, и едно-две близки приятелски семейства.

Знаеше, че рискува, като кани Ричард в Леърбек в присъствието на Хенри. Той обичаше да поема рискове, глупави, опасни рискове. Но лейди Маргарет също така знаеше, че никога няма да може да накара Патрик да отиде в имението на Брейхън. Двама министър-председатели и един водещ депутат на торите беше шанс, който не биваше да пропуска. Не и ако имаше намерение най-накрая да получи това, което искаше.

„И защо иначе — помисли си тя, докато пръскаше „Герлен“ върху гърдите си, — ако не се смята огромната му издръжливост, бих се примирявала със задник като Ричард Брейхън?“ В живота имаше нещо повече от секса. Омъжена за лорд Хенри Смит-Колийн, мъж с двадесет години по-голям от нея и струващ повече от националния дълг, тя знаеше това твърде добре.

Патрик чу лекото щракване на вратата на спалнята си и я подуши още преди да е отворил очи. Тя отиде на пръсти до прозореца и посегна да дръпне завесите.

— Не смей! — рече кисело той изпод завивките.

Тя се обърна и се засмя.

— Знаех си, че си буден, иначе не бих се опитвала да дръпна завесите, ако спиш, миличък Патрик!

— Лъжкиня! — той придърпа завивките до носа си и се усмихна. — Фу! Какъв облак! Не е ли малко рано за парфюм?

— Една дама трябва винаги да ухае, Пади! — рече лейди Маргарет и седна на ръба на леглото му. — Както и да е, недей да бъдеш толкова намусен, не съм те виждала от дни.

— И по чия вина?

— По моя. Вземам си бележка. Доста те пренебрегнах, нали? Надявам се момичетата да не са ти досаждали много.

Той се усмихна.

— Не, разбира се, че не. Много ги обичам и ти го знаеш.

— Хмм. Трябва да се ожениш и да си имаш свое семейство, вместо да крадеш моето всеки път, когато дойдеш тук.

Странно, но през последните няколко дни Патрик за пръв път в живота си бе започнал да мисли същото. Той седна в леглото и сестра му му подаде две възглавници. Патрик ги сложи зад гърба си и се облегна на тях, за да я погледне.

— Е, на какво дължа това удоволствие, Маги? Ранните утринни посещения не са обичайни за теб.

— Не са, прав си, но има нещо, за което искам да поговорим.

Той скръсти ръце зад главата си и се настани по-удобно.

— Добре, скъпа, давай. Слушам те.

Но когато сестра му започна да говори, Патрик не я слушаше. Още не се бе събудил напълно и съзнанието му се понесе лениво назад към последните десет дни и часовете, които бе прекарал с Франческа. Франческа. Франческа. Дори и името ѝ му звучеше прекрасно, беше като шепот, като промълвена ласка.

Това бе най-странното, най-пленителното момиче, което някога бе срещал. Беше естествена и свободна като дете, смееше се и скиташе из полята във вятър и дъжд, изпълнена с радост от красотата на небето и земята. Той обичаше тази част от нея и ѝ завиждаше: и на него му се искаше да бъде същият. Обичаше да я гледа и как рисува — изящните ѝ малки скици на него и на момичетата улавяха за пет минути същината на образите им. Разсмиваше се, като я виждаше съсредоточено намръщена, раздражително издала напред долната си устна, докато работеше. Цветовете и животът в шарките ѝ бяха същите като тези, които го караше да чувства, тяхната пъстрота беше негова и тя сякаш умееше да изобразява на хартия всичко прекрасно около тях. Това го удивляваше и изпълваше с възхищение.

И внезапно, точно когато си мислеше, че я познава и когато всичко изглеждаше толкова чудесно, тя се затваряше, увлечението ѝ към радостта изчезваше и ставаше мрачна и мълчалива, вгълбена и самотна. Той виждаше болката в очите ѝ, но нямаше представа за причината и само можеше да гадае за безпокойството ѝ. Част от нея беше странна, трудна и сложна, тайна и непозната — и това сякаш го омагьосваше. Беше свикнал да има всичко.

— Пади! — лейди Маргарет го ръгна силно в ребрата. — Пади, чу ли ме?

— Какво? — погледна разсеяно сестра си.

— Попитах те дали мислиш, че това е добра идея.

— И коя по-точно?

— О, Боже! — тя го перна по главата. — С Хенри мислим в събота да дадем голяма вечеря за няколко души, които са дошли на лов. Попитах те дали смяташ, че това е добра идея.

— Да, както искаш, Маги.

— Добре! Предполагам, че тогава все още ще си тук. Ще имам нужда от теб да посъживиш атмосферата.

Докато говореше, тя си играеше с ръба на одеялото и Патрик го забеляза. Това бе сигурен знак, че не е напълно искрена.

— Това ли е единствената причина, поради която искаш да съм тук, Маги? Нали разбираш, тогава може и да съм отишъл в Единбург.

— Не, Пади! Не можеш да отидеш тогава!

— А, знаех си, че има и още нещо!

— Всъщност — каза тихо тя, тъй като не беше сигурна в реакцията му — ще поканя някои хора, които са на гости на Ричард — Чарлз Хюит и Джон Андерсън са там в момента.

Патрик махна ръце изпод главата си и промени отпуснатата си поза.

— Имаш ли още министри в запас, Маги? — попита саркастично той.

— Виж, Пади, няма нужда да се държиш така! Тези хора могат да ти бъдат полезни. Просто се опитвам да ти помогна.

— О?

Той слезе от леглото, прекоси стаята по гащета и навлече халата си за баня. Беше й сърдит, задето отново се меси, но не можеше да потисне вълнението си при споменаването на такава политическа власт. Обърна се към сестра си:

— Маргарет, и преди съм ти казвал — ако направя това, искам да го направя сам! Кариерата в политиката е твърде важна за мен, за да ми бъде уредена по този начин!

Тя го наблюдаваше внимателно. Държеше се хладно, но му личеше, че е развълнуван.

— Че кой се меси? — попита тя. — Всичко, което трябва да направиш, е да се срещнеш с тези хора — лейди Маргарет се изправи. — Пади, никога не знаеш кога може отново да се сблъскаш с тях. Винаги ще ти бъде полезно и преди да си им бил представян.

— Добре, Маги — въздъхна той. — Щом мислиш, че е толкова важно, ще дойда — отиде обратно до леглото си. — Но това е всичко, нали? Не искам никакви услуги. Единственият човек, който може да взема решения за политическата ми кариера, Маргарет, съм аз. Ясен ли съм?

Тя се усмихна — просто не можа да се сдържи. Поне беше успяла да го накара да присъства в точното време на точното място. Той, разбира се, нямаше представа, че целият свят се движи от услуги.

— Напълно ясен, миличък — отговори му. — Но наистина ми се иска да не бъдеш толкова кисел! — после стана и го целуна по бузата. — Разглезено дете!

Той ѝ се усмихна в отговор. Беше непоправима, винаги ставаше нейната.

— Е, след като това вече е уредено, ще те оставя отново да поспиш.

— Едва ли! И без това трябва да ставам. Днес ще водим момичетата на пикник.

Тя повдигна едната си вежда:

— Ние?

— Да, ние. Франческа и аз. Франческа е италианското момиче, което си докарала тук, за да се грижи за Мили и Софи, забрави ли?

— Добре де, няма нужда да бъдеш саркастичен.

Лейди Маргарет го изгледа подозрително няколко секунди, но после реши, че едва ли е заинтригуван от бавачката, беше твърде кльощава, истинска безпризорна и изобщо не бе от неговия тип.

— Е, приятен ден тогава — рече тя и се обърна към вратата. — Може и да се видим по-късно, не съм сигурна.

— Добре.

Тя му изпрати въздушна целувка.

— Чао, миличък — махна с ръка, остави след себе си облак от аромат и изчезна в коридора, като си тананикаше весело по пътя.

Докато Патрик се облече, бе минала по-голямата част от сутринта. Слънцето се бе изкачило високо, небето бе станало по-наситеносиньо, а росата се бе изпарила в топлия сух въздух. Той

погледна навън, зарадван на деня на техния пикник, грабна нещата си от стола, натъпка ги в малка раница и се отправи надолу.

Франческа вече беше в кухнята. Седеше на масата в белите памучни гащета, които ѝ беше дал назаем, здраво пристегнати с кафявия кожен колан, и прекалено голяма бяла тениска. Дългите ѝ загорели крака бяха подвити под тялото ѝ и тя слагаше внимателно нещата, които госпожа Макензи бе приготвила за обяд, в голяма плетена кошница. Когато Патрик влезе, девойката вдигна поглед.

— Здравсти!

— Добро утро.

Патрик отиде до мивката да напълни чайника и пътъм я докосна по рамото. Тя се усмихна. Обичаше да я докосва, не усещаше заплахата от физическия контакт с него, само топлина и спокойствие — чувства на приятелството.

— Направих ти кафе — рече Франческа и го погледна. — На печката е. Ето! — тя се изправи. Докато разгъваше тялото си, напомняше на Патрик дълга, гъвкава котка. — Искаш ли мляко?

Той пое подадената му чаша и седна срещу нея.

— Госпожа Макензи направила ли ни е нещо хубаво? — попита Патрик и порови из кошницата, като погледна едно-две неща и топна пръст в една от пластмасовите кутии, за да опита съдържанието ѝ.

— Недей! — засмя се Франческа и дръпна кошницата от него.

Той направи гримаса.

— О, между другото къде са момичетата?

Колкото и да обичаше Мили и Софи, през последните няколко дни Патрик откриваше, че почти забравя за присъствието им. Той погледна към Франческа, която увиваше приборите в салфетка, и си помисли колко е спокойна и неподвижна, какъв мир излъчва. Тя вдигна очи и се изчерви от втренчения му поглед.

— Навън са — побърза да отвърне. — Взимат си мрежите за риба и кофичките.

След това отново наведе глава, за да избегне погледа му. „По дяволите — помисли си Патрик, — пак я засрамах. Трябва да я оставя сама.“

— Ами аз по-добре да отида да ги подканя — каза той и стана, като надигна бързо чашата си. — Хмм, вкусно кафе.

Видя я как се усмихва. Беше като най-рядкото, най-нежното цвете — реагираше на топлина с едва видимо разтваряне на пъпката, почти недоловимо, освен за човек, който... Той спря въображението си там. Държеше се глупаво, нереалистично.

— Готово ли е всичко?

— Да, трябва ми само още няколко минути.

— Добре. Ще ги доведе, щом подредим оборудването — той се усмихна, отиде до вратата и се спря. — Добре ли е кракът ти тази сутрин?

Все още се тревожеше за травмата, подозираше, че я боли повече, отколкото си признава.

— Добре е — рече тя и най-сетне вдигна поглед. Беше толкова мил. — Благодаря ти.

И пъпката се разтвори още мъничко.

Мястото до реката беше идеално. Патрик избърза напред, за да го избере, докато момичетата вървяха по-бавно с Франческа. Софи беше твърде малка, за да ходи бързо, а Мили още не бе толкова силна. Той носеше повечето от нещата и изглеждаше толкова смешно, когато го натовариха — с кошници, килимчета, раница, кофички, мрежи, резервни дрехи и напитки, — че момичетата се разкикотиха и не преставаха да го наричат магаре. От време на време надаваше магарешки резове, докато крачеше тежко пред тях, и трите избухваха в пристъпи на неовладяем смях.

Когато разстла килимчетата, Патрик намери сенчесто място за Мили под едно дърво и кътче на брега на реката, където да сложи напитките, за да се охлаждаат. Остави кошницата на сянка до дънера на дървото, подреди мрежите и кофичките на ръба на брега и когато момичетата пристигнаха, вече беше готов.

— Госпожици, вашият пикник! — съобщи той.

— Прекрасно е, вуйчо Пади! — рече Мили и последва Софи към брега на реката.

Франческа седна на килимчетата и кръстоса дългите си крака. Патрик я наблюдаваше. Изглеждаше необикновена на слънцето: загоряла и изпъстрена със слънчеви зайчета. Кожата ѝ сякаш бе златна,

с цвят на мед. Той се обърна към водата и посегна да вземе една бутилка. Пак беше започнал да я зяпа, трябваше да престане.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Патрик. Франческа кимна и той намери една чаша, за да ѝ налее лимонада. — Ето.

Франческа взе напитката и му се усмихна.

— Благодаря — промълви тя.

„Всичко е съвършено — помисли си девойката. — Не, нещо повече, по-хубаво е от всичко, което някога съм преживяла.“ Чувстваше се щастлива и това изпълваше съзнанието, сърцето и душата ѝ. Беше нещо ново за нея, вълнуващо и всепоглъщащо. За пръв път, откакто се помнеше, се чувстваше щастлива, че живее.

Останалата част от предобеда се оказа по-добра, отколкото се бяха надявали. Вятърът стихна до лек бриз, слънцето напече още повече и всички се изтегнаха на топлия летен въздух. Обядваха на сянка. Домашно приготвената лимонада беше изпита, а вкусотиите на госпожа Макензи — излапани. Мили заспа. Патрик лежеше и наблюдаваше как Франческа и Софи вадят разни неща от водите на Спей.

Тя се опитваше да обясни всяко ново съкровище, което влизаше в кофата, и Патрик откри, че се усмихва, докато я слуша как се мъчи да намери английските думи за странната колекция от неща, които момиченцето настояваше да запази.

Чувстваше се щастлив. Наистина щастлив, също както когато бе момче. Щастие то бе пълно и простичко и го караше да се чувства млад, сякаш целият живот е пред него, а не е изживял по-голямата му част. Беше забравил за болката си, болката, която беше носил в себе си с години заради алкохолизма на баща си и бавната му, мъчителна смърт. Не можеше да си спомни друго такова време от живота си. Сякаш Шотландия бе сътворила магия в сърцето му, магия, която виждаше навсякъде около себе си — в земята, небето и живите зелени очи на Франческа.

— Вуйчо Пади! Вуйчо Пади! — Софи изтича към него и му протегна капещата кофа, за да види събраното. Ледената вода покапа по голите му ръце. — Виж, вуйчо Пади! Имам един куп неща, които да взема обратно и да ги сложа във ваната!

— Господи, каква си късметлийка, Соф! — каза Патрик, погледна Франческа и двамата се засмяха.

Софи изтича обратно до водата, спусна се внимателно по брега до предишното място, вдигна високо кофичката и приклепна да види какво още може да намери. Франческа се отдръпна и отиде да седне на тревистия бряг.

— Изглеждаш уморена — подвикна ѝ Патрик и тя се обърна към него, като засенчи очи с ръка срещу яркото слънце.

— Аууу! Видях рибка! — изписка радостно Софи. — О, Ческа, виж!

Софи беше застанала до самата вода и гледаше надолу. Едната ѝ ръка беше протегната настрани с кофичката, а с другата сочеше това, което беше видяла. Франческа веднага погледна към нея.

— Дали не бих могла...

Софи изчезна.

— О, Боже! Софи?

Франческа скочи и хукна по склона. Софи пицеше и махаше с ръце и крака, а главата ѝ едва се подаваше над ледената вода. Реката течеше бързо надолу и дърпаше момиченцето със себе си.

— О, Господи! Софи! *Дръж главата си отгоре!* — изкрещя Франческа. — *Не се паникьосвай!*

Секунди по-късно се гмурна. Водата бе още по-ледена, отколкото бе очаквала. Опита се да си поеме дъх, но гърлото ѝ сякаш бе сковано. Течението дърпаше силно и я повлече на няколко ярда, докато тя се окопоти достатъчно, за да му се противопостави. След това заплува.

— *Софи! Плувай!* — изкрещя тя. Вече беше по-близо, можеше да я докосне с ръка, и виждаше лицето на Софи, мъртвешки бледо от ужас. — *Плувай!* — Франческа протегна ръка, за да хване крака на Софи. — Хайде, миличка, опитай се да се приближиш до мен — насърчи я тя. — Хайде!

Но нямаше представа дали Софи я чува. Заслепено от страх, момиченцето пляскаше с ръце и крака и се бореше като подивяло да остане на повърхността.

Франческа чуваше виковете на Патрик. Крещеше ѝ нещо, но тя нямаше представа какво. Плуваше яростно срещу течението и се протягаше с всички сили към момиченцето, затова не можеше да се

съсредоточи върху нищо друго. Накрая със сетни усилия се придвижи напред и успя да достигне Софи.

— Софи! Аз съм, не се плаши! Хайде, отпусни се върху мен — Франческа я придърпа до себе си, извади брадичката ѝ над водата и заплува към брега. — Всичко е наред — мълвеше тя отново и отново. — Вече всичко е наред.

Патрик беше на самия бряг, когато тя стигна дотам. Наведе се и я сграбчи за ръката, като вдигна наведнъж и нея, и Софи. Прегърна ги и двете за момент и тогава Софи се разплака с високи, виещи ридания, които разтърсваха дребничкото ѝ телце.

— Шшшт, хайде, Софи, няма нищо — прошепна той. — Вече мина. Хайде, не плачи!

Момиченцето протегна ръце към него и той я пое от Франческа, притисна главата ѝ до гърдите си и започна да гали мократа ѝ коса.

— Ето! — Патрик се наведе, все още със Софи на ръце, вдигна едно одеяло от земята и го уви около раменете на Франческа. Тя се тресеше цяла.

— Аз ще избърша Софи.

Патрик отиде до килимчето и седна, като държеше момиченцето в ръце. След това вдигна поглед към Франческа и попита тихо:

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Слава Богу — промърмори Патрик.

Франческа се извърна от него, наведе глава и започна да плаче безмълвно.

Когато Софи млъкна, той успя да съблече мокрите ѝ дрехи и да ги смени със суха тениска и панталонки. Уви я с едно килимче, като по този начин я караше да се чувства важна, и погледна към Франческа. Тя беше седнала на брега с гръб към него и трепереше, въпреки топлината на слънцето. Патрик стана и отиде до нея.

— Замръзнала си — докосна бузата ѝ с върха на пръста си. Кожата беше влажна и студена. — Хайде, трябва да съблечеш тези мокри дрехи. Имам едни резервни гащета в чантата си.

Той отиде до раницата, извади гащетата, съблече тениската си и ѝ подаде и двете.

— Преоблечи се бързо, преди да си настинала.

Тя взе дрехите, като избягваше погледа му. Не искаше той да види нашареното ѝ от сълзи лице.

— Благодаря ти — промълви тя и стана, като пусна одеялото на земята.

Тогава Патрик зърна грацията и красотата на цялото ѝ тяло, което прозираше идеално през мокрите ѝ памучни дрехи. Виждаше закръглените гърди през сутиена, тъмните кръгове на зърната ѝ и стегнатия корем. Преглътна мъчително и се извърна. Възбудата му беше толкова силна и внезапна, че го свари неподготвен. Той отиде до килимчето и седна, като осезаемо усещаше Франческа, която се събличаше зад него.

— Вуйчо Пади, Ческа добре ли е?

След шока на Софи ѝ се спеше. Той я погали по главата.

— Да, разбира се, че е добре.

Докато говореше, погледна разсеяно назад и точно тогава видя белезите. Обърната с гръб към него, Франческа бе вдигнала тениската и гръбът ѝ беше покрит с остатъци от ужасни синини и белег от порязано, който започваше от рамото ѝ. Беше бита, и то яростно. Патрик се извърна с отвращение.

Защо? Стоя слисан няколко минути, неспособен да мисли ясно. Защо някой би... От самата идея за насилие над нея му се повдигна и му стана студено. Той се бореше с чувствата си, без да е сигурен какво изпитва или защо. Тогава неочаквано осъзна, че го обзема гняв, гняв, задето не знае нищо за нея, задето може някой да я е наранявал. Гняв от собствената му безпомощност и от желанието да я предпази.

Когато свърши с преобличането, Франческа се върна до килимчетата и седна. Мили и Софи бяха заспали, изтощени от вълнението, Франческа сви колене и ги прегърна, все още измръзнала, след това сложи глава върху тях и погледна Патрик. Той късаше тревата и тя можеше да наблюдава лицето му незабелязано. Често правеше това през последните няколко дни, като оглеждаше всяка подробност — цвета на очите, линията на брадичката, всяка малка бръчица по кожата му. Беше запомнила лицето му и във всеки момент можеше да го възпроизведе в съзнанието си със свършена точност. Сега виждаше, че това лице е мрачно.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо, добре съм.

Патрик не я погледна и тя извърна очи. Това бе едно от нещата, които обичаше у нея — никога не настояваше, приемаше отговора му и оставяше нещата така. Просто и непретенциозно.

— Франческа.

Тя отново се обърна към него.

Трябваше да я попита, не можеше да остави това така, беше важно.

— Откъде са тези белези по гърба ти? Какво се е случило с теб, преди да дойдеш в Англия?

Но още докато го изричаше, разбра, че е сбъркал. Лицето ѝ се промени. Не, не точно лицето ѝ, реши той по-късно, а очите ѝ. Цветът в тях сякаш избледня и той видя болката, отворена и кървяща като рана. После над тях се спусна непроницаем воал и скри зеленото. Накрая Патрик не виждаше нищо друго, освен собственото си отражение в тях. Франческа не каза нито дума.

— Франческа — Патрик посегна да я докосне, но тя трепна. — Моля те, кажи ми какво има.

Но тя се чувстваше предадена. Частта от нея, която трябваше да си остане лична, беше нарушена. Това си беше нейна тайна и нямаше да я каже никога. Никога.

— Франческа.

Не му обърна внимание.

— За Бога, Франческа. Отговори ми!

— Не! — изправи се тя. — Остави ме на мира!

Патрик гледаше гърба ѝ и си мислеше: „Това е нелепо, защо съм толкова разстроен? Какво става? Аз съм възрастен мъж, а се държа като дете.“ Тогава разбра, че трябва да се отдалечи от нея, да подреди мислите си. Неочаквано просто искаше да е далеч, за да избегне чувствата, които тя предизвикваше у него.

— Виж, Франческа, съжалявам.

Не знаеше какво друго да каже, но тя сви рамене и продължи да стои с гръб към него.

— Мисля, че трябва да замина за няколко дни — продължи той — повече на себе си, отколкото на нея. — Имам нужда от малко време сам, от малко пространство.

„Ще отида в Единбург“ — заключи наум Патрик.

Франческа се обърна към него.

— Да — каза тихо тя. — Щом искаш.

Но в ума ѝ цареше бъркотия, мисълта за заминаването му ѝ подеждаше като физически удар.

— Да, ще замина довечера — той протегна ръка, докосна първо Софи, после Мили по раменете, за да ги събуди, и каза нежно: — Хайде, момичета, време е да се връщаме.

Вдигна поглед към Франческа, но тя вече бе започнала да събира нещата. Патрик въздъхна уморено, като се чувстваше глупав и объркан. Как се беше стигнало до такъв край след един красив слънчев следобед? Нямаше представа, просто не можеше да проумее. Патрик Девлин, консултант педиатър, беше експерт по всички видове чувства и болки, но — за съжаление — не и на своите собствени. Никога досега не се бе влюбвал.

— Готова ли си, Франческа.

Не можеше да я погледне, макар да копнееше за това.

— Да.

Мястото до реката вече не изглеждаше толкова идилично и Патрик се почуди защо ли бяха спрели тук.

— Хайде, момичета — каза той и вдигна купчината неща, за да ги носи обратно. — Пикникът свърши.

Но когато изрече това, му се прииска да не го бе правил. Думите сякаш означаваха много повече от просто излагане на един факт.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше четвъртък и Патрик го нямаше вече два дни. Беше се обадил от Единбург и Франческа чу разговора, но лейди Маргарет не ѝ предаде никакво съобщение. Не че очакваше такова, но неволно мислеше за него всеки път, когато умът ѝ бе свободен да се рее.

Липсваше ѝ и си казваше, че това е естествено — през последните десет дни ѝ бе правил постоянно компания. Само че усещаше сърцето си натежало и времето се точеше по-бавно и уморително. Почти не забелязваше слънцето и бледосиньото небе, чуваше песента на ветреца през листатите клони на дърветата, но вече не ѝ звучеше магически, уникално, а си беше просто шум.

Момичетата също го усещаха. Чувствителни към настроенята, те бяха цъфтели под топлата обич на Патрик към Франческа, без да съзнават, че участват в нещо изключително. Сега, когато го нямаше, бяха нервни и се караха повече, а Франческа бе по-малко търпелива. Прелестта на ваканцията им си беше отишла и очарованието на любовта им липсваше.

Франческа остави момичетата да си играят на голямата морава пред къщата и отиде до кухнята, за да им приготви нещо за обяд с госпожа Макензи. Денят беше топъл и трите бяха от сутринта в най-отдалечения край на градината, където питомното се срещаше с дивото. Търсеха гъби и феи.

Когато влезе в горещата кухня, ухаеща на хляб, тя видя лейди Маргарет, седнала на масата с госпожа Макензи. Заобиколена от лъскави готварски книги, дамата правеше припряно списък. Франческа беше изненадана: за пръв път виждаше лейди Маргарет у дома през деня.

— А, Франческа.

Лейди Маргарет вдигна поглед и се усмихна. Лорд Хенри трябваше да пристигне в Леърбек тази вечер и ѝ се налагаше да установи по-фамилиарни отношения с бавачката. Трябваше да изглежда така, сякаш е прекарала повече от времето си у дома и Франческа беше ключовият елемент за това.

— Изглеждаш добре — рече тя. — Май шотландският въздух ти действа положително — след това отново се усмихна, а госпожа Макензи седеше до нея с напълно безизразно лице. — Хайде, влез. Правя меню за събота вечер и госпожа Макензи ми помага.

Франческа кимна и се приближи до масата. Докато издърпваше един стол и сядаше, госпожа Макензи я погледна с възможно най-близкото изражение до усмивка, с което я бе виждала.

— Мумиченцътъ ш'искът дъ ядът ли, детко?

— Да, моля, госпожо Макензи.

Франческа беше разбрала само половината от изречението, но това ѝ бе достатъчно. Патрик бе положил огромни усилия да я научи на малко диалект и след като разбереше една-две думи, можеше да схване смисъла на това, което ѝ се казваше.

— Момичетата могат да почакаят пет минути, госпожо Макензи — отсече лейди Маргарет. — Трябва да съставим менюто, за да поръчам продуктите от магазина.

— Да, гуспожо.

Франческа проследи разговора няколко минути и се почувства неудобно само да седи и да слуша. Пренебрегнаха я и се чувстваше като натрапник.

— Мисля, че ще дойда след няколко минути — каза тихо и стана да си върви.

Лейди Маргарет вдигна поглед за втори път.

— О, не, скъпа! — рече бързо тя — Не си отивай още!

Усещаше, че Франческа се притеснява в нейно присъствие и знаеше, че това трябва да бъде поправено. Хенри щеше да го забележи веднага — той бе много проникателен.

Франческа се поколеба. Чувстваше се неудобно и ѝ се искаше да бъде навън с децата.

— Може да ти се стори интересно — продължи лейди Маргарет. — И ще знаеш какво да очакваш. Все пак ще бъдеш сред гостите.

По дяволите! Не беше планирала да кани момичето, но ѝ се бе изплъзнало от устата. Все пак това щеше да накара Франческа да постопли отношението си към нея и със сигурност щеше да покаже на Хенри колко е състрадателна.

Но по лицето на Франческа се разля червенина. Тя помълча малко и каза с треперещ глас:

— О, не, лейди Маргарет, наистина не бих могла!

Лейди Маргарет въздъхна раздражено. Вече губеше търпение. Наистина не беше вярвала, че момичето ще има смелостта да откаже.

— Глупости! — каза рязко тя. — Разбира се, че можеш. Не се притеснявай, скъпа, всички ще бъдат възхитени от теб.

Честно казано, едва ли можеше да я е грижа по-малко дали ще я харесат или не, стига присъствието ѝ да се отразяваше добре на лейди Маргарет. Тя отвори следващата готварска книга и забеляза измъченото лице на Франческа.

— Какво има? — попита не твърде любезно.

— Аз... — на Франческа ѝ бе трудно да говори. — Аз, ъ-ъ... наистина не мисля, че мога да дойда... аз, ъ-ъ...

— Хайде, изплюй камъчето!

— Ами няма какво да облека, нали разбирате, не и за прием — отвърна Франческа и сведе поглед към ръцете си.

За момент лейди Маргарет се засрами от себе си.

— О, скъпа, съжалявам, изобщо не се досетих! — тя потропа леко с пръсти по книгата и внезапно ѝ хрумна една идея. — Знаеш ли какво! — възкликна по-топло, осенена от вдъхновение. — Горе в гардеробите има някои мои стари неща. Можеш да пробваш една-две рокли, а след това ще извикаме шивачката от селото да ги преправи — усмихна се победоносно. — Как ти звучи?

— Аз... ъ-ъ... много любезно от ваша страна.

— Глупости, това е най-малкото, което мога да направя.

Това поне беше истина. Възхитена от собствената си щедрост, лейди Маргарет знаеше, че щом Хенри види колко труд си е направила, автоматично ще предположи най-доброто. Наградата далеч надвишаваше усилието.

— И щом говорим за това — продължи тя, увлечена от добротата си, — мога да ти уговоря час с фризьорката.

— О, не, аз...

— Не ставай глупава! Ще бъде забавно.

Франческа отново се изчерви и сложи ръка на косата си. Почти не я беше докосвала или поглеждала от деня в ордена, когато я бяха отрязали късо. Тогава гледаше как красивите ѝ дълги тъмни коси падат на пода и си мислеше: „Няма защо да ме е грижа, би било истинска

суета.“ Но си запази един кичур и дълго го държа в тъмното усамотение на килията си, като плака за загубата.

— Ще изглеждаш чудесно, ако ти се направи прическа — каза лейди Маргарет, като очевидно намекна, че сега изглежда зле.

— Да, аз...

— Добре! Значи уредено е. Щом уточня менюто с госпожа Макензи, ще се кача горе да потърся рокли и ще повикам фризьорката — тя си отбеляза това в списъка. — Така става ли, Франческа.

— О, да, благодаря ви.

— Добре. Не е нужно да седиш тук, ако не искаш — вече беше спечелила доверието на момичето и нямаше смисъл да полага повече усилия. — Сигурна съм, че Мили и Софи ще трябва да бъдат умирявани, след като обядът им ще закъснее.

— Да.

— Точно така.

За момент настъпи неловка тишина, докато Франческа се мъчеше да намери точните думи, за да изрази благодарността си. Найсетне лейди Маргарет я избави от затруднението ѝ:

— Тогава няма да те задържам.

— Не.

Засрамена, Франческа излезе от кухнята.

Патрик караше рейндж роувъра по посока на имението, но само половината от вниманието му бе насочено към шосето. Шофирането от Единбург бе отнело целия следобед и се чувстваше уморен. Съзнанието му се замъгляваше все повече с приближаването на Леърбек, а концентрацията му изневеряваше. Можеше да мисли само за Франческа.

Изминалите четири дни без нея бяха безинтересни и протяжни, сякаш съществуваше само наполовина. Постоянно му се налагаше да се извинява на приятелите си за лошата си форма. Отчаяно бе искал да се отдалечи от нея и все пак, когато замина, нямаше търпение да се върне обратно. Само дето не бе стигнал до яснота по отношение на нея.

Отново и отново си повтаряше, че е уморен и самотен и че Леърбек е истинско светилище за него. От години насам не се беше

чувствал толкова добре, колкото през десетте дни, прекарани с нея, но се убеждаваше, че това се дължи на пълната почивка и спокойствието на Шотландия.

И все пак, докато приближаваше шосето към Леърбек, тя изпълваше ума му. Цялото му тяло като че ли се съживяваше от мисълта за нея. „Разбира се, че ще си мисля за нея — възрази разумно той, за да успокои чувствата си. — Прекарахме заедно повече време, отколкото с когото и да било през последните няколко години. Разбира се, че ще се радвам да я видя.“ Само че някъде дълбоко в сърцето му се таеше чувство, което бе по-силно от това, много-много по-силно, но се страхуваше да го признае. Тя беше младо, безпризорно момиче и той знаеше, че вътрешната му съпротива е почти колкото самото чувство.

Опита се да я прогони от ума си, докато караше, и да мисли за вечерята, която Маргарет бе уредила. Само че като гледаше небето над хълмовете и светлината, която бавно се процеждаше от него, изпита странно чувство и любопитно въодушевление от величието на слънцето, което се спускаше на дивия, неравен фон. Усети целия цвят и лудата еуфория на любовта, само че просто не го знаеше.

Накрая спря пред Леърбек Хаус. Изгаси двигателя и поседя така за момент, облегнат назад и протегнал ръце над главата си. Чувстваше влиянието на шофирането в гръбнака и краката си, но умората неочаквано бе изчезнала. Беше развълнуван, щастлив и изпълнен с необичайна момчешка радост, че се е върнал. Разкопча колана си и погледна към грозната, сива гранитна сграда точно когато вратата се отвори рязко и Мили изтича навън, следвана от Софи. Двете крещяха и размахваха ръце по пътя си към колата.

— Уау! — той отвори бързо вратата и двете се нахвърлиха върху него, за да го прегърнат. — Внимавайте, момичета! — Патрик се засмя. — Ще ме удушите!

— Вуйчо Пади, познай какво! Познай какво!

— Нали каза, че аз мога да му кажа, Мили! — Софи дръпна сестра си за ръкава. — Обеща ми!

— Хей, оставете ме да изляза навън!

Момичетата започнаха да се боричкат, като и двете се опитваха да застанат колкото се може по-близо до него. Той извади краката си и слезе от колата.

— Какво ще ми кажете? — посегна да вземе чантата си от задната седалка.

— Хайде давай, Софи. Щом настояваш! — рече Мили, направи гримаса и сложи ръце на хълбоците си.

— Вуйчо Пади, Франческа е на фризьор — изстреля Софи. — Мама я заведе там и има красива бяла рокля, която ни показва и... Ау!... Боли!

Мили дръпна ръката си и видя грозната червена следа, която беше оставила над лакътя на Софи.

— Това беше моето — каза тя. — Аз трябваше да му го кажа!

Патрик пусна чантата си на земята, хвана Софи за ръката и целуна ощипаното място.

— Недей да я щипеш, Мили — рече той. — Не е хубаво — след това хвана ръцете и на двете момичета. — Какво ще кажеш да ми разправиш подробностите, след като вече знам събитието в основни линии, Мили?

Тримата влязоха заедно в къщата, като Мили преувеличаваше страхотно фактите, докато разказваше.

— Патрик! Влизай, старче!

Лорд Хенри стоеше до масичката и си наливаше уиски, когато Патрик влезе в антрето. Възрастният мъж остави питиетата, приближи се до него и се здрависаха топло.

— Изглеждаш добре, всъщност дори почернял. Ха! Да не повярваш, че е от Шотландия, а? Човек ще каже, че си бил в Коста Брава! — засмя се високо и погледна към дъщерите си над рамото на Патрик. — Влизайте, момичета! Не искам лудории там в антрето, елате тук, където мога да ви виждам — той се върна до гарафата и наля една чаша на Патрик. — Маргарет я няма и ме остави да ги наглеждам — и отново се засмя. — Означава, че могат и на главата ми да се качат.

Софи се беше приближила до него и той сложи ръка на рамото ѝ.

— Нали така, Соф? А?

Патрик се усмихна и взе питието, което лорд Хенри му подаде.

— Благодаря, Хенри.

Беше привързан към шурей си, понякога дори повече, отколкото към сестра си.

— Маргарет взе италианското момиче, как ѝ беше името?

— Франческа — ставаше му хубаво дори само от произнасянето на името ѝ.

— Да, точно така, Франческа. Е, Маргарет я заведе в селото на фризьор. Изглежда, сприятелили са се през последните десетина дни. Меко сърце има тази твоя сестра.

— Хмм.

— Е, явно е взела момичето под крилото си. Поканила я е на приема довечера.

— О, наистина ли?

Това вече беше изненада. Патрик знаеше, че е крайно необичайно сестра му да действа снизходително само от добро сърце.

— О, да! Нали я знаеш Маргарет, като си хареса някого — край! Май момичето е станало вече част от семейството.

— О, да, разбира се.

Патрик се запита какво ли е намислила сестра му.

— Все пак едва ли е изненадващо. Маргарет е била самотна тук само с момичетата, които да ѝ правят компания. Май ѝ се е отразило дяволски добре да има млад човек край нея. Не се е отегчавала постоянно.

Патрик кимна и отпи мълчаливо от уискито си. Значи такава беше работата — Франческа представляваше отлично алиби. Не смееше да каже нищо, беше твърде сърдит, за да не се издаде. Помисли си, че понякога, ама само понякога, неговата мила сестра, лейди Маргарет Смит-Колийн, проявяваше неблагоприятна хитрост.

Франческа стоеше в стаята си и слушаше стъпките на Патрик, който слизаше по стълбите. Беше облечена и готова, но смелостта ѝ бе напуснала и не бе в състояние да му извика, когато мина покрай вратата ѝ.

Тя се обърна назад към прозореца и погледна надолу към светлината, която струеше от прозорците на дневната и трапезарията. Виждаше сенките на хората, които влизаха и излизаха, и ѝ се прииска да може да наблюдава всичко иззад стъклото, сама и в безопасност.

Някой почука на вратата и тя се сепна.

Прекося бързешком стаята, погледна се в огледалото над легена за миене и се спря за момент, когато видя отражението си: за пръв път се виждаше, откакто беше готова. Косата ѝ бе подстригана така, че да ѝ подхожда. Все още беше къса, но грубата, недодялана форма я нямаше и сега блестеше, тъмна и мека, около лицето ѝ.

Лейди Маргарет бе настояла да си сложи малко грим, за да смекчи сеплостта на роклята, както се бе изразила. Но нямаше представа, че когато Франческа я облече, кремата копринена дреха ще пада идеално по извивките на тялото ѝ и дългият ѝ силует ще подчертава гъвкавата ѝ слаба фигура, а бледокремавият цвят ще кара леко загорялата ѝ мургава кожа да изглежда прозрачна и да блести. Нямаше представа, че гримът ще подсили необикновената ѝ естествена красота и ще превърне Франческа от кльощавото дете, което бе свикнала да вижда, в жената, която щеше да се появи тази вечер. Този шок все още ѝ предстоеше.

Отново се почука и Франческа се стресна. Тя сложи ръка на косата си, за да се увери, че е истинска, и продължи към вратата. Открехна я срамежливо и видя Патрик, застанал усмихнат в коридора, да я чака, за да я заведе долу на приема.

Но когато отвори по-широко вратата и той я огледа цялата, усмивката му замръзна. Патрик почувства как сърцето му спира и кръвта във вените му застива за частица от секундата. След това осъзна, с пълната увереност на човек, който никога, ама никога не е изпитвал нещо подобно, че обича това момиче, че я обича с всепоглъщаща страст, страст, която се е настанила в съзнанието, в сърцето и дълбоко-дълбоко в душата му.

Останаха така няколко секунди, след това Патрик пристъпи напред, сложи ръце на раменете ѝ, наведе се и я целуна. Получи се леко и естествено. Устните ѝ бяха сладки и уханни, меки и пълнички. Когато се изправи и я погледна, зелените ѝ очи горяха ярко и напрегнато, с цвета на смарагд.

— Трябва да слизаме.

Усмигнаха се един на друг, но никой не се помръдна, защото не искаха да развалят магията. Лейди Маргарет извика от антрето:

— Патрик, готова ли е Франческа.

Патрик завъртя отегчено очи и се обърна към стълбите.

— Да — извика той в отговор, наведе се отново да я целуне и ѝ каза тихо: — Хайде.

След това я хвана за ръката, отидоха до стълбите и там се разделиха, за да слязат.

Стаята беше пълна и макар за вечерята да бяха дошли само двадесет и шест души, на Франческа ѝ изглеждаха като огромна тълпа. Тя застана в отдалечения край на дневната и погледна към Патрик през морето от лица, докато лейди Маргарет го представяше на малка групичка хора. Видя го как се усмихва, учтиво и официално, а не както се усмихваше на нея. Гледаше как кожата около очите му се покрива с малки бръчици и си помисли колко изразително и чувствително е лицето му. Беше ѝ липсвал, сега вече знаеше това, беше ѝ липсвал повече от всичко досега и само видът му от другия край на стаята я изпълваше с радост.

— Франческа, изглеждаш прекрасно!

Тя се сепна в мислите си и се обърна. Лорд Хенри ѝ се усмихваше. Беше искрен в комплиментите си, тя наистина изглеждаше прекрасно. Беше я видял да влиза и си бе помислил, че в това момиче има нещо изключително, което го кара да се чувства по-млад само като я погледне.

— Едва те разпознах, виждам съм те само в онези торбести гащета — рече той. — И оня огромен кафяв колан, с който ги държиш да не паднат!

Тя се усмихна.

„Да — помисли си отново лорд Хенри, — в нея определено има нещо изключително. Когато се усмихне, цялото ѝ лице се променя.“

— Е, какво мислиш за Шотландия? — попита той и направи знак на келнера да напълни чашите им. — Доста е красива, нали?

— Да, притежава рядка красота, особено когато грее слънце.

— Боя се, че не се случва особено често, скъпа моя — той отпи от шампанското. — Това е единственият проблем. Все пак не е толкова лошо — означава, че авджиите няма да прииждат в караваните си, за да търсят риба, чипс и шезлонг покрай пътя. Нали?

Той се засмя и Франческа направи същото от учтивост, макар да не разбра съвсем шегата. Започваше да се справя с непроницаемия

диалект на госпожа Макензи, но простонародният език на лорд Хенри й поставяше цял куп нови проблеми.

— Е, предполагам, че е време за вечеря, гонгът ще удари всеки момент — той дръпна нагоре маншета на официалната си риза, за да погледне ролекса си. — Слава Богу, умирам от глад!

— Чудя се къде ли е мястото ми.

Франческа погледна нервно към непознатите лица. Лорд Хенри я докосна по ръката.

— Ето какво е предимството да си домакин, скъпа моя — рече той. — Хитро уредих така, че да седиш до мен!

Тя вдигна изненадано поглед. Лорд Хенри й намигна.

— Но тихичко! Направих го доста потайно, като разместих няколко картички с имената. Няма да кажеш на никого, нали?

Франческа погледна към протегнатата му ръка.

— Не, няма да кажа никому — отвърна тя, усмихна се и улови погледа на Патрик от другия край на стаята. Беше страшно добра в пазенето на тайни.

— Виж ти! Мили мой Патрик, никога не преставаш да ме изненадваш!

Лейди Маргарет влезе от антрето в дневната, като държеше официалните си обувки със златни каишки в една ръка и края на роклята с другата.

— Слава Богу, че тези ужасни хора си отидоха! Сега мога да разбера какво точно си казал на Чарлз.

Тя се строполи на канапето пред огъня и размърда пръстите на краката си на топлината. Бяха останали сами и изгаряше от нетърпение да чуе за какво е говорил с изтъкнатия депутат. На партито бе застанала далече от тях и оттогава имаше чувството, че ще се пръсне от любопитство.

— Е? — погледна тя подканящо брат си. Имаше право да знае.

— Какво „е“, Маги? — Патрик пресуши чашата си и я остави на пода. — Уморен съм. Мисля, че ще се качвам горе.

— О, не, няма! — тя протегна крак към него и прокара палец от коляното надолу към глезена му. — Хайде, какво му каза? Доколкото

схващам, дяволски е впечатлен! Не знаех, че имаш толкова задълбочени възгледи за Дружеството за национално здравеопазване!

Патрик я хвана за крака.

— Трудно е да нямаш, когато работиш в тази организация, Маги — наистина беше уморен, но и отегчен от политиката, преобладавала цяла вечер в разговорите. А и от момента, в който Франческа беше напуснала партито, можеше да мисли само за нея. Искаше просто да бъде сам и да остави съзнанието си да се развихри в образи и мечти за това момиче.

— О, колко си досаден, малки ми братко!

Лейди Маргарет се изправи. Патрик вече беше направил точно каквото тя искаше, не искаше да го предизвиква повече.

— Знам, че когато си в това настроение, не мога да измъкна нищо от теб! Предполагам, че ще трябва да почакам до сутринта — тя въздъхна драматично и се наведе да го целуне по главата. — Ако не беше толкова хубав, Пади, можеше здравата да се ядосам.

След това се усмихна, остави обувките си там, където си бяха, и излезе тихо в антрето. Чу я как провери два пъти дали голямата входна врата е заключена и после се качи горе да си легне.

Дълго седя и гледа огъня. Чуваше тихото тиктакане на часовника от полицата върху камината, но не усещаше времето. Гледаше пламъците, пушеше и се чувстваше така, сякаш времето е спряло и той чака светът отново да се раздвижи.

Най-сетне долови шум и разбра, че е тя. Стана и се отправи тихо към кухнята, като съзнаваше, че нещата са излезли извън неговия контрол и че това просто трябва да се случи.

— Франческа.

Тя стоеше до прозореца и гледаше навън към просветляващото небе. Когато чу прошепнатото си име, девойката се извърна. Патрик отиде до нея, обърна я към себе си и погали нежно бузата ѝ. Лицето ѝ беше мокро и той се наведе да изтрие с целувка солените сълзи. Чувстваше лудото биене на сърцето ѝ и си помисли, че никога не е бил по-близък с когото и да било. Той я вдигна внимателно на ръце, притисна главата ѝ до гърдите си и я отнесе в дневната.

— Тук.

Патрик я постави на пода. Беше започнала да трепери.

— Франческа, недей — уви ръце около нея, за да спре треперенето ѝ. — Моля те, недей!

Поддържа я така известно време и накрая се отдръпна назад, като вдигна лицето ѝ, за да я погледне в очите.

— Любима моя Франческа — промълви той. Целуна я нежно и усети въздишката ѝ. За момент видя очите ѝ, горящи с яркозелен пламък, и загуби власт над себе си. Страстта го погълна и любовта го завладя.

Отново потърси жадно устните ѝ, но този път — за да опита вкуса им, и ги разтвори с езика си, като искаше да бъде в нея, част от нея. Тя му откликна, изненадана от собствената си страст, която я изпълваше, надвиваше. Патрик я притегли на пода.

Когато всичко свърши, я прегърна. Франческа сведе глава на гърдите му и той я погали по гърба. Усещаше дъха ѝ на врата си и пулса ѝ.

— Добре ли си? — прошепна той.

— Да.

Едва я чуваше и се запита дали всичко това е реално.

— Обичам те — каза той и я погали по косата. — Никога не съм се чувствал така преди — и беше искрен. — Аз...

Но Франческа сложи пръст на устните му, за да го накара да млъкне. Струваше ѝ се твърде хубаво, не разбираше дори половината и не желаше да се опитва. Не сега, не още. Само облекчението да може отново да чувства ѝ беше достатъчно. Той бе прогонил тъмния страх и това бе всичко, от което Франческа се нуждаеше. Никога досега не се бе чувствала обичана и нямаше причина да мисли, че може да има и нещо повече. Любовта бе всичко, поне засега.

— Студено ти е — каза след малко Патрик. Франческа трепереше. Той се отмести съвсем леко, взе ризата си и я уви около нея.

— Така по-добре ли е?

Тя кимна и продължи да лежи в прегръдките му. Огънят пръскаше топлина и Франческа усещаше мириса на косата, на кожата му, силната мъжка миризма я обгръщаше, изпълваше сетивата ѝ, възбуждаше я. С него се чувстваше в безопасност и като погледна

надолу към поруменялото си от любов тяло, разбра, че най-сетне е
цяла.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващата седмица измина като в мъгла за Франческа и Патрик. По-късно, когато се сецаше за това, той си спомняше само чувството на идилия, на всепоглъщащо щастие. И все пак знаеше, че трябва да се върне в Лондон.

Беше си взел три седмици отпуск от болницата, но не бе предполагал, че ще остане толкова дълго в Шотландия. Дните с Франческа сякаш летяха. Осъзнаването и консумирането на любовта им караше времето да изглежда нереално, сякаш нямаше граници или бе спряло да съществува. Даже природата бе застинала в зловещ покой: дните бяха спокойни и топли, а слънцето грееше високо в небето. Пълното щастие ги заслепяваше и когато най-сетне вдигнаха погледи, оставаха им само три дни.

От нощта на партито бяха прекарвали всеки момент заедно. Не беше по-различно от преди, само че сега между тях имаше освободеност, идваща от увереността, че са обичани. Говореха си и се смееха, тичаха с децата под великолепното слънце и споделяха с тях тайните на сърцата и умовете си. Всички — освен една.

Зад топлотата и радостта на любовта Франческа носеше тъмното, ужасно минало, заключено в душата си, а болката бе затворена дълбоко в сърцето ѝ. Не можеше да му каже за това. Той я обичаше и я бе разтворил към света по начин, за който не бе предполагала, че съществува, но не можеше да му прехвърли товара си. Просто не можеше да го направи. Толкова се страхуваше от миналото си, толкова се срамуваше, че не виждаше как някой би могъл да го приеме, дори човек, който я обича. Затова то си остана в сърцето ѝ и дебнеше като зла сянка на крачка зад светлината на любовта им.

Опита се да позволи на любовта да изпълни дните и да огрее душата ѝ, като безмълвно се надяваше един ден да победи тъмнината. Грееше с рядкото чувство на щастие и на това, че някой я обича — и засега нищо друго нямаше значение.

И до известна степен беше права. Широка, открита земя даваше на Франческа и Патрик замайваща свобода, а лейди Смит-

Колийн бе прекалено заета със съпруга си и не забелязваше нищо наоколо. Беше забравила за брат си, както и през първата част на престоя му. Беше ѝ невъзможно да си представи, че той може да се влюби, никога не бе поглеждала на Франческа като на нещо друго, освен като на помощничката, и бе достатъчно нагла и глупава, за да смята, че момичето и брат ѝ стоят далеч по-високо от сферата на обикновените хора. Беше забравила за собственото си минало и за това, че любовта прекосява всякакви граници.

Беше топъл, облачен следобед — първият без слънце от известно време насам. Облаците сякаш притискаха въздуха надолу, сгъстяваха топлината и влагата и правеха атмосферата задушна и почти потискаща. Ниските хълмове на Кромдейл се бяха променили на сивата светлина. Цветовете им бяха станали убити, по-кафяви и земни. Високите върхове изглеждаха тъмни и по-заплашителни в далечината. Те засенчваха всичко.

Франческа и Патрик вървяха заедно в подножието на планините. Момичетата бяха изтичали напред и те крачеха, без да се докосват, но на сантиметри един от друг. От време на време, докато говореха, той улавяше ръката ѝ или я първаше закачливо, притегляше я към себе си за секунда-две. Всеки контакт беше хубав, само близостта ѝ го караше да се чувства цял. Не можеше да понесе мисълта да я напусне.

И все пак не можеше да ѝ каже това. Беше намислил всичко в ума си — че раздялата им ще бъде само за няколко седмици, че след това ще я повика да дойде да живее при него в Лондон. Но откриваше, че му е почти невъзможно да го каже.

Дните и нощите летяха и силата на любовта им му изглеждаше нереална, като нещо извън обичайните планове и решения. Беше достатъчно наивен, за да мисли, че нищо не може да се обърка, и за момента бе толкова замаян от любовта си, че не бе в състояние да наруши магията. Не каза нищо на Франческа, освен че я обича, и си помисли, че това е достатъчно.

Същата нощ времето се развали. Вятърът зави над земята, като донесе със себе си пороен дъжд, който тропаше по прозорците и

напояваше сухата, корава земя. Топлината изчезна и всичко стана студено и влажно, тъмно и мрачно, а сивият гранит — хладен и лепкав на пипане.

Патрик запали огромен огън в дневната. Двамата с Франческа бяха сами и когато момичетата си легнаха, той натрупа купчина възглавнички върху дебелите карирани одеяла пред камината и дръпна завесите.

Промяната във времето го бе натъжила. Тя означаваше край на престоя му в Шотландия, но и още нещо: внезапната суровост и ярост на времето бе зловеща като странна прокоба.

Той се извърна от прозореца и се заслуша във воя на вятъра отвън — болезнен, ужасяващ звук. Сякаш клоните пищяха.

— Патрик, добре ли си?

Той се сепна. Франческа влезе в стаята и застана до вратата. Винаги чакаше да се увери, че я канят да влезе. Той я погледна и си помисли колко е хубава.

— Да, добре съм — отвърна Патрик и се приближи до нея. В нейната сдържаност имаше нещо, заради което му се искаше да я прегърне, да я притисне до себе си. Направи го и я погали по гърба.

— Изстинала си — прошепна той и отдръпна лицето ѝ назад, за да може да вижда очите ѝ. — Но си щастлива.

Зеленият им цвят беше тъмен и кадифен и черните ресници се открояваха върху него.

— Ето — той се наведе да я целуне и стопли лицето ѝ с дъха си. — Не стой на студено, ела при мен.

Франческа се усмихна и той разбра, че се чувства като него, усещаше го. Тази вечер трябваше да поговори с нея, да ѝ каже. Трябваше да я предупреди, че ще бъде трудно, че ще има голяма съпротива и че ще се наложи да бъдат силни, за да се изправят заедно срещу сестра му. Искаше да ѝ каже, че понякога се страхува, че дори не знае дали ще има силите да го направи, но съзнаваше, че не може. Тя никога нямаше да разбере властта, която Маргарет имаше над него, той самият не беше сигурен, че я разбира.

— Франческа, имам да ти кажа нещо. Трябва да поговорим... — тя спря думите му с устни. Патрик се отдръпна. — Моля те, Франческа, трябва да ти кажа...

Но тя отново го накара да млъкне. Сложи пръст на устните му, отстъпи крачка назад и го погледна в очите. Никога преди не бе усещала такова нещо: сякаш енергията течеше между тях, сякаш те бяха целият свят. Не съществуваше нищо друго, освен този момент на чиста любов. Тя разкопча бавно ризата си и в тялото му се надигна внезапна, силна възбуда.

Франческа плъзна ризата надолу, разкопча панталоните си, остави ги да паднат на пода и излезе от тях. Отдолу не носеше нищо. Тялото ѝ беше тъй хубаво, дълго и гъвкаво, а гърдите ѝ — закръглени и стегнати. Патрик протегна ръка и докосна светлокафявата ѝ кожа.

— О, Франческа, толкова си...

Но не довърши. Тя пристъпи напред и го целуна по устните, а тялото ѝ застана на сантиметри от неговото. Плъзна ръце надолу по гърдите му и пръстите ѝ усетиха възбудата му. Секунди по-късно той я притегли силно към себе си и езикът му намери нейния. Копнежът му бе по-дълбок и по-силен от преди и сякаш го изгаряше отвътре. Той хвана лицето ѝ и я целуна, Франческа притискаше ханша си в неговия, като се движеше ритмично с пламнало тяло.

Накрая Патрик се освободи, вдигна я на ръце и уви краката ѝ около кръста си, като я придържаше отдолу. Тя вкопчи ръце зад врата му, наведе глава назад и тласна хълбоците си напред. Когато той се изправи заедно с нея, двамата бавно започнаха да се движат в ритъм, а вплетените им тела се отразяваха на меката светлина в огледалото над камината.

По-късно, докато лежаха голи на топлината на огъня, Патрик разбра, че тази нощ е била по-различна от останалите: и у Франческа, и у него се усещаше увличаща, яростна страст. Изпитваше чувство, което го бе потресло със силата си и почти го плашеше. Обичаше я повече от всичко досега и тази мисъл го изпълваше със страхопочитание и трепет.

Но любовта на Франческа към Патрик бе проста и цялостна. Досегашният ѝ опит в това отношение бе включвал само болка и страх и сега радостта от неговата любов и щастието ѝ я изпълваха. То бе тъй ново и невероятно, че нямаше намерение да го поставя под въпрос.

Патрик се обърна към нея и докосна белега на рамото ѝ с върха на пръста си. Винаги бе искал да узнае истината, още от самото начало. Той наведе глава и го целуна.

— Какво е това? — попита нежно. Искаше я цялата, дори и с тайните на сърцето ѝ. — Каквото и да е, можеш да ми кажеш, обещавам ти — отдръпна се назад, за да я погледне. След това прошепна: — Обясни ми. Моля те!

Франческа срещна погледа му — беше искрен и любящ. Не можеше повече да крие това от него. Той виждаше в душата ѝ, притежаваше я напълно. Трябваше да му каже истината — между тях не можеше да съществува нищо друго, освен истина, особено сега, след тази нощ. Можеше да му довери и живота си, всъщност точно това се готвеше да направи сега.

— Белегът остана от съпруга ми — каза тихо тя. — Той ме биеше.

Усети как тялото на Патрик се напряга за момент и затаи дъх. Той лежа неподвижно и мълчаливо известно време, след това се отдръпна от нея и се претърколи на една страна. Седна и я погледна. По очите му личеше, че е потресен.

— Мисля, че трябва да ми разкажеш — промълви той. — Всичко.

Никога не му бе хрумвало, че може да е била омъжена, дори и насън не си го бе помислял... Извърна поглед, едва я познаваше. Когато се обърна отново, видя, че тя също е седнала, увила е одеялото около раменете си, а дългите ѝ голи крака бяха подвити под нея. Топлата оранжева светлина на огъня огряваше кожата ѝ и я караше да блести. Лицето ѝ беше осеяно от светлосенки.

— Франческа.

Патрик протегна ръка да докосне красивата ѝ мургава кожа и тя го погледна. Нищо не се бе променило, каквото и да беше миналото ѝ, нищо не можеше да промени чувствата му. Трябваше да се опита да я разбере — нали това всъщност беше любовта? За момент искрица съмнение се запали в съзнанието му и угасна сама. Патрик се придвижи до нея и я притегли към себе си.

— Ще разбере, ако ми кажеш истината.

Тя затвори очи, затоплена и отпусната в прегръдките му. Разбира се, че щеше да я разбере.

— Добре — прошепна Франческа и бавно, тъй като изговарянето на думите ѝ причиняваше болка, му разказа историята за своето кърваво и изпълнено с насилие минало.

Беше късно, когато най-сетне млъкна, и огънят в камината започна да загасва. Патрик беше уморен. Товарът на това, което му бе казала, тежеше в сърцето му и той имаше нужда да поспи, да го прогони от главата си, да мисли за него утре.

— Хайде да ставаме — промълви той. Не искаше да я пусне, искаше да лежи в чаршафите с нея, да я утешава и тя да прави същото с него.

Франческа се отдръпна от него.

— Ти върви — рече уморено тя. — Аз ще остана да подреда.

Никога не забравяше лейди Маргарет, страхуваше се да не ги хванат. Нямахме да спи при него.

— Не, не тази нощ, остави. Ела горе с мен — той се наведе напред и целуна извивката на шията ѝ. — Моля те, Франческа, ела да легнеш при мен, искам да се събудя с теб.

Искаше му се да каже: „Не мога да понеса мисълта да остана сам, не и ако трябва да се изправа пред това, което току-що ми каза“, но не го направи. Само повтори „моля те“ още веднъж и тя се претърколи към него, неспособна да му откаже каквото и да било. Патрик прокара ръка по цялото ѝ тяло и я погали по гърба.

— Хайде тогава — промълви той. Възбудата му нарасна внезапно. Изправи се на колене и я издърпа със себе си. — Да си лягаме.

Уви одеялото около нея и я целуна.

— Да си лягаме — прошепна още веднъж Патрик и тя потрепери, въпреки внезапния прилив на топлина в тялото ѝ.

Беше седем сутринта и лейди Маргарет спеше дълбоко, без сънища. Беше си легнала късно — с лорд Хенри се бяха прибрали в един — и се бе строполила изтощена в леглото. Мина известно време, докато прекъсването на съня проникне в съзнанието ѝ, и когато най-сетне чу пронизителния звън на телефона до леглото си, тя се събуди замаяна и объркана, пипнешком намери слушалката в тъмнината и изруга високо, когато я изпусна.

— Моля? — гласът ѝ прозвуча неясно и дрезгаво.

— Лейди Маргарет Смит-Колийн?

— Да, на телефона — не позна гласа.

— Здравейте, извинявайте, че ви будя толкова рано. Тук е Чарлз Хюит.

Лейди Маргарет веднага седна в леглото.

— Чарлз! — обаждането от депутатата заслужаваше малко кокетство, дори и посред нощ. — Колко мило! Колко е часът, за Бога? — тя запали лампата на масичката до леглото си и погледна часовника, като примигна от светлината. — Боже мой, сигурно е нещо страшно важно!

Засмя се и си напомни да не говори твърде високо — не искаше да събужда лорд Хенри в другата стая.

— Доста важно е. Мога ли да бъда искрен, лейди Маргарет?

— Да, разбира се. Сама съм. Какъв е проблемът?

— Не е точно проблем, особено от ваша гледна точка. Последния път, когато се срещнахме, ми споменахте, че брат ви Патрик е заинтересован от политическа кариера. Вярно ли е това?

— Да, да, вярно е! — усети как стомахът ѝ се свива от възмущение.

— Отлично! Тогава ще бъда кратък, лейди Маргарет. Един от нашите по-известни членове е замесен в нещо като скандал с млада момчета. С кариерата му е свършено, разбира се, и трябва да намерим някой силен и симпатичен кандидат, който да го замести. Естествено мястото е добро, но историята всеки момент ще гръмне в националната преса и искам да имам някой готов безупречно чист кандидат.

— Разбирам.

Лейди Маргарет се опитваше да говори спокойно, но едва успяваше да мисли. Да не би да предлагаше Патрик?

— Добре! Като се има предвид настоящата липса на увереност в правителствената политика на здравеопазването, си помислихме, че един лекар би бил точно на място. Позволих си волността вече да спомена брат ви на един-двама мои колеги. Те са впечатлени, лейди Маргарет, и бихме искали да се срещнем с него в Лондон днес следобед, затова ви се обаждам толкова рано. Надявам се, че ще е възможно?

Лейди Маргарет преглътна.

— Да, разбира се, че е възможно. Може да хване самолет тази сутрин.

— Добре.

Чу го да говори с някого през рамо и кръвта задумка във вените й. Буквално долавяше ударите на сърцето в гърдите си.

— Казвате, че е добро място? И искате Патрик да го заеме?

Искаше да го чуе от неговата уста, да бъде напълно сигурна.

— Да, точно така. Ще трябва да мине през изборите, разбира се, но се радвам да отбележа, че до голяма степен това е предрешено. Работата е налице и просто трябва да изберем правилния човек за нея. Искаме да е някой млад и динамичен мъж с бъдеще. Това е добро място за градене на кариера, лейди Маргарет. От такова нещо се интересувахте, нали?

— Да, точно така.

Не можеше да повярва, че е стигнала толкова близко. Усещаше победата си, подушваше я.

— Добре. Мисля, че се разбираме доста добре, лейди Маргарет, нали?

Намекът беше доста ясен. Услугите никога не биваха безплатни. Тя се усмихна.

— Всъщност да, Чарлз, така е.

— Вероятно ще можем да обядваме заедно следващия път, когато дойдете в Лондон? Сигурно ще наминете да посетите брат си?

— Хмм — лейди Маргарет протегна ръце над главата си и погледна едрите си гърди. Зърната им се бяха втвърдили. — По обяд би било чудесно — рече нежно тя. Напоследък властта я възбуждаше много повече от парите.

— Значи уговорено. Ще очаквам обаждането ви.

— Да, разбира се.

— Добре. Ще кажа на колегите си да очакват Патрик днес следобед... около колко часа?

— Мисля, че четири, Чарлз, като оставям време и за евентуално закъснение.

— Значи четири. Съжалявам, че ви събудих, лейди Маргарет.

— Моля ви, не се притеснявайте — каза тя и снижи глас с една нотка: — Радвам се, че го направихте.

Без да се сбогува, постави слушалката на мястото й и се облегна за няколко секунди на таблата на леглото, за да позволи на вълнението да се разлее по цялото й тяло.

Минути по-късно спусна крака от леглото и стана. Вече беше напълно будна. Трябваше да отиде и да каже на Патрик, да го вдигне, за да обсъдят всичко. Това не беше възможност, която да се приема несериозно. Трябваше да го обработи, но не предвиждаше никакви големи проблеми в това отношение. Не и когато той наистина разбереше, че му се е удала възможност и само трябва да протегне ръка и да я грабне.

Лейди Маргарет прекоси стаята, нахлузи копирената си роба и я завърза здраво. След това обу пантофките си, отвори тихо вратата и излезе в коридора. Не искаше да събужда Хенри — това си беше семейна работа между нея и Патрик. Отиде безшумно до малкото стълбище, което разделяше нейната стая и тази на Хенри от останалите в къщата, и слезе на долния етаж. Притича бързо до стаята на Патрик, отвори тихо вратата и измина половината път до леглото му. Точно тогава се закова на място.

Завесите бяха дръпнати и утринната светлина се процеждаше с мъка в стаята през гъстите облаци на небето. Беше достатъчна, за да се видят двете заспали фигури, прилепени една до друга. Франческа беше сгушена до тялото на Патрик и спеше като дете, доволно и спокойно. Патрик я беше прегърнал дори насън, сякаш бе нещо скъпоценно.

Лейди Маргарет ахна и вдигна ръка към устата си. Не гледката на голотата или секса я беше потресла, а ужасната истина за любовта им. Беше толкова очевидна, че буквално започна да ѝ се гади. Усети как хиляди нейни мечти се разбиват на парченца. Ядът ѝ изригна.

— Патрик! Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — кресна тя. Не можеше да се овладее.

Патрик се събуди паникьосан. Първо чу гласа, след това отвори очи и видя сестра си. Лицето ѝ беше разкривено от ярост.

— О, Господи! — той незабавно седна в леглото и зави Франческа с чаршафа, сякаш се опитваше да я предпази. — Какво, по дяволите, правиш тук? — гневът му се усили. — Излез, Маргарет! Хайде излизай!

Но тя остана на мястото си. Първоначалният ѝ яд беше преминал и неочаквано се почувства спокойна и овладяна.

— Не забравяй, че това е моят дом, Патрик. Ако някой трябва да излезе, то това ще си ти, а не аз.

Франческа се събуди и седна в леглото, объркана и изплашена.

— Не се притеснявай, всичко е наред — промърмори ѝ той.

— Не, по дяволите, изобщо не е наред! — рече ледено лейди Маргарет. — Предлагам ти да станеш, Патрик. Веднага! Дойдох тук, за да поговоря с теб за нещо важно и бих искала да се видим долу — Продължаваше да стои в другия край на стаята и да ги гледа гневно. — Чу ли ме, Патрик?

— За Бога, Маргарет! Разбира се, че те чух, дявол да го вземе! За коя се мислиш?

— Аз съм твоя сестра и работодателка на това момиче — устните ѝ се извиха злорадо. — Затова ставай, Пади. Няма да те моля втори път — обърна се към вратата. — Ще те чакам в дневната след пет минути.

С тези думи излезе от стаята, като остави вратата отворена, за да чуват стъпките ѝ по коридора и надолу по стълбите.

Патрик погледна Франческа. Лицето ѝ бе пребледняло от напрежение и за момент изпита омраза към сестра си заради това.

— Виж, по-добре да вървя — наведе се и я целуна по челото. — Няма да се бавя дълго, обещавам.

Тя кимна, като го наблюдаваше как слиза от леглото и навлича някакви дрехи.

— Точно това ми трябваше сега — една страхотна, проклета разправия с Маргарет! — той закопча ризата си и отиде до вратата, като мърмореше повече на себе си, отколкото на Франческа. — Господи, какво фиаско!

И като забрави дори да погледне към нея, излезе от стаята и забърза надолу по стълбите, все още наполовина буден и вбесен.

Лейди Маргарет стоеше до прозореца в дневната и гледаше към моравата зад къщата. Тревата изглеждаше подгизнала и тъмнозелена под мрачното сиво небе. Стопанката пушеше цигара, като вдишваше дълбоко, за да позволи на дима да изпълни дробовете ѝ, и отново го издишваше на струйка, която се виеше над главата ѝ.

Когато Патрик влезе, тя се обърна към него.

— Ела и седни, Пади — тонът ѝ бе леден. Едва сдържаше гнева си.

— Не съм дете, Маги.

— Така ли?

Той се приближи и седна до камината.

— Е, и какво си имала да ми кажеш, дето е толкова важно?

— Първо по-важната работа, Пади — тя загаси цигарата в малкия пепелник, който държеше в ръка. — Бих искала да знам какво, по дяволите, си мислиш, че правиш.

— Не мисля, че е твоя работа — отвърна остро и сърдито той.

— О, за Бога! Порасни най-сетне! — лейди Маргарет прекоси ядосано стаята. — Съвсем случайно ми се струва, че да чукаш персонала ми е моя работа! Това е моят дом и това момиче е моя служителка!

— Но не за дълго!

— Какво, по дяволите, би трябвало да означава това?

Той въздъхна, внезапно уморен. Не му се искаше да се разправя по този въпрос, беше твърде рано и прекалено лично.

— Виж, може ли да оставим това? Съжалявам, че си се разстроила, но наистина не желая да го обсъждам. Не сега — протегна ръка, взе една от нейните цигари и я запали, като хвърли кибритената клечка в камината. — За какво искаше да говориш с мен?

Лейди Маргарет погледна лицето на брат си. Беше затворено, непроницаемо. Запита се дали не го е предизвикала прекалено много. Тя взе пакета с цигарите, запали си още една и седна на ръба на канапето. Не можеше да си позволи да губи време.

— Тази сутрин ми се обади Чарлз Хюит. Каза ми, че ще има повторни избори за едно добро място и иска да кандидатстваш — лейди Маргарет тръсна пепелта от цигарата си и вдигна поглед към Патрик. — Искан днес следобед да бъдеш в Лондон, за да се срещнат с теб, макар очевидно да става дума за съвсем сигурна работа — тя дръпна продължително и прибави: — Казах му, че ще отидеш.

Патрик я изгледа невярващо няколко секунди. „Колко е нагла — помисли си за момент, — седи си в превзета поза на ръба на канапето, увита в коприна, пуши и говори за живота ми с такава увереност.“

— Казах му, че ще отлетиш тази сутрин от Абърдийн — завърши тя.

— Какво? — устните му се свиха ядно. — Не смяташ ли, че е редно първо да ме попиташ дали ще ми е удобно?

— А не е ли? — попита тя с откровен сарказъм. — Какво друго си планирал да правиш?

— Не е твоя работа!

— О, порасни най-сетне, Пади! Направих какво ли не, за да постигна това, а ти мислиш само как да чукаш някаква си непълнолетна курва! Спести ми го, моля те!

— Как смееш да говориш така за Франческа — беше започнал да крещи, твърде вбесен, за да се спре. — И какво, по дяволите, имаш предвид, като казваш „направих какво ли не, за да постигна това“? Казах ти, че не искам никакви услуги!

— Никакви услуги! — извика лейди Маргарет. — А как мислиш, че можеш да получиш мястото? С магия?

— Значи ти си уредила цялата работа? — попита невярващо той.

— Повече или по-малко. Това проблем ли е? Защото преди никога не е било!

— Господи! Е това е! Няма да стоя и да те слушам! — викна той и тръгна към вратата.

— Остани на мястото си! — кресна тя толкова силно, че Патрик замръзна и се обърна бавно. — Тази сутрин заминаваш за Лондон, Патрик! Казала съм, че ще си там и ще бъдеш, по дяволите!

Той я зяпаше с отворена уста.

— О, не! Можеш да го забравиш! — отсече студено Патрик. — Казах ти: няма да позволя да бъда насилван!

— Ще го направиш! — лейди Маргарет стана и отиде до камината. — Знаеш условията, Пади — рече ледено тя. Тонът ѝ беше остър и делови. — Винаги си ги знаел. Никога не съм държала в тайна амбициите си за теб и винаги съм ти показвала достатъчно ясно какво очаквам от теб — погледна го. — Ти искаш тази политическа кариера също толкова, колкото и аз, Пади. И ми го дължиш.

— Дълга ти го? — не можеше да повярва, че я е чул добре. — Какво ти дължа?

Той се върна в стаята, объркан и изгубил ориентация.

— Плащам за всичко, Пади, за всичко! За образованието ти, за университета, за апартамента ти в Лондон, докато беше в Чаринг Крос. Всичко! И винаги съм давала ясно да се разбере — през цялото време ти казвах, че искам да влезеш в политиката.

— Да, но когато съм готов. Мислех си...

— Какво си си мислел? Че го правя просто така? Заради черните ти очи? Че мога да чакам вечно?

— Не! Мислех си...

Тя изсумтя.

— Мислел си си, че съм се омъжила за мъж, с двадесет години по-възрастен от мен, за да те издържам и да чакам любящо отстрани, докато станеш готов да си играеш на политика? Или не, какъвто може да е случаят? Че ще гледам спокойно как отблъскваш всяка възможност заради някой свой каприз? Заради някое добро чукане? — лейди Маргарет почти се усмихна. — Хайде стига, Патрик!

Но сега гласът ѝ беше горчив и Патрик трепна от това. Той наведе глава.

— Не мога да бъда точно това, което искаш, Маргарет — рече тихо. — Трябва да бъда себе си.

— Можеш да бъдеш всичко, което пожелаеш, Патрик. Ти си Девлин и от теб зависи да докажеш, че семейството струва нещо!

— О, Господи! Добрата стара ирландска семейна гордост, а, Маги? — в тъгата му имаше оттенък на цинизъм. Всичко това изглеждаше толкова нелепо. — Наистина ли означава толкова много за теб?

— О, да — промърмори лейди Маргарет. — Означава страшно много за мен.

Неочаквано си спомни за всичките дългове на баща си и за единствения начин, който знаеше, за да ги изплаща. Спомни си презрението по лицата на мъжете, когато ѝ подаваха парите за удоволствието си. Тя потрепери и си пое рязко дъх.

— Разбира се, ти съзнаваш на чие име е договорът за наем на апартамента ти в Холанд Парк, нали, Пади? А на имението в Ирландия? Запазено за твоите деца с цената на големи разходи от страна на съпруга ми. Колко пари печели днес един консултант в националното здравеопазване?

— Маргарет — каза студено Патрик. — Ако не те познавах толкова добре, щях да си помисля, че това е някаква заплаха.

— Ще бъде заплаха само ако потрябва, Патрик!

Видя острата, студена решителност в очите ѝ.

— О, не! — ревна той. — Нямах право да постъпваш така с мен! Пет пари не давам нито за апартамента, нито за имението. И няма да позволя да бъда шантажиран, Маргарет! — отправи се към вратата. — Сега излизам отук, преди да съм направил нещо, за което после да

съжалявам! А — и си намери друга бавачка, защото Франческа ще дойде с мен.

Но лейди Маргарет се хвърли напред и го сграбчи за ръката.

— Никъде няма да вървиш, Пади! — вкопчи се в ризата му и пръстите ѝ го ощипаха силно по кожата. — Ще оставиш на мира оная малка курва! Заповядвам ти да направиш, както ти казвам! Ако ли не, ще я съсипя. По дяволите! Ще накарам и двама ви да страдате! — Патрик се опита да се придвижи към вратата. — Чу ли ме? Стой тук! Заповядвам ти да...

— Заповядваш ми?

Думите ѝ го вбесиха и той загуби самообладание. Заслепен, вдигна ръка и блъсна сестра си назад с всички сили. Трябваше да се освободи, да се махне от нея. Гледаше неподвижно как тя се удря в ръба на канапето и се свлича на пода.

— Какво, по дяволите... *Маргарет!*

Лорд Хенри влетя в стаята и се наведе над жена си. След това вдигна поглед към Патрик:

— Махай се от дома ми! *Веднага! Махай се!*

Патрик стана, изплашен от собствените си действия, след това се обърна и изтича в антрето, отвори тежката дъбова врата и я затръшна силно след себе си. Лейди Маргарет извика, но него вече го нямаше.

Все още кипящ от гняв, той закричи по полето до къщата и се упъти към планините. Не можеше да мисли за нищо — съзнанието му беше празно, ако не се смятаха болката, гневът и огромният срам, задето беше ударил сестра си.

Лейди Маргарет полежа на същото място още няколко минути, докато лорд Хенри ѝ донесе вода. Не беше ранена, а само шокирана, и за пръв път в живота си се страхуваше, че ще се провали, и то в единственото нещо, което наистина имаше значение за нея.

„Не съм направила всичко това, за да го оставя да си отиде“ — помисли си тя, издърпа се нагоре, стовари се върху канапето и зачака лорд Хенри да се върне. Имаше нужда от него, сама не можеше да го направи.

Франческа трябваше да си отиде, и то сега, преди да се е върнал Патрик. Ако я нямаше, той поне щеше да бъде по-лесен за обработка. Лейди Маргарет посегна към третата си цигара за тази сутрин, запали я бързо и затвори рязко запалката.

— Маргарет! Добре ли си, скъпа?

Лорд Хенри донесе водата и я постави до нея. Лейди Маргарет кимна унило.

— Повече е от шока, отколкото от нещо друго — промълви тя. — Никога досега не съм виждала Патрик да се държи така.

Той я хвана за ръката, за да я успокои.

— Защо, за Бога, беше всичко това?

Тя си пое рязко дъх и от гърлото ѝ се изтръгна тихо ридание.

— По-полека, миличка, не се разстройвай.

Лорд Хенри правеше всичко възможно да я успокои, но за негов ужас жена му заплака. Сълзите идваха леко и свободно — беше доста опитна в това отношение.

— Тя ще трябва да си отиде, Хенри — изхълца лейди Маргарет. — Не мога да позволя такива неща пред децата. Просто не зная как съм допуснала да се случи.

Лорд Хенри потупа успокоително жена си по ръката. Ужасяваше се от сцени и гледката на сълзите ѝ го изкарваше от равновесие.

— Кой какво е допуснал? Хайде, Маргарет, успокой се и се опитай да ми обясниш какво точно се е случило.

— Патрик спи с бавачката! — каза тя. Шоковата тактика винаги имаше ефект върху Хенри.

— Мили Боже!

— Под нашия покрив! — продължи лейди Маргарет. — И пред момичетата!

Той поклати глава и промърмори:

— Не мога да повярвам!

— О, трябва да го повярваш, Хенри! — сълзите ѝ веднага се превърнаха в гняв, знаеше как точно да го обработи. — Самата аз ги видях тази сутрин. Беше отвратително! — и потрепери.

— Дявол да го вземе, права си! Тя трябва да си отиде! — лорд Хенри се изправи. — Веднага се качвам да ѝ кажа, че трябва да напусне до края на седмицата. И никакви извинения! Уволнена е!

Но лейди Маргарет го спря с ръка. Имаше други планове. Тя вдигна поглед към него и поклати глава.

— Трябва да си отиде сега, Хенри. Съжалявам, но наистина не мога да търпя такова нещо.

— Маргарет, знам, че си разстроена, но не мога да изгоня горкото момиче в седем и половина сутринта, каквото и да е направила — той я хвана за ръката. — Хайде, нека бъдем разумни...

— Разумни! — лейди Маргарет издърпа ръката си и си наложи нов пристъп на сълзи. — Наистина, Хенри, само да ги беше видял! Ами че помисли си за момичетата!

Лорд Хенри усети как силите му отслабват с идването на сълзите й.

— Маргарет, наистина не мисля...

— Не, Хенри! Наистина трябва да си отиде веднага, трябва! Лорд Хенри видя, че истерията отново я обзема и просто нямаше сили за това.

— Добре, Маргарет — каза уморено той. — Щом казваш.

— Да! Наистина го казвам! — след това поомекна: — Може да си хване влака от Абърдийн, Хенри. Нямах нищо против да я закараш дотам, нали? — тя се изправи, обърна се с лице към него, като мачкаше с пръсти ръба на халата му, и промърмори: — Моля те.

— Не, любов моя, разбира се, че нямам — той уви ръце около врата й и я целуна по бузата. Всичко даваше, за да има мир. — Ще отида да поговоря с нея.

Лейди Маргарет го погледна любящо.

— Защо не отидеш да се облечеш, а аз ще поговоря с нея?

Той вдигна едната си вежда.

— Нямах нищо против?

Мисълта за уволнение му действаше на нервите — предпочиташе жена му да го направи.

Лейди Маргарет поклати глава.

— Зная, че мразиш сцените — рече тя. — Пък и сега се чувствам значително по-добре — след това целуна показалеца си и го допря до устните му. — Толкова си мил с мен, Хенри. Благодаря ти.

Той сви рамене, тръгна към вратата и добави:

— Кажи й, че ще съм готов след десет минути.

Лейди Маргарет кимна с усмивка, взе цигарите си и излезе след съпруга си.

Франческа беше облечена и седеше до прозореца в стаята си, когато чу почукването на вратата. Обади се и не беше изненадана, когато видя лейди Маргарет да влиза — очакваше да има някакво възмездие.

Веднага се изправи разтреперана и се обърна към работодателя си.

— Франческа, страхувам се, че ще трябва да напуснеш работата си при нас — каза брутално кратко лейди Маргарет. — Колкото по-скоро стане това, толкова по-добре. Лорд Хенри ще бъде готов да те закара до Абърдийн след десет минути. Бих искала дотогава да си събрала нещата си и да си излязла.

Лейди Маргарет стоеше със свити устни и гледаше Франческа. „Малка курва“ — помисли си тя и мисълта пролича по лицето ѝ.

Франческа видя погледа ѝ и усети как шокът от думите я удря в стомаха. Тя затаи дъх.

— Да напусна? — гласът ѝ бе само шепот.

— Да, веднага. Съжалявам, но не заслужаваш повече.

— Но... Па...

Лейди Маргарет я прекъсна.

— Можеш да забравиш за това още сега! — рече троснато тя. — Брат ми вече замина. Ужасно е притеснен и ме помоли аз да се оправя с положението.

Франческа бе сложила ръка на устата си.

— Не... Аз... — не го вярваше, не можеше да бъде истина.

— Виж, съжалявам, но се опасявам, че мога да кажа много малко. За нещастие такива неща не се случват за пръв път. Брат ми е твърде безотговорен към този род връзки.

Франческа усети как гърлото ѝ се стяга. Трябваше да направи усилие, за да диша. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че ги стисна в юмруци до тялото си. Лейди Маргарет лъжеше, не можеше да бъде другояче. Той я обичаше, беше ѝ го казал.

— Съжалявам, Франческа, но трябва да те помоля веднага да събереш нещата си. Ако нямаш нищо против, ще остана тук, докато го правиш.

Времето вървеше. Лейди Маргарет нямаше представа колко дълго ще отсъства Патрик.

— Но моля ви... Аз... — не можеше да е вярно, не можеше. Франческа се вкопчи безпомощно в надеждата си.

Лейди Маргарет загуби търпение:

— Какво ти, мило момиче? Едва ли си си мислила, че брат ми ще те приеме насериозно, нали? Хайде, нека бъдем разумни. Патрик трябва да мисли за кариерата си. Сега влиза в политиката и знае също толкова добре, колкото и аз, че до него трябва да застане нужният тип жена. Със сигурност не си очаквала... — очите на лейди Маргарет бяха корави като парчета лед. — Скъпа моя, та ние не знаем абсолютно нищо за теб! Нищо. Ти нямаш произход, нямаш пари, нямаш бъдеще. Един Господ знае откъде си дошла... — погледна я остро. — Или какво насилие и грозота си оставила след себе си!

Ръката на Франческа автоматично отиде към рамото ѝ. Почувства се гола, изложена. Беше му казала всичко, всичко!

— Да, видях синините — рече лейди Маргарет. — Всички сме ги видели — след това се обърна към чекмеджето и го отвори. — Франческа, моля те, започвай да събираш нещата си. Лорд Хенри не обича да го карат да чака, а и повече няма какво да кажем по този въпрос. Патрик постъпи глупаво и те подведе. Съжалявам, но това са жестоките факти. Не му е за пръв път и със сигурност няма да му е за последен!

Тя се изправи със скръстени ръце и зачака Франческа да се заеме с багажа.

Потресена от ужасното унижение, Франческа се движеше бавно и тихо из стаята, като събираше оскъдните си неща и ги слагаше в малката кафява кожена чанта. Отне ѝ само няколко минути и когато свърши, беше почти заслепена от болка. Не виждаше нищо, а съзнанието и тялото ѝ бяха напълно вцепенени.

— Добре — лейди Маргарет изчака щракването на закопчалката на чантата, преди да отвори вратата. — Ако си готова, можем да тръгваме.

Задържа вратата отворена и извърна поглед, когато Франческа мина покрай нея. Виждаше по лицето ѝ как едва сдържа болката си и не искаше да се сблъсква отблизо с това. Последва я надолу по стълбите към лорд Хенри, който ги чакаше в антрето, като през цялото време сърцето ѝ блъскаше бясно в гърдите да не би Патрик да влезе случайно.

Застана на най-долното стъпало, като наблюдаваше как съпругът ѝ взема жалката чанта на Франческа и ѝ отваря вратата.

Когато лорд Хенри излезе от къщата, Франческа се обърна:

— Мога ли да се сбогувам с децата?

Гласът ѝ беше равен, но лейди Маргарет зърна сълзите ѝ. Те я разгневиха.

— Не — рече студено тя. — Съжалявам.

Франческа се обърна, взе палтото си и излезе навън с високо вдигната глава.

Само яростната гордост я спираше да не изгуби самообладание и да ги замоли да ѝ позволят да остане. Тя седна в колата и стисна здраво чантата в скута си. Болката и срамът ѝ бяха толкова големи, че замалко щеше да припадне. Погледна Шотландия, докато се движеха към Кромдейлските хълмове, и разпръсна свещените си щастливи спомени по мокрия, плачещ пейзаж. Беше твърде потресена, за да говори. Всичко беше свършило, животът ѝ — също — поне така се чувстваше в момента.

Лейди Маргарет седна на стълбите и уморено потри лицето си с длани. Чу бръмченето на двигателя да се отдалечава по алеята към главния път. Той постепенно заглъхна и не се чуваше нищо друго, освен ударите на сърцето ѝ, които бяха започнали да се забавят. Вдигна поглед.

Половината работа беше свършена. Беше премахнала заплахата. Сега трябваше да убеди Патрик, да го накара да иска същото като нея. Почти беше успяла.

Откакто се помнеше, беше искала Патрик да бъде някой, искаше властта, която съпровождаше величието. Това щеше да компенсират миналото ѝ, също и срама заради баща ѝ и заради нещата, които ѝ се бе налагало да прави за пари. Това бе нейното отмъщение — да стои над укорите, да бъде достатъчно силна, за да не дава пет пари. И щеше да го постигне, беше се добрала дотук и нямаше намерение да спира сега.

Патрик вървеше обратно към къщата. Отсъстваше вече няколко часа. Ходенето му се бе отразило добре, но все още не разбираше действията си. Беше объркан, засрамен от себе си, но също и гневен, потресен. Беше загубил самообладание — нещо, което досега не му се бе случвало — и унижението от това бе унищожително.

Той влезе в къщата, прекоси тихо антрето и тръгна нагоре по стълбите. Имаше нужда да види Франческа, нуждаеше се от подкрепата ѝ.

— Патрик!

Той се обърна. Сестра му беше излязла от дневната. На едната ѝ буза имаше червена следа и едното ѝ око беше подуто. Патрик трепна, когато я видя.

— Маргарет, извинявай — рече унило той. — Не биваше да те удрям.

Беше твърде засрамен, за да я погледне, затова се обърна да продължи нагоре по стълбите.

— Патрик, нея я няма, ако натам си се отправил.

Патрик спря.

— Няма ли я? — обърна се бавно. — Какво искаш да кажеш?

— Франческа замина преди няколко часа с Хенри. Върна се в Моткъм Парк. Не знаей накъде ще отиде след това.

Тя вдигна ръка и докосна с мъка раната си, за да му напомни, да го накара да страда заради това.

Патрик я изгледа дълго и остро, след това се отпусна долу и хвана главата си с две ръце.

— О, Маргарет — промърмори той, — какво си направила?

— Както винаги, направих това, което е най-добро за теб, Патрик — тя отиде, коленичи пред него и прошепна: — Обичам те, Пади, и ти го знаеш.

— Не, не и след това, не е вярно — той преглътна болката си. — Ще позвъня на Джон и ще го помоля да я задържи там, докато отида.

— Не, няма да звъниш на Джон — рече тя и сложи ръка върху неговата. — Ще заминеш за Лондон да се срещнеш с Чарлз Хюит.

— Маги... Моля те, не прави това с мен.

Той затвори очи, но отново видя лицето на Маргарет и ужасната следа от яростта му срещу нея. Почувства се слаб и объркан.

Лейди Маргарет стана и го притисна до себе си.

— О, Пади, колко си глупав! — прошепна тя. — Не разбираш ли? Това момиче е просто дете, объркано, безпомощно дете. Ти искаше да я предпазваш, да се грижиш за нея. Винаги си бил такъв.

— Не! Аз...

— Ти си... — лейди Маргарет помълча малко. — Толкова любящ и добър — целуна го по темето. — Тя знаеше това, аз — също. На колко години е, Пади? Не повече от шестнадесет? Седемнадесет? И откъде идва? Можеш ли да поемеш товара на насилието, което е оставила след себе си? Можеш ли?

Той се отдръпна и я погледна. Спомни си шока от предишната нощ, всичко, което му бе казала Франческа.

— Тя е дете — повтори лейди Маргарет. — Моля те, не съсипвай живота си заради една романтична фантазия. От колко време я познаваш? Две, три седмици? Това е само увлечение, Патрик, не виждаш ли?

Той поклати глава.

— Не, повече от това е, Маги.

— Така ли? Забравяш, че те познавам, понякога по-добре от теб самия. Не си влюбен, Патрик, повярвай ми. Бил си уязвим — това е всичко, имал си нужда от любов, винаги си бил такъв. Било е неочаквана проява на слабост. Татко също беше слаб и остави увлечението си към алкохола да съсипе живота и на двама ни. Знаеш това, нали?

През цялото време гласът ѝ звучеше успокоително, а ръцете ѝ нежно го галеха по косата.

— Пади, не съм ли се грижила винаги за теб? — в гласа ѝ се чувстваше леката ирландска напевност, която му напомняше за детството. — Не съм ли?

Той кимна.

— Тогава иди днес в Лондон. Направи го заради мен, Пади, моля те. Моля те.

Патрик се почувства без всякакви сили. Беше като глина в ръцете ѝ. Винаги бе стояла до него, за да го оформя и моделира за негово добро. Можеше ли да издържи сам? Имаше ли смелостта? Просто не знаеше.

— Ами ако не го направя? — попита я тихо.

— Ще го направиш, Пади, ще го направиш — тя докосна отново лицето си, за да му напомни още веднъж колко много е пострадала днес заради него. — Ще го направиш и заради мен, и заради себе си.

Той я погледна.

— Маргарет, не знам, аз...

Опита се да мисли. Какво щеше да стане, ако отидеше? Можеше ли да има едновременно и тази възможност, и Франческа. Можеше да ѝ позвъни от Лондон, да ѝ каже да го чака, да ѝ обясни всичко.

— Маги... Аз...

Лейди Маргарет го спря, като сложи пръст на устните му.

— Моля те, Пади. Отиди заради мен днес. За последен път е, повярвай ми.

Гласът ѝ беше толкова нежен, че топлината и сигурността, които се излъчваха от него, сякаш го погалиха. Беше объркан, като че ли вървеше по тънко въже над пропаст. Не знаеше какво е любовта, винаги се бе чувствал уравновесен, здраво стъпил на земята. Ами ако паднеше? Лейди Маргарет го погали нежно по бузата, както бе правила през детските му години. Той вдигна поглед към лицето ѝ и промълви:

— О, Маги! — какво друго можеше да направи? Отчаяно желаше този шанс, просто не искаше да му се налага да прави избор.

Малко по-късно отвърна на сестра си:

— Добре. Ще отида.

След това преглътна болезненото чувство на загуба, като все още не бе сигурен какво прави и отчаяно се надяваше Франческа да го разбере. Никога не бе имал сили да се съпротивлява на Маргарет, особено пък сега, когато предлаганото от нея бе толкова примамливо.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Влакът за Йорк закъсняваше. Джон седеше в колата си на платен паркинг и внимателно гледаше часовника. След пет минути щеше да отиде и да провери какво става.

Той затропа с пръсти по таблото, като постоянно си мислеше за обаждането на лейди Маргарет и се опитваше да проумее какво, за Бога, се е объркало. Бе говорила кратко, почти на границата с грубостта, но той бе свикнал с това. Беше абсолютно сигурен, че има и нещо повече — тя му звучеше паникьосана и потайна, сякаш имаше нещо за криене. Не че някога ѝ бе имал доверие. Джон много добре знаеше какви ги върши, но бе прекалено голям джентълмен, за да го спомене на когото и да било.

„Какво, за Бога, ме накара да се заема с всичко това? — помисли си той. — Трябваше да се придържам към първоначалния си план и изобщо да не се замесвам. Разлютени телефонни разговори и гневни уволнения, а вероятно и болка, както и неудобството да помоля момичето да напусне Моткъм. О, Господи! — въздъхна той. — Каква каша!“

Но точно когато си помисли това, погледна часовника си и се сепна. Беше седял така повече от двадесет минути. Излезе бързо от колата и се втурна към гарата и перона, където трябваше да пристигне нейният влак. Никак не му се искаше момичето да слезе от вагона и да няма кой да го посрещне.

Франческа чакаше влакът да спре. Стоеше до вратата на вагона и стискаше малката кожена чанта с две ръце. Това им пречеше да треперят. Нямаше представа какво може да очаква, но се приготви за най-лошото.

Беше бледа и изтощена, тъй като бе плакала през целия път от Абърдийн до Единбург. Във влака се заключи в малката тоалетна, седна, хвана главата си с две ръце и зариде, като срамът и горчивата тъга разтърсваха тялото ѝ. Когато най-сетне вдигна поглед, лицето ѝ бе

зачервено и подуто, чувстваше се облекчена, но болката си оставаше. Не беше изплакала нищо.

Сега стоеше и страхът я свиваше под лъжичката, страхът, че е била наказана за деянията си, за душата на Джовани. Ако Джон я нахокаше и изгонеше, щеше да се наложи да се справи и с това, но внезапно самотата ѝ се стори непоносима след щастието на последните няколко седмици.

Накрая влакът спря и Франческа слезе на перона, завъртя се да затвори вратата с една ръка, а с другата стискаше чантата. Толкова нервна се чувстваше, че ѝ се гадеше. Обърна се, вдигна поглед и видя Джон.

— Здравей, Франческа — рече тихо той. След това се наведе напред, взе чантата и я остави на земята до себе си. Видя лицето ѝ и я прегърна леко. — О, скъпа моя, какво се е случило? — прошепна, докато я притискаше до себе си. — Хайде, дете, няма причини да плачеш.

Той стоеше и я прегръщаше сред блъсканицата от хора, бързаци за влака, и чувстваше бащинска болка.

В колата Франческа седеше, мълчалива и вгълбена, и гледаше през прозореца, без да вижда пробягващите пейзажи навън.

— Съжалявам — каза тя. — Не разбрах.

И Джон нямаше сърце да я разпитва повече. Почувства, че всичкото страдание, което е носила със себе си от пристигането си в Англия насам, е изплувало съвсем до повърхността и ако я огъне по какъвто и да било начин, ще я пречупи.

Возеха се в мълчание и той се опитваше да потисне въпросите, които се надигаха в ума му. По някое време трябваше да я попита, но сега не беше моментът за това. Сега трябваше просто да я утеши, тя се нуждаеше от него прекалено много, за да я разочарова.

Много по-късно, когато вече се бяха върнали в къщата, Джон знаеше, че не може повече да отлага въпросите си. Трябваше да се вземат решения и обажданията на лейди Маргарет и лорд Хенри го тревожеха. Имаше твърде силен натиск тя да си отиде, за да продължава да го пренебрегва. Трябваше да действа — мразеше се, задето прави това, но нямаше друг избор.

Отиде до стаята на Франческа и я повика, след това слезе в кухнята да я почака. Тя се появи няколко минути по-късно и Джон я покани да седне с него на масата.

Загледа се в лицето ѝ няколко секунди, след това сведе очи.

— Имах още един разговор с Шотландия, Франческа, с лорд Хенри — той се спря. — Още веднъж ми каза, че трябва да напуснеш Моткъм и... — направи втора пауза. — Ами чувствам, че трябва да те попитам защо. Съжалявам, но трябва да знам какво се е случило — вдигна поглед към нея. — Моля те, опитай се да ми обясниш.

Франческа седеше неподвижно и гледаше ръцете си. Все още виждаше бледите следи от синините по китката си и проследи краищата им с пръст. Нейното минало. Мълчеше, без да знае откъде да започне, измъчена от обърканото положение. Накрая преглътна мъчително и наложи на ръцете си да спрат треперенето.

— Нали разбираш, никога не съм знаела какво е да бъдеш... щастлив — спря се и го погледна с открита болка в очите. — Никой досега не ме беше обичал — рече простиичко тя. — Затова бях толкова глупава. Това ме завладя, нямах представа, че...

Отново млъкна. Нямаше представа, че любовта може да бъде също толкова болезнена, колкото омразата и насилието, и то още по-лошо, защото болката идваше отвътре. Чувството да бъде обичана бе толкова невероятно, че изобщо не бе предполагала, че то може да я мами и наранява с лъжи и срам.

— Винаги съм била сама — рече тя и сложи ръка на сърцето си. — Сама тук.

След това, объркано и притеснено, започна да му разказва истината. Всичко, цялата истина. Не ѝ бе останало нищо за губене, нищо не можеше да я нарани повече.

Дълго след това Джон седя сам в тъмнината и мисли за това, което му беше разказала. Размерите на нейния товар бяха твърде огромни за него, за да ги схване, а насилието и нещастieto в живота ѝ — твърде ужасни. Помисли си как онова копеле Девлин я е подвело и използвало и му се пригади от цялата тази измама. Ако някога пипнеше малкото копеленце, щеше да го цапардоса така, че да му излязат искри от очите.

Той изруга тихо и стана от масата, за да отиде да си легне. Чувстваше се уморен и потресен — беше му дошло твърде много. Нямаше идея какво да прави. Трябваше да отложи всякакви решения до сутринта. Отиде до мивката, изплакна чашката от кафето си и когато се обърна, за да я забърше, чу как вратата се отваря тихо. Извърна се и се опита да различи фигурата в тъмнината.

— Франческа.

Почувства облекчение — шумът го беше изплашил. Той тръгна към нея, но се спря на половината път. Тя стоеше на вратата с дрехите, с които бе пристигнала, и носеше старата, протритата чанта с оскъдните си вещи. Беше облечена и готова за заминаване.

— Франческа, къде отиваш? — попита тихо той. Пристъпи още една крачка напред и видя лицето ѝ. Беше с пепеляв цвят, а очите ѝ — потъмнели и подути.

— Моля те — каза ѝ тъжно. — Не си отивай, без да ми отговориш.

След това посегна, взе чантата ѝ и я сложи на масата. Тя отново се разплака мълчаливо. Изключително силна през досегашния си живот, сега изглеждаше така, сякаш любовта я е прекършила и тя никога, никога няма да оздравее отново.

— О, Франческа.

За втори път този ден я прегърна и притисна до себе си. В този момент вече знаеше какво трябва да направи. „Толкова е тъжна и отчаяна — помисли си той, докато я успокояваше, — че трябва да си има някой, който да се грижи за нея.“

Точно тогава взе окончателно решение и осъзна, че няма връщане назад. „Трябва да бъда аз — помисли си, докато галеше косата ѝ и слушаше жалните ѝ, изпълнени с болка ридания. — Трябва да ѝ помогна, тя си няма никого, освен мен. Горкото дете и без това вече е страдало много, без мен може никога да не се възстанови.“ Погледна я. Чувството да бъде толкова важен, толкова нужен за нея се разли като топлина по вените му и притъпи страха от това огромно, неочаквано решение. Даде му надежда. Решението му бе ясно и окончателно и дълбоко в сърцето си бе убеден, че е правилно.

Когато Дора се върна от трите дни, прекарани със сестра ѝ в Харогейт, Джон я посрещна на гарата на селцето до Моткъм. Още щом го съгледа на перона, разбра, че нещо не е наред. Това бе абсолютно необичаен жест от негова страна.

— Не трябваше да си правиш труда, Джон — каза тя, когато го видя. — Можех да си хвана такси.

Държеше се деликатно с него, видът му я изнервяше.

— Не е никакъв труд, Дора.

Взе чантата ѝ, отнесе я до колата и я сложи в багажника, преди да ѝ отвори вратата.

Дора се качи, сложи си колана и когато Джон се настани, заговори направо:

— Добре, знам, че нещо не е наред. Можеш да ми го кажеш сега, Джон, и да се свършва.

Скръсти ръце на скута си, докато чакаше отговора. Джон се усмихна.

— Умна жена си ти, Дора.

— Не сменяй темата.

— Добре тогава — той се обърна с лице към нея. — Реших да напусна Моткъм Парк и да се оправям сам.

— О, разбирам.

Дора гледаше право напред. Заедно бяха прекарвали в Моткъм прекалено много години, за да може да приеме с лекота тази новина. Пое си дълбоко дъх.

— Това има ли нещо общо с момичето, Джон, с Франческа.

— Да, всъщност да.

Тя продължи да избягва погледа му.

— И аз така си помислих.

Джон сложи ръка върху нейната.

— Моля те, Дора, не ми беше лесно да взема това решение.

Дора сведе поглед към ръцете в скута си.

— Не, сигурна съм, че не е било — след това започна да рови из джобовете си за носна кърпичка. — Съжалявам, Джон — издуха носа си, като се мъчеше да се овладее. — Толкова е неочаквано... Аз...

Млъкна и Джон поседя неловко няколко секунди, без да знае какво да каже.

— Е! — след минута и нещо Дора отново издуха носа си. Беше се овладяла и подсмръкна, като избърса очите си. — Беше истински шок за мен! — и се усмихна, за да прикрие притеснението си.

— Да, знам. Съжалявам.

Тогава Дора за пръв път се обърна към него:

— Знаеш ли какво правиш, Джон?

— Да. Повярвай ми, доста мислих върху това.

Той поклати глава. През последните двадесет и четири часа не бе правил нищо друго, освен да мисли — направо се чувстваше изтощен от мислене.

— Е, тогава предполагам, че трябва да ми кажеш защо, ако си решил твърдо де.

— Да.

Джон се обърна към нея и тя си помисли: „Променил се е, само за няколко дни се е променил, изглежда уморен и... — потърси в ума си точната дума. — Изглежда истински и... щастлив. Да, точно така, изглежда щастлив!“ За пръв път, откакто го познаваше, Джон беше доволен и за частица от секундата тя му завидя.

— Франческа беше помолена да напусне Моткъм — рече той. — И аз реших да отида с нея. Имала нещо с брата на лейди Маргарет в Шотландия, незначителна авантюра, ако се съди по разказите на всички, но искат тя да си отиде. Не мога да я оставя да замине сама. Реших да се пенсионирам по-рано и да опитам да се устроя сам.

— О, Джон! Това ми звучи адски прибързано! Сигурен ли си, че постъпваш правилно? — Дора звучеше слисана и наранена. — Може би трябва да помислиш хубавичко, поне седмица?

— Взех решение, Дора. А и вече уведомих лорд Хенри. Той ще дойде през уикенда, за да поговорим и да уредим подробностите.

— И няма нищо против да напуснеш? — попита невярващо Дора.

— Разбира се, че няма, Дора. Аз съм просто един служител.

— Но, Джон... — Дора сложи ръка върху неговата. — Целият ти живот е минал в Моткъм. Защо сега, защо с това момиче?

Джон се поколеба, преди да отговори. Не беше сигурен, че Дора ще разбере, а и винаги му бе било трудно да обяснява чувствата си. Покашля се.

— Тя има нужда от мен, Дора. След всичките години, в които работих за семейството, събирайки разхвърляните парчета от техния живот, нямах възможност да намеря моя собствен път. О, не се заблуждавам, всичко може да се обърка и в крайна сметка да бъде много по-зле, отколкото съм сега, но поне ще знам, че съм опитал. Ще съм направил това, което съм мислил, че е правилно. Франческа просто няма да оцелее сама — тя е само едно дете и отчаяно се нуждае от някой, който да се грижи за нея. За пръв път в живота си съм наистина важен за някого, имам усещането за цел, за отговорност — сви рамене. — Това вероятно звучи глупаво, но означава адски много за мен — погледна я и Дора видя надежда в очите му. — Тя има нужда от мен, Дора — повтори той. — Не мога да я разочаровам. Разбираш, нали?

И Дора си помисли за собствения си живот, за това колко самотна се чувства понякога и колко ѝ липсва нечия обич.

— О, да, скъпи мой Джон, разбирам — след това се наведе и го целуна по бузата. Правеше го за пръв път от десетте години на приятелството им. — И се радвам за теб. Желая ти всичкият късмет на света.

Нямаше какво повече да прибави.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Много години по-късно, когато се сетеше за последните дни от престоя си в Моткъм Парк, Франческа не можеше да си спомни никакви подробности. Спомняше си само апатията, ужасната, смазваща мъка, която бе изтръгнала последните частици сила и живот от тялото ѝ. Беше обичала с цялото си сърце, беше се доверила на Патрик и бе повярвала в щастието, което той бе съживил. Патрик я бе разочаровал, тъй като през цялото време бе смятал, че не е достатъчно добра за него и бе оставил сестра си да ѝ каже истината.

Нямаше представа, че бе звънил, че бе опитвал да се свърже с нея — поне за да намали болката ѝ. И че Джон му бе отговорил студено, сърдито и предизвикателно:

— Тя не желае да разговаря с вас. Оставете я на мира! Не ѝ ли причинихте вече достатъчно злини?

И Патрик беше затворил, уплашен от собствените си чувства, и виновно бе оставил сестра си да доминира в живота му.

Затова Франческа не се отделяше от Джон в онези дни, когато нощите изглеждаха безкрайни като безбрежна тъмнина и греховете на миналото я тормозеха. Все ходеше с него, тъй като се нуждаеше от физическото му присъствие, от постоянното му успокоение. Той беше котвата ѝ към разсъдъка.

И Джон го знаеше. Знаеше какъв товар е носила толкова дълго, както и че е рухнала под тежестта му. Беше се пречупила заради любовта и той бе изпълнен с кипящ, яростен гняв заради нея. С радост щеше да убие Патрик Девлин, ако смяташе, че това би дало малко спокойствие на детето му.

Неговото дете. Беше започнал да гледа на нея по такъв начин — като на човек, толкова близък и скъп, сякаш беше негова плът и кръв. И докато бързо и уверено създаваше нов живот за тях двамата, той осъзнаваше, че го прави с яростната решителност на животно, което трябва да се предпазва само. Да се предпазва и оцелява.

И така, дните се нижеха бързо, докато Джон пътуваше с колата до Нюкасъл, където беше решил да се установят, и търсеше малка

къщичка, в която да се преместят. След като я откри, уреди финансовите подробности и накрая приключи живота си в Моткъм Парк с кратка среща в кабинета на лорд Хенри.

— Значи си решил твърдо, нали, Джон? — Лорд Хенри не правеше никакви усилия да прикрие неодобрението си. — Мислиш, че това е правилното решение, така ли?

Джон сви рамене.

— Това е най-доброто, доколкото виждам — отвърна той.

— Е, кой съм аз тогава, че да споря?

Лорд Хенри стоеше до камината и гледаше към събеседника си. Ако трябваше да каже честно, беше направо бесен от цялата тази работа.

— И не мога да направя нищо, за да променя решението ти?

Знаеше какъв ще бъде отговорът, проклетият му глупак.

— Не, господине. Съжалявам.

— Добре. Тогава няма смисъл да губим повече време. Трябва да уредим само въпроса с пенсията ти.

— Да.

И това беше. Двадесетте години служба при лорд Хенри Смит-Колийн привършиха за пет минути. Джон знаеше, че би трябвало да го очаква, но му се стори по-лошо, отколкото си го бе представял.

Лорд Хенри отиде до бюрото и извади чековата си книжка. Написа един чек, подписа го с обичайната завъртулка и заобиколи, за да го подаде на Джон, който го сгъна и го прибра в джоба си.

— Виж, Джон, ъ-ъ...

Лорд Хенри бръкна в джобовете си, доста притеснен, и се облегна на ръба на бюрото.

— Ще ми липсваш — рече той и се покашля. — Аз... ъ-ъ... съжалявам за цялата тази работа. Ако някога имаш нужда от съвет, от каквато и да било помощ, моля те да ме уведомиш.

Джон кимна.

Лорд Хенри му протегна ръка.

— Знаеш, че не одобрявам това, което правиш, Джон. Няма да се преструвам, че го смятам за добра идея, но все пак ти пожелавам късмет и всичко хубаво.

Джон се усмихна за пръв път, откакто бе влязъл в кабинета.

— Благодаря ви — каза той, пусна ръката на лорд Хенри, прекоси за последен път големия, облицован с дъбова ламперия кабинет, отвори вратата и тихо напусна стаята.

Навън се спря и си пое дълбоко дъх, по-развълнуван, отколкото бе предполагал. Извади чека от джоба си, за да го сложи на сигурно място в портфейла, и го изпусна несръчно на пода. Пръстите му трепереха. Само че когато се наведе, за да го вдигне, видя, че е за сума, два пъти по-голяма от спестяванията му за пенсия. Той преглътна, докато стоеше и гледаше чека. След това го прибра и продължи към кухнята. Тази част от живота му беше приключена и му бяха заплатили добре за нея.

На следващата сутрин двамата с Франческа напуснаха завинаги Моткъм. Отпътуваха със стария „Роувър '63“, тъй като нещата на Джон бяха изпратени предварително, и се отправиха по заобиколената от дъбове алея към главния път.

Джон погледна назад, преди да се влее в движението, и видя пълното великолепиe на Моткъм Парк в ярката септемврийска утрин. Усмихна се. „Не съжалявам — помисли си. — Странно, след като прекарах тук толкова дълго време.“ След това даде десен мигач, излезе от портите и натисна газта, като остави къщата и парка зад себе си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джезмънд, Нюкасъл ъпон Тайн

Точно до центъра на Нюкасъл Джон беше намерил малка къщичка от средата на викторианската епоха. Беше притисната между две по-големи къщи и представляваше разнебитена постройка от сиви камъни с бял дървен готически свод над входната врата и пълзяща роза, величествена в късния си летен цъфтеж. Беше занемарена и порутена, но още когато я видя, се влюби в нея.

Беше дом, а за Джон това бе първият. Въпреки всичките му недостатъци и упоритата работа, която знаеше, че ще е необходима, гледаше на него с въодушевление и гордост. Беше негов, за да го сподели с Франческа, неговото собствено парче от Англия.

Нанесоха се в къщата две седмици след напускането на Моткъм Парк. Правните подробности приключиха бързо — адвокатът на лорд Хенри беше помогнал нещата да се ускорят — и Джон взе ключовете от агенцията в третия понеделник на септември. Държеше ги в ръката си и си мислеше: „Едва на петдесет и пет имам моя първи дом. По-добре късно, отколкото никога.“ Застанал навън пред агенцията за недвижими имоти, той се засмя. Кой можеше да си го представи, че един ден ще прави точно това?

Франческа не видя къщата, докато не се нанесоха в нея. Джон искаше да я запази в тайна, отчаян, да не би да разочарова повереницата си, ако нещо не потръгне. И въпреки че името ѝ беше на договора, тя просто се подписа, където ѝ показаха и не помисли повече за това.

Чувстваше се толкова уморена, откакто напуснаха Моткъм, отслабваше и енергията ѝ се стопяваше, а Джон постоянно се тревожеше за нея. Ставането от леглото всеки ден ѝ представляваше усилие, а в часовете, когато беше будна, копнееше за тъмното облекчение на съня. Джон я виждаше как съществува някак наполовина — жива, но без да осъзнава това. Той възлагаше всичките

си надежди на къщата. Отец Анджелио му беше писал, че Франческа притежава страшна воля за оцеляване, а и Джон чувстваше, че дълбоко в нея има и огромна сила да се съпротивлява. Даваше ѝ шанс да живее за нещо, да види изход. Предлагаше ѝ бъдеще. Само се молеше тя да го приеме.

На сутринта, когато щяха да се местят, все още не ѝ беше казал. Бе изпълнен с детинско вълнение и искаше да я изненада. Когато се върна от агенцията, Джон я хвана за ръката и я поведе към колата.

— Имам да ти покажа нещо — каза той, докато ѝ отваряше вратата. — Нещо важно.

Запали двигателя, включи на скорост и Франческа го погледна крадешком. Лицето му грееше от въодушевление. Това я заинтригува. Нещо в маниера му бе пробило външната ѝ черупка и тя откри, че се усмихва на неволното му тананикане. Радостта му бе заразителна.

Прекара я по заобиколен път, през залесените улици на Джемънд, покрай красивите викториански къщи и игрището за крикет, и най-накрая по Марстън Авеню — дълго, широко шосе, което водеше към Дийн и зелената площ на парка.

Беше топъл ден — същинско циганско лято, а вечно присъстващият североизточен ветреца подухваше през зелените листати клони на дърветата и хвърляше слънчеви зайчета по шосето. Светлината беше ясна и ярка и когато Джон спря пред къщата, слънцето бе осветило аленочервените рози върху сивите тухли и те искряха като огън.

— Тук — рече той, като паркира до бордюра и изгаси двигателя. След това се облегна назад и погледна техния дом. — Ето това исках да ти покажа.

— Тази къща?

— Да, тази къща.

Франческа слезе от колата. Застана на обляния в слънчева светлина тротоар и погледна старата сива каменна къщичка със запусната градинка и яркотюркоазен входна врата. Усмихна се. След това отиде до дървената порта, отчупи малко клонче орлови нокти, прораснало през оградата, и вдиша сладкия, омайващ аромат.

— Красива е — промълви тя.

Джон се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ. Последва погледа ѝ.

— Твоя е, Франческа — рече тихо. — Твоят дом.

Тя се извъртя с лице към него.

— Моя?

За пръв път от седмици насам очите ѝ се оживиха и зеленият им цвят стана още по-наситен.

— Да, твой и мой, нашият дом — сведе поглед за момент. — Харесва ли ти?

Франческа го прегърна и му се зави свят от вълнение. Видя онази особена нейна усмивка, която преобразяваше и разхубавяваше лицето и очите ѝ — ослепително зелени и ярки от вълнение, изместило ужасната празнота.

— Наистина ли е моя? Наистина ли? Искам да кажа — моят дом?

Говореше толкова бързо, че не успя да се справи с английския. Неочаквано спря и си пое дълбоко дъх. Не можеше да повярва, че Джон е направил това за нея. Беше я приел, помагаше ѝ и се грижеше за нея. Беше ѝ дал шанс за нов живот.

— Наистина ли е моя?

— Да, наистина е твоя, твоят дом — Джон се смееше, от облекчението в сърцето му го избиваше на смях. Тя отново се бе съживила. — Забрави ли, че подписа документите?

Франческа поклати глава и едва в този миг ѝ просветна какво е направила тогава. Прегърна го.

— Наистина ли е моя? — прошепна тя.

Той я притисна здраво до себе си.

— Аха.

— Благодаря ти, Джон — каза му нежно. — Ще направя всичко възможно да се гордееш с мен — миналото си беше минало, можеше да го приеме и да продължи с живота си. — Благодаря ти — отново прошепна тя.

Джон се отдръпна назад, за момент засрамен от собствените си чувства, и погледна към къщата.

— След седмица може и да не ми благодариш — каза мрачно той, — когато косата ти вече ще е пълна с пясък и мръсотия и няма да си се къпала от дни!

Но Франческа се засмя и проследи погледа му.

— Никога! — отвърна тя. — Това е най-доброто нещо...

Тогава внезапно го заобиколи и отвори портата.

— О, Господи! — възкликна тя, когато пристъпи две крачки навътре и направи типичен италиански жест с ръка. — По-добре да започваме веднага! — погледна го през рамо с напълно сериозно изражение. — Първо трябва да боядисаме входната врата — след това му направи гримаса. — Ама че хора! Какъв ужасен цвят!

Неспособен да се сдържи, Джон избухна в смях.

И така започнаха работата върху къщата с боядисването на входната врата. Запълниха пукнатините в дървото, изстъргаха слоевете мръсотия и петната от пиринченото чукало и пощенската кутия и боядисаха вратата в наситено тъмозелено. Това бе първата стъпка.

Вътре чистиха и сортираха, метоха и лъскаха и само след няколко дни къщата стана обитаема. Дора им беше подбрала старо бельо, което им изпрати от Моткъм, а Джон бе взел кошницата за пикник, пълна с прибори и порцелан. Имаха всичко, от което се нуждаеха. Настаниха се, затоплиха се с бутилка вино и започнаха да поставят основите на новия си живот.

Седмица след настаняването Джон поде дългия и усърден процес на търсене на работа. Беше разпределил финансите си с огромно внимание. Беше похарчил повечето от спестяванията си за къщата, но знаеше, че при нужда ще могат да изкарат един-два месеца, стига да харчат внимателно. Все пак трябваше да си намери работа — както заради душевното си състояние, така и заради парите, и той започна да прави това по педантичния начин, по който вършеше всичко — като претърси колонките за работа на местните вестници и взе назаем пишеща машина, за да напечата автобиографията си.

Беше преценил, че ще са му нужни няколко седмици, докато си намери нещо, което да му харесва, и бе подготвен за чакането. Затова прилежно изпращаше писма на местните компании, които го интересуваха, отговаряше на обявите, които харесваше, регистрира се в трудовата борса и прекара безброй часове, преглеждайки възможните работни места.

Следващите две седмици Франческа го наблюдава със сърце, изпълнено с надежда. Беше поела отговорността за къщата и докато

Джон търсеше работа, тя стържеше стени и дървения, шкуреше, чистеше, миеше и боядисваше. Трудеше се безспирно, като намираще облекчение в работата и изпитваше нужда да се зарови в нея.

Беше твърдо решена да забрави миналото, да накара Джон да се гордее с нея и работеше с удоволствие. Бъхтеше се до късно през нощта, търсеше изгодни покупки, шиеше, боядисваше и изливаше цялата си любов в порутената малка къщичка. Искаше да я превърне в най-хубавата къща, в дом, с който и двамата да се гордеят.

Джон усети, че тя притежава вътрешно усещане за стил. На прозорците повеси дълги завеси от викторианска дантела, които беше закупила на местната църковна разпродажба, а на старото широко канапе разпръсна купчина красиво нашарени възглавнички, които беше намерила в един оказион. Кухнята боядиса в жълто. Откри разнообразни стъклени буркани, напълни ги и ги подреди по дъбовите рафтчета, където закачи плитките лук и чесън и китките сушени подправки.

Накрая за спалните намери две викториански пиринчени легла, вероятно от крилото на слугите на някоя от големите стари къщи, и сложи по едно във всяка стая, като вложи пари в пухени възглавници от Бейнбридж и два натъпкани с гъши пух юргана на сини и бели райета. Постла малките кръгли масички с покривки в същото райе и сложи по една квадратна стара бяла дантела върху тях. Боядиса с черна боя железните камини, излъска подовете и накрая постла по един килим във всяка стая — избелели индийски килими в синьо и наситеночервено, които беше изпрала и закърпила, след като ги беше намерила изоставени, мокри и жалки в кофа за боклук зад Холи Авеню.

По средата на октомври къщата им бе завършена, доколкото можеха да си позволят. Беше удобна, стилна, излъскана и чиста. Джон беше подкастрил градината, за да може Франческа да я засади, но времето стана студено прекалено бързо и бе невъзможно да се копае в замръзналата земя. Решиха да оставят това за другата пролет.

Но имаше и още една причина, поради която се налагаше да отложат всякакви други подобрения: Джон беше започнал да се тревожи за финансите си. През цялото време, което Франческа посвещаваше на къщата, той търсеше неуморно работа. Великите му планове да се заеме само с нещо наистина приятно се стопиха.

Отново и отново му казваха, че търсят някой по-млад, че няма нужния опит или че не е достатъчно квалифициран за работата. Все пак повечето отговори, които получаваше, го уведомяваха просто, че длъжността вече е заета.

Никакви обяснения и никаква надежда.

Виждаше, че перспективите му стават все по-мрачни и яркото им ново бъдеще заедно започва да изглежда несигурно. Не каза нищо за това на Франческа. Тревожеше се сам и страхът от провал го тормозеше като упорита язва.

Само че Франческа виждаше мъките му — беше много по-схватлива, отколкото той предполагаше. Наблюдаваше го тихо и незабележимо и се тревожеше за него, искаше да помогне. Беше време отново да започне живота си.

Без да каже на Джон, Франческа взе решение да си потърси работа.

Нямаше представа какво иска да прави, но прочете местния вестник и на последната страница откри малка, сложно изписана обява на трудова агенция „Добро начало“. Записа си номера и на следващата сутрин, когато Джон отиде до библиотеката, се обади, за да си определи среща. Казаха ѝ да дойде в късния следобед на същия ден.

Затвори слушалката и поседя така известно време, зашеметена от бързия отговор, а след това скочи нервно и хукна нагоре по стълбите, за да си намери нещо подходящо за обличане.

Когато Джон се върна от библиотеката, вече беше обяд и Франческа седеше на кухненската маса, облечена в единствената си пола и в една от дебелите карирани вълнени ризи, които Джон ѝ беше купил за Шотландия. Беше обула дебел черен клин и равните си кафяви обувки с връзки. Изглеждаше като достопочтена стара мома от Сърей, която чете безплатния вестник и потропва нервно с пръсти по масата. Черно-кафявото сако на Джон беше провесено на облегалката на стола заедно с една от неговите ярки копринени кърпички в джобчето на гърдите.

— Боже Господи! Да не би да отиваш някъде?

Джон я целуна по главата, придърпа един стол и седна срещу нея. Положи всички усилия да сподави усмивката, която старомодният ѝ вид предизвикваше.

— Да, можеш да вземеш сакото ми — наведе се напред и оправи кърпичката. — Хайде, кажи ми! Умирам от любопитство да разбера накъде си тръгнала.

Франческа прехапа устни и си пое дълбоко дъх.

— Тази сутрин позвъних на една агенция за работа и ме поканиха да отида на интервю днес следобед.

Беше махнала ръцете си от масата и нервно гризеше ноктите си. След това вдигна поглед към него.

— О, Джон, не знам защо го направих! Искях да ти помогна и досега си мислех, че е добра идея. Но какво ще им кажа? Наистина не мисля, че мога да отида. Може ли да позвъня и да кажа, че не се чувствам добре?

Джон посегна и сложи ръка върху нейната, за да спре нервното ѝ вълнение. Стисна пръстите ѝ и се усмихна.

— Не, не можеш да позвъниш и да кажеш такова нещо. Просто ще трябва да отидеш.

Тя издърпа ръката си и се изправи. Джон виждаше, че я е разстроил, но трябваше да бъде твърд, Франческа бе направила опит да бъде независима и той нямаше да я спира. Това беше важно, тя бе готова да започне свой живот и имаше нужда само от малко насърчение.

— Ще се справиш чудесно, Франческа — рече меко той. — Наистина няма за какво да се тревожиш. Хайде, седни и да обсъдим вероятните въпроси. Няма да има нищо, с което да не можеш да се справиш, обещавам ти — Франческа се намръщи и той повтори: — Хайде, аз ще се правя на интервюирац и ще ти задавам въпроси, а ти ще отговаряш. Става ли?

Тя кимна и седна неохотно.

— Дубре! — започна той с писклив шотландски акцент, кръстоса крака, докосна косата си с изпънати пръсти и сви устни. — Ккъва точно работа търсители, госпожице Камъруун?

И Франческа неочаквано се засмя. Облегна се назад, скръсти ръце и продължиха интервюто с въодушевление.

Само че два часа по-късно, докато чакаше в лъскавата приемна на трудова агенция „Добро начало“, Франческа беше забравила всичко,

репетирано с Джон. Вече попълнила формулярите, тя седеше със здраво стиснати в скута ръце, с прилично кръстосани глезени, както беше видяла в едно списание, и с мрачно, напрегнато изражение на лицето си. Беше чула как момичетата от рецепцията се изкискаха, когато мина покрай тях, за да седне, и болезнено осъзна, че не е облечена както трябва, а в безинтересни, старомодни дрехи.

Загледа се в една репродукция на Сесил Бийтън, окачена в рамка на отсрещната стена, и заскърца със зъби, докато с всяка изминала секунда надеждите ѝ за работа угасваха.

— Алоо! Госпожице Камърън?

Франческа се сепна и примигна няколко пъти, за да проясни зрението си.

— Да.

Погледна към вратата, където стоеше дребна, елегантно облечена жена на средна възраст. Тя държеше папка и се усмихваше като начална учителка.

— Аз съм Марджъри Дейвидсън — каза жената. Очилата бяха кацнали на върха на носа ѝ и тя погледна Франческа над тях. „О, Господи — помисли си Марджъри, — какво, за Бога, е облякло това момиче?“ И отново се усмихна, за да прикрие отвращението си. — Може би ще искате да ме последвате, нали, скъпа?

Тонът прозвуча така, че да се хареса и на най-капризния клиент, беше работила упорито върху това.

Франческа стана, опита се да изправи гънките на клина си, без да я видят, и последва жената в коридора.

— Тук виждам, че говорите италиански — каза госпожа Дейвидсън през рамо. — Бонджорно!

Акцентът ѝ бе толкова пресилен, че произнесе „р“-то няколко пъти, преди да го прибави към останалата част от думата.

— *Бонджорно. Коле ста?*^[1]

— А, да, добре. Много хубаво, скъпа — италианският на госпожа Дейвидсън се простираше само дотук. — Много хубаво наистина — каза отново тя и спря пред една врата с табелка „Стая за интервюта“.

Написа нещо на едно листче върху папката си, отвори вратата и покани Франческа вътре.

— Седнете. Искате ли чай? Кафе? — почака частица от секундата за отговор. — Не? О, добре, и аз мразя да се губи време —

влезе и затвори вратата след себе си. — А сега да погледнем този формуляр.

След това седна срещу Франческа, кръстоса крак върху крак и докосна косата си, точно както бе имитирал Джон.

— Добре, нека да видим — погледна папката си. — Хмм — рече тя след няколко минути, а после добави: — Аха — потропа с върха на обувката си по пода и след време, което на Франческа се стори цял час, но всъщност бе само няколко минути, най-сетне отново вдигна поглед. — Значи нямате професионална квалификация?

Франческа преглътна и поклати глава.

— Баща ми искаше да напусна училище, за да му помагам в магазина — каза тя, като в края на изречението гласът ѝ се снижи почти до шепот.

— Моля? — госпожа Дейвидсън намести очилата си и я погледна неприязнено.

— Напуснах училище на петнадесет, за да помагам на баща си в магазина — каза отново Франческа, съвсем мъничко по-високо.

— Разбирам. А умения? Имате ли някакви търговски умения?

Франческа поклати глава.

— А опит? — ясно се виждаше, че госпожа Дейвидсън започва да губи търпение. — Тук сте записали: „работа в магазин“. Какво точно е включвало това?

Франческа вече беше напълно обезкуражена. Чувстваше се изплашена от цялото интервю и гледаше със страх елегантната, образована жена. Всичките знания за печатане и дизайн излетяха от ума ѝ и успя само да прошепне:

— Не зная, наистина.

Извърна поглед, изчервена до сълзи от срам. Беше направила ужасна унизителна грешка. Нямаше какво да предложи. Каквото и да било.

Госпожа Дейвидсън изчака няколко минути, като потрепваше остро по лъскавия чамов под, след това реши да бъде снизходителна — все пак следобедът беше тих.

— Нали разбирате, тук срещаме всякакви хора, Франческа, но всички трябва да имат нещо, което да предложат на вероятния си работодател. Нали разбирате това? — сви устни и зачака Франческа да кимне. — Добре. А сега, има ли нещо, което мислите, че би могло да

заинтересува някой от нашите клиенти, нещо, в което да сте добра, някакво умение, организаторство например?

Знаеше, че се държи покровителствено, но това момиче наистина си беше чисто губене на време!

— Организаторство — промълви тихо Франческа.

— Моля? Говорете по-високо, скъпа!

— Организаторство.

— Организаторство. Да, точно така — тя си записа това. — Организаторство — само след няколко секунди вдигна поглед. — Вижте, ако трябва да бъда съвсем честна с вас, нямам абсолютно нищо, което да ви предложа. Съжалявам.

Франческа кимна.

„Изглежда като ударена от гръм — помисли си за момент Марджъри, — както кима така през цялото време.“

— Защо не си отидете вкъщи да си помислите с какво искате да се занимавате и може би след това да се включите в някоя програма за обучение? М-м? Или може би да опитате да придобиете някакви квалификации? М-м? Аз наистина мисля, че това би било най-разумното решение, а вие?

Франческа отново кимна.

„О, за Бога — помисли си Марджъри, — наистина трябва да накарам момичетата в приемната да отпращат такива.“

— Мисля, че е малко прибързано от ваша страна да дойдете днес, Франческа. Ако бях на ваше място, щях да престана да се обръщам към други агенции, докато не науча нещо. Разбрахте ли ме?

Франческа кимна за последен път и госпожа Дейвидсън стана, остави папката на стола и тръгна към вратата. Франческа я последва с безнадеждно намачкан клин.

— Радвам се, че се запознахме, Франческа — тя ѝ протегна дългата си тънка ръка с аленочервени нокти и Франческа я пое. „Поне се ръкува добре“ — помисли си Марджъри. Не можеше да понася влажни, безжизнени ръце. — Е, довиждане тогава — каза бързо тя. — И късмет.

— Благодаря ви — Франческа обърка посоката на коридора. — Довиждане.

— Наляво е.

— А, да, благодаря.

И изчервена до уши, се отправи към приемната и изхода.

Когато слезе на улицата, мразовитият въздух я удари в лицето с неочаквана сила и охлади пламналите ѝ бузи. Тя остана на място за момент, преглътна сълзите си на унижение, след това вдигна яката на самото на Джон и го уви по-здравео около себе си. Отправи се към автобусната спирка и усети първите ледени капки дъжд по лицето си.

Марджъри Дейвидсън се върна бавно в кабинета си, като броеше тихо и напрегнато до десет. Винаги правеше така, когато се чувстваше раздразнена.

Седна на кожения си стол и погледна купчината документи на бюрото си, която като че ли беше пораснала през последните двадесет и пет минути. „Какъв безнадежден случай — помисли си тя, — загуба както на нейното, така и на моето време — въздъхна тежко, стана и отиде до прозореца. — Младите хора днес нямат никаква представа, всичките са въздух под налягане — никой от тях не притежава издръжливостта, която аз имах на тяхната възраст.“

Погледна към мразовития сив дъждец и си спомни за себе си на седемнадесет, твърдо решена — не, нещо повече от това — страстно решена да успее. Нямахше нищо, с което да започне, нищо, освен бедност и невежество. Получи с лъжа първото си работно място, но веднага щом се докопа до него, Господи — нищо не можеше да я спре.

Усмихна се и си спомни за времето преди двадесет и няколко години. Тогава се бе нуждаела единствено от шанс и оттам нататък всичко ѝ бе ясно, целият път до печелившия пост.

От ъгловия си кабинет на Ридли Плейс, Марджъри виждаше шосето и празното пространство извън Лъкиз, където през лятото се събираха студентите. Виждаше катедралата, движението и блъсканицата в Нюкасълския градски център. Обичаше тази гледка, която винаги я изпълваше с чувството, че е успяла. И това бе дяволски прекрасно чувство.

Днес беше претъпкано, бе петък следобед и всички си тръгваха по-рано. Стояха на автобусната спирка с огромни чанти с покупки от

Грийн Маркет и с нови тоалети за довечера — дълга опашка от хора, които бяха минали през суграшицата по пътя за работа и обратно.

Тя ги погледна от топлия си, удобен кабинет и се почувства доволна, че не е навън. Огледа всичките нещастни лица, като надничаше през очилата си, и в самия край на опашката видя Франческа Камърън.

Момичето стоеше доста далеч от навеса и дъждът я беше намокрил до кости, придавайки ѝ още по-безцветен и старомоден вид. Очевидно трепереше от студ в смешното, прекалено голямо сако, увито здраво около нея. Бе пъхнала ръце в ръкавите. „О, Боже — помисли си Марджъри, — прилича на удавен плъх.“ След това, съвсем неочаквано и без никаква причина, си спомни първото интервю, на което беше ходила: за работа в магазин надолу по Грей Стрийт.

Тогавя, на път за интервюто, я бе заваял дъжд, силен порой, който я бе измокрил до кости и бе накарал боята на евтиното ѝ вълнено сако да протече, така че ръцете ѝ бяха нашарени с черно и памучната ѝ пола беше съсипана. Усмихна се. Спомни си, че бе сресала косата си назад и я бе напръскала с много лак, за да ѝ придаде форма. Докато пристигна в магазина, прическата ѝ вече приличаше на птиче гнездо — сплъстена, подгизнала и зловонна. Тогавя не събра смелост да влезе, а само се погледна във витрината, обърна се кръгом и си отиде у дома. Плака през целия път в автобуса.

„Господи, трудно е да се започне — помисли си тя. — Ако не беше Томи да ми даде първия шанс...“ Отново се усмихна при спомена за приятеля си и отиде с внезапна решителност до закачалката в ъгъла на стаята, навлече палтото си и взе чадъра. Преди да си зададе въпроса какво прави, вече беше излязла на улицата.

Франческа не усещаше пръстите на краката си. Бяха толкова студени, сякаш на тяхно място имаше две парчета лед. Зъбите ѝ тракаха и главата я болеше от напъгането на лицевите ѝ мускули. Погледна надолу и се опита да мисли за нещо топло.

— Франческа.

Тя вдигна поглед, убедена, че е чула името си, но след това отново сведе очи. Сигурно си въобразяваше.

— Франческа.

Вдигна очи за втори път и почувства нечия ръка на ръкава си. Госпожа Дейвидсън от агенцията бе застанала пред нея в дълго вълнено клоширано палто в черешов цвят и с чадър на червени и бели райета над главата.

— О, аз...

Не знаеше какво да каже, появата ѝ беше толкова изненадваща и зашеметяваща на фона на мърлявата сивота на мократа улица, че можеше само да гледа слисано.

— Вижте, Франческа, мисля, че ще мога да ви уредя работа или поне интервю.

— О, ь-ь... наистина ли? — беше твърде сащисана, за да мисли трезво.

— Да, става въпрос за работа като обща помощничка в едно модно студио на Кейсайд. Интересува ли ви?

— О, да! Да, интересува ме! — извика Франческа и склучи ръце.

— Ами ако се върнете за няколко минути в кабинета ми, ще ви обясня всичко. Става ли?

— Да, да, разбира се!

След това се усмихна за пръв път, откакто се бе срещнала с госпожа Дейвидсън, и Марджъри видя как лицето ѝ светва и внезапно се променя в нещо наистина твърде хубаво.

— Хайде тогава — рече госпожа Дейвидсън. Дъждът продължаваше да се лее. — Ела под чадъра ми, сигурно си измръзнала!

Франческа пристъпи напред и веднага ѝ стана по-топло.

— Какъв ужасен ден! — забеляза Марджъри, докато се връщаха обратно на Ридли Плейс.

Но Франческа само сви рамене. Нямахше нищо против дъжда. Вече не.

[1] Добър ден. Как сте? (ит.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник сутринта след интервюто с Марджъри Дейвидсън Франческа се озова с подути очи и разтреперана от нерви в един автобус към града. Имаше среща с Дейвид Йейтс в девет.

Тя слезе на Одеон, навлезе в Грей Стрийт, мина покрай театър „Роял“ и продължи по Дийн Стрийт — пътят, който водеше към Кейсайд. Носеше съвсем същите дрехи като на интервюто в петък. Сакото миришеше леко от тогавашното намокряне, а обувките ѝ бяха с половин номер по-малки, тъй като се бяха свили от дъжда. Ужасно ѝ стискаха.

Докато крачеше, отново и отново си повтаряше готовите отговори, които ѝ беше дала Марджъри, и се опитваше да си представи Дейвид Йейтс. Марджъри практически не ѝ бе казала нищо, но Франческа бе намерила снимки на негови дрехи във „Вог“ и веднага се беше влюбила в тях. Бяха елегантни и женствени, винаги семпли, но линията им като че ли живееше свой собствен живот, просто галеше моделите на фотографиите.

„Сигурно е адски елегантен и префинен“ — помисли си Франческа, докато си съставяше образи на висок рус господин в кремав ленен костюм и с панамена шапка. Видя го да я поздравява с дългата си ръка с добре поддържан маникюр и се изсмя на този образ. Минути по-късно се озова на ъгъла на Дийн Стрийт и тръгна по шосето вляво, след това излезе на Куийн Стрийт и вдигна поглед към сградите, за да намери табелката на студио „Дейвид Йейтс“.

Намери я на един ъгъл и видя, че прозорците са с изглед към Тайн и поредицата мостове над реката. Всичко изглеждаше така ужасно бляскаво, че внезапно изпита вълнение и всепоглъщащо страхопочитание. Натисна звънеца на домофона с разтуптяно сърце, каза името си на говорителя и бутна вратата, когато я чу да се отключва. Влезе в малко квадратно пространство, което се намираше точно пред тъмни, тесни и стръмни стълби. Примигна, за да настрои очите си на слабата светлина.

— Качвай се горе! Първия етаж, сладурче! — един глас с провинциален акцент надвика музиката от радиото.

Франческа започна да се изкачва, като се държеше за клатещия се парапет и се опитваше да не допре сакото на Джон в големите петна от влага на стената.

— Ето те и теб. Влизай, сладурче, Дейв те чака в студиото.

Момичето на бюрото се усмихна и махна с ръка по посока на вратата, през която Франческа трябваше да мине. Купчината гривни на ръцете ѝ, висулките от мъниста на ушите и тежката сребърна огърлица на врата ѝ задрънчаха едновременно в звънлива мелодия.

— Благодаря — отвърна Франческа.

— Не се притеснявай. Върви, ама внимавай — тая сутрин е в адски скапано настроение!

Франческа бутна двойните врати на студиото и влезе в стаята.

Беше огромна като склад, с големи прозорци на едната стена и висок таван от метални греди, от който висяха осветени балдахини. Франческа отново примигна, но този път — за да свикне с яркия блясък.

— А! — чу се вик от единия край на студиото. — Ти трябва да си момичето от агенцията.

Франческа обърна глава към гласа и видя висок слаб мъж с невероятно дълги крайници и туфа черна коса, леко оредяла на челото, прибрана назад в къса лъскава опашка и завързана с кожена каишка. Носеше армейски панталони с безброй джобове, натъпкани здраво, и огромни кафяви туристически обувки с пурпурни връзки. Карираната му памучна риза беше избеляла. Докато се приближаваше към нея, мъжът извади от един от джобовете си лимоненозелена бейзболна шапка и си я наложи.

— Не обичам непознати да зяпат плешивото на главата ми — каза той със севернолондонски акцент, когато стигна до нея. — Ще отидем ли да седнем някъде?

Тя кимна, слисана и ужасно разочарована. Никакъв ленен костюм и със сигурност никаква панамена шапка.

— Тук.

Той вдигна купчина платове от един широк платнен стол и ѝ направи знак да седне. След това придърпа друг стол, кацна на ръба му и я огледа от глава до пети.

— Значи не разбираш от мода — рече той и попипа ръкава на самото ѝ. — Все пак хубав плат.

— Да — тя се покашля и опита отново: — Благодаря.

Той се усмихна.

— Няма защо. А сега — какво ти каза старият дракон от агенцията? Вероятно нищо. Все пак не мога да ѝ се сърдя. Откъде да започна? — от друг джоб извади изпокъсана и смачкана кърпичка, издуха носа си и продължи: — Така е по-добре. Докъде бях стигнал? А, да, не искам никакви модни пеперудки. Вече имах две такива. Отегчават се от досадната работа и офейкват, без да кажат нито дума. Също така само ми се пречат! Работата не е велика, няма да те лъжа, но придобивките са добри. Ще трябва да почистваш, да правиш чай, да ходиш за закуски, да чистиш тоалетната и всякакви такива простотии. Парите са добри, седемдесет и пет лири седмично плюс автобусните билети. Можеш да си взимаш разни парчета плат, дето се търкалят наоколо, както и някои от дрехите, които моделите не искат. Това е долу-горе, мисля — той скръсти ръце и се облегна назад, като отново я зяпаше втренчено. След неколкominутен оглед каза: — Ако ти харесва как звучи, можеш да започнеш тази сутрин. Става ли? — и понечи да се изправи.

— Но... аз...

— Ще трябва да се преоблечеш — не можеш да работиш, облечена така, в моето студио. Ей там има кош със стари дрехи, обслужи се сама — обърна се, но внезапно си спомни нещо и я погледна през рамо: — Марджъри ми каза всичко за теб, но вероятно не ти е споменала нищо за мен. Истинска гадост е да се работи с мен, така че не ми се пречкай. Ясно?

Видя разтревоженото лице на Франческа и докато се отдалечаваше, за пръв път от дни насам се засмя, както трябва.

Все още малко зашеметена, Франческа стана и отиде до големия кашон, който Дейвид Йейтс ѝ бе посочил. Огледа се, преди да се наведе, и видя, че петте или шестте души в студиото са заети и никой не я наблюдава. Тя коленичи, наведе се над кашона и започна да ровичка.

Половин час по-късно беше облечена в избраните и изгладени дрехи и се отправяше към приемната, за да види дали момичето на бюрото знае какво трябва да прави. Точно тогава чу крясъка на Дейвид Йейтс, който не можеше да се сбърка с никой друг:

— Ей! Момичето от агенцията!

Тя се обърна и го видя в ъгъла на студиото, заето с две високи маси за рисуване и заобиколено от големи паравани, покрити с парчета плат и листове с груби рисунки. Правеше й знак да дойде при него.

Тя промени посоката и прекоси обширното пространство, като за пръв път забеляза, че подреденият хаос запълва всеки сантиметър от студиото. Усмихна се на две момичета, застанали до редица закачалки с дрехи, и се промъкна покрай дълга маса, където възрастна жена изрязваше кройките от топ плат. Подът беше покрит с парчета плат, карфици, хартии и всякакъв боклук. Франческа се наведе, за да вдигне къс шивашка креда, която едва не бе настъпила, и я пусна в джоба си.

— А, ето те и теб. Не си бързала много, а?

Дейвид Йейтс седеше на масата за рисуване и оцветяваше една рисунка с дебели флумастери. Когато завърши скицата, най-сетне вдигна поглед към нея.

— Много хубаво. От грозното патенце излезе лебед.

Франческа погледна засрамено стегнатите черни брезентови бричове, които беше избрала, и червената вълнена риза.

— Имаш нужда от обувки, тия кафяви неща изглеждат ужасно. Какъв номер носиш? — Дейвид виждаше, че момичето, което току-що бе наел, е потенциална красавица, а всичко със стил и грация му доставяше удоволствие. — Няма значение, просто помоли Тили в приемната да позвъни на „Кейбъл и Ко“ за чифт черни къси боти. Кажй й номера си и те ще ги изпратят. Става ли?

Франческа кимна. Почти не можеше да повярва, че това се случва на нея.

— Забравих името ти — каза той. Беше започнал нова скица и й говореше, без да я гледа. — Не мога все да ти викам „момичето от агенцията“.

— Франческа.

— Добре, Франческа, слез в склада и донеси тук всички манекени. Ясно? — но не дочака отговора й. — Можеш да вземеш ключа от Тили.

— Да, господин...

— Дейв! — изрева той и Франческа подскочи. — Единственият човек, който ме нарича „господин Йейтс“, е банковият ми управител, а той е голям задник. Ясно?

Продължаваше да не я гледа, в момента рисуваше с дебел черен флумастер дългата линия на една рокля.

— Да. Дейв.

— Добре.

И Франческа осъзна, че секунди по-късно вече напълно бе забравил за присъствието ѝ.

До обяд гърбът и краката я боляха, а стъпалата ѝ бяха пламнали, потни и възпалени в новите кожени обувки. Беше изминала стълбите четиринадесет пъти, за да качи манекените в студиото, и десет пъти, за да свали онези, които Дейв не искаше. Беше помела пода два пъти, без да може напълно да изчисти боклука, и бе направила двадесет и седем чаши кафе за шест души, като повечето чаши бяха останали наполовина недоизпити.

Дейв я освободи за обяд в два и половина, като дотогава напълно бе забравил за съществуването ѝ, и тя бързо слезе по тъмните тесни стълби, излезе на улицата и почувства облекчение, задето е далеч от виковете и постоянния шум, създаван от творческата работа.

Само че обедната ѝ почивка мина твърде бързо и преди да разбере, Франческа отново беше в студиото. През целия следобед почистваше малката кухня, която всеки използваше за готвене и правене на питиета, сгъваше и подреждаше купове захвърлени парчета плат, правеше непрекъснато чай, изтичваше навън за бисквити и метеше пода за трети път този ден.

В края на следобеда Франческа седна за пръв път за деня и се зачуди как времето беше минало със светкавична бързина. Тя погледна часовника на отсрещната стена, откри, че минава шест и едва тогава осъзна, че не е яла цял ден. Беше гладна като вълк и усети как стомахът ѝ прокъркори тихо.

— Чао, Франческа.

Вдигна поглед и видя Евелин Уордли, шивачката, да си тръгва с Тили. Махна им и им се усмихна и едва тогава разбра, че е една от

малкото, останали последни в студиото. Наведе се и потърка пръстите на краката си в новите обувки и се запита дали може вече да си тръгва.

— Франческа.

Тя скочи, забравила за болката в краката си, и прекоси бързо студиото до мястото, където Дейв все още работеше.

В негово присъствие говореше тихо, изпълнена със страхопочитание и дори малко изплашена.

— Още ли си тук? — изръмжа той, без да вдига глава.

Франческа преглътна мъчително.

— Да... аз...

Той вдигна поглед.

— Какво ти?

Франческа сви рамене. Езикът ѝ се беше вързал напълно.

— Ти, скъпа моя, трябва да си отидеш у дома, да сложиш разранените си крачета в гореща вода с горчица и утре не ме карай да си спомня, че все още си тук. Става ли? Когато свършиш работа, офейквай.

Тя кимна и пламнала от срам, се обърна да си върви.

— А, Франческа.

Отново се обърна към него.

— Днес беше направо чудесна. Благодаря ти.

И без да се усмихне, наведе отново глава и продължи да работи, Франческа прекоси тихичко студиото, взе нещата си и полека напусна сградата.

Навън, в студения нощен въздух, нададе развълнуван вик и въпреки неудобните обувки, се затича с въодушевена усмивка към автобусната спирка.

Когато се върна у дома в седем, Джон беше в малката жълта кухня. Беше започнал вечерята.

— Здравсти.

Франческа се втурна в кухнята, вкарвайки със себе си струя студен въздух, и се наведе да го целуне по бузата.

— Здравей!

Джон обърна глава, за да я погледне, докато тя сваляше сакото му и приглаждаше гънките, преди да го закачи в гардероба под стълбите.

— Хайде! Не ме дръж в очакване! Седни тук и ми разправи всичко!

Беше му позвънила в обедната си почивка, за да му каже, че е получила работата. По зачервеното ѝ от възмущение лице личеше, че първият ден е минал добре.

— Искам да знам всичко — рече той. — Всяка малка подробност. Тя се засмя, придърпа един стол и седна при него на масата.

— Това е ново! — Джон протегна ръка и докосна червената възмущена риза. Франческа засия. — Значи освен работата, си получила и дрехи?

— О, да! Джон, направо няма да повярваш! Едва не паднах от стола, когато той ми съобщи, че получавам работата! Просто каза: „Ако ти харесва как звучи, можеш да започнеш тази сутрин!“ Направо не можах да повярвам! Не ми зададе нито един от въпросите, които си мислех, че ще ме попита, а след това ми каза, че ако ще работя там, трябва да си намеря някакви дрехи — и аз избрах това, което сега нося. После ми каза, че трябвало да имам някакви обувки, които да вървят с това, и Тили — тя е момичето в приемната, има огромна дълга руса коса и носи стотици мъниста, гривни и такива неща, — е, Тили позвъни на онзи магазин и те изпратиха един чифт за мен, е моя номер! — спря се, останала без дъх, и се наведе да потърка разранените си пръсти в обувките. — Лошото е — продължи тя, без да осъзнава колко комично звучи, — че тези обувки направо ще ме съсипят.

По-късно, след вечеря, когато беше чул всичко, Джон ѝ запали огън в предната стая, сложи краката ѝ в леген с гореща вода и горчица и остана сам в кухнята, за да довърши миенето на чиниите. Наслаждаваше се на спокойствието след цялата вечер на непрестанно бърборене — това му даваше възможност да помисли.

Но докато методично бършеше и прибираще съдовете, почувства странна потиснатост, досадното усещане, че по някакъв начин се е провалил. Това го караше да се чувства стар. Предполагаше, че е защото все още не бе успял да си намери работа, макар и да беше сигурен, че ще успее. Чувстваше се самотен и за пръв път, откакто беше напуснал Моткъм, се запита дали е взел правилното решение.

Франческа беше намерила своята независимост и с израстването си повече нямаше да има нужда от него. Щеше да ѝ бъде приятел, разбира се, но не и жизненоважен. Знаеше, че това е правилно, но все пак не можеше да спре ужасната болка в сърцето си всеки път, когато си помислеше за това.

Избърса ръцете си, сгъна кърпата и отиде до дневната, за да види дали Франческа е добре. Спря се на вратата, когато я зърна — заспала, с крака все още в легена, но с отпусната назад глава. Той влезе тихичко, внимателно вдигна краката ѝ на хавлията, покри ги и отиде да донесе завивка.

Когато се върна минути по-късно, Франческа се беше свила на канапето, увила ръце около себе си, и дишаше дълбоко и бавно, потънала в свят от сънища. Той я зави хубаво с одеялото, вдигна легена и тръгна с него към кухнята.

— Джон?

Той спря и се обърна, Франческа беше отворила очи и му се усмихваше — полубудна, полузаспала.

— Благодаря ти — промълви тя, въздъхна и се приготви отново да заспи. — А, да, и те обичам.

Беше прошепнато едва-едва, но Джон го чу. Той се усмихна и продължи към кухнята, като по някакъв начин осъзна, че каквото и да го сполети, именно усложненията правят живота достоен за живеене.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите няколко седмици животът на Джон и Франческа се установи в ред, който като че ли устройваше и двамата.

Франческа работеше здравата в студиото — винаги ставаше и излизаше рано и често се връщаше късно, — а Джон поддържаше къщата по своя бърз и подреден маниер. Живееха с парите на Франческа, нуждите им бяха простички, а разходите им — предимно за храна. Всяка вечер ядяха заедно в малката топла кухня, а след това Франческа прекарваше времето си, седнала на старата дъбова маса: рисуваше и правеше дизайни — нещо, което не бе вършила от месеци, — а Джон се бореше с кръстословицата в „Таймс“. Докато всеки се занимаваше с хобито си, те си говореха и споделяха разни неща, а приятелството им укрепваше и процъфтяваше.

Всеки ден Франческа ставаше в седем, за да може да стигне в студиото в осем. Правеше си кафе, ровеше из дрехите, взети от „Дейвид Йейтс“, за да си придаде точния вид, след това се обличаше внимателно, поглеждаше се за кратко в огледалото и напускаше къщата.

По пътя за работа ядеше ябълка и си купуваше „Дейли Мейл“, който беше започнала да чете редовно. Когато пристигнеше в студиото, веднага подхващаше работа. Сама, сред рева на радиото, почистваше и метеше, подреждаше и проверяваше дали е извадено всичко, което щеше да бъде нужно за деня, и накрая правеше огромна кана с тъмно, димящо прясно кафе, което миришеше хубаво през целия път нагоре по стълбите и примамваше хората да идват все по-рано и по-рано на работа.

— Уау, Франческа. Как я караш?

Беше началото на седмицата и Франческа едва бе измила пода, когато Мат, текстилният дизайнер на Дейвид Йейтс, влезе в студиото с мокрите си, кални обувки за бейзбол. Омаза целия под.

— Ох, мамка му, извинявай.

Той направи безпомощна гримаса, сви рамене и продължи през цялото студио към дъската за рисуване, оставяйки след себе си кални следи.

Франческа притаи дъх и бавно изброи до десет на италиански. Сега това ѝ отнемаше повече време, отколкото на английски, и ѝ даваше възможност да се успокои. У Мат Бейкър имаше нещо, което не ѝ харесваше. Беше много очарователен, но по някаква причина му нямаше доверие.

Франческа вдигна поглед, сепната от раздразнението си, когато Тили влетя в студиото. Тили винаги и навсякъде връхлиташе с мелодично подрънкващи гривни и мъниста, с развята тупирана златокоса грива и тежък облак от аромат на гардении.

— О, Боже! Не мога да повярвам! Забравила съм да ангажирам моделите за този следобед! Сетих се едва снощи в автобуса на път за дома. Какво да правя, по дяволите? Той направо ще ни убие!

Тили каза всичко това с бясна скорост и подскачайки тревожно от крак на крак. Косата ѝ тази сутрин изглеждаше още по-разрошена от обикновено, сякаш току-що бе станала от леглото.

— О, Господи, Франческа. Той ще ни убие! — проплака отново тя.

Франческа се облегна на дървената пръчка с парцала и се замисли усилено. Тили бе права, Дейв вероятно щеше да ги убие, когато разбере. Беше точно по средата на една колекция за Седмицата на модата в Лондон и нивото на стреса му беше станало по-високо от обичайното. През последната седмица му стигаше и най-малката дреболия, за да избухне като вулкан.

— Просто не знам какво ще правя! Трябва да ни помогнеш, Франческа.

— Виж, Тили, успокой се — каза Франческа, но вече бе започнала да се паникьосва. Настроението на Тили бе заразително. — Опита ли с всички агенции?

— Аха, опитах. От седем сутринта съм на телефона!

— Добре. Амии...

Франческа се замисли. Дейв искаше шест момичета за първите проби този следобед. Доколкото ѝ бе известно, нямаше значение как изглеждат, стига да имаха нужната фигура.

— Кой друг използва модели тук? Някой, на когото можеш да позвъниш за помощ?

Тили поклати глава.

— Не мога да се сетя за никого.

— О, Боже!

— И аз така мисля!

Тили се тръшна на един от столовете, разхвърляни наоколо, и хвана главата си с две ръце. В сивата си туника и черен клин изглеждаше като ученичка, чакаща нещастно пред кабинета на директора.

— Ученички! — неочаквано извика Франческа.

— Какво?

— Ученички! Можем да опитаме да намерим няколко момичета от местните училища.

Беше въодушевена от вдъхновението си, но за нейна изненада, Тили избухна в смях.

— О, Франческа. Колко високи момичета мога да намеря до този следобед? — тя избърса очи с опакото на ръката си, когато спря да се смее, и Франческа осъзна, че е в опасна близост до плача. — Е, добре, това поне си заслужава да се опита. Благодаря, Франческа.

Тили стана и забърза към приемната.

— Хей, Тили! Виждала ли си оня номер на студентката от колежа, която идва вчера? — извика Мат над шума на радиото.

Тили сви рамене, но след това неочаквано се извъртя, вкопчи ръце една в друга и изписка:

— Ти си наистина чудесна! — тя обви Франческа в облак от парфюм и коси и я прегърна здраво. — Направо страхотна!

— Какво? Какво съм казала?

— Ученички! Студентките по мода от колежа имат техен списък, защото не могат да си позволят професионални модели! — погледна към Мат. — Номерът на колежа е на бюрото ми, Мат! Ей сегичка ще им звънна. Някакви съобщения?

— Тц. Само ми го донеси, когато свършиш.

— Добре, ще го имаш! — Тили отново погледна Франческа. — Много ти благодаря, Франческа — след това се усмихна. — Абе направо ми се връзва езикът на фльонга. Мисля, че вече ще ти викам Франки — засмя се весело. — На моя герой — Франк Бруно!

И доволна от себе си, забърза отново към бюрото си, за да позвъни в колежа. Косата ѝ и дрънкулките по нея се движеха едновременно в една обща маса от цвят и шум. Франческа я гледаше, зашеметена от този ефект.

— Франки — каза тя на глас и реши, че това име доста ѝ харесва.

След това натопи парцала в кофата и започна да чисти оставената от Мат мръсотия по пода.

Миенето на пода беше последното нормално нещо, което Франческа направи същия ден. Веднага щом прибра кофата, в студиото неочаквано закипя живот и с пълна сила я връхлетяха последните приготовления за първите проби на колекцията. Всички изглеждаха така, сякаш работеха с двойна на нормалната си скорост.

Като начало масите за кроене бяха махнати и върху протегнатата ръка на Франческа бяха натрупани дълги парчета плат, така че едва виждаше над тях. Дадоха ѝ шест стъпки пространство, за да измери всяко парче, да го сгъне хубаво, да му сложи етикет и да нареди всяка нова купчинка върху дългите рафтове до задната стена.

Подът отново беше пометен и редиците полудовършени дрехи бяха докарани в средата на студиото, където всеки можеше да ги вижда и взема, за да работи върху тях. От „Фрийз“ и „Стейбъл енд Ко“ бяха донесени обувки, шапки — от Мариан Даш, нова млада дизайнерка, която излагаше нещата си с Дейвид Йейтс за пръв път, и чанти от „Галерия 21“. Разчистените маси за кроене пак бяха натрупани с аксесоарите.

След това Франческа взе армията от манекени, които беше изнесла горе предишния ден — петнадесет на брой, всеки един по-тежък от другия. Беше дала имена на всичките, за да облекчи досадата да ги мъкне нагоре и да ги връща долу в склада, и същата сутрин разсмя останалите, когато стовари Лорна Мей на пода на студиото и ѝ каза:

— Стой тук, докато преместя тези кутии да не се пречат.

Тогава не забеляза, че радиото е изключено за малко и всички в студиото са я чули как говори на манекена. Получи бурни овации.

По средата на деня повечето от пригответленията бяха приключили и видът на първата проба започваше да се оформя. Името, което Тили измисли на Франческа, допадна на всички и през цялата сутрин тичаше напред-назад, тъй като Франки сякаш се изтърколваше от езика и бе по-лесно да се изкрещи над рева на радиото. Не бе спряла нито за минутка, както и всички останали. Въпреки напрегнатата работа през последните няколко седмици, изглежда, имаше да се вършат още доста неща: последни промени, прекроявания, украси и подгъви. Въпреки че дрехите бяха все още в първоначален стадий, трябваше да изглеждат завършени, за да може Дейв да ги прецени, както трябва.

В дванадесет и половина предобедът бе официално приключил и Дейв съобщи на всички, че ще ядат в студиото пица като почерпка от „Дейвид Йейтс“. Чуха се аплодисменти и Франческа започна да събира поръчките. След това се обади по телефона и изтича до „Марко Поло“ на Дийн Стрийт, за да вземе единадесетте кутии.

В „Дейвид Йейтс“ имаше шест души постоянен персонал: Тили, която работеше на приемната и вършеше цялата секретарска и административна работа, Евелин и Чери, двете шивачки, Мат, текстилният дизайнер, Франческа, чистачката, и Пийт Уокър, бизнес мениджърът. Все пак през няколкото кратки седмици, откакто работеше тук, Франческа го бе виждала само два пъти. Нямаше представа с какво точно се занимава, но той си даваше вид, че е наистина важен човек.

За първата проба на колекцията имаше и още четирима души, наети да помагат в студиото — главно студенти от колежа, които искаха да натрупат опит и нямаха нищо против да предлагат услугите си на изключително ниска цена. Това правеше единадесет пици, доста големи поради допълнителните прибавки, и Франческа направи всичко възможно да ги вземе наведнъж.

Когато се наобядваха, кутиите бяха изхвърлени точно навреме за пристигането на моделите: шест кльоцави хихикащи ученички между четиринадесет и шестнадесет години, които изглеждаха по на двадесет и две. Те влязоха тихо, засрамени за момент, и изчакаха Дейв да ги огледа и да реши коя какво ще пробва. След това ги изпрати в ъгъла на студиото, ограден с паравани като съблекалня, и редиците с дрехи бяха закарани дотам. Изтощителната следобедна работа започна.

Франческа прекара следващите няколко часа зад параваните с Тили, като обличаше, и събличаше дългите, слаби, недоразвити фигури на моделите ученички. Оправяше прически, ровеше из кутиите, за да намери точните обувки или шапки, слагаше и сваляше бижута, закопчаваше и разкопчаваше ципове, пристягаше и слагаше карфици, подпъхваше и се опитваше, освен всичко, да хваща и малко от това, което ставаше извън параваните. Това бе най-вълнуващото и очарователно нещо, което някога бе преживявала.

В някое моментно затишие надничаше над паравана и виждаше как Дейв говори с Евелин и Чери за кройката на някое сако или яке, рисува с креда там, където трябва да се промени, или му слага карфици, за да поправи формата му, като обясняваше какво е имал предвид в дизайна. Франческа попиваше всяка негова дума към Мат за щамповането на платовете, като забелязваше за кои цветове смята, че стават, и как шарката трябва да си подхожда с линията и усещането на дрехата. Прииска ѝ се да може да запише всичко това, само в случай че забрави дори и една от жизненоважните и вдъхновяващи забележки.

Франческа толкова беше погълната от работата, че напълно загуби представа за времето. Едва усещаше умората от постоянното навеждане и изправяне, вдигане и носене или от напрегнатото съсредоточаване, което се изискваше, за да се свали дреха, променена от Дейв, без да откачи нито една карфица или да изтрие някоя от чертите с креда. Когато и последните неща бяха свалени от момичетата, тя успя да зърне часовника на стената и се сепна, като видя, че минава шест. Светлините в студиото грееха ярко и небето навън бе покрито с дебело одеяло от тъмнина, но все пак нямаше спомен как се е изнизал денят. Всичко беше минало като в мъгла.

Тя помогна на последните две момичета да се съблекат — и двете бяха схванати от дългото стоене, — след това се изправи, разтри гърба си и за пръв път забеляза, че доста я боли.

— Франки?

Тя надникна над паравана.

— Да?

— Господи! Оттам изглеждаш като герой от куклен театър! Излез, за Бога!

Тя забърза към масата за кроене, на ръба, на която бе кацнал Дейв.

— Така е по-добре, вече те виждам — той се усмихна на изчервеното ѝ лице. — Няма нищо, ти си една от онези жени, които трябва да се виждат. Недей да изглеждаш толкова засрамена от тази идея!

Франческа кимна, като ѝ се искаше да може да каже нещо остроумно в отговор.

— Виж, Франки, знам, че днес си работила невероятно упорито и сигурно си скапана, но... — той сви извинително рамене. — Налага се да те помоля да останеш малко тази вечер, за да почистиш боклука от днес и да можем да започнем утре с поправките.

Франческа усети огромно разочарование при молбата му, но го прикри, колкото можа.

— Знам, че е гадно! Съжалявам, но Мат иска да започнем веднага сутринта и аз съм склонен да се съглася с него. Ако не почистим тази вечер, утре ще е минала по-голямата част от предобеда, докато успееш да се справиш с всички боклуци. Така денят би бил напълно разстроен. Страхувам се, че просто не мога да си позволя изгубеното време, чакат ни толкова много скапани поправки — той посегна и я потупа по рамото. — Съжалявам, Франки — повтори Дейв, стана, взе бейзболната си шапка и потърка челото си. — Нямах много против, нали?

Франческа успя да поклати убедително глава.

— Добре. Бих помолил един-двама от тях да останат и да ти помогнат, но се страхувам, че ще ми се развикат.

След това прекоси студиото, отиде до масата си за рисуване, взе купчина скици и ги сложи в куфарчето си. Франческа го наблюдаваше как събира нещата си и се готви да си върви, а накрая нахлузва коженото си яке и наглася шапката.

— Слушайте всички, Франческа ще остане след вас да почисти — изкрещя той. — Затова не забравяйте да разтребите местата си и да отнесете всички чашки и боклуци в кухнята. Ясно? — после отиде до средата на студиото и кресна: — Франки?

Франческа вече се намираще зад паравана и беше започнала да чисти.

— Да?

— Позвъни за такси, когато свършиш — каза той и Франческа подскочи, когато зърна главата му да се подава над паравана. — Става

ли?

Тя се усмихна:

— Благодаря.

Дейв ѝ махна, извика „чао“ на всички, прекоси студиото и минути по-късно вече го нямаше.

Повечето от персонала последва Дейв до двадесет минути и Франческа ги гледаше как си отиват, като им подвикваше „довиждане“ от бъркотията зад паравана. Мат беше единственият, който остана до късно. Изглеждаше зает в ъгъла с дъските за рисуване и Франческа не искаше да го безпокои. Затова почисти и подреди всичко, освен онази част от студиото. Беше заета през по-голямата част от следващите два часа.

Когато най-сетне си тръгна, той ѝ извика към кухнята, но изчезна, преди тя да успее да дойде и да му каже „довиждане“. Франческа чу забързаните му стъпки през студиото и после надолу по стълбите. Тя сви рамене, избърса ръцете си и реши да оправи мястото за рисуване, преди да привърши с кухнята. Това бе последната част от студиото, която трябваше да подреди.

Отиде дотам и постоя известно време, загледана в рисунките върху дъските. Забеляза промените, направени същия следобед, и се наведе по-близо да прочете забележките, надраскани по краищата им. Заобиколи дъските и отиде до масите, за да погледне някои от новите модели, които Дейв вече беше започнал. Проследи силните му, дръзки линии с пръсти, изпълнена със страхопочитание пред красотата и творчеството на работата му. Представи си се да рисува така и усети прилив на желание да седне и да опита. Вдигна една от рисунките и я огледа по-отблизо. Изобщо не чу как Мат влиза, за да си вземе нещо забравено.

— Какво правиш, по дяволите?

Тя подскочи и пусна рисунката на масата. Сърцето ѝ замръзна.

— Нищо... аз...

Той застана срещу нея и я изгледа гневно:

— Шпионираш, ето какво правиш!

Лицето му беше намръщено и злобно, сякаш бе хванал крадец.

— Не съм... аз... аз просто гледах!

Франческа усети как в гърлото ѝ се надигат сълзи и лицето ѝ пламва.

— Глупости! Шпионираше!

— Не съм! Наистина... аз... — очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, за Бога! Просто остави рисунката, свърши каквото имаш да правиш и се разкарай оттук!

Тя стоеше с разтреперани крака и започна да го заобикаля. Държеше главата си наведена, а сълзите се стичаха по бузите ѝ. На половината път през студиото го чу да отваря някакво чекмедже на шкафа и да изважда нещо. След това той отвори рязко вратата и забърза надолу по стълбите. Франческа се спря, заслушана в заглъхващите му стъпки, после вдигна поглед и избърса очи с опакото на ръката си. Беше си отишъл.

Уплашена и разстроена, тя веднага взе палтото си. Не искаше да остане и минута повече. Чувстваше се унижена, несправедливо обвинена, но не притежаваше увереността да прогони тази мисъл. Забърза към вратата, като пътьом навличаше палтото си и се тревожеше какво ще каже Мат на Дейв. Отчаяно ѝ се прииска просто да се махне оттук. Случилото се я беше разстроило напълно. Изключи огромните лампи от таблото, отвори големите двойни врати, излезе и заключи след себе си. Закопчавайки палтото си вървешком, забърза надолу по стълбите и минути по-късно напусна сградата, като тичаше с всички сили по Дийн Стрийт към автобусната спирка.

Изобщо не видя, че Дейв я гледа от една маса до огромния прозорец на „Уингс“ и чука по стъклото, за да привлече вниманието ѝ. Когато разбра, че няма да успее, той се извърна и продължи с питието си. Все пак не можа да не се зачуди какво точно я е накарало да бяга като луда от студиото.

Едва два дни по-късно, в сряда същата седмица, Франческа започна напълно да осъзнава влиянието на страха и объркването, които беше почувствала в нощта на първата проба. И когато това стана и събитието беше разкрито, почувства, че бляскавият ѝ нов свят внезапно се срутва.

Отиде на работа, както обикновено — излезе от къщи в седем и половина и пристигна в студиото в осем. Съблече палтото си, донесе

си приборите за чистене и започна с ежедневните си задачи. През цялото време си тананикаше. Беше щастлива и се чувстваше в свои води. Трудеше се здравата и макар че през повечето време се чувстваше уморена, обичаше всяка минута от работата си за „Дейвид Йейтс“.

Съвсем случайно вдигна поглед и видя, че Дейв е пристигнал. Той седеше, кацнал на ръба на една маса, както винаги, и я наблюдаваше. Явно стоеше там от доста време. Франческа се изчерви и спря да работи.

— Здравей — каза тихо тя.

— Добро утро — той дъвчеше вътрешната страна на устната си и продължаваше да я гледа.

Франческа започна да се чувства неудобно.

— Искаш ли кафе? Мога да го направя за минутка.

— Не. Не, благодаря ти, Франческа.

Той скочи от масата и се приближи до нея. Неловкостта ѝ се превърна в притеснение.

Истината беше, че Дейв още не бе решил какво да прави. Беше чул разказа на Мат и трябваше да се съгласи, че тя е най-вероятният крадец, особено като се има предвид отчаяното ѝ бягство от студиото в понеделник вечерта, но имаше нещо, което изобщо не се връзваше с всичко това. Някак не можеше да си представи Франческа да краде. Интуиция или привличане? Каквото и да беше, не можеше да повярва, че е тя.

— Тук ти харесва, нали, Франки?

Погледна я в лицето. Беше ясно и грейнало, а очите ѝ излъчваха невинност.

— Да, харесва ми — отвърна тя и се усмихна срамежливо. Лицето ѝ беше толкова хубаво, когато се усмихваше.

— Франки, имам да те питам нещо — той продължи да я гледа остро. — Вярно ли е, че когато в понеделник вечерта остана, Мат те е хванал да разглеждаш някои от моите рисунки?

Не отклоняваше поглед от лицето ѝ и сърцето му изстина, когато видя искрица от паника в очите ѝ. Вина и паника.

— Да... Аз... — Франческа спря и преглътна. — Искам да кажа, не... Аз...

Дейв въздъхна и извърна поглед.

— Работата е там, че вчера следобед открих, че всичката ми работа липсва. Беше работа, която почти не се нуждаеше от поправки, завършени модели, и когато попитах Мат, той ми каза...

— Не! Аз... — но трябваше отново да млъкне, беше твърде поразена, за да продължи.

— Виж, Франческа, нека бъдем разумни. Нуждая се от тези скици, те представляват половината, не, три четвърти от моята колекция. Мат има нужда от тези модели, много от тях са негови платове в мои линии. Ако просто ги върнеш или ми кажеш на кого си ги продала, повече няма да споменаваме това.

Той отново я погледна и видя ужасно нещастното ѝ лице.

— Ти си добро дете, сигурен съм, че това е просто една глупава грешка. Просто ми кажи къде са.

Франческа поклати глава. Не можеше да повярва, че това се случва.

— Не съм взимала скиците ти — прошепна тя. — Никога не съм ги взимала и не зная къде са.

— Франческа. Няма да се разтакавам с теб! Искам работата си обратно и по лицето ти съвсем ясно личи, че ти си я взела! — вече беше разгневен. Гласът му гърмеше и я караше да се свива уплашено. — Давам ти време до края на седмицата да размислиш, а след това отивам в полицията! — Тили го беше убедила да почака два дни. — Ясен ли съм?

Тя преглътна сълзите си за втори път тази седмица и впери поглед в земята. Дейв посегна и я разтърси за ръката.

— Ясен ли съм, попитах?

— Да.

От гърлото ѝ се изтръгна тихо ридание и тя знаеше, че ако не си отиде сега, ще заплаче горчиво и няма да може да се спре.

— Взимай си нещата и се махай оттук! — Дейв беше колкото сърдит, толкова и разочарован. Беше започнал да харесва това момиче. — Хайде!

Виждаше, че е разстроена, но това само засилваше убедеността му, че е виновна. Изобщо не приличаше на човек, който няма какво да крие.

— Искам работата си до петък сутринта — каза той, преди Франческа да отвори вратите. — До петък. Ясно?

Не искаше да я види как си отива. Той прекоси студиото, седна на масата си за рисуване и хвана главата си с две ръце. Какъв провал! Беше толкова вбесен, че едва можеше да мисли.

Франческа седеше на една дяволски студена дървена пейка в Джемънд Дийн и се чудеше как ще каже на Джон. Беше тук от часове, тъй като се страхуваше да си отиде у дома — бе твърде засрамена, за да го погледне в очите. Не преставаше да си мисли, че отново го е разочаровала, че той е направил всичко за нея, а тя го е разочаровала. Ужасът и унижението от преживяното бяха почти непоносими. Бяха я нарекли крадла. Всички я смятаха за нечестна, ами ако и Джон си помислеше същото? Нямахме смелостта да се изправи пред него, просто нямаше. Затова седеше на ледения дъжд и си мислеше, че може би не заслужава щастие, че може би наказанието за смъртта на Джовани ще я преследва завинаги.

Продължаваше да седи там, когато Джон я намери доста по-късно същия следобед. Беше се смрачило, нощта започваше да я обгръща, влагата се просмукуваше в костите ѝ, студът вцепеняваше плътта ѝ. Джон я намери след почти двучасово търсене. Когато се обади в студиото и му казаха, че е уволнена, мина по маршрута ѝ от Кейсайд, претърси околните места и най-сетне осъзна, че в такава беда би потърсила усамотеност и място, където да се скрие. Тогава отиде в парка.

— Франческа.

Тя го погледна безжизнено, почти без да се изненадва, че я е намерил. Той се наведе, взе замръзналите ѝ пръсти и ги допря до топлите си устни.

— Не можах да дойда — промълви Франческа. — Не знаех какво да кажа.

— На твоето място не бих казал нищо. Вярвам ти.

Разтри ръцете ѝ. Кожата ѝ приличаше на восък.

— Но как можеш да ми вярваш след всичко, което знаеш за мен?

— Да, вярвам ти, това е всичко. Това е част от... — покашля се, тъй като не беше сигурен как да каже следващите думи. След това промълви тихо: — Част от това да обичаш някого.

— Помислих си, че може вече да не ме обичаш, след като съм те разочаровала — Франческа сведе глава, не искаше да го погледне в очите.

— Хей! — той повдигна брадичката ѝ. — Не си разочаровала нито мен, нито когото и да било. Разбираш ли? Знам, че не си го направила.

Тя избегна погледа му.

— Но...

— Никакви „но“. Колкото до обичта... — нежно я накара да стане и я прихвана, когато коленете ѝ се подгънаха. — Тя не пресъхва — каза той, като я притискаше до себе си. Чувстваше, че момичето отчаяно се нуждае от подкрепата му. — И нищо няма значение. Разбра ли?

Останала без сили, Франческа се отпусна на него. Той усети треперенето на тялото ѝ и я притисна още по-здраво. След това се отдръпна леко, уви палтото си около нея и като я придържаше бавно, започнаха дългия път към дома.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

През целия следващ ден Франческа си остана в стаята. Чувстваше се прекалено потисната и нещастна, за да излезе. Джон я остави на мира, тъй като беше сигурен, че ако ѝ даде достатъчно време да помисли, в крайна сметка ще излезе с правилното решение да отиде да се срещне с Дейв и да повтори това, което беше казала и на него. Но той не знаеше, че Франческа лежи и гледа купчините рисунки и модели, които бе направила през последните месеци, и ги вижда като доказателство за провала на бляскавото ѝ ново начало. Не я чу как плаче тихо над тях със сълзи на гняв и объркване.

Опита се да поговори с нея, но без успех. Искаше му се да му позволи той да обясни на Дейвид Йейтс, че и Мат Бейкър е бил в студиото, ровил е из шкафовете и накрая е изчезнал яко дим. Но Франческа му отказа категорично. Изглежда, приемаше всичко това като някакво наказание и дори когато Тили намина и изрази съмненията си за вината ѝ, тя остана мълчалива, непоклатима в нещастията си. Джон не разбираше това. Той се тревожеше много и цялата нощ на четвъртъка лежа буден и се чуди какво да направи. С пукването на зората вече беше решил. Щеше да поговори с нея, да се опита да разбере чувствата ѝ.

Стана рано и се облече особено внимателно, като знаеше, че ще излиза по-късно сутринта. Сега, когато вече беше взел решение, то му изглеждаше все по-правилно. Нямаше какво да чака, щеше да поговори с нея тази сутрин и дори ако тя откажеше, той щеше да сложи край на тези нелепи обвинения веднъж завинаги.

Прекося площадката, дръпна завесите на малкия прозорец на стълбите и застана на най-горното стъпало, загледан в студеното сиво небе и заслушан за движение откъм стаята на спящата Франческа. Точно тогава чу шумовете.

Отиде бързо до вратата на стаята ѝ, допря ухо до нея и наостри слух. Чуваше се късане на хартия, а и се усещаше миризма на нещо... Подуши напрегнато. Миризма на изгоряло.

Натисна бравата и опита да отвори вратата. Беше заключена.

— Франческа — опита отново, като задрънка с дръжката. — Франческа. Какво правиш там? — миризмата стана още по-силна. Явно палеше огън в малката викторианска камина. — Франческа. Коминът не е изчистен! Франческа. Отвори вратата! Веднага! — започна да изпада в паника. Комините и на двете спални не бяха чистени от години, лесно можеха да се подпалят. Всъщност почти беше сигурен в това.

— За Бога, Франческа. Отвори проклетата врата!

Загубил търпение и подтикнат от паниката, Джон подпря вратата с рамо и блъсна силно, като се опитваше да изкърти бравата. Нищо не се получи. Отдръпна се назад и този път я блъсна с всички сили.

— Господи! — рамото му удари вратата и тя поддаде внезапно. Джон връхлетя в стаята. — О, Боже, Франческа.

Втурна се към нея. Франческа беше коленичила пред малката викторианска камина с купчинка от красивите си цветни модели и скици, късаше ги на парченца едно по едно и ги хвърляше в малкия огън, който бе запалила.

— Престани, Франческа, престани!

Той бутна купчинката настрана и грабна рисунката, която вече беше в ръцете ѝ.

— Остави я! — кресна. — Престани да се правиш на такава глупачка!

Тя вдигна поглед към него, сякаш извадена от някакъв транс, и поклати глава. Той хвърли рисунките на леглото и изтича към банята за вода. Секунди по-късно вече бе потушил огъня, който засъска и загасна почти незабавно. Вдигнаха се кълба от черен, задушлив дим, които изпълниха стаята, Франческа се закашля. Очите ѝ се наляха, сълзите заструиха по бузите ѝ и тя осъзна, че плаче и изглежда смешна. Позволи на Джон да я хване за ръката и да я изведе от стаята на площадката, където застана, разплакана, и се загледа как бяло-синята стая се изпълва с гъст дим.

Джон отвори прозорците в спалнята и банята, след това тези на стълбите. Върна се при нея и започна да наблюдава как стаята се изчиства и ужасната миризма се разнася. Сърцето му все още биеше лудо от мисълта, че цялата къща е можела да бъде обхваната от пламъци.

Накрая се обърна към Франческа:

— Сега искам да се облечеш в банята, докато аз чакам тук. Става ли?

Тя кимна. Държеше се като глупачка, като абсолютна глупачка, но докато лежеше на светлината на зората, разглеждайки работата, в която бе вложила толкова труд и обич, се бе изпълнила с такъв гняв и яд, че просто трябваше да ги унищожи. Те бяха само още един спомен от щастието, което ѝ бе отнето.

Влезе боса в стаята, погледна само веднъж рисунките, докато си вземаше дрехите, след това се затвори в банята и Джон чу шум от обличане. Минути по-късно излезе, измита и облечена, и Джон я отведе долу.

— Седни, Франческа.

Намираха се в дългата, тясна дневна. Лампата беше светната и Джон запали малката електрическа камина, за да позатопли стаята. Навън небето беше оловносиво, вятърът виеше по пътя и с всеки свой порив издухваше последните есенни листа, образувайки малки купчинки прах.

Франческа седна на ръба на канапето и започна да мачка тгълчето на една от тъканите възглавнички. Не искаше да погледне Джон.

— Франческа, имам да ти кажа нещо. Ще ти го кажа само веднъж и може би трябваше да го чуеш доста отдавна. Но... — той сви рамене. — Не исках да ти се меся. Сега обаче чувствам, че трябва.

Франческа продължаваше да седи с наведена глава.

— Би ли ме погледнала в очите, Франческа. Тя вдигна лице и срещна погледа му.

— Благодаря ти — той си пое дълбоко дъх. — Франческа, съжалявам, но това не може да продължава повече. Опитах се да бъда търпелив с теб, да те разбера, но признавам, че не мога. Не те разбирам и не ти съчувствам. Зная, че ти беше трудно с уволнението от „Дейвид Йейтс“, знам, че навярно си разстроена, но просто не можеш да се криеш и от самосъжаление да поемаш вината за нещо, което не си направила!

Тук спря, знаеше, че звучи остро, но тя имаше нужда от разтърсване.

Франческа прехапа устни, но не каза нищо.

— Франческа, светът винаги ще бъде жесток, но ти си силна и трябва да оцелееш. Това, което искам да знам, е кога ще започнеш да се отбраняваш. Хмм? Кога ще се научиш да променяш нещата, които не са добри за теб, които намиращ за неприемливи? Не можеш просто да приемаш всичко, което ти се случва, без дори да спориш! Не е правилно. И със сигурност не е здравословно — той седна на ръба на креслото срещу нея. — Виж се, Франческа, ти си уморена, разтревожена, разстроена — хвана я за ръката. — Не обичам да те виждам такава. Трябва да се научиш да отстояваш позициите си, трябва да отидеш при Дейвид Йейтс и да му кажеш истината. Не можеш все да позволяваш на другите да те удрят, не бива — погали дългите ѝ тънки пръсти и каза тихо: — Не мога да прогоня чувството, че приемаш това като някакво наказание, сякаш е било писано да стане.

Тя издърпа ръката си и обърна глава, така че да не се вижда изражението на очите ѝ. Беше му казала всичко онази нощ в Моткъм, но не бе признала собственото си чувство за вина. Просто не можеше, нито тогава, нито сега.

— Не разбираш — рече студено тя.

— Да! Да, разбирам! Вина и самообвинения, ето това разбирам!

Тя го погледна отново в момента, в който той изрече тези думи.

— Нали виждаш, знам. Но не мисля, че е правилно да продължаваш да се обвиняваш, да страдаш за това.

— Откъде ще знаеш? — вече беше ядосана, беше бръкнал в отворената рана. — Откъде ще знаеш какво е?

— Не знам — каза простичко Джон. — Аз съм с четиридесет години по-голям от теб и дори не се преструвам, че знам какво си изстрадала. Все пак смятам, че не трябва да приемаш нещата като наказание, като някакъв зловещ знак от Господа. Ужасно нещо е да се живее с вина, Франческа. Би те съсипала, ако ѝ позволиш.

— Е, аз пък няма да ѝ позволя! — тя стана и се отдръпна сърдито от него.

— Франческа, изслушай ме — каза той, вече по-тихо, по-нежно. — Моля те, изслушай ме — отново я погледна и видя, че раменете ѝ се отпускат леко. — Знаеш ли, понякога от лошите неща излизат добри. Понякога могат да се случат неща, които никога не си очаквала, но

трябва да им дадеш шанс. Има нов живот, дори и след разочарованието и мъката, ако се бориш за него, разбира се.

Тя отново се обърна към него.

— Ами ако не искам да се боря?

— Тогава можеш да се откажеш и сега. И без това вече почти си се отказала.

Видя как очите ѝ потрепнаха при тези думи и разбра, че я е заболяло. Той стана и тръгна към вратата. Отвори я съвсем леко и напусна тихо стаята, Франческа не каза нито дума, за да го спре.

Дълго седя до прозореца и гледа малката градинка, която беше нейна, прясно изкопаната земя, засадения миналата неделя храст, купен с малката сума, спестена от „Дейвид Йейтс.“ Погледна разклатената ограда, своята ограда, още небоядисана, но изтъркана, готова за слоя наситенозелена боя. Понякога от лошите неща се получаваха добри.

За пръв път от много месеци си помисли за Джон и след това се сети за Патрик. От насилието и убийството беше излязла любов — независимо колко кратка, но си беше любов. А от измамата и разочарованието бяха дошли този дом, сигурността и Джон. Тя духна върху стъклото и на запотеното място нарисова сърце — своето сърце.

Джон беше прав. В „Дейвид Йейтс“ се чувстваше щастлива, доволна, беше започнала да вижда бъдеще. То беше в ръцете ѝ, имаше шанса да го промени, ако искаше. Всичко, което трябваше да направи, бе да отиде да поговори с Дейв, да му обясни какво се е случило. Ако той не ѝ повярваше... Прехапа тревожно устни. Е, ако не ѝ повярваше, поне щеше да е опитала. Джон беше казал да променя нещата, които не са правилни за нея, да променя това, което не може да приеме. Извърна се от прозореца и си пое дълбоко дъх. Е, точно това трябваше да направи!

— Джон?

Франческа застана на вратата на кухнята, облечена в палтото и баретата си. Той се обърна, свали очилата си за четене и я погледна.

— Отивам да се видя с Дейв — рече тя. — Мисля, че си прав, трябва да му кажа какво стана с Мат.

Джон се изправи.

— Да дойда ли с теб?

Когато се беше събудил същата сутрин, не бе очаквал да каже нещата, които беше изрекъл преди това, и сега, докато седеше сам в кухнята, се чудеше дали не е отишъл твърде далеч. Вече знаеше, че е постъпил добре.

— Ще успееш ли да се справиш сама?

— Да, ще се оправя — гласът ѝ звучеше силно и предизвикателно. След това се усмихна и прибави: — Е, доста съм уплашена.

Джон отвърна на усмивката ѝ:

— Недей. Вярвам в теб.

— Благодаря ти.

Франческа се обърна и стомахът ѝ се сви на топка. Неочаквано ѝ прилоша.

— Джон, мислиш ли...

— Да. Хайде, върви — отиде до входната врата и ѝ я отвори. — Дай им да се разберат!

Тя кимна, пристегна още по-здраво палтото около себе си, придърпа баретата надолу към ушите си и без повече да мисли за това, излезе навън в натежалия от влага ранен утринен въздух и се отправи към автобусната спирка.

Дейв се беше свил на кълбо върху топ много скъп плат от кашмир и мериносова вълна, когато чу настоящия звън на входната врата. Отне му доста време, докато се осъзнае, докато си спомни къде се намира и накрая — вдигне глава и отвори очи. Болезнено и отвратително изпитание.

— Охх, мамка му! — слепоочията му пулсираха в тежък, болезнен ритъм. — Кой, по дяволите...

Хвана се за главата, докато ставаше съвсем бавно. Стомахът му заплашваше да излее съдържанието си. Изстена, изправи се и веднага повърна в елегантното черно кошче за боклук. Напъна се още няколко пъти, докато звънецът продължаваше да бръмчи агресивно около него.

Когато гаденето свърши и вече се чувстваше значително по-добре, той отиде до контролното табло, като носеше кошчето, и освободи ключалката на входната врата. След това се затътри с мъка до

коженото канапе в ъгъла на студиото и легна на него, като се чудеше защо не го е направил предишната вечер. В съзнанието му се появи блед спомен за гняв и объркване и отново угасна, погълнат от ужасното гадене в стомаха му. Нямаше представа как се е озовал върху топа плат на масата за кроене, само беше благодарен, че не се е изтърколил оттам посред нощ и не си е счупил гръбнака.

Чу как вратата на студиото се отваря и вдигна ръка, за да помахна.

— Насам — изчурулика той. Ръката му отново падна безжизнено до него. Господи, колко му беше зле!

— Здравей, Дейв!

Франческа прекоси студиото, твърде нервна, за да позволи на обувките си да издадат шум. Застана до Дейв и погледна небръснатото му лице, рошавата коса и омачканите мръсни дрехи. Цялата стая вонеше на алкохол. Познаваше тази миризма по-добре от всяка друга.

— Дейв? — каза отново тя, този път по-тихо, понеже куражът бе започнал да я напуска.

— А? — той махна ръката от очите си и ги отвори бавно, за да види кой прекъсва махмурлука му. Съзря Франческа в палтото и черната ѝ барета и веднага си припомни изцяло предната вечер. — Мама му стара! — Дейв седна неочаквано и Франческа подскочи. — О, Господи, съжалявам! Не исках да те... — изправи се и сложи ръка на устата си. — 'Звинявай — промълви с надебелял глас, наведе се до металното кошче до себе си и пак повърна. — Уф... Дявол да го вземе! — избърса устата си с ръкав и отново се строполи на канапето. — Господи, съжалявам, това е отвратително! — пое си дълбоко дъх. — Ей, ама се радвам да те видя — след това положи глава назад върху облегалката на канапето, затвори очи за момент и преглътна мъчително. — Дължа ти извинение, Франческа. Господи, Господи, ама какво извинение ти дължа! Мога само да кажа, че бях истински задник. Страхотен глупак! — избърса челото си. — Не знам дали мога да те помоля да бъдеш така любезна да ми домъкнеш нещо за главата?

Тя кимна.

— И чаша вода? В устата ми има вкус на папагалски задник!

Франческа се върна след няколко минути с водата, с влажен студен парцал, с четката за зъби, която знаеше, че Дейв държи в чекмеджето в кухнята, с хапчета, соли за стомах и голяма черна найлонова торба за боклук, която да сложи върху отвратителното

кошче. Прекрасно знаеше как да се справя с последиците от нощ на яко пиене.

Дейв беше затворил очи, когато тя сложи нещата на един стол пред него. Той отвори едното си око и се усмихна.

— Господи, дали не ми се привижда? Май че имам насреща си ангел! — тя се засмя. — Това звучи хубаво, Франки! Добре ще ми се отрази малко смях.

Дейв отвори и двете си очи и седна напред, като посегна към четката за зъби. Беше му донесла даже и съд с вода, за да я изплакне.

— Случайно някога да си била стажант-сестра?

— Не... Аз... — после осъзна, че той се шегува, и извърна поглед за момент. След това каза: — Баща ми беше алкохолик.

Звучеше толкова просто. Само тя си знаеше колко ѝ струва да го признае.

— Съжалявам.

— Е, ами...

Дейв се зае да почиства зъбите си и да мие лицето си. Глътна три аспирина и разтвори в голяма чаша солите за стомах, преди да ги изпие наведнъж.

— Ъфф! — той потрепери. — Бичът на масите! Ако ти кажа, че пия само веднъж годишно — на годишнината от моя Бар Мицвах^[1], тогава може би ще разбереш защо се чувствам толкова гадно! — остави чашата, прокара ръка по косата си и погледна Франческа право в очите. — Благодаря, Франки.

Тя сви рамене, засрамена от погледа му.

— Предполагам, че е по-добре да ти кажа какво става. Ужасна история, това поне е сигурно! А, забравих да попитам какво правиш тук.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Аз... ъ-ъ... дойдох да ти разкажа за нощта, когато бяха откраднати рисунките — гласът ѝ звучеше много по-уверено, отколкото се чувстваше. — Мисля, че трябва да ти кажа нещо за...

— За Мат. Аха, знам. Копеленцето хубавичко ме изпързая!

Дейв извади цигарите си и запали една. Първото дръпване го накара да потрепери, но никотинът му се отрази добре, имаше нужда от него.

— Разбира се, знаеш, че с мен е свършено! — той се засмя иронично. — В първата си работа като текстилен дизайнер оня малък педал успя да подмами бизнес мениджъра ми и да избяга с моята колекция. Доста впечатляващо, а?

Франческа стоеше като замръзнала.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, миличка Франки, че през последната година Мат си е шушукал с моя бизнес мениджър и ме е накарал да подпиша всякакви неща, за които си нямах и хабер, защото бях твърде погълнат от скапаната работа, и след това избяга с Пийт Уокър, основа си собствена фирма, своя собствена шибана фирма, за Бога! И използва всичките ми модели, за да я лансира! Ха! Ако не ми се искаше да убия това малко лайно, щях да се възхитя на наглостта му!

— Но как може да направи такова нещо? Мислех, че моделите са твои!

— О, не, очевидно не! Подписал съм едно малко парче хартия, с което предоставям всичките авторски права на моя съдружник и бизнес мениджър. Никога не съм виждал този лист, камо ли да си спомням да съм го подписвал!

Той млъкна и загаси цигарата с крак върху лакирания дървен под. След това сложи ръце на лицето си и ги прокара по уморената, провиснала кожа. За момент вдигна поглед към красивото момиче пред себе си и видя целия си провал, изписан на свежото ѝ младо лице. Години на работа и пот бяха отишли по дяволите! Колекцията му беше отнета и при тези условия никога нямаше да се възстанови.

— Франки? — рече той и свали ръцете си. — Искаш ли нещо за пиене?

Франческа обаче седеше абсолютно неподвижна и го гледаше втренчено. Някъде под лъжичката ѝ се бе образувал възел с големината на юмрук, корав и неподатлив. Съзнанието ѝ беше кристално ясно, съсредоточено и решено.

— Не — каза тя. — Не искам нищо за пиене, ти също — седеше с ръце, склучени на скута, и продължаваше да го гледа по същия начин. — Ще възстановим отново колекцията — продължи Франческа съвсем спокойно, сякаш просто установяваше някакъв факт. — Имаме колко — шест седмици? Ако вземем една допълнителна шивачка и някой за украсата, ще стане. Не е лесно, но ще стане.

Той внезапно я погледна, сякаш беше луда.

— Сигурно се бързикаш с мен! — рече Дейв и се изсмя. — Франки, не е възможно да прехвърля това количество работа за шест седмици! И между другото — кои са това „ние“?

— Аз, ти и всички от компанията. И не се шегувам.

— Виж, наистина съм ти благодарен, задето си тук и ме изслушваш, но, Франки, бъди сериозна! Не му е времето за откачени фантазии — какво, за Бога, знаеш за модата, пък и за текстилния дизайн например? Не мога да направя колекция без текстилен дизайнер и специалист по щамповането на платовете. Мат се грижеше за всичките тия простотии и неговите изделия бяха страхотни, те бяха...

— Никога не са били толкова добри, колкото си мислиш. Ти му даваше съвети, казваше му кои цветове стават, кои десени изглеждат най-добре на дадена линия. Не си ли спомняш?

— Да, но...

— Но аз знам за щамповането не по-малко от всеки друг, правила съм го с години в Италия! И мога да правя скици, ще ти покажа!

Франческа не можеше да повярва, че изрича тези думи. Не можеше да се спре, те се изливаха заедно с яростната ѝ решителност и сила.

— Само ги погледни — рече тя. — Само им хвърли един поглед и ако не ти харесват, може би съм сгрещила. Няма да ти струва нищо, нали?

Дейв я наблюдаваше. Очите ѝ горяха страстно — все едно че слънцето блестеше в зелен смарагд — и изглеждаше тъй изпълнена с надежда. Той си пое дълбоко дъх. Може би беше права, може би наистина щеше да се справи. Е, поне не му струваше нищо да погледне работата ѝ. Дори да не беше добра, тя можеше да му помогне да оправи бъркотията тук и да продължи със задълженията си. Поне със сигурност притежаваше много енергия.

— Франки — каза той, — ако искаш да погледна работата ти, ще го сторя — видя как лицето ѝ грейва в онази нейна особена усмивка. — Но не ти давам никакви обещания. Няма да забравиш това, нали?

— О, да, разбира се!

— Виж, можеш ли да позвъниш на всички и да им кажеш, че днес студиото ще бъде затворено? Трябва да си отида у дома, да си

взема душ и да се обръсна. След това можеш да донесеш работата си. Става ли?

— Да, би било чудесно.

— Телефоните са в тефтера в чекмеджето на Тили и трябва да им позвъниш веднага, иначе ще тръгнат — той стана малко несигурно и приглади назад косата си. — Ще те оставя да се оправяш тук и кога мога да те очаквам у дома? В единадесет?

Франческа погледна часовника си. Беше осем и четиридесет и пет.

— Да, в единадесет.

Това щеше да ѝ даде достатъчно време да си отиде до дома и да вземе работата си.

— Живея в една от малките къщички в Брандлинг Вилидж, зад училището, номер десет. Ще можеш ли да я намериш?

— Няма проблем.

— Чудесно! — той понечи да тръгне към вратата, но по някакъв импулс се обърна отново. — Франки, да не си преживяла някакво религиозно превъплъщение? Никога не съм те виждал такава!

Тя се засмя.

— Не, просто гледам да не изпусна шанса, за който ми каза Джон.

— Какво? — Дейв изглеждаше объркан.

Тя сви рамене и се усмихна:

— Нищо, наистина.

Дейв се чувстваше твърде ужасно, за да настоява.

— Тогава ще се видим в единадесет — каза той, като се обърна към вратата и взе гадното кошче със себе си.

— Да, довиждане!

Франческа го изпрати с поглед, след това скочи на крака и нададе радостен вик. Взе палтото и баретата си, отиде до бюрото на Тили и намери тефтера с всичките телефонни номера. Седна и започна да набира първия. Заслуша се в сигнала и след това във включването на линията. „Понякога от лошите неща се получават добри“ — помисли си тя.

Джон се слиса, когато, по-късно същата сутрин, Франческа влетя в къщата, като го поздрави пътьом, след това се качи в стаята си и слезе след не повече от пет минути. Застана за момент на вратата на кухнята и той видя, че стиска купчина рисунки до гърдите си.

— Отивам до Дейв да му покажа работата си — рече бързо тя. — Къщата му е в Брандлинг Вилидж, няма да се бавя дълго!

След това се обърна към входната врата, но Джон ѝ подвигна:

— Какво стана тази сутрин?

— О, Джон, твърде дълго е за разправяне сега, Дейв ме очаква в единадесет. Като свършим, ще се върна веднага у дома и ще ти разправа всичко с най-малките подробности.

Джон я погледна. Тази Франческа беше по-различна от онази, която бе излязла отгук същата сутрин. Изглеждаше далеч по-силна, по-уверена.

— Добре. Тръгвай! Ще се видим по-късно.

Тя му махна и забърза към входната врата, като я затръшна безгрижно след себе си. „Това със сигурност е една нова Франческа — реши той и отиде да провери дали не е строшила нещо с тръшването на вратата. — Кой знае какво може да се случи след това?“

Къщата на Дейв Йейтс беше в една от най-люксоznите части на Нюкасъл. Намираше се между две други. Беше боядисана в бяло, с лъскаво черна входна врата и лаврово дърво отпред. Имаше и тъмна делва от италианска теракота, която бе дискретно закрепена за стената. В Нюкасъл човек не можеше да оставя прането си навън.

Тя потропа с тежкото пиринчено чукало, отдръпна се и зачака вратата да се отвори. Оправи баретата си и вдигна яката на палтото си. Искаше да изглежда възможно най-добре, когато Дейв я зърнеше.

— Хей, Франки!

Франческа погледна объркано назад.

— Не! Тук, горе!

Франческа вдигна поглед. Дейв се беше показал на прозореца на банята и потреперваше от студения дъжд върху голите си гърди.

— Ето, дръж! — той ѝ хвърли един ключ. — Влез, ако обичаш, още не съм свършил с душа.

Франческа се наведе, взе ключа и отново погледна към прозореца. Дейв се беше скрил. Влезе в къщата и едва в топлината осъзна колко е мокра. Свали баретата, закачи я на една от пиринчените закачалки в антрето, след това съблече палтото си и го сложи върху нея. Прекоси антрето и влезе в дневната.

Къщата беше напълно преобразена — това се виждаше от пръв поглед. Малката тясна фасада отвън не даваше никакви признаци за просторните стаи вътре, с подове от светъл скандинавски чам, кремави стени и огромна дневна. Тя стоеше до вратата и си мислеше: „Хмм, ето това е дом на дизайнер.“ След това се усмихна, като осъзна колко много е научила, откакто е започнала работа при Дейвид Йейтс.

Дневната беше обзаведена оскъдно — само две големи канапета от златен брукат с високи прави облегалки и огромни пухени възглавнички и дълга тъмна дървена масичка покрай едната стена, върху която имаше купчина старинни книги и бронзова фигура. Покъсно откри за нея, че е Арт Деко^[2] от Фердинанд Прайс. Камината беше боядисана в кремаво и имаше тежка черна желязна скара на дъното. От едната ѝ страна се виждаше колекция от идеално наредени старинни глинени съдове с различни височини и форми и накрая, от двете страни на комина в нишата, имаше два махагонови стола с извити крака — от епохата на Регентството^[3], и двата тапицирани с тъмнозлатисто кадифе.

— Харесва ли ти?

Франческа подскочи. Беше забравила, че Дейв е горе и прехласнато зяпаше стаята, като поемаше всяка малка подробност.

— Господи, да, аз... — заекна притеснено тя.

— Влизай и сядай. Искаш ли кафе?

Франческа го погледна през рамо, докато той скачаше от последното стъпало и навличаше тениската си. Забеляза колко кафява е кожата на корема му и колко опъната е над стегнатите мускули.

— О, да... ъ-ъ... благодаря.

Тя влезе в стаята и седна нервно на ръба на канапето. Продължаваше да стиска рисунките си.

— Това ли са? — попита Дейв, като мина през свързващия свод от кухнята.

— Да.

— Мога ли да ги видя?

Франческа неочаквано се почувства нелепо. Докато наблюдаваше тази величествена стая с идеална форма и детайли, съжали, че изобщо го е помолила да хвърли поглед на работата ѝ. Как можеше някой с опитно око да види каквото и да било в жалките ѝ малки скици? Продължи да стиска рисунките си, като гледаше към пода.

— Хайде, дай да погледна! — той се усмихна, като видя внезапната ѝ тревога. — Няма да бъда прекалено жесток, обещавам ти — отиде до нея и тя му протегна купчината рисунки. — Виж, ще ги занеса в кухнята, ще ги разположа върху масата и ще ги разгледам, докато правя кафето. Така никой от нас няма да се притеснява. Става ли?

Тя кимна. Увереността от сутринта напълно я бе изоставила.

— Пусни си някой диск, ако искаш. Няма да се бавя дълго.

Дейв изчезна с купчината рисунки и Франческа се огледа за стереото.

— Навън в антрето е — извика той. — В шкафа под стълбите — Франческа се запита дали не чете мислите ѝ. — Мразя да гледам вещи! Тя стана и отиде да види дали ще може да го намери.

Дейв седеше в кухнята на дългата маса с мраморен плот, с работите на Франческа, разпръснати пред себе си, и с блокче за рисуване на коленете си. Зад него кафеникът на котлона бълбукаше и съскаше, а миризмата на изгоряло кафе изпълваше въздуха. Но той изобщо не я забелязваше. Мозъкът му бръмчеше, а пръстите му работеха бързо и ловко, като линиите и формите си пасваха на страниците на блокчето, докато драскаше безброй вариации, бележки, идеи и един след друг блестящи модели.

Скиците пред него бяха далеч по-добри от всичко, което бе виждал от години, и надминаваха тези на Мат с хиляди мили. Бяха страхотни, истински талант, онзи талант, който се среща веднъж в живота, и Дейв седеше омагьосан, изпълнен с вдъхновение и с радостното съзнание, че е открил нещо прекрасно.

Междувременно Франческа остана в дневната, като слушаше лекия ритъм на „Блек Бокс“ и с носа на обувката си потропваше тихо в

такт. Не знаеше какво да прави.

Дейв беше в кухнята от двадесет минути и миризмата на кафе се усещаше все по-остро. Не беше произнесъл и дума. На няколко пъти Франческа реши да стане и да отиде да види какво мисли той, но смелостта ѝ се изпаряваше още щом се изправеше. Затова веднага седнаше обратно, като се преструваше, че е погълната от музиката.

Накрая не можеше да издържа повече, прилошаваше ѝ от напрежение. Стана решително, прехапа устни и прекоси дневната към свода. Точно тогава Дейв се появи от кухнята и двамата се сблъскаха силно.

— Ау!

— Уф, дявол да го вземе, извинявай!

Прихвана я точно преди да е паднала от двете стъпала към кухнята и за момент се залюляха несигурно.

— Уау!

Успяха да запазят равновесие, но Дейв продължаваше да я държи в прегръдките си. Погледна лицето ѝ, младо и нетърпеливо, изпълнено с надежда и страх едновременно.

— Ти, скъпа моя Франки, си звезда — рече нежно той. След това, неспособен да се спре, я целуна дълго и силно по устните.

Тя се отдръпна внезапно, с пламнали бузи. Не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Харесват ли ти рисунките ми?

— Не, не ми харесват рисунките ти, направо ги обожавам! Те са фантастични! — наведе се и отново я целуна. — Не са фантастични, направо са невероятни! — започна да се смее. — Франки, ще бъда честен, никога не ми е хрумвало, че можеш да правиш такива дизайни, за нищо на света! — хвана я за ръката и я поведе към кухнята. — А сега ти, малка Франки, ще седнеш тук и ще ми разкажеш какво точно знаеш за щамповането, а след това ще измислим как да вдигнем това нещо на крака.

— Кое нещо? — на Франческа започваше да ѝ се вие свят. Не беше сигурна дали е заради вълнението, изненадата от целувката или от ужасната миризма на кафето.

— Новата колекция „Дейвид Йейтс“! Ето! — той придърпа един стол. — Седни!

Тя се подчини покорно.

— Ъ-ъ... Дейв?

— Аха? — той отново прелистваше работите й.

— Има само едно нещо, преди да започнем.

Той вдигна поглед.

— И какво е то?

— Дали не би могъл да изключиш кафето? Мисля, че вече трябва да е готово.

Джон погледна часовника си за четвърти път този час и се почуди какво да прави. Беше се обаждал два пъти в студиото, но не получи отговор и се опита да намери номера на Дейвид Йейтс в указателя. Нямаше го там. Потропа с пръсти по кухненската маса, където безуспешно се мъчеше да реши кръстословицата. Помисли си, че може би трябва още веднъж да опита да се свърже със студиото. Започваше да се стъмва и той се тревожеше за Франческа.

Точно тогава чу слаби гласове на входната врата и превъртането на ключ в ключалката. Отиде бързо натам.

— Джон!

Навън видя Франческа — мокра и усмихната, а зад нея стоеше висок тъмнокос мъж с американска бейзболна шапка и кафяво пилотско яке.

— Джон, това е Дейвид Йейтс.

Тя отстъпи встрани и Джон видя изцяло бившия работодател на Франческа. Ръкуваха се и той ги въведе вътре. Не беше впечатлен. Докато оглеждаше якето на Дейв, видя рошовата опашка на гърба му и едва сдържа неодобрителното цъкване, което автоматично дойде на устните му.

— Ъ-ъ... влезте — поведе ги към предната стая. — Ще искате ли нещо за пиене?

Дейв поклати глава:

— Все пак благодаря, но снощи като че ли попрекалих — той се усмихна, но Джон само кимна с непроницаемо лице. Дейв усети враждебността му. — Виж, Джон, съжалявам, че връхлитам така, но трябва да поговоря с теб за нещо — покашля се нервно. — Освен дето трябваше да изпратя Франческа до дома й, разбира се.

— Да, разбира се — Джон не отстъпваше от позициите си. Дейв си помисли: „Трябва да съм откачил! Той никога няма да се съгласи, независимо какво казва Франческа.“ И след това: „И дали изобщо искам този нещастен дърт шотландец?“ Но все пак продължи: — Мисля, че е по-добре първо да обясня какво стана през последните няколко дни в моята фирма и след това да кажа защо съм тук.

Джон кимна.

— Първо за онези работи, дето бяха откраднати от студиото ми. Представям си колко неприятно е било това за вас и ви се извинявам за ужасната грешка, която направих. Обясних всичко на Франческа и мисля, че ме разбра, но едва снощи открих истината, нали разбирате, а преди това бях подведен да мисля, че тя го е извършила. Все пак — пое си дълбоко дъх — рисунките, ако можете да го повярвате, са били откраднати от текстилния ми дизайнер, както подозираше Франческа, и един Господ знае как е успял да ме изпързала, заедно с така наречения ми бизнес мениджър, така че цялата колекция да е напълно извън моята власт.

Джон седна.

— О, Господи, съжалявам за това!

— Е, да, аз също — до тази сутрин — тук Дейв погледна Франческа и тя се изчерви. — Работата е там, че реших да започна отново.

Джон повдигна едната си вежда.

— Това ми звучи като ужасно много работа! Франческа ми спомена колко неща са били включени първия път.

— Вярно е! — Дейв пристъпи напред и седна срещу Джон. — За повечето хора това вероятно ще прозвучи доста невъзможно. И аз така си мислех, докато Франческа не ми показа работата си. Но когато я видях, разбрах, че не мога да пропусна този шанс. Тя е истински талант, Джон! Цветовете ѝ, чувството ѝ за материя, десенът надминават с хиляди мили всичко досега. Ако е в моя екип, сигурен съм, че ще се получи страхотна колекция, а ако не, то поне ще бъде далеч по-добра! — той спря, внезапно осъзнал, че Джон мълчи. — Не говоря глупости — каза тихо. — Не мога да си позволя да загубя тази колекция, защото иначе цялата ми компания ще потъне — след това стана и отиде до камината. — Това, което исках да те попитам, Джон, е дали би желал да работиш за мен и да управляваш студиото — спря се

за момент, но не погледна Джон. Изобщо не беше сигурен каква ще бъде реакцията му. — Нали разбираш, част от проблема е, че нямах никакво време да контролирам административната работа. Оставях нещата да се движат през главата ми и предполагам, че затова загубих толкова много.

Сега Дейв го погледна. Видя, че враждебността се е стопила и това му даде увереността да продължи:

— Франческа ми каза, че преди си водил сметки и си се занимавал с административна работа. Имам нужда от някого, на когото да мога да имам доверие. Който да ме остави да си върша работата, от която разбирам. Схващаш ли?

Джон отвърна на директния му поглед:

— Да, разбирам. Но не съм сигурен, че говорите с точния човек, господин Йейтс...

— Дейв.

— Дейв. Не разбирам нищо от моден дизайн, дрехи или търговия и наистина не мисля, че ще съм подходящ.

— Джон! — избухна Франческа. — Ти ще бъдеш блестящ!

— Франческа, моля те!

— Не, Джон, наистина ще бъдеш!

Най-сетне той се усмихна на сляпата ѝ увереност и това стопи леда. Всички се усмихнаха.

— Дейв, може би ще ми кажеш нещо повече за този бизнес, за твоите доставчици, търговци на дребно и тем подобни?

— Да, разбира се — Дейв се засмя. — Всъщност нося някои от папките в колата. Силно се надявах, че ще поискаш да ги погледнеш. Да ги донеса ли?

Джон се засмя.

— Да, иди ги донеси — внезапно се почувства част от великия план и адреналинът започна да тече по вените му. Докато Дейв отиваше към вратата, той каза: — Имам чувството, че това ще отнеме доста време. Прав ли съм?

Дейв кимна.

— Е, тогава може би ще искаш да вечеряш с нас, Дейв?

Дейв отново кимна и се усмихна. Намръщеният дърт шотландец започваше да става по-приветлив. Погледна Франческа и тя се засмя като ученичка.

— Благодаря ти, Джон — отвърна той. — С огромно удоволствие бих останал.

И излезе да донесе сметките.

По-късно, когато вечерята беше изядена и всички въпроси — повдигнати и обсъдени, Джон най-сетне вдигна чашата си за тост — за новата колекция „Дейвид Йейтс и Франческа Камърън“ с мениджър Джон Макбрайд. Пиха за случая.

Това бе началото на нещо ново, шанс, който не биваше да се изпуска. Докато отпиваше от виното и гледаше над ръба на чашата как Джон и Дейв Йейтс обсъждат тяхното бъдеще, Франческа знаеше, че това трябва да е правилно. Беше изпълнена с яростна решителност да вложи сърцето и душата си в него, да докаже, че може да промени собствения си живот. „Понякога от лошите неща се получават хубави — беше казал Джон — и трябва да им дадеш шанс.“ Беше прав. Понякога от лошите неща се получаваха хубави — ако човек имаше разума да ги търси, разбира се.

[1] Денят, в който на тринадесет години еврейските момчета биват признавани за религиозно отговорни. — Б.пр. ↑

[2] Декоративен стил от края на 1920-а и 1930-а, основан на кубизма, използващ предимно геометрични форми, и прилаган в мебелите, текстила, изобразителното изкуство и т.н. Възроден отново през шейсетте години. — Б.пр. ↑

[3] Периодът 1811–1820 година в Англия, когато регент е бил Джордж, принцът на Уелс. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На другия ден беше събота, но за Франческа, Джон и Дейв това нямаше никакво значение — беше си работен ден, както винаги. Вече беше средата на ноември и имаха шест седмици да подготвят нещата. Седмицата на модата в Лондон започваше в началото на февруари и колекцията трябваше да бъде готова до края на декември. Имаше да се организират връзките е обществеността: брошури за пресата, снимки, Дейв вече беше наел помещение в Ковънт Гардън за седмицата след представянето им в зала „Олимпия“, така че купувачите да могат да разгледат колекцията. Когато се събудиха в тази първа сутрин, чувстваха, че нямат и минутка за губене.

В крайна сметка в петък вечерта Дейв остана да спи у тях. Говориха с часове, дълго и напрегнато, обсъждаха идеи и си водеха бележки, всички обзети от ревностен ентузиазъм. Когато Джон разчисти чашите от кафето, вече беше минало полунощ и изглеждаше по-лесно да хвърлят на канапето едно одеяло за Дейв, да поспят няколко часа и да започнат наново на сутринта. Имаше толкова много неща да се правят.

Франческа се събуди в осем и разбра, че е станала първа. Боса слезе долу по халат, за да направи кафето, като се стараеше да бъде максимално тиха. Въпреки това ѝ се искаше да пее с цяло гърло, да крещи, да дрънчи с тенджерите и тиганите, да се смее от вълнение. Все пак се промъкна тихичко в кухнята, дръпна внимателно малката щампована завеска и отиде до мивката да напълни кафеника, като пусна съвсем тънка струйка, за да не вдига никакъв шум. Обърна се да сложи кафето в него и посегна да включи котлона на електрическата печка, но точно тогава зърна Дейв, застанал на вратата, гол до кръста, в карирани боксърски гащета, да я гледа със странна усмивка.

— Имаш много интересен халат.

— О! Аз... Дора ми го даде.

Франческа сведе поглед към огромния, избелял хавлиен халат. Беше го пристегнала здраво с колана, но все още ѝ беше прекалено голям и я караше да изглежда като стара клошарка.

— Мила моя, коя е Дора? Да не би тя нещо да не те обича?

Франческа се усмихна:

— Ужасен си!

— Казах ти същото още първия ден, когато дойде в моята бърлога.

Той влезе в кухнята и застана до печката, от която се излъчваше здрава топлина. Скръсти ръце на гърдите си и се облегна на нея, за да се стопли отзад.

Франческа извърна поглед от него и се опита да се съсредоточи върху кафето. Тялото, му беше стройно и жилаво, много помускулесто, отколкото бе очаквала. Кожата му бе ореховокафява — не загоряла, а просто тъмна, с цвят на печени бадеми. Изглеждаше рошав и сънен, косата му беше пусната и Франческа видя, че е гъста и начупена, подрязана точно под ушите.

— Побързай с това кафе, ако обичаш.

В момента се беше заяпал в редиците стъклени бурканчета на полиците и Франческа го погледна крадешком. Забележката му я подразни и тя се намръщи.

— Нещото, на което трябва да се научиш, след като ще работиш с мен — каза той, като продължаваше да гледа полиците, — е, че не понасям да чакам за каквото и да било!

Франческа се отдръпна от него и преглътна ядния си отговор. Когато след минута се огледа, за да намери чаши, видя, че е превит на две от безмълвен смях.

— Господи, Франки! — изкиска се Дейв. — Толкова лесно може да те ядоса човек!

И все още превит на две, излезе от кухнята, за да намери дрехите си.

Тримата закусиха в кухнята и като отложиха разтребването за по-късно, отидоха с колата на Дейв до студиото. Между тях съществуваше мълчаливо споразумение, че през няколкото следващи дни ще правят всичко заедно и че единственото нещо, което има значение, е работата. Дейв искаше да бъде сигурен, че до понеделник сутринта, когато щеше да пристигне екипът му, „Дейвид Йейтс“ ще има предначертано

бъдеще. Чувстваше огромна лоялност към персонала си и спасяването на компанията беше колкото за него, толкова и заради тях.

Когато пристигнаха пред студиото, Дейв паркира на Кейсайд до „Ханраханс“ и отвори входната врата на сградата, като отговаряше на въпросите на Джон за договори за наем и цени на имотите в тази част на града. Поведе ги по дългото тясно стълбище и Джон записа за петната от влага по стената в тефтера си. Отвори вратата на студиото, Дейв включи осветлението от контролното табло и огромното пространство веднага се обля в светлина. Джон застана на вратата заедно с Франческа и погледна това, което се разкриваше пред него. Беше изпълнен с гордост. „Ще накарам това място да работи като часовник — помисли си той, — ще направя „Дейвид Йейтс“ едно от най-добрите имена в страната.“

— Добре! Влизайте! Джон, закачаме палтата си ей там, кухнята ти се пада отляво, тоалетните — надясно, а складът е на долния етаж — Дейв вече беше съблякъл якето си и вървеше към масата за рисуване. — Разгледай хубавичко наоколо, докато подредя нещата си и намеря на Франки малко място там. Записвай си всичко, което искаш да ме попиташ, и викни, когато си готов. Става ли?

Джон кимна, съблече палтото си и отиде да го закачи. Франческа тръгна след Дейв към масите за рисуване.

— Ето, Франки! Дръж! — Дейв ѝ хвърли една бейзболна шапка в пурпурно и бяло и златна значка за голф. — Сложи си я.

Франческа направи озадачена физиономия и сложи шапката на главата си.

— Не! Дръпни я малко напред и нагласи козирката.

Франческа се подчини.

— Страхотно! Сега поне изглеждаш, както трябва — той се усмихна. — Ела и започни да разчистваш боклуците на оня задник оттук. Масата вече е твоя и можеш да я покриваш, с каквото си искаш, даже със снимки на Джейсън Донован!

В единадесет си направиха почивка за кафе. Франческа и Дейв бяха работили неуморно през изминалите два часа, напълно мълчаливи и съсредоточени в рисунките. Разбраха се за цветовете, преди да започнат, и Дейв ѝ даде кратки инструкции, към които да се придържа. Искаше модели за копринени, дневни и неофициални дрехи, за свободна, но семпла линия. Работеше в напълно нова посока на

мисълта — класически вълнени блейзери с копринени поли тип саронг и свободни панталони тип пижама, вълнени панталони тип цигара с дълги копринени туники и тюрбани. Съчетаваха семплото и натруфеното, изчистеното и разкроеното. И двете линии трябваше да си пасват съвършено. Франческа го разбираше какво точно иска да каже.

Докато Дейв рисуваше линиите, тя запълваше формите. Измисляше страхотни феерии от приглушени цветове, в кафяви и наситеночервени тонове с черни и индигови петна. Рисуваше изкусни десени от квадратчета, напомнящи за Пол Клий. Работеше почти безспирно от момента на пристигането им и когато стана време за почивка, Дейв трябваше буквално да я издърпа от масата за рисуване.

— Е, Джон? Какви ужаси намери, за да ме мъчиш? — Дейв донесе до канапето чашите с капучино, току-що доставени от „Марко Поло“. Извади димящите пластмасови чашки и ги раздаде. — През цялата сутрин усещах страх, че ще намериш нещо ужасно в ъгъла и ще избягаш, отвратен!

Дейв се засмя, изсипа две пакетчета захар в капучиното си и го разбърка с края на молива, който извади иззад ухото си.

— Ами всъщност намерих!

— Без майтап?

— Да, но реших да остана.

Дейв отново се засмя.

— Е, кажи ми какво си намерил.

— Добре — Джон отвори тефтерчето си. — Първо влагата. Искам да видя копие от договора за наем, но съм почти сигурен, че хазаинът трябва да ремонтира това. Ако не го направи, можеш да поискаш приспадане от наема и да спориш за такива неща като неподходящи условия за работа. Второ, когато влязохме, забелязах, че отоплението е включено на пълна пара. Нямах ли таймер за изключване? — Дейв сви рамене. — Добре. Ако нямаш, ще вземем — това ще ти спести много пари от сметките за отопление. Трето, изрезките от платовете. Какво става с тях? — Дейв отново сви рамене. — Е, могат да бъдат претегляни и продавани като остатъци. Подългите могат да отиват например в колежа, за модния факултет — ще ни носят добри суми. Четвърто — аксесоарите. Трябва да имаш някаква рекламна сделка с хората, които ти предоставят аксесоарите.

— Имам, дават ми ги безплатно.

— Така и трябва! Колко пъти през последната година си бил отразяван в някое от модните списания? Да кажем, „Вог“ или „Фейс“?

Франческа вдигна поглед, изненадана от неочакваните познания на Джон за модата и стила, и се усмихна.

— Де да знам, май шест или седем пъти.

— Така! И всеки път, когато си използвал шапките на „Мариан Даш“ или обувките на „Фрийз“, за тях е било безплатна реклама. На тези хора при нормални обстоятелства би им излязло през носа да платят за нея, а сега си я получават безплатно на твой гръб.

— Никога не съм помислял за тези неща.

— Но бас държа, че оня приятел Пийт Уокър е помислял! Не бих се изненадал, ако оттам нещо влиза директно в джоба му — Джон се усмихна, доволен от себе си. — Сигурен съм, че можем да направим някаква сделка с неколцина от доставчиците на аксесоари — да използват дрехите ти в своите реклами, такива неща, и също значителна сума.

— Господи! Това никога не ми е хрумвало.

— Не — отвърна Джон. — Пето...

И така продължи. За тридесет минути Джон мина десет точки, които имаха нужда от незабавно реагиране, и Дейв седеше като ударен от гръм. Изпитваше облекчение, че Джон е толкова изчерпателен, но също така беше бесен, че се е оставял толкова време да го лъжат само заради собственото му невежество. Почувства болезнено самосъжаление, задето изобщо е срещнал хора като Уокър и Бейкър. След това погледна Франческа и видя бъдещето си в лицето ѝ. Самосъжалението се изпари и на негово място дойде стоманена решителност.

— Добре тогава, ако това е всичко, Джон, мисля, че ще се захващам пак за работа.

Той стана. Пръстите просто го сърбяха да отиде до масата за рисуване.

— Има и още нещо.

— Е?

— Искам разрешението ти да позвъня на предишния си работодател за името на неговия адвокат. Мисля, че имаме нужда от добра юридическа фирма, която от самото начало да застане зад нас.

Дейв зяпаше през прозореца и Джон чакаше търпеливо отговора му.

— Дейв?

Дейв го погледна.

— А? Какво? Ох, извинявай.

— Адвокатът?

— Да, разбира се, Джон — той се обърна и го погледна през рамо. — Виж, сега ти отговаряш за тези неща. Доверявам се на преценката ти. Прави каквото сметнеш за добре.

След това се върна към моделите си, като остави тези думи да висят във въздуха. За Джон те бяха най-добрите, които някога бе чувал.

В единадесет и половина в неделя вечерта Франческа и Дейв седнаха на коженото канапе и прегледаха работата си, за да уточнят подробностите. Пред тях лежаха първите скици на колекцията.

Джон направи поредната кана с кафе за деня, раздаде чашките и седна на един от големите столове, като отпиваше и наблюдаваше двамата как си говорят. Той самият се чувстваше изтощен да минава всички сметки през гъстото сито, да анализира разходите за следващите месеци. Щеше да бъде трудно, много трудно, но не искаше да говори за това, още не. Той щеше да се тревожи за бизнеса, докато Франческа и Дейв се тревожеха за работата. Все пак, когато всичко си отидеше на мястото и колекцията станеше, Дейвид Йейтс щеше да започне да печели и оттам нататък всичко щеше да се развие със стремглава бързина.

Той погледна към Франческа и видя колко е уморена. Лицето ѝ беше бледо, а под очите ѝ имаше леки сенки от безсъние. Все пак виждаше колко е оживена и нетърпелива, как работата я вдъхновява. Говореше с увереност, която Джон знаеше, че никога преди не е притежавала, със знания и спокойствие, сякаш най-сетне беше открила коя е и вече се чувстваше сигурно и удобно в новата си самоличност.

Дейв също я наблюдаваше. Виждаше такава потресаваща разлика от срамежливото, нервно момиче, което бе влязло в студиото му преди четири седмици — новото искрящо, оживено същество го караше да сияе само като седеше до него. Беше зървал лицето ѝ преди, когато се усмихваше, но то ни най-малко не подсказваше за начина, по

който изглеждаше сега. Тя сияеше, очите ѝ горяха, а усмивката — толкова силна в красотата си — не угасваше. Чувстваше се увлечен по нея, искаше да я докосне, да провери дали е истинска, а когато погледнеше работата ѝ от последните двадесет и четири часа, му се искаше да я целуне, развълнуван от огромния ѝ талант.

— Е, скъпа моя Франки, мисля, че това горе-долу е всичко! — той прелисти и последната скица и протегна краката си. — По дяволите, не знам за вас двамата, ама аз съм скапан!

Джон се покашля.

— Извинявайте.

През последните два дни това им беше станало навик: всеки път, когато Дейв изругаеше, Джон се покашляше или цъкваше с език и младият мъж се извиняваше. Това като че ли устройваше чудесно и двамата.

— Изглеждаш уморена, Франки.

Дейв посегна и отмахна къдрицата, паднала на челото ѝ. Косата ѝ израстваше в различни дължини, напълно своенравна и недостатъчно дълга, за да се прибере назад или подстриже.

Тя кимна.

— Мислиш ли, че сме приготвили всичко за Евелин и Чери?

Тя отново се върна към една от рисунките на Дейв.

— Аха. Те ще продължат с хартиените десени, докато ти започваш работа по щамповането. Между другото позвъних на Чарли — той е техникът от печатното ателие — и му казах да те очаква утре в осем.

Франческа направи гримаса.

— Охо, да не би вече да ти е омръзнало? Забрави ли, че това беше твоя идея? — Дейв се усмихна и дръпна шапката си надолу, както Франческа носеше своята. След това каза с променен глас: — Можем да направим дизайна на цялата колекция само ти и аз, и то за един следобед!

Франческа се засмя и го плесна по бедрото.

— Просто съм уморена, това е всичко!

— Разбира се, че си. Хайде, събирай си нещата и се омитай към дома! И вземи тоя нещастен стар шотландец с теб.

Джон се усмихна.

— Хайде, Франческа — Не можеше да си наложи да я нарича Франки. — Прав е, по-добре е вече да си тръгваме.

Тя се изправи. Чувстваше се нервна за другата сутрин, за новото ателие, което трябваше да посети, за новото печатно оборудване. Не беше сигурна как ще се справи. Поколеба се неловко, като се чудеше дали не трябва да каже нещо.

— Чарли е един добър стар нехранимайко — каза Дейв, като се изправи и се протегна. — Ще ти покаже как работи всичко и ще ти помогне колкото трябва. Но е доста пристрастен към хубавите жени, нашият Чарли.

Франческа му се усмихна. Той като че ли винаги четеше мислите ѝ.

— Хайде, вървете си у дома — Дейв се наведе и целуна Франческа по темето. — Иди поспи за разхубавяване, не че се нуждаеш от това — после се обърна към Джон: — За Франческа говорех, не за теб. Ти имаш огромна нужда от това! — Дейв се засмя. — Реши ли какво ще кажеш утре сутринта?

— Много неща. Ако мислиш, че аз трябва да ги кажа на персонала де.

— Добре ще е да им покажеш от самото начало кой командва тук — той протегна ръка, внезапно сериозен. — Благодаря ти за всичко, което направи, Джон.

Възрастният мъж беше трогнат. Дейв изглеждаше груб, но иначе бе съвсем свестен, стига да се подстрижеше прилично. Той се усмихна.

— Тогава до утре. Готова ли си, Франческа.

Девојката беше събрала рисунките си и ровеше в раницата за ключовете от колата, които Джон ѝ беше дал. Най-накрая ги намери и ги вдигна.

— Готова съм — рече тя, хвана Джон под ръка, прекоси студиото заедно с него и излязоха през големите двойни врати към стълбите.

— Трябва да позвъня на оня човек, когото ми препоръча лорд Хенри — каза Джон, когато заслизаха. — И да направя нещо за тая влага — прокара пръст по влажното петно и цъкна с език.

— Какъв е онзи човек?

— Работи за юридическата кантора на лорд Хенри и макар Негова светлост да не го е използвал досега, очевидно има добра репутация.

— О, така ли? Как се казва?

Джон помисли малко. Беше уморен и не можеше да си спомни веднага.

— Ами някакъв Брейхън — каза той. — Точно така, Ричард Брейхън.

Франческа се спря.

— Колко странно! — каза тя. — Не зная защо, но това име ми звучи ужасно познато.

Джон сви рамене.

— Всички адвокати се казват Ричард, Джеймс или Майкъл. Може да ти звучи познато, защото си чула за някой друг.

Тя се усмихна.

— Вероятно — и като пропъди мисълта от ума си, продължи да слиза по стълбите.

Франческа се изправи и вдигна парчето плат от печатната маса, като внимателно го придържаше високо, за да провери цвета, преди да го отнесе до скарата за сушене и да го защити да съхне. Отстъпи крачка назад и го огледа дълго и внимателно, като плъзгаше поглед по изкуските форми на десена. Доволна, се отдръпна от масата и махна екрана, готов за почистване.

Намокри го с терпентин, изчегърта мастилото и го избърса. Повтори това няколко пъти, докато махна и последното петно, след това се съсредоточи върху масата и направи същото. Отне ѝ почти час. Миризмата беше отвратителна и когато свърши, кошчето беше пълно с намастилена, мръсна хартия. Сложи го до другите, които трябваше да бъдат изхвърлени на сутринта, и свали гумените си ръкавици, като въздъхна облекчено. След това отиде отново до скарата за сушене и погледна няколкото парчета плат, които висяха там, всички в различни стадии на завършеност.

Погледна десените, като главата ѝ бръмчеше от идеи, изправи се и замислено потри брадичка. Прокара ръка през косата си, отмахна назад нахалната къдрица, която постоянно падаше в очите ѝ, и цъкна раздражено с език. Беше толкова погълната от мислите си, че не чу как Дейв е влязъл в ателието, нито имаше някаква представа, че я е гледал от доста време, преди да я извести за присъствието си.

Дейв виждаше Франческа за пръв път от дни и бе очарован от промяната в нея. Дори и за тази кратка раздяла тя беше пораснала. Сега изглеждаше повече сдържана, отколкото срамежлива, по-уверена и лицето ѝ бе по-красиво от всякога. Тялото ѝ също му се струваше различно — по-пълно, по-женствено. И стойката ѝ беше друга — сега стоеше поизправена и изглеждаше по-висока. Той се усмихна на себе си. Ако някой можеше да чуе мислите му, щеше да го помисли за откачен, за напълно хлътнал. Но все пак, докато я оглеждаше от глава до пети, знаеше, че никой не би го обвинил за това.

Той прекоси ателието и застана тихо до нея, като я чакаше да се обърне и да го забележи. Погледна профила ѝ и видя, че там, където е потъркала брадичката си, има мастило, а докато е отмахвала косата си, е изцапала и челото си. Избухна в смях.

— О, Боже! — Франческа подскочи видимо и сложи ръка на разтуптяното си сърце. — Изкара ми ума!

— Извинявай — успя да каже Дейв, когато спря да се смее. След това стана сериозен и видя, че наистина я е изплашил. — Извинявай — повтори той. — Наистина не исках да те плаша.

Тя сви рамене и опита да се успокои.

— Няма нищо — каза му.

— Не, има нещо. Тук — Дейв я хвана за ръката и я поведе към работната пейка. — Имаш мастило по цялото лице — рече ѝ нежно. — Остани тук, а аз ще донеса парцал и ще го почистя.

Той се наведе, измъкна кутия салфетки изпод пейката, отиде до мивката, напълни чаша с вода, взе сапуна и се върна при нея.

Усмихна се, защото все още видът ѝ му се струваше ужасно смешен.

— Как, за Бога, успя да се омажеш така? А?

Дейв седна на ръба на пейката и се наведе над нея, като потопи салфетката във водата и я натърка с малко сапун. Сложи я на бузата ѝ. Тя трепна.

— Хей! Стой мирно! Няма да мога да го направя, ако през цялото време подскачаш, нали? — потърка бузата ѝ и погледна салфетката. — Уф! Навсякъде има! Ето.

Намокри още една салфетка и забърса петното на челото ѝ, точно под линията на косата. Погледна лицето ѝ и видя, че очите ѝ са затворени. Нетърпелива и раздразнена, тя чакаше да бъде почистена —

като дете с изцапано лице. Той се загледа във формата на лицето ѝ и неволно бръкна в окото ѝ.

— Ау!

Тя скочи от болка и сложи ръка на окото си. Неочаквано, без да мисли какво прави, Дейв хвана лицето ѝ между дланите си и поднесе устните ѝ към себе си. Целуна я и я държа неподвижна, докато я усети да му откликва. След това я остави да си поеме въздух.

— О, аз...

— Какво ти?

— Не зная.

Франческа се чувстваше объркана. Беше изненадана от целувката и още по-изненадана от приятното усещане. Тялото ѝ изпращаше странни сигнали, а лицето ѝ бе поруменяло от лудото биене на сърцето ѝ.

— Франки?

Тя се отдръпна и вдигна лице.

— Какво?

Той плъзна ръце надолу по гърба ѝ и отново я целуна.

— Едно на нула за мен!

Но този път целувката му беше по-различна. Разтвори устните ѝ със своите, стрелна езика си и усети сладката топлина на устата ѝ. Чу я как си поема рязко дъх и почувства как се опитва да се отдръпне, но я държеше здраво. Тя се отпусна и секунди по-късно му отвърна. Главата ѝ се маеше и нямаше власт над тялото ѝ, докато устните му се плъзгаха надолу към шията и пръстите му се промъкваха под ръба на блузата, Франческа загуби контрол над себе си. Искаше да извика, но той се притисна в нея и ѝ стана толкова хубаво, че не бе в състояние да промълви и дума. За няколко секунди Дейв разкопча ризата ѝ и устните му се плъзнаха надолу, за да целунат шията ѝ. Франческа ахна от приятния хлад по кожата си. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му. Той я вдигна и я постави върху пейката. Ризата падна от раменете ѝ и гърдите ѝ се виждаха през тънката шифонена камизола. Тя се облегна на пейката с цялата си тежест и притисна чантата с гърба си. Секунди по-късно алармата срещу изнасилване се включи.

— Боже! Мамка му! — Дейв отскочи назад и пронизителният писък на алармата ги обгърна, оглушителен и непоносим. Той запуши ушите си с длани и ѝ кресна: — Какво, по дяволите, е това?

Франческа знаеше какво е. Джон ѝ го беше купил в деня, в който бе почнала работа. Тя скочи и се извъртя. Сигурно я беше включила, притискайки я с гърба си. Реалността я връхлетя внезапно и тя се замъчи да закопчае ризата и да намери чантата си. Трябваше да се махне отгук! Скочи от пейката и ѝ трябваша само няколко секунди да се оправи. Хвана ризата с двете си ръце, притисна чантата до гърдите си и докато алармата продължаваше да пищи, изхвъркна от ателието.

Дейв остана сам, слисан и зашеметен от вкуса на устните ѝ и подразнен от проблема с ерекцията си.

— Мамка му, мамка му!

Закрачи към вратата, но знаеше, че вече я няма. Пищенето бе спряло и улицата отвън беше пуста. „Сигурно е тичала с всички сили“ — помисли си той, докато нагласяше панталоните си.

— По дяволите! — повтори Дейв, излезе навън и тръшна вратата след себе си.

Точно по това време бяха изречени същите ругатни, но на триста мили разстояние, в един апартамент в Мейффеър. Единствената разлика беше, че лейди Маргарет Смит-Колийн ги произнесе под носа си и Чарлз, който се бе съсредоточил само върху себе си, изобщо не ги чу. Тя не можеше да си позволи да я прекъсват, не и първия път, така че остави телефона да си звъни.

— Какво ще кажеш за това? — каза накрая той.

Лейди Маргарет погледна през рамо и видя, че най-сетне е успял да направи нещо сравнително впечатляващо. Тя измърка и се усмихна.

Застанала с гръб към него, лейди Маргарет беше изложила на показ голия си, закръглен задник с млечнобяла кожа. Тъй като краката ѝ бяха обути в черни кожени ботуши, а кръстът ѝ беше пристегнат в черен кожен корсет, това беше единствената част от гърба ѝ, която можеше да се види.

Само че отпред големите ѝ гърди с цвят на сметана висяха над ръба на корсета и се търкаха в мраморната камина, където ръцете ѝ бяха вързани със скъпата копринена вратовръзка на Чарлз Хюит. Тя раздвижи провокативно бедрата си и се престори, че се бори да се освободи. Чу как дишането на Чарлз се учестява.

— Ела тук, скъпи — прошепна му.

Той прекоси стаята и лейди Маргарет видя отражението му в огледалото над камината. Беше зачервен и потен и държеше корема си глътнат, така че да не прелива над кожения бандаж, който носеше. Той го махна и се приближи до нея.

— Хмм, хубаво е...

Внезапно, без предупреждение, я облада и тя ахна, най-вече от изненада, но след това се опомни и застана високо. Спомни си къде се намира и зърна в огледалото лицето, което толкова често беше виждала в кръговете на властта. Възбудата ѝ нарасна и тя се наведе напред, затвори очи и се опита да даде всичко от себе си.

Всичко свърши за няколко минути и лейди Маргарет въздъхна облекчено. Почувства как Чарлз прави втори опит и в един коварен момент не беше сигурна какво да стори. Точно навреме, телефонът звънна за втори път. „Слава Богу“ — помисли си тя, като вдигна очи към небето.

Отиде боса до малката масичка, освободи ръцете си от копринената вратовръзка и вдигна слушалката, като я стисна между бузата и рамото си. Чарлз дискретно напусна стаята, за да се облече.

— Ало?

— Маргарет?

— Да.

Докато говореше, тя разхлаби корсета и въздъхна облекчено, че може да диша свободно.

— Маргарет, тук е Ричард.

— А, здравей, Ричард — едва успя да прикрие раздразнението в гласа си. Не беше му се обаждала от месец — вече нямаше нужда от него. — Какво мога да направя за теб?

Спомни си, че му бе дала номера в Мейфеър още в самото начало и сега осъзна, че това бе грешка. На Чарлз никак нямаше да му хареса.

— По-скоро какво мога аз да направя за теб, лейди Маргарет — Ричард чу забавения ѝ гърлен глас и разбра какво прави. Усети възбуда. — Имам една доста интересна информация за теб относно бившия иконом на съпруга ти, Джон Макбрайд. Помниш ли го?

— Да — лейди Маргарет отказваше да издаде каквото и да било. — Е, и?

— Става дума и за онова младо момиче, как му беше името? Хубавото италианче, дето си имаше работа с Патрик. Как ѝ беше

името?

— Добре де, разбрах те.

Всичко относно Франческа беше полезно и Ричард го знаеше. Той виждаше също толкова добре, колкото и тя, че Патрик не обръща внимание на сестра му Пени. Може би малко информация можеше да подейства като застрахователна полица.

— Това, което имаш да ми кажеш, ме интересува. Искаш ли да се срещнем?

— Да. В „Савой“, американския бар.

Тя погледна през рамо точно когато Чарлз влезе в стаята, напълно облечен. Ричард никога не си отиваше само след едно чукане.

— В колко часа? — беше точно след девет.

— След двадесет минути.

— Не, дай ми половин час — имаше нужда да вземе душ.

— Добре, половин час.

— Дотогава — каза тя, като снижи гласа си до шепот, за да не я чуе Чарлз. Понечи да затвори.

— А, Маргарет!

— Да?

— Не си прави труда да се обличаш — засмя се той и затвори.

Точно след тридесет минути лейди Маргарет влезе в американския бар на „Савой“ и оберкелнерът я заведе до масата на Ричард. Беше облечена в дълго светлокафяво кашмирено палто, с черни чорапи и кафяво-черно шалче на шията. Оберкелнерът понечи да вземе палтото ѝ.

— Не, благодаря ви. Ще остана с него.

Ричард се усмихна.

— Е, и каква е информацията? — тя запали цигара, докато Ричард ѝ наливаше шампанско. — Да не би да празнуваме?

— Нещо такова.

— И какво, ако смея да попитам?

Той протегна ръка и прокара пръст по бузата ѝ:

— Подновяването на нашата връзка.

— Много си уверен.

— Да. Джон Макбрайд ми позвъни преди няколко дни и ме попита дали бих искал да го представявам в едно ново бизнес начинание. Е, всъщност не ново. Започнал е бизнес с Дейвид Йейтс, модния дизайнер.

Лейди Маргарет се облегна назад и погледна Ричард. Знаеше, че не я лъже — беше твърде прозрачен, за да се справя добре с лъжите.

— И? — попита тя.

— И Дейвид Йейтс прави нова колекция с партньор. Джон иска от мен да се грижа за правните въпроси — авторски права и така нататък. Партньорът е италианката, Франческа Камърън.

Ричард се усмихна — просто не можа да се сдържи. Лицето на лейди Маргарет се бе променило буквално за една секунда.

Тя го изгледа с подозрение.

— Какво смяташ, че разбира от мода една седемнадесетгодишна ученичка?

Той сви рамене:

— Нямам представа. Все пак, изглежда, знае нещо. Дейвид Йейтс има добра репутация, не би рискувал с безнадеждни хора.

Лейди Маргарет загаси цигарата си в пепелника.

— Дал ли си им отговор?

— Е, той до голяма степен зависи от теб.

За пръв път от пристигането си тук лейди Маргарет се усмихна.

— Ричард, мисля, че съм те подценила — тя вдигна чашата си и отпи. — Ще ме държиш ли в течение за всичко? — каквото и да й кажеше, все беше полезно. Информацията означаваше власт.

— Всичко, до което имам достъп, разбира се.

— Разбира се — тя кръстоса крак върху крак и палтото ѝ се разтвори. Ричард видя горния край на чорапа ѝ. — Искаш ли да изпием шампанското си и да тръгваме?

Той направи знак на келнера.

— Няма нужда да бързаме. Ще помоля да го изпратят горе — стана и ѝ протегна ръка. — Хайде — беше корав като камък. — Всяка услуга заслужава друга. Не мислиш ли?

— Абсолютно — усмихна се тя и стана.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

През следващия месец работата в студиото на Дейвид Йейтс бе почти денонощна и всички, дори и новата чистачка, която Дейв беше наел, бяха въодушевени за колекция „Камърън Йейтс“. Пришпорвани от Джон, който знаеше как да накара студиото да работи като по часовник, те забравиха за Коледа, а тя проблясваше около тях във витрините на магазините и се чуваше в пияните тълпи по Кейсайд. Работеха, за да спазят вечно свиващите се срокове, тъй като знаеха, че трябва да свършат до края на декември. Този път като че ли нищо друго нямаше значение.

Дейв знаеше, че моделите, които е направил за тази си колекция, са измежду най-добрите му досега. Може би заради Франческа, може би, защото съзнаваше, че компанията му зависи от това, но каквото и да беше, той не го анализираше, просто продължаваше с работата до късно нощем и влагаше цялото си творчество в това. Пристигнаха дългите топове шотландска вълна в зашеметяващи цветове и той ръководеше кроенето им с вълнение и увереност, каквато не бе усещал от първата си колекция насам. Знаеше идеално линиите, формите и вида и бе убеден, че ще станат от първата проба. Щяха не само да станат, но и да накарат всички да се влюбят в тях.

Когато започна третата седмица от декември и до Коледа оставаха само няколко дни, колекцията вече беше в крайния си стадий, готова за първата проба. Всички в студиото се чувстваха развълнувани, очакването висеше във въздуха заедно с чудесната приповдигнатост, сякаш всички знаеха, че ще се получи. Този път първата проба бе организирана съвършено: моделите бяха ангажирани и Джон настоя за достатъчно пространство в един от огромните, просторни апартаменти на хотел „Суолоу“ в центъра на града. Беше сключил сделка с хотела, като им обеща, че ще направят рекламните снимки за пресата там, ако му позволят да ползва безплатно мястото. Те се съгласиха с радост. Искаше да бъде сигурен, че студиото ще остане недокоснато, така че

ако трябва да се свърши някоя работа, да могат да се заемат веднага с нея. А и чувстваше, че е важно дрехите да бъдат видени в подходящата обстановка.

Беше организиран да се направи подиум, така че манекените да могат да се разходят с дрехите. Смяташе, че по този начин всички ще придобият някакво чувство за финалното ревю в Лондон, идея за това каква музика ще подхожда и как трябва да бъде организирано подреждането. Времето свършваше и колкото повече можеха да направят наведнъж, толкова по-добре. Но имаше и още една причина да се резервира елегантното място в хотела. Целият екип щеше да присъства и Джон искаше да им благодари за усърдната работа.

Бяха поръчали китайска храна, заедно с няколко бутилки горещо саке, пръчици и малки китайски чашки. Беше помолил да се постави едно огромно норвежко коледно дърво и да се украси с бели свещички и карирани панделки. Отиде до „Боди Шоп“ и поръча да се направят кошнички и да се вържат с огромни червени панделки — по една за всеки член от персонала. Джон знаеше, че бойният дух в „Дейвид Иейтс“ е висок, но ако щеше да ги моли да работят и по Коледа — а това вероятно щеше да стане, — то трябваше да бъде сигурен, че всички, дори Илейн — момичето, което чистеше и изпълняваше дребни поръчки, — знае колко се оценява всичко това.

Беше срядата преди крайната проба и Франческа се събуди рано. Седна в леглото и се загледа в последните две парчета плат, които текстилната фабрика им беше изпратила предишната вечер. Това бе първият час, който имаше за себе си от седмици насам, и тя бавно оглеждаше цветовете и десените, проверявайки дали всичко пасва и радвайки се на самотата и минутките спокойствие. Чуваше как Джон се движи долу и подрежда папките си и сметките за срещата с банката. Беше напрегнат, личеше му от припрените движения. За момент Франческа се почуди защо е така, след това слезе от леглото и отиде до горната част на стълбите.

— Джон? — чу го да излиза в малкото антре. — Добре ли си? Мога ли да ти донеса кафе или нещо друго?

Той ѝ се усмихна.

— Не, можеш да се връщаш към работата си, добре съм.

Не искаше да казва нищо никому, не и докато не се срещнеше с банката. Все пак това си беше негов проблем — нали той управляваше бизнеса.

— Сега отивам в студиото, трябва да взема някои неща, преди да отида в банката. Ще се видим по-късно.

Тя кимна и се уви по-добре в халата. Беше студено — навън земята бе замръзнала и в малката къща бе мразовито.

— Чао! — извика му и се върна в стаята си да се облече. Луксът да си лежи в леглото беше развален, защото ѝ беше твърде студено.

Разположи дрехите си, помисли какво да облече и опита няколко комбинации, преди да се спре на една. Накрая сложи къса плисирана пола в яркосиньо, зелено и черно каре, с черни непрозрачни чорапогачи и един от черните плетени копринени пуловери на Дейвид Йейтс.

Полото имаше висока яка и прилягаше плътно по тялото и ръцете. Подчертаваше слабата ѝ висока фигура. Опита чифт черни обувки с високи токчета, но си помисли, че ще я карат да изглежда прекалено висока и ги замени с черни обувки от чортова кожа с тесни носове и златни катарамии — един от рекламните чифтове на „Фрийз“. Прибави златни обици, квадратно копринено парче плат в синьо и зелено — една от нейните собствени отпечатки — в косата и беше готова. Погледна току-що измитото си лице и сложи малко прозрачна пудра на бузите си. Докато излизаше от стаята, се чудеше какво ли ще каже Дейв тази сутрин за външния ѝ вид.

През последните две седмици се питаше същото всяка сутрин, докато разглеждаше дрехите си, решише косата си или се гледаше в огледалото. Напоследък той я караше да се заглежда все повече в себе си. Усещаше го как я наблюдава, докато работеше или прекосяваше студиото. Това я нервираше, но и вълнуваше, караше я да усеща тялото си силно и властно, да се чувства жива. Никога не бяха говорили за вечерта в ателието, но и двамата не я бяха забравили — между тях съществуваше енергията на физическото привличане, което караше работата им при контакт да пука от напрежение.

Напускайки къщата в обичайното време, Франческа метна чантата на гърба си и пое към Осбърн Роуд и метрото, като пътъом се

спря на будката за вестници. Взе „Мейл“, пъкна го под мишница, без да го погледне, плати и продължи към спирката. Там за пръв път отвори вестника и погледна първата страница. Видя снимката и я прониза страшна болка. Затвори очи. Не усещаше нищо друго, освен болката.

— Добре ли си, миличка?

Почувства нечия ръка на лакътя си.

— Да, да, добре съм — тя отвори очи и погледна жената до себе си. Чувстваше се замаяна, беше ѝ лошо и ръцете ѝ трепереха.

— Виждаш ми се доста бледа. Искаш ли да седнеш?

— Не, честно, добре съм — говореше рязко, не можеше да събере мислите си.

— Добре, миличка, както желаш.

Дамата отмина нататък и Франческа извика след нея:

— Благодаря все пак!

Непознатата се обърна, усмихна се и продължи по перона. Франческа се наведе и вдигна вестника. В объркването и изненадата си го беше изпуснала на земята. Видя отново снимката и я прониза същата болка.

От предната страница я гледаше лицето на Патрик Девлин, който се усмихваше и махаше на тълпата. Заглавието гласеше:

„ВОДЕЩА СВЕТЛИНА В ПРЕДВАРИТЕЛНИТЕ ИЗБОРИ НА ТОРИТЕ“

Тя се втренчи в него. Споменът беше толкова силен, че само една снимка, черно-бяла и леко неясна, ѝ припомняше докосването на устните му по кожата ѝ, топлотата на усмивката му, смеха му, толкова спокоен и спонтанен, че звучеше като момчешки. Беше уловила всеки негов детайл, целият беше заключен в сърцето ѝ и окован от страховете и любовта ѝ. Но сега само един поглед към него, към неговия живот — и всичко излизаше на повърхността, като ѝ причиняваше по-голяма болка от всякога.

Отиде слепешката до една пейка и седна. Образът му беше като жив в съзнанието ѝ. Поседя там известно време. Влакът дойде и

замина, а тя не чуваше нищо, освен думите в главата си. „Държа се като глупачка — казваше си. — Всичко това е свършило и е в миналото.“ И все пак, въпреки всичко, което беше направила през последните месеци, и въпреки че бе пораснала и се бе променила, само при вида му ѝ се доплакваше. „Би трябвало да го мразя“ — помисли си сърдито. Но не го мразеше.

— Стегни се! — промърмори яростно Франческа и неочаквано се усмихна. Това бе един от изразите на Джон. Самата мисъл за него веднага я накара да се почувства по-добре.

Тя стана, пое си дълбоко дъх и разтърси глава, за да проясни ума си. „Сигурно е от шока — помисли си, докато потискаше чувствата си. — Просто ми навява лоши спомени.“ След това сгъна вестника и го хвърли ядосано в най-близкото кошче. Все още неубедена докрай, вирна брадичка и си каза: „Аз съм и свободна жена. Няма да позволя на Патрик Девлин да съсипе живота ми!“

Пристъпи напред, когато влакът приближи, като чувстваше студения вятър, който духаше по лицето ѝ и заличаваше шока от образа. Минути по-късно се качи във вагона, седна и погледна отражението си в стъклото на отсрещния прозорец. Отново си пое дълбоко дъх, като се опитваше да се успокои и да възвърне самоувереността си.

„Промених се и пораснах — каза безмълвно на отражението си в стъклото. — Избирам собствената си съдба, обичам, когото си искам и съм самата аз. Не каза ли и Джон същото? Да променям това, което не мога да приема. И нищо няма да ми попречи.“

— Нищо — прошепна тя, като потискаше всичко, което ѝ причиняваше болка, дълбоко в сърцето си. — Нищо.

Половин час по-късно, когато влезе в студиото, както винаги първа, Франческа отиде до своето място, съблече палтото си и го хвърли на облегалката на стола. Беше жадна и преди да направи каквото и да било, имаше нужда от кафе. Влезе в кухнята, напълни кафеника с вода, прибави кафе и включи котлона. Намери си чаша, сипа голяма лъжица захар на дъното и зачака кафето да се свари, като през това време прелистваше „Вог“. Когато беше готово, наля гъстото черно кафе в чашата си и се обърна, за да излезе от кухнята.

— Снощи трябва да е била тежка нощ — рече Дейв и ѝ препречи пътя. — Ако се съди по кафето де.

Тя сви рамене и отпи от парещата течност, като го гледаше над ръба на чашата. Беше се облегал на касата на вратата. За пръв път косата му беше разпусната и тя забеляза, че я е подрязал. Беше тъмна и лъскава и когато Дейв прокара ръка през нея, Франческа неочаквано си спомни за пръстите си, преплетени в нея, и се изчерви.

— Порочни мисли, а, Франки?

Той не помръдваше от мястото си, само се усмихваше и тя отново се запита дали не умее да чете мислите ѝ.

— Разбира се, че не!

— Добре. Между другото мога ли да си сръбна от твоето кафе?

Франческа му протегна чашата и той я взе. Тя забеляза как устните му докосват чашата, преди да глътне.

— Хмм, вкусно — рече и ѝ върна чашата. — Ето.

Франческа я взе и отпи още веднъж, като усещаше лекия, възбуждащ мирис на одеколона му по чашата. Видя, че я гледа.

— Добре ли си тази сутрин? — докато задаваше въпроса, не сваляше очи от лицето ѝ.

— Да — отвърна Франческа, като се стараяше да избягва погледа му. — Защо?

— О, не знам, просто ми изглеждаш малко... — той се почеса по брадичката. — Малко замислена. Сякаш имаш нещо в ума си — прииска му се да прибави: „Това е някак seksi“, но не посмя.

— Не! Разбира се, че не! — засмя се фалшиво и понечи да го заобиколи. За пръв път от онази вечер в ателието бяха сами и тя внезапно се почувства плаха, развълнувана, несигурна. „Ще обичам, когато си искам“ — помисли си за момент. Докато минаваше покрай него, той докосна ръката ѝ.

— Франки, ще вечеряш ли довечера с мен?

Нямаше представа защо пита. Беше си повтарял безброй пъти да я остави на мира, но думите просто се изплъзнаха от устата му. Тази сутрин изглеждаше толкова напрегната, сякаш цялата страст, заключена в нея, беше излязла близко до повърхността и тя се опитваше да я съдържа. Само мисълта за това го възбуди страхотно.

— Искаш ли?

Тя погледна пръстите му върху лакътя си. Бяха силни и мъжествени, а ароматът му бе топъл и замайващ. Искаше ѝ се да избира, о, как ѝ се искаше да бъде свободна да избира! Разбира се, че щеше да отиде. Беше млада и независима и го намираще много привлекателен.

— Да — отвърна Франческа — Ще вечерям с теб — след това вдигна поглед към него и видя как езикът се стрелва по зъбите му. Чу дишането му и попита: — Къде?

— У дома. Аз ще сготвя.

— Да, с удоволствие — не можеше да повярва, че казва тези думи. „Какво имам за губене?“ — помисли си тя.

Шумът от влизащата в студиото Тили прекъсна момента и Дейв свали ръка от лакътя ѝ. Тя се промъкна покрай него. Когато стигна до средата на студиото, се обърна и викна:

— В колко часа? Той сви рамене.

— Осем, осем и половина? Можеш да дойдеш направо оттук, аз ще те закарам.

— Добре.

Това повече ѝ харесваше, защото ѝ даваше по-малко време за размисъл. Обърна се отново и продължи към мястото си. Чу как Дейв крещи нещо на Тили, но пусна радиото и гласът му потъна в музика.

Джон седеше в чакалнята на кабинета на господин Акройд, началник-отдел „Бизнес развитие“ на банката на Дейв, и гледаше лъскавите снимки на прогресиращи производства и търговии, всичките финансирани от този отдел. Очите му постоянно отиваха към снимката на Дейв, застанал сред тълпата, стиснал до гърдите си модната награда, която беше спечелил преди четири години, и усмихнат под името си, изписано със светлини: Дейвид Йейтс. Това даваше надежда на Джон. „Дейвид Йейтс“ беше една от успешните истории, едно от истинските протежета на банката. Кандидатствала за финансиране през 1982 година, разширила се през 1985-а, спечелила награда през 1987-а и винаги под светлините на прожекторите. Това със сигурност щеше да помогне. С върха на обувката си почука леко по стола, на който седеше, и продължи да чака.

— А, господин Макбрайд. Съжалявам, че ви накарах да чакате толкова дълго — Акроййд влезе в стаята с папка в ръце. — Елате насам.

И го поведе към кабинета. Джон го последва. След това зачака Акроййд да започне.

— Господин Макбрайд, през цялото време говорих по телефона с консултантите ни по рискови капитали в Лондон и за нещастие трябва да ви кажа, че не сме в състояние да направим нещо повече за вас. Съжалявам, наистина съжалявам, но при сегашната икономическа ситуация имаме по-ограничена кредитна политика и просто не можем да ви дадем друг заем.

Джон остана мълчалив за момент, очакваше такова нещо. Вече бяха минали през целия този спор, но усещаше, че трябва да опита още веднъж. Наведе се напред и каза тихо:

— Господин Акроййд, разбирам политиката на банката, но едва ли е по вина на моята фирма, задето двама от най-големите ѝ продавачи на дребно са фалирали. Със сигурност не можем да бъдем отговорни за това, нали? И имаме възможност за чисто нова колекция!

— Зная това, господин Макбрайд, но е доказан факт, че шансовете да си прибереш парите, които ти дължат, когато компанията е фалирала, са много малки. Вие сте доста назад в списъка на нашите кредитори и банката вече направи за вас колкото можа. Сигурен съм, че тази нова колекция е много добра и не се съмнявам в уменията на господин Йейтс, но за момента това е прекалено голям риск за нас. Съжалявам. Желая ви голям успех в това начинание.

Джон изсумтя и поклати глава. Акроййд виждаше, че едва сдържа гнева си.

— Вижте, нека бъдем разумни — рече банковият служител. — Разбирам вашата дилема, господин Макбрайд, повярвайте ми. Но сме изчерпали лимита за кредит на вашата фирма и просто не можем да си позволим да даваме големи суми, особено на един нов бизнес мениджър, без опит в този сорт начинания, и на неизвестен дизайнер — сви рамене. — Този пазар е пренаситен. Би трябвало да знаете отлично колко непостоянен е модният бизнес — Джон продължи да мълчи студено. Акроййд се опита да го успокои: — Както знаете, банките също страдат от рецесията.

В този момент Джон избухна.

— И какво според вас трябва да направя, господин Акройд? Вие не можете да ми заемете парите, а аз не мога да продължа без допълнителен заем.

Акройд повъртя неловко писалката в ръцете си.

— Има други кредитни заведения, които вероятно ще бъдат в състояние да ви помогнат, или има възможност отново да направите ипотeka на собствеността си.

— Не, не мога да направя това — поклати глава Джон. Нямаше намерение да ипотекира къщата, а и познаваше типа лихвари, за които говореше Акройд — нищо чудно, че изглеждаше толкова нервен. — Все пак ви благодаря, господин Акройд, но не мисля, че такъв съвет е удачен за една компания с добра репутация. Ще опитам с друга банка.

Джон стана да си върви. Беше ядосан, но знаеше, че решението не зависи от Акройд: той просто бе човекът, който трябваше да изпълни тази неприятна работа.

— Все пак ви благодаря — повтори той, докато взимаше папките си.

Акройд му протегна ръка и Джон я пое.

— Късмет, господин Макбрайд. Съжалявам, че не можем да ви помогнем, наистина съжалявам.

— Да, благодаря.

Джон се обърна и напусна тихо стаята. Излезе в коридора и направи нещо необичайно: изруга.

— Мамка му! — каза гласно и продължи към асансьорите.

Вместо да отиде направо в студиото, както би сторил при нормални обстоятелства, Джон се прибра у дома за малко спокойствие и тишина. Имаше нужда отново да премисли всичко. Макар да беше казал на Акройд, че ще опита с друга банка, беше почти сигурен, че отговорът, навсякъде ще бъде същият. Акройд бе прав: той нямаше име в света на бизнеса, нямаше опит и бе твърде стар за тази работа — срамота, защото беше толкова добър в нея.

Докато седеше на кухненската маса пред чаша чай, Джон реши да позвъни на Ричард Брейхън, за да обсъди положението с него. Не знаеше дали Брейхън ще може да му помогне, но му беше казал да звъни всеки път, когато има проблем и нужда от съвет. Джон свали

телефона от стената, намери номера на Брейхън в тефтерчето си и набра Лондон.

— Ало? А-а, Ричард Брейхън, моля. Ъ-ъ, да, името ми е Макбрайд, Джон Макбрайд. Благодаря ви.

Операторката го прехвърли.

— Ало, секретарката на Ричард Брейхън.

— А, здравейте, възможно ли е да говоря с господин Брейхън?

— Мога ли да попитам кой се обажда?

— Да, разбира се. Джон Макбрайд.

— Един момент, господин Макбрайд, в момента той е на другата линия, мога ли да ви помоля да почакате?

— Разбира се.

Чу се тихо щракване и Джон се заслуша в тишината на празната линия.

Секретарката на Ричард Брейхън стана и надникна в кабинета му.

— Ричард, на втора линия те търси някой си господин Макбрайд.

Ричард Брейхън кимна и тя изчезна. Той продължи разговора си на първа линия:

— Мили Боже! Този човек трябва да е истински телепат! Мислиш ли, че знае, дето говорим за него?

— Не ставай смешен, Ричард! — засмя се лейди Маргарет от другия край на линията. — Обади ми се пак, ако има нещо интересно. Ще го направиш ли?

— Разбира се.

Той натисна бутона и връзката с лейди Маргарет веднага беше прекъсната.

— Моля те, свържи ме с него, Сали.

Секретарката се подчини.

— Джон!

— Здравей, Ричард.

— Какво мога да направя за теб?

— Всъщност, Ричард, чудех се дали мога да попитам за един малък съвет относно финансирането на компанията?

— Разбира се. За всичко, което поискаш.

И Джон му разказа историята за фалиралите търговци на дребно, за дълга, който едва сега беше изникнал, и за нуждата от допълнителни заеми. Разказа му за банката, за спешността на кредита, за да се

финансира участието в „Олимпия“, и за неопитността си като бизнес мениджър, сякаш Брейхън не го знаеше. През цялото време адвокатът слушаше внимателно и рядко правеше забележки. Леката, особена усмивка не слезе от устните му нито за момент.

Минути по-късно, когато свърши разговора с Джон Макбрайд, набра отново номера в Моткъм и зачака да се обади лейди Маргарет. Усмивката му бе станала по-широка.

— Маргарет?

— Да? Много весело ми звучиш!

— Такъв съм. Слушай, ще можеш ли да събереш между шестдесет и осемдесет хиляди лири в брой до следващата седмица?

Тя се засмя.

— Това е нелепо голяма сума, Ричард! За какво, ако смея да попитам?

— Срещу тлъста част от акциите на „Дейвид Йейтс“, модната компания.

— Мили Боже!

— Точно! Мисля, че току-що ти направих доста голяма услуга, Маргарет! — Ричард се облегна назад и започна да рисува знака на лирата върху попивателната. — Джон Макбрайд ми позвъни с финансов проблем. Дълга история и няма да те отегчавам с нея — банкрутирали търговци на дребно и така нататък, — но има нужда от финансиране за около шейсет бона. Не може да продължи без тях — банката му е отказала да увеличи заема, а трябва да направят колекция.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен, защо ще ме лъже, за Бога? Та аз съм шибаният му адвокат!

— Но той никога не би ми позволил да му заема пари, Ричард! Би бил страшно подозрителен за мотивите ми след всичко, което стана с италианката — на лейди Маргарет ѝ беше изключително трудно да произнася името на Франческа.

— Изненадана ли си? — усмихна се Ричард. — А какви са истинските ти мотиви, Маргарет?

— Не е твоя работа!

Имаше само един мотив и това беше Патрик. Беше се устремил нагоре и никой нямаше да съсипе това. Копнежът му по Франческа беше жалък и препречваше пътя му към Пени Брейхън, и двамата с

Ричард знаеха това. Пени беше почти идеалната партия за Патрик в очите на лейди Маргарет. Беше съвършената жена за един политик — с добри връзки, страшно богата и лесно управляема. „Да — помисли си тя, — крайно време е да вкарам в действие застраховката си. Дял от „Дейвид Йейтс“ си струва много повече от шестдесетте хиляди, които ще платя.“

— Напълно си права, Маргарет — каза Ричард. — Изобщо не е моя работа.

Можеше да си позволи да се държи почтително. Ричард знаеше какво точно е намислила лейди Маргарет, а с наскорошния, макар доста принуден интерес на Патрик към Пени, всичко, което успееше да направи за бъдещето на Девлин, можеше само да бъде добре за сестра му. Ричард искаше Пени да се омъжи, тя имаше големи проблеми, за които само той знаеше, и не беше сигурен дали още дълго ще успее да се справя сама.

— Няма значение какви са причините ти, Маргарет — продължи той. — Не е необходимо Джон да знае каквото и да било за теб. Ще му кажа, че е консорциум, който иска да направи инвестиции в известна компания.

— Наистина ли? Мислиш ли, че ще мине? Джон е доста хитър.

— Не толкова! — понякога се държеше толкова снизходително с него.

— Добре. Мисля, че ще мога да събера парите сравнително лесно. Имам някои акции, от които мога да се избавя, без Хенри да разбере кой знае какво за всичко това. Но наистина ли мислиш, че ще мине? — контролът — ето какво имаше значение. Патрик бе на ръба на успеха и ако тя имаше малко власт, с която да играе...

— Да, ще мине. Всъщност Джон е готов да дойде да се срещнем днес следобед. Казах му, че ще се опитам да помогна и той отвърна, че ако някой се интересува, ще хване първия влак от Нюкасъл.

— О, Ричард, умнико мой! Вероятно ще трябва да те оставя да изработиш сам подробностите, за да изглежда правдоподобно?

— Разбира се.

— Отлично! — тя се усмихна и разбра, че Ричард усеща удоволствието й. — Изглежда, и аз ще трябва да дойда до Лондон тази вечер?

— Ако искаш — мразеше се, задето реагира така, но самият звук на възбудата ѝ по телефона го подлудяваше.

— О, искам! — смехът ѝ заромони по линията и той чу дишането ѝ. Представи си устните ѝ близо до слушалката и ръката му се плъзна надолу. Секунди по-късно линията прекъсна. Той се стресна, когато секретарката влезе в кабинета му.

— Ричард, дошъл е един от клиентите ти, някой си господин Фрозоум.

— О, Господи, да! — Маргарет винаги му въздействаше така, забравяше всичко, сякаш бе завладян от някаква мания. — Кажи му, че ще сляза след около пет минути, ако обичаш, Сал. Трябва да отида до тоалетната.

— Д...

Секретарката се спря. Ричард се промъкна светкавично покрай нея, излезе в коридора и се отправи към тоалетните, преди да е успяла да му отговори.

— Няма проблем, Ричард.

— Благодаря ти, Сал — довърши тя и се отправи към асансьорите.

Но Ричард Брейхън се забави повече от пет минути. Знаеше какви удоволствия го очакват тази нощ, ако нещата с Макбрайд потръгнат добре, и имаше нужда да се разтовари от излишната възбуда. Маргарет със сигурност знаеше как да се отплаща за услугите, а това изискваше по-голяма издръжливост на ерекцията.

По-късно същата вечер, когато Джон взе влака на гара Кингс Крос след срещата си с Ричард Брейхън, Франческа се качи на предната седалка на голфа на Дейв и закопча колана си. Докато го чакаше да заобиколи колата, тя повъртя копчето на радиото да намери някаква музика: той винаги избираше най-сложните музикални уредби.

— Тук е — Дейв се наведе в колата и натисна бутона на таблото. Стереото светна. От колоните загърмяха „Инексес“ и Франческа подскочи.

— Опа! Извинявай! — той намали звука и седна зад волана. — В жабката има касети, ако тази не ти харесва.

Дейв запали двигателя и Франческа започна да рови из касетите без кутийки, за да намери нещо, което ѝ харесва. Избра „Музика от Уолт Дисни“, подаде му я и той смени касетата. Познатата мелодия изпълни колата и двамата се усмихнаха.

Дейв потегли нагоре по Дийн Стрийт към Джемънд.

— Искаш ли да спрем да пийнем нещо, преди да отидем у дома за вечеря?

Франческа погледна към късните минувачи, които вървяха с мъка към къщи, натоварени с претъпкани чанти.

— Не, не мисля. В града сигурно ще бъде пълно.

— Добре.

Возиха се мълчаливо и Дейв си подсвиркуваше фалшиво заедно с музиката от касетата. В колата беше тъмно и топло и лицето на Франческа се виждаше в сянка, осветявано от време на време от светлините на улицата. Тя гледаше напред и Дейв усещаше напрежението ѝ, точно както тази сутрин. Това го очароваше, беше като магнит, който го привличаше към нея и караше цялото му тяло да се напруга от възбуда.

— Добре ли си? — попита той, докато свиваше от главния път към Джемънд.

— Да.

Не го лъжеше, но и не говореше съвсем честно. Чувстваше се уверена и свободна и си мислеше: „Зная какво правя, зная как се чувствам.“ И все пак дълбоко в съзнанието ѝ звучеше съвсем тъничко ехо, което казваше: „О, не, не е така!“ Тя го пренебрегна и се обърна да се усмихне, докато завиваха наляво към Брандлинг Вилидж и влизаха в тясната уличка, която водеше към къщата на Дейв. Той спря колата и изключи двигателя. Музиката веднага секна и Франческа понечи да слезе от колата.

— Франки — докосна я по рамото той.

— Да? — обърна се към него и Дейв я целуна. Целувката беше кратка и тя почувства леко трептене под лъжичката. Но ехото отново прозвуча и за частица от секундата Франческа си помисли: „Наистина ли зная какво правя?“ Отвърна на целувката, твърдо убедена, че знае.

— Вкусът ти е прекрасен — каза той и я целуна по върха на носа. Слезе от колата и дойде да ѝ отвори вратата. — Гладна ли си?

— Нещо толкова.

Хвана я за ръката и затърси ключовете си, за да отвори входната врата. Накрая успя, въведе я вътре и затвори с крак.

— А сега ми позволи да ти донеса нещо за пиене. Какво искаш?

— Вода? Портокалов сок? Всъщност няма значение.

— Уф! Имам малко вино, ще ти донеса една чаша. Става ли? — той се отпрати към кухнята и извика: — Искаш ли да си вземеш душ?

— Не, благодаря.

Дейв влезе в дневната с голяма кристална чаша, пълна с тъмночервено вино.

— Имаш ли нещо против, ако аз си взема? Чувствам се доста гадно след цял един ден, прекаран в офиса, скъпа.

Тя се усмихна:

— Не, разбира се, че не.

— Добре! Ако седиш тук и си пиеш виното, ще ми отнеме десет минути, след това ще ти наготвя най-вкусното пиле по ловджийски.

— Наистина ли?

— Е, няма точно да го наготвя, само малко ще го притопля. Поне така ми каза Чери по телефона днес следобед. Но ще направя салатата. Истински експерт съм в отварянето на торбички с готова салата от „Марк и Спенсър“ и разбъркването ѝ в купа с подправки!

Тя се засмя и отпи от виното.

— Ще слеза, преди да си свършила с виното — той прекоси стаята. — Ще се видим след няколко минути.

Секунди по-късно остана сама. Известно време седя, като отпиваше от виното и гледаше стилната уредба на стаята. Всичко си беше точно на мястото и идеално му подходеше. В стаята прозираше вкусът на Дейв: беше класическа, красиво подредена и все пак в нея имаше намек за екстравагантност, за нещо необикновено. Тя стана и я прекоси. Загледа се по-отблизо в офортите на отсрещната стена. Изчерви се, когато разбра, че току-що е открила екстравагантността в стаята. Отдалеч беше видяла малките картини като абстрактни, движещи се фигури в сиви и кафяви тонове, отблизо разбра, че са фино изрисувани еротични скици на преплетени фигури, на омотани едно в друго тела. Отпи голяма глътка от виното и се вгледа малко по-внимателно. Подписът беше на Д. Йейтс.

Франческа се отдръпна и почувства странна възбуда, топлина и интимност с фигурите. Образи на едно дълго, гъвкаво и мускулесто

тяло с тъмна кожа преминаха през ума ѝ и тя позна мъжкото тяло в картините. Затаи дъх, изумена от реакцията си, и се отдръпна от стената. Обърна се и довърши виното на един дъх. Нежният му кадифен вкус я накара да потрепери.

За момент постоя в центъра на стаята, като държеше чашата си и неволно прокараваше пръсти по дългото ѝ дебело столче. Не мислеше, слушаше само ритъма на тялото си — тяло, на което искаше да заповядва кого да люби. Внезапно се почувства уверена, сякаш можеше да направи всичко, абсолютно всичко. В този момент взе бързо решение. Внимателно остави чашата на масичката до канапето, събу си обувките и тихо изкачи стълбите по чорапи.

Откъм голямата спалня се чуваше шуртенето на водата под душа и се усещаше влагата от парата, която се процеждаше под вратата. Разпозна същия топъл, замайващ одеколон, който беше подушила същата сутрин. Измъкна тихо пуловера през главата си, разкопча полата си и свали чорапогащите си. Памучното боди, което носеше, вече бе влажно. Свали го надолу по гърдите и бедрата си. Отвори вратата на банята с освободено съзнание и отиде до душа. Плъзна стъклената преграда и влезе вътре.

Дейв я усети, преди да я види. Тя сякаш излезе от парата и той почувства шока от допира на тялото ѝ до своето. Дъхът му спря от стройната ѝ висока фигура и от закръглените ѝ гърди. Ръцете му се увиха около нея и я притеглиха по-близо. Погледна я през шуртящата вода.

— Господи, Франки!

С устни го накара да млъкне. Тялото му беше хлъзгаво от сапуна и ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и надолу към хълбоците. Устните ѝ се разтвориха, докато водата се стичаше по лицата им в приятен, горещ порой. Дейв опря гърба ѝ на стената и наведе глава към гърдите ѝ, като ближеше мократа кожа и пиеше водата, която се стичаше по зърната ѝ. Чу я как стене, докато протяга ръце към него, и вдигна глава. Звукът на гласа ѝ беше почти толкова възбуждащ, колкото и докосването на тялото ѝ.

Внезапно отскочи назад.

— Патрик? Кой, по дяволите, е това?

Дръпна рязко вратата на душа и изскочи от парата. Грабна една хавлия, за да прикрие спадащата си ерекция, и остана на място, като

дишаше тежко. Франческа излезе със залитане след него, сякаш събудена от сън, и водата продължи да шурти след нея.

— Кой, по дяволите, е Патрик? — попита настоятелно той и извисен над нея, с лице като буреносен облак.

— О, Господи! Аз... Не мога да повярвам... Аз... — Франческа стоеше гола и мокра пред него. Въпреки гнева си, само при вида ѝ се възпламеняваше. — Аз... Не знам какво...

Дейв бе почти заплашителен в гнева си.

— Просто не знам...

Внезапно Франческа избухна в сълзи и хлипайки, излезе покрай него от банята.

— По дяволите!

Чу я как се мъчи да се облече в съседната стая и отиде до душа, за да спре водата. Взе една хавлия от отопляемата пръчка и я последва в спалнята.

— Ето, Франки — уви я с хавлията. Тя трепереше и беше скъсала чорапогащите в бързината да ги обуе. Пуловерът беше нахлузен на главата ѝ и изглеждаше толкова млада и смешна, че той я притегли към себе си, прегърна я и се разсмя.

— О, Дейв, съжалявам, аз...

— Шшшт — потърка я по гърба, след това я отведе до леглото и я накара да седне. — А сега искаш ли да започнем отново?

Тя поклати глава. Не можеше, не смееше.

— Искаш ли да поговорим за това?

Франческа отново поклати глава.

— Добре. Ще те оставя да се облечеш и ще слеза долу да започна магиите с вечерята — той се изправи. — След като виждам, че не мога да правя други магии с теб де.

Дейв се усмихна. Гневът и объркването му бяха изчезнали. „Може би наистина е по-добре да не ставаме толкова близки“ — помисли си той. Имаше чувството, че с Франки лесно може да се получи нещо много повече от добро чукане, а не искаше да поема този риск. „По-добре да сме само приятели — реши той, — далеч по-добре.“

— Ще се видим след няколко минути — грабна халата си от закачалката зад вратата и се обърна да върви.

— Дейв?

— Да? — погледна я той от вратата.

— Това няма нищо общо с теб — тя се спря. Не знаеше защо не може да прогони Патрик от ума си. — Искам да кажа... ти ме накара да се почувствам наистина прекрасно — и се изчерви.

— Дяволски се надявам да е така — отвърна той и се ухили. — Имам медали в този спорт! — и излезе, като дипломатично я остави да се облече сама.

Франческа седна на леглото, увита в дебелия бяла хавлия, и зарови лице в ръцете си, отчаяна от унижение и срам. Беше се държала като ужасна глупачка. Никога повече нямаше да може да погледне Дейв в очите.

„Защо? — помисли си нещастно. — Защо? Толкова упорито се опитвах да забравя Патрик! Налагах си да го забравя, мъчех се да го заключа дълбоко в сърцето си и все пак тялото ми копнее за него и несъзнателно се нуждае от него като от наркотик. Защо, по дяволите, защо?“

Почувства как топлите сълзи падат върху голото ѝ бедро и ги избърса.

— Мислеше си, че можеш да промениш всичко, Франческа — прошепна горчиво тя. — Но нищо не си променила, дори и тайните в сърцето си.

Дейв размисли малко и реши да не оставя Франческа сама. Секунди по-късно се върна в спалнята и застава тихо на отворената врата, като я наблюдаваше как плаче. Почувства се напълно безпомощен, объркан от мъката ѝ, и си помисли, че му се иска да пипне оня, дето я е накарал да се чувства така, и да го убие. Понечи да се отдалечи, тъй като не бе сигурен какво трябва да направи, но тя вдигна поглед и го видя да стои там.

— Държах се като такава глупачка — прошепна Франческа. — Сигурно ме мразиш.

— Хей! — той отиде до леглото и седна до нея. — Тези неща се случват, Франки — рече ѝ нежно. — Не бих могъл да те мразя, та ние сме приятели, забрави ли? — спря за момент, извърна поглед и продължи: — Разбираш ли, понякога си мислим, че желаем някого, когато през цялото време желаем друг. Това е като предпазен клапан, изпуска всички натрупани емоции.

Вдигна ръката ѝ и я обърна. Прокара пръсти по дланта ѝ. За пръв път видя бледите белези на мястото, където обикновено носеше часовника си, и се обърна, за да прикрие изненадата си.

— Не можеш да промениш някои неща, Франки — каза нежно той, — някои от нещата в теб, някои от бележите. Просто трябва да се научиш да ги приемаш, да живееш с тях — докосна белега на китката ѝ. — Той ли ти направи това?

Франческа поклати глава.

— Не. Просто ме обичаше. Мисля, че това причинява повече болка.

— Казвала ли си му го някога?

— Не, няма смисъл. Той знаеше, но не бях достатъчно добра за него, нали разбираш — звучеше толкова примирено, че му се прииска да я прегърне като дете. — Опитвах се да проумея защо е така и мисля... — спря и си пое дъх. — Мисля, че сигурно щеше да ме иска, ако бях различна, ако бях достатъчно добра.

— О, Франки! — той я целуна по ръката. — Била си достатъчно добра и винаги ще бъдеш. А колкото до сегашния момент, ще станеш звезда, миличка Франки, ще се стрелнеш нагоре в небето и ще ослепиш всички ни със светлината си — той се усмихна. — След няколко седмици ще гледам нагоре към теб и в очите ми ще се сипе звезден прах!

Франческа най-сетне отвърна на усмивката му.

— Благодаря ти, Дейв.

Той сви рамене:

— За какво?

— За...

Понечи да каже: „Задето ме накара да видя, че не мога да направя всичко, както искам, че не мога да променя някои неща.“ Само че не го изрече, защото още не го бе премислила добре.

— За това, че си ти — отвърна тя.

Дейв завъртя очи, усмихна се и каза:

— Голяма полза имам от това, а?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като първите седмици след Коледа се изнизаха и първата проба беше приключена, шоуто в „Олимпия“ изникна от далечината по-реално и пророчеството на Дейв за Франческа изглеждаше много вероятно. Тя беше на път да стане звезда. Всички го виждаха — колекцията беше най-добрата им досега и нейният усет към цветовете, чувството ѝ за материя и дизайн носеха белезите на истински художник. Но тя изобщо не го забелязваше.

С всеки изминал ден нивото на вълнение се вдигаше и подготовката за ревюто започна сериозно. Направиха снимки с най-добрия фотограф, когото Джон можеше да си позволи, и излязоха прекрасни. Материалите за журналистите бяха изготвени, изявленията бяха написани и Франческа и Дейв бяха снимани за предната корица на папката. На снимката изглеждаха добре заедно, привлекателна и усмихната двойка. На колекцията „Камърън Йейтс“ ѝ бе предречено да успее.

Джон беше осигурил финансирането от Ричард Брейхън за двадесет и пет процента от акциите на „Дейвид Йейтс“ — при малко неизгодни условия, както си бе помислил тайничко, но кой беше той, че да спори? Имаха нужда от парите, иначе щяха да потънат. А и Ричард бе организирал добра сделка за Джон, който не можеше да моли за повече. Тъй като Ричард му обясни правни подробности, трябваше само да се подпише на пунктираната линия, без да си прави труда да чете ситния шрифт. Смъкна му се голям камък от сърцето, като знаеше, че има човек, на когото да се довери.

За Франческа дните след нощта с Дейв изминаха във вихър от работа и сред обмяната на идеи и пълното посвещаване на колекцията тя се справи със срама и неудобството си и откри — за своя най-голяма изненада, — че всъщност двамата стават все по-близки и все по-големи приятели, физическото привличане между тях още съществуваше, само че вече знаеха как да се справят с него. Дейв съзнаваше, че Франческа има нужда от много повече, отколкото той е в състояние да ѝ даде. Но въпреки това я обожаваше. Виждаше любовта

и уважението ѝ към Джон и откриваше, че се надява, съвсем необичайно, един ден тя да почувства същото и към него.

Накрая дойде сутринта на заминаването за Лондон и в студиото на Дейвид Йейтс кипеше луда, оживена дейност. Всеки сантиметър пространство беше зает от дрехи в различни стадии на опаковане с обувки, шапки и кутийки с бижута, и всеки, включен в колекцията, като че ли тичаше във всички посоки, довършваше нещо и се паникьосваше по обичайния моден начин.

Франческа седеше с Дейв на голямото кожено канапе и наблюдаваше всичко това, докато той преглеждаше графика им за интервюта с медиите на следващия ден: с кого трябваше да се види Франческа, какво да очаква и най-важното — какво да каже. Тя кимаше и от време на време издаваше по някой звук, но умът ѝ бе съсредоточен върху дрехите, проверяваше как се опаковат и дали при тях се слагат необходимите аксесоари. Не беше много заинтересована от рекламната страна на Седмицата на модата в Лондон, просто искаше да покаже дрехите, да продаде колекцията и да продължи със следващата. Пръстите вече я сърбяха да се върне на дъската за рисуване.

Дейв я потупа по бедрото и тя подскочи.

— Слушаш ли ме?

Франческа се усмихна стеснително:

— Ако трябва да бъда честна, не.

— Франки! Първото ни интервю е най-важното, по дяволите, и ти, моето момиче, трябва да знаеш какво да кажеш. Няма да имаш време да репетираш с някои от по-маловажните вестници, този първи път трябва да бъдеш свършена. Не ми се иска да се оплескаме там, Франки! Ясно?

Никога не го бе виждала толкова напрегнат, беше много по-лошо от предишния път.

— Ясно — отвърна тя. — Извинявай, какво трябваше да кажем?

— В този бележник е написано всичко и ще го минем пак. Оня от „Фешън Ревю“ е педал и голям мръсник. Гарантирам ти, че ще се опита здравата да те обърка, така че този път се постарай да ме слушаш.

— Да, добре. Слушам!

Дейв мина интервюто за втори път и се поотпусна, когато Франческа започна да реагира добре на въпросите, които ѝ изстрелваше. След тази тренировка щеше да звучи толкова добре, колкото и изглеждаше, а като дизайнер знаеше колко е важно да си любимец на пресата.

До обяд повечето от дрехите бяха опаковани и студиото започваше да изглежда празно и неугледно с купищата използвани салфетки и найлонови опаковки, разпилени навсякъде, и с останките от работата в последните минути, разхвърляни по столове и маси. Евелин и Чери бяха свършили за деня, всички украси и подробности по облеклата бяха готови и само Тили продължаваше да работи, като довършваше опаковането и се разпореждаше с мъжете, които мъкнеха големите закачалки с дрехи надолу по стълбите и ги качваха във фургона.

Илейн седеше и чакаше всички да си отидат, за да започне да почиства бъркотията.

Беше дванадесет и половина, когато Джон събра екипа. Трябваше да замине с Франческа и Дейв с влака в два от централната гара на Нюкасъл и искаше да проведе една крайна среща, преди да отпътува. Той изключи радиото и извика на всички в студиото да си вземат по един стол и да дойдат до черното канапе. След това влезе в кабинета си и грабна една папка от бюрото. Беше съгласувал тази идея с Дейв преди няколко дни и сега щеше да превърне мислите си в действие.

— Добре. Всички ли са тук? — огледа Тили, Евелин, Чери, Илейн, Франческа и Дейв. — Добре — повтори и почувства прилив на гордост от персонала си. Усмихна се. — Както знаете, първото ревю на новата колекция „Камърън Йейтс“ ще се проведе след два дни в „Олимпия“ — всички изстенаха високо при тази забележка и Джон вдигна ръка, за да ги накара да млъкнат. — Добре, добре! Ама че умници! Все пак това, което не знаете, е, че имам по един малък плик за всеки от вас, за да ви покажа колко ние — Дейв, Франческа и аз — оценяваме упорития ви труд за направата на тази колекция и колко сме ви задължени за нейното качество и външен вид — след това мина и

раздаде на всички малките кафяви пликове. През групата преминаха мърморения на благодарност. — Това, което направихме, преди не е било обичайно за тази компания, но почувствахме, че така трябва да бъде. Всички участвахте в направата на колекцията и би трябвало да имате възможността да я видите.

— Какво? — прозвуча пронизителният, развълнуван глас на Тили, когато отвори плика си. — Не мога да повярвам!

Тя скочи и уви ръце около Джон. Той изкашля шепа коса и тя се отдръпна със смях.

— Ей, направо страхотно!

— О, Джон! — Евелин беше отворила плика си. — Никога не съм ходила в Лондон, искам да кажа, не съм била в тежкарски хотел и така нататък!

Шумоленето на хартия продължи и всички намериха билетите си за влака и лъскава брошура на един от по-малките хубави хотели в Лондон.

— Организирахме престой за една нощ в хотела, който виждате на брошурата — каза Джон. — И имате безплатни билети за ревиюто — на предните редици или зад нас, както предпочитате — той се усмихна. — Надявам се всички да имате възможност да дойдете.

— Има си хас! — изгърмя гласът на Илейн и всички избухнаха в смях.

Дейв стана и погледна Джон. Беше време да тръгват.

— Е, мисля, че е време всички да се размърдаме — рече Джон.

Дейв изправи Франческа на крака и я прегърна с една ръка.

— Слушайте, всички — каза той. — Аз... ъ-ъ... — помълча стеснително. — Не знам как щях да оцелея през всичко това без вас — след това се усмихна. — Франческа, Джон, Тили, Евелин, Чери и Илейн. Ако тази колекция успее, то ще е заради вас — гласът му потрепери за момент и Тили преглътна една сълза. — Вие сте най-добрите. Благодаря ви.

Дейв сви рамене. Тили отново скочи и ги прегърна с Франческа.

— Хайде да тръгваме!

Присъстващите се раздвижиха и всеки искаше да изпрати Дейв и Франческа, да ги целуне и да им пожелае късмет, а Джон прегърна момичетата, като се чувстваше малко неудобно, но въпреки това се усмихваше през цялото време.

— Е? Всички ли вече са целунати? — екипът се засмя. — Хайде тогава да тръгваме!

Дейв, Джон и Франческа отидоха до вратата, като пътъом си взеха палтата и куфарчетата, и екипът се придвижи в плътна маса с тях. Всички бърбореха за Лондон и им пожелаваха късмет в интервютата на следващия ден. Настроението беше приповдигнато и пълно с емоции. Най-сетне бяха готови за тръгване и отново се прегърнаха. Тили открито бършеше сълзите си.

— Довиждане на всички! — извика Джон и поведе Дейв и Франческа надолу по стълбите, докато другите стояха на горната площадка в малка групичка, махаха и ги обсипваха с пожелания.

— Късмет! — викна Тили, докато те излизаха. Гласът ѝ беше висок и ясен. — Късмет! — повтори тя и викът ѝ, радостен и развълнуван, ги изпрати по пътя им.

Когато по-късно същия следобед пристигнаха в хотела в Лондон, Дейв си помисли, че се нуждае от късмета, който им беше пожелала Тили. Чувстваше се ужасно нервен.

Еди Марс се беше обадил и бе оставил съобщение, че ще трябва да отмени срещата им във „Фешън Ревю“, тъй като трябвало да се види с някакъв дизайнер на другия край на града. Можело ли да се срещнат по-късно в „Риц“, за да изпият по един коктейл? „Разбира се, помпозно малко копеле — помисли си Дейв. — И я се опитай да се досетиш кой ще плаща питиетата, за Бога!“

Въпреки това се обади в „Пол Смит“ и помоли да му бъде изпратен костюм с риза и вратовръзка. Предполагаше, че ще мине на косъм с черните си боти в „Риц“. „Каквото каже Еди Марс, дизайнерите го правят“ — помисли си той. Не си струваше човек да го дразни, освен ако не беше с неговите сексуални предпочитания. Дейв се усмихна.

— Има ли нещо, за което трябва да знам? — попита Джон, който го срещна във фоайето на хотела, докато се връщаше от телефоните.

— Какво?

— Усмихваше се.

— О, не, нищо особено — Дейв се огледа. — Къде е Франки?

— Отиде да оправи косата си на Саут Молтън Стрийт, в някакво място, наречено „Молтън Браунър“. Да ѝ придадат стил, така каза. Май че е намерила безплатен купон в едно списание. Като че ли иска да погледне в „Браун“ и само малко да поскита. Доста е нервна заради оная работа с интервютата.

— По дяволите! — Дейв погледна часовника си. — Надявам се да не се забави много, не искам да закъснеем за Марс.

— Наистина ли е толкова важно това интервю?

— Ами да го кажем така, Джон, виждал съм как Еди Марс изтрива дизайнери от лицето на земята, само защото не е харесал цвета на чорапите им.

Джон се засмя.

— Без майтап — рече Дейв и се отправи към асансьорите.

— Освен това е педал — викна, когато пристигна асансьорът. — А аз съм сто и десет процента хетеро. Двете неща някак не се съвместяват — след това влезе в асансьора. — Разчитам Франки да го омагьоса — рече той, докато вратата се затваряше. — Ах, де да беше момче!

Накрая сви рамене и изчезна от погледа на Джон.

Франческа вдигна ръка към косата си, докато отиваше към вратата на стаята, и за стотен път се почуди дали е постъпила правилно. Погледна надолу към дрехите си, махна една прашинка от полата си и отвори вратата. Дейв стоеше с гръб към нея и гризеше нокътя на показалеца си.

— Франки! — той се извъртя рязко, когато я чу, и замръзна на мястото си. — Ох, дявол да го вземе, какво си направила с косата си?

— Косата ми ли?

Ръката ѝ се вдигна нервно към врата, където гладката геометрична линия свършваше в права, придържана от нещо като лепило. Беше разделена и изтеглена ужасно към едната страна на лицето ѝ. Караше я да изглежда като някакъв особено злобен вампир.

— Не ти ли харесва?

Той остана така за момент, като гледеше втренчено прическата ѝ, след това поклати глава. Пристъпи бързо към нея, сграбчи я за ръката и влезе в спалнята, като я дърпаше след себе си.

— Да не съм чул и дума! — промърмори той. — Просто ме остави да се оправя с това.

Дръпна я в банята, пусна душа с всички сили и пъкна главата ѝ под струите.

— Шампоан?

— Отстрани е — отвърна тя, като метна една хавлия на раменете си. Очите ѝ се бяха насълзили и трябваше да преглътне силно, докато той търкаше кожата на главата ѝ, изплакваше я и я сушеше. Действаше доста грубо.

— Ау!

— Мълчи! — поведе я обратно към спалнята и намери сешоара в чекмеджето. — Наведи се напред!

Тя се подчини. Дейв включи сешоара и я издуха, като я пригладнаше назад. След малко повече от пет минути беше приключил.

— Добре. Стани и ми подай гребена — заобиколи я, като внимателно сресваше някои от кичурите на темето, за да придаде на прическата ѝ по-фризиран вид. — Добре! Грабвай си палтото и да вървим. Закъсняваме!

Франческа изтича към леглото, сграбчи сакото си и успя да хвърли един поглед в огледалото на излизане. Косата ѝ почти се бе върнала в нормалното си състояние, гъста и леко начупена, пригладена назад и подчертаваща формата на лицето ѝ. Погледна се за втори път, облекчена от това, което беше направил Дейв, и забърза към чакащата я фигура в коридора.

— Изглеждаш чудесно — каза тя, като погледна костюма и вратовръзката му.

— Не си търси белята — изръмжа Дейв и я бутна в асансьора.

Еди Марс беше вече в бара на „Риц“, когато Дейв и Франческа пристигнаха. Пиеше втория си розов джин и не беше в добро настроение. Не можеше да се примирил, че ще плати собствените си питиета. Когато видя Дейвид Иейтс да влиза, скочи елегантно от стола си и им махна да дойдат при него. Беше тренирал в Кралския балет и всяко негово движение бе дълго и грациозно. Помахването на ръцете и наклонът на главата му бяха изработени до съвършенство.

— Дейв! — ръкостискането му бе бързо и отпуснато и той се отдръпна назад, за да се възхити. — Йейтс, изглеждаш прекрасно! Толкова си мъжествен, скъпи! Хмм — след това попипа ревера му. — „Пол Смит“. Божествен цвят.

Изобщо не обръщаше внимание на Франческа.

— Благодаря ти. Еди, мога ли да ти предста...

— Хмм, определено, но първо ми поръчай едно питие! Умирам от жажда — направи знак на келнера. — Два розови джина — ще пиеш джин, нали, Дейв? Нали не е прекалено меко за теб? Мм? — и се засмя, като показа безупречните си бели зъби.

— Да, и портокалов сок, моля — каза Дейв направо на келнера, докато Еди се облягаше назад и се обръщаше с гръб към Франческа, за да дръпне един стол за Дейв.

— А сега ми разкажи за тази колекция, скъпи — Еди вдигна джина си, отпи и прокара език по зъбите си.

— Да, разбира се. Еди, мога ли да ти представя Франческа Камърън? Тя е новата ми партньорка — поясни Дейв и намери място за Франческа.

Еди Марс най-сетне се обърна към нея.

— Колко мило! — рече той и извърна поглед към едно лице от влизашите в бара, което разпозна. — Ето го Том Ванс, от „Бийб“ — наведе се по-близо към Дейв. — Излезе от шкафа миналата седмица. Нищо чудно, че костюмите му изглеждат толкова измачкани!

Засмя се високо и Дейв се усмихна учтиво. Беше чул същата шега и при предишната им среща. Реши да говори делово.

— Колекцията беше направена от мен и Франческа. Франческа отговаряше за текстилния дизайн.

— Наистина ли? — Еди погледна малко подигравателно момичето и сви устни. — Нима мислиш, че този номер ще мине, Дейв, миличък? — и се обърна, като за втори път пренебрегна Франческа.

Дейв се наежи.

— Да, очевидно, иначе нямаше да го казвам.

— Е, скъпи, май си загубил нещо повече от няколко рисунки, когато Мат те е изоставил — това е всичко, което мога да кажа. Той ми подметна, че твоята млада дама е била чистачка, преди да стане най-голямата атракция на земята!

— Какво, по дяволите, би трябвало да означава това? — повиши глас Дейв и Франческа сложи ръка на лакътя му.

— Виж, Дейв, бонбонче, няма нужда да ставаш нервен! Бях достатъчно щедър към теб да ти отделя от времето си, за което даже закъсна. Най-малкото можеш да престанеш с тези глупости и да говориш направо. Не ме обиждай, Дейв, миличък, вече направих интервю с Мат Бейкър, така че знам цялата клюка и съм дошъл да видя теб, а не евтината малка пеперудка, с която спиш. О, колекцията на Мат е направо божествена, разгледах я тайничко. Доста наподобява на твоята работа, бих казал.

— О, така ли?

— Да, абсолютно! Мат казва, че си свършен, Дейв. Че си без вдъхновение и всичките ти надежди висят на оная ти работа! — усмихна се гадно. — Не му вярвам, разбира се. Казах му: „Мат, миличък, няма да ти повярвам, докато сам не видя Дейв! Ако той ме обиди, като доведе ученичка, за да пие с нас, е, тогава може би...“

Дейв сдържа гнева си точно толкова, колкото да стане, да заеме стойка и да стовари дясно кроше в лицето на Еди Марс. Наблюдаваше как модният редактор на „Фешън Ревю“ се катурва назад, потресен и уплашен, след това се обляга на бара, все още с чашата розов джин в ръка, а съдържанието ѝ се разлива доста конфузно върху чатала му. Дейв беше толкова ядосан, че дори не осмисли какво е направил.

— Хайде, Франки! — хвана Франческа за ръката и я отдръпна от тялото на Еди, като кипеше от яд. — Този човек е задник! — кресна той.

Напуснаха бара само пет минути след като бяха влезли в него, като оставиха Еди Марс да плаща питиетата си.

Когато излязоха на улицата, острият, леденостуден февруарски вятър удари Дейв с пълна сила и го накара незабавно да се осъзнае. Закова се на място, обърна лице нагоре и сложи ръце на главата си.

— Аххх! Боже Господи! Как, по дяволите, можах да направя такава нещo?

Франческа спря и се обърна с лице към него. Почти беше загубила способността си да говори.

— Не зная! След всичко, което каза за...

— Да, знам! — озъби се Дейв. Беше бесен на себе си и си го изкарваше на нея. — Няма нужда да ми казваш колко важен е Еди Марс!

И тръгна към метрото, като вървеше пред нея, сърдит и предизвикателен, Франческа извика:

— Дейв, Дейв! — затича се, за да го настигне. — Няма нужда да се ядосваш на мен! — рече тя, като вървеше бързо до него, зачервена и задъхана.

Той се спря и я погледна.

— О, Боже! Съжалявам, Франки! Какъв ужасен глупак съм! — поклати глава и въздъхна тежко, а дъхът му образува тънка пара в мразовития въздух. — Просто не знам какво ме прихвана.

Дейв бръкна дълбоко в джобовете на якето си и погледна нещастно към земята. Много добре знаеше какво го бе прихванало — гордост, идиотска, глупава гордост. Беше позволил на една скапана шушумига да го вбеси. Вдигна поглед.

— Лошото е — каза тревожно Дейв, — че още дори не мога да схвана напълно каква поразия съм направил.

Когато на следващата сутрин се събуди с болки в главата и погледна останките от минибара до леглото, Дейв някак инстинктивно осъзна каква поразия е направил. Той седна, оригна се шумно и веднага му се повдигна.

— Ох, мамка му!

Сцената в „Риц“ се върна в главата му, както беше през цялата нощ, и той хвана цепещата го глава с две ръце, като се чудеше как, по дяволите, е могъл да постъпи толкова глупаво. Цапардосването на Еди Марс бе най-глупавата постъпка в живота му досега. Нямаше значение дали копелето си го заслужава или не. Той знаеше, заедно с останалата част от модния свят, че никой не обижда Еди Марс, камо ли да цапардоса тоя педал в лицето! Съсипан от разкаяние, погледна часовника си и вдигна телефона да позвъни в офисите на „Фешън Ревю“. Еди беше скапаняк, но Джон бе прав, че трябва да му се извини — ако все пак искаха да излезе нещо от ревюто им. Набра номера.

— Ало, Еди Марс, моля. Благодаря ви. Да, Еди Марс, моля. А, разбирам. Кога е било това? Да, добре. Не, няма да оставя съобщение,

само му пожелайте скорошно възстановяване.

Дейв остави слушалката и погледна десния си юмрук.

— Ох, мамка му! — повтори той и го стовари върху възглавницата.

Край — беше съсипал всичко! Марс беше в болнични със съмнения за счупена челюст, а това означаваше, че вече могат да си събират дрехите и да се връщат в Нюкасъл. Нямаше да има ревю, след като Марс се обади на колегите си. „Или по-точно — помисли си иронично Дейв, — ще има ревю, вероятно най-доброто за тази седмица, но никой няма да се появи на него, не и когато слухът се разнесе.“ Телефонът до леглото му иззвъня и той се претърколи, за да отговори.

— Дейв, Джон е.

— Добре де, кажи ми лошите новини.

— По-лошо е, отколкото си мислеше. „Фейс“ се обади в осем тази сутрин, за да отменят интервюто, „Таймс“ в осем и петнадесет, а току-що затворих телефона на „Мейл“. Задраскват те от графициите толкова бързо, колкото жицата може да предава разговорите.

— О, Боже!

— Дейв, имам чувството, че молитвите са единственото нещо, което бихме могли да направим.

— Много смешно!

— Нямах намерение да прозвучи така! — отвърна ядосано Джон. — Имаш само още едно интервю и ще бъда изненадан, ако не позвънят да го отменят. По-добре започни да се молиш.

— Мама му стара!

— Точно така. Ако не бях такъв джентълмен, и аз щях да го кажа!

— Виж, Джон, снощи ти обясних, че оня ме обиждаше — беше груб, адски груб! Признавам, че беше много тъпо от моя страна да го удрям, но трябва да кажа, че си го заслужаваше.

— Добре!

Бяха говорили за това предишната вечер. Джон се чувстваше уморен и разтревожен и тази сутрин не можеше да понесе да го занимават с това кое е правилно и кое не е.

— Както и да е, това вече е свършена работа — каза той. — Предлагам ти да се облечеш и да слезеш до рецепцията, за да

прегледаме на кого можем да се обадим за малко подкрепа. Искаш ли вместо да спорим по въпроса, да се опитаме да оправим проблема, а?

— Аха. Ще слеза след няколко минути.

Дейв затвори слушалката и слезе от леглото. Изхвърли малките бутилчици в кошчето и влезе в банята. Джон беше прав. Трябваше да се опитат да оправят тази каша и с повечко късмет можеха да го направят! Няколко обаждания до старите му колеги от журналистическия бизнес можеха да докарат малко подкрепа — нали за това бяха приятелите? Но Дейв знаеше много добре, че резултатите ще бъдат отчайващи, особено след обещанията за интереса на пресата към това ново откритие — Франческа Камърън. Той погледна бледото си лице в огледалото и то сякаш се отпусна пред очите му. „Добре де — помисли си, — колкото и да е малка, все си е надежда.“ Това бе единственото нещо, което го поддържаше през целия този нещастен и отчаян ден.

В седем часа вечерта се бяха обадили на всички, които Дейв познаваше, но никой не бе в състояние да вземе интервю от тях, нито пък дори се интересуваха от историята за новата колекция „Камърън Йейтс“. Всички предварително уговорени срещи бяха отменени. Всъщност обадиха се на всички в този бизнес и само две неизвестни икономически списания се заинтересуваха вяло — но само ако можеха да измислят индустриален уклон на историята. Пресата ги беше изключила тотално.

Дейв седеше във фоайето на хотела с Франческа и Джон и за последен път осъзна колко глупав е бил. Не беше ли той човекът, който от седмици вдигаше дандания за важността на Еди Марс? Господи! Каква шибана шега! Този човек беше безкрайно злобен — Дейв го знаеше по-добре от всеки друг и все пак го бе ударил! Той седеше и гледаше надолу към шарения килим, като броеше квадратчетата и ромбчетата и се чувстваше по-окаяно от всякога.

— Предполагам, че това са всички в списъка? — каза Джон, като наруши нещастното мълчание. След това сгъна хартията, която държеше, и я сложи на масичката за кафе.

— Ъхъ.

— Е, значи тогава няма какво друго да направим.

— Тц.

— О, за Бога, човече! Престани да бъдеш толкова мрачен!

Свършеното е свършено и проклетите оплаквания няма да помогнат!

Дейв вдигна поглед, изненадан от тона на Джон. Помисли си да възрази. Ако изрече думите, щеше да се почувства много по-добре, но виждаше напрежението по лицето на Джон и знаеше, че ако рухне, ще повлече него и Франческа със себе си. Неочаквано това го накара да се чувства много смирен, затова сви рамене и каза:

— Знам, съжалявам, Джон.

След това се усмихна, разгъна дългите си крака от стола и побутна Франческа. Тя вдигна поглед от скицника си.

— Предлагам да излезем да пийнем нещо, да хапнем и да се опитаме да забравим всичко за тая лайняна работа, Франки?

— Да, чудесно — опитваше се да се държи колкото може спокойно и тихо. Имаше доверие на Джон, а той й беше казал, че според него ситуацията не е толкова лоша, колкото е изглеждала днес. Лъжеше я, но не виждаше смисъл да увеличава тревогата и напрежението й.

— Джон?

— Наистина звучи хубаво, но не ми се идва тази вечер. Мисля, че просто ще си поръчам нещо от рум сервиса.

— Добре — Дейв се изправи. — Франки, това не е моята част на града, тъй като съм момче от Северен Лондон, но ще видя какво може да се направи. Вземи си чантата и ще ходим по нощните заведения на Пимлико. Да се напием, а?

Франческа стана и се протегна.

— Разбира се — прокара пръсти през косата си и дръпна ръкавите на самото си нагоре. Коприненият костюм се беше измачкал от дългото седене, но така изглеждаше далеч по-добре, по-естествена. Наведе се и взе чантата си. — Джон, ще се видим по-късно. Няма да се бавим.

— Да, добре.

Джон вдигна поглед към Франческа и се усмихна, но усмивката издаваше объркването и тревогата му. Трябваше да успеят на другия ден, просто трябваше. Лошото беше, че изобщо не можеше да измисли какво, по дяволите, да направи. Ако утре пресата не се появеше и не

отразеше ревюто, нямаше да има нито купувачи, нито пари. И всичката упорита работа, усилия, вдъхновение и надежди щяха да отидат по дяволите. А заедно с тях — компанията „Дейвид Йейтс“ и дизайнерът Дейвид Йейтс. Това просто не беше честно!

— Джон? Казах, че ще се върнем около девет — Дейв бе облякъл войнишкото си яке и ровеше из джобовете му за кърпичка. Най-сетне я намери и издуха носа си. — Ще се видим по-късно тогава.

— Да, добре, ще се видим по-късно.

Джон изпрати въздушна целувка на Франческа и ги изпроводи с поглед. Изглеждаха добре заедно и образуваха страхотен екип. Той въздъхна и се изправи унило. Беше се уловил за сламка. Просто не беше честно.

Патрик Девлин седеше в бар „Мръсната патица“ на Винсент Скуеър, една от задните улички на Уестминстър на границата с Пимлико, и ядеше пай с чипс. Беше прекарал целия ден в парламента и му се очертаваше късно заседание, затова си бе взел час почивка, за да хапне в някоя от кръчмите, рядко посещавани от политици. Беше подпрял един брой на „Лансет“ на празна бирена чаша и четеше, докато дъвчеше, без да забелязва шума около себе си.

Франческа влезе след Дейв в кръчмата, която най-сетне успяха да намерят, след като вървяха почти час, и седна на столчето на бара, като изхлузи равните си обувки и започна да разтрива пръстите на краката си. Не си направи труда да се огледа в бара — всички кръчми й изглеждаха еднакви, — просто седеше и се опитваше да раздвижи пръстите на краката си, докато Дейв й четеше на глас менюто и спореше с нея за достойнствата на това или онова ястие.

Точно тогава Патрик я видя за пръв път. Беше вдигнал поглед за малко, за да привлече вниманието на барманката, и я зърна, като се стресна видимо. Веднага я позна, въпреки че косата й вече беше пораснала, и почувства прилив на гореща кръв в главата си. Седя неподвижно няколко минути, без да знае какво да прави, тъй като силните му чувства го объркваха. Гледаше, без да може да свали очи от

нея. Само при вида ѝ го завладяваха болезнени спомени и задушавашо чувство на загуба.

След това се изправи, заобиколи тромаво масата и забърза към мъжките тоалетни. Имаше нужда от въздух, от малко време да помисли. Бутна вратата и избяга в студения коридор, като се държеше за стената и чувстваше как сърцето му блъска в гърдите толкова силно, че го кара да преглъща болезнено. Господи, какво правеше? Беше започнал да се поти и затърси кърпичка из джобовете си. Избърса челото си, пое си дълбоко дъх, изправи се и продължи нататък към лятната градина.

Когато излезе на студения въздух, пое си няколко пъти дъх и тялото му започна да се успокоява. Беше тъмно и празно, мокрите маси бяха натрупани от едната страна до оградата, а столовете бяха прибрани. Стори му се тихо и студено след шума и топлината на кръчмата. Седна на ледената каменна пейка до вратата и уморено облегна глава на мразовитата тухлена стена. Затвори очи. Шокът беше върнал всичко, цялата глупост на действията му, срама и вината, безнадеждността и мъката, и най-вече цялото нещастие от собствената му жалка слабост. Чувстваше се зле само като си помислеше за това.

Веднага след като я напусна, разбра, че е сбъркал. О, Господи, и то как! Но беше подценил силата на Маргарет, нейното влияние и власт. Опита се да потърси Франческа, но Маргарет заплашваше, умилкваше се и шантажираше и накрая той загуби сили да се бори с нея. „Ще я забравиш“ — беше казала тя. Прииска му се да се изсмее при тази мисъл! Ето го сега, седеше тук, изплашен да се върне и да се изправи пред жената, която обичаше. Господи! Да я забрави? Почувства познатата болка под лъжичката и почти ѝ се зарадва. Да я забрави!

Отвори очи и се огледа. Как можеше да я забрави, когато само при вида ѝ изпитваше физическа болка от копнеж по нея? И какво говореше това за последните пет месеца, за Пени Брейхън и плановите на Маргарет? Дълбоко в сърцето си знаеше, че тези неща вече нямат никакъв смисъл за него, че Пени се е изплъзнала от съзнанието му и просто е престанала да съществува. Животът му, политиката, Маргарет, Пени — всяка частица от това беше изчезнала от погледа му. Всичко, което виждаше, бе Франческа. Франческа. Отново и отново повтаряше името ѝ в ума си. Беше красиво, единствената дума, която

бе изричал в сънищата си. Франческа. Сега му се струваше по-реална от всичко друго в живота му.

Стана и преглътна мъчително. Трябваше да отиде при нея, нямаше какво друго да направи, не и когато цялото му тяло казваше истината. Обърна се с лице към кръчмата. Да я забрави? Как изобщо бе могъл да си помисли, че е способен да го направи, когато един поглед стигаше, за да накара целия свят да му се струва безсмислен без нея?

Застанал от другата страна на бара, Патрик я наблюдаваше няколко минути — наклона на главата, усмивката, същата естествена грация, която бе забелязал у нея от самото начало. Усмихна се, когато тя се засмя на нещо, казано от приятеля ѝ, и почувства топлината ѝ от двадесет стъпки разстояние. Приблужи се, неспособен да стои далеч и секунда повече, и застана зад нея. Покашля се и изрече името ѝ.

— Франческа — искаше му се да протегне ръка и да докосне косата ѝ. Спомни си, че е гъста и мека като коприна. — Франческа.

Тя се обърна. Беше чула гласа му и го позна, преди да го види. Беше почувствала със сърцето си присъствието на човека, когото обичаше и по когото копнееше. За частица от секундата остана абсолютно неподвижна и последните пет месеца — цялата болка и унижение — изчезнаха. Сега просто беше тук, с него. Неочаквано моментът се стопи и тя си спомни. Обърна се, видя лицето му и си спомни всичко. Обидата изпълни ума ѝ, а болката бе прясна и сурова, сякаш това се бе случило вчера. Обзе я ярост. Той видя лицето ѝ, гнева в очите ѝ и понечи да я докосне невярващо, но тя трепна и изпусна чашата си, която се разби на пода.

— Не! — смъкна се от стола си и заотстъпва назад. — Не ме докосвай! Просто... — пристъпи към Дейв, сякаш търсеше защита. — Недей!

— Франческа, моля те!

Той протегна ръка. Господи, не трябваше да се хвърля така към нея, безчувствен глупак! Тя отново инстинктивно отстъпи назад като уплашено животно и Патрик я сграбчи импулсивно за ръката, отчаяно решен да я накара да разбере.

— Франческа, моля те!

— Пусни ме! — извика тя и издърпа ръката си. Обърна се към вратата. Трябваше да се махне от него.

— Не, Франческа.

Патрик тръгна след нея и я хвана, когато излязоха на улицата. Само знаеше, че трябва да я задържи, да поговори с нея. Стисна още по-здраво ръката ѝ, но това само я вбеси повече и тя започна да се съпротивлява, като се опитваше да се освободи. Ритна го в пищяла и той я пусна, стреснат от болката.

— Ох! По дяволите!

Франческа хукна, но той беше по-бърз от нея. Хвана я, преди да е стигнала много далеч, и я притисна до себе си.

— Франческа — тя се съпротивляваше яростно. — Престани! Франческа, за Бога, престани! — стисна я още по-силно. Беше изпаднала в истерия. — Престани!

Хвана я за раменете и я разтърси. Тя почти веднага се успокои и престана да се съпротивлява. Стоеше неподвижно, наполовина в прегръдката му, и гледаше към земята с блеснали от сълзи очи.

— Изслушай ме, Франческа, моля те! Ще ме изслушаш ли?

Отново я беше прегърнал и я притисна до себе си, така че да не може да помръдне. Усещането за тялото ѝ беше толкова силно, че почти му се зави свят.

— Франческа, обичам те! — повтаряше отново и отново. — Обичам те, моля те да ми повярваш, обичам те!

Дейв беше излязъл на улицата. Цялата случка бе станала толкова бързо, че не знаеше какво да прави. Чу думите на Патрик и се обърна да влезе вътре, не биваше да бъде там, те дори не го бяха видели. Върна се в кръчмата и продължи да ги наблюдава иззад стъклото, за да се увери, че тя е добре.

— Франческа, ще ме чуеш ли, моля те? — Патрик продължаваше да я държи, макар тя да стоеше неподвижно. Не можеше да ѝ позволи да си отиде. — Моля те! Само ме чуй, само поговори с мен. Моля те!

Най-сетне Франческа кимна. Чувстваше се объркана и бе полесно да се съгласи.

Той отпусна леко ръце и погледна лицето ѝ. Толкова добре го познаваше, от месеци носеше спомена за него в съзнанието си. Сложи пръст под брадичката ѝ и я повдигна. Тя трепна.

— Не искам да говоря за това, което се случи — рече предизвикателно Франческа. — Не сега. Не мога.

— Добре — не виждаше очите ѝ, очите, които издаваха всичко. — Да влезем ли вътре?

Вече не го бе грижа какво ще се случи, тя бе близо до него и само това имаше значение. За пръв път, откакто си беше отишла, отново се почувства жив.

— Добре — отвърна уморено тя.

Патрик я поведе обратно към кръчмата и към бара. Не я докосна, но силата на физическото ѝ присъствие го притегляше към нея. Приблжиха се до Дейв и Патрик му подаде ръка.

— Патрик Девлин.

Дейв се сепна, когато чу името. Разбира се, кой друг можеше да бъде?

— Дейв Йейтс — отговори той и погледна отблизо лицето на Патрик.

Двамата мъже се ръкуваха без особена топлина и Патрик отново се обърна към Франческа:

— Някъде наблизко ли живееш, Франческа.

— Не, живеем в Нюкасъл.

Франческа не уточни това „ние“ и Патрик се почувства поразен.

Преглътна мъчително.

— С Франки работим заедно — Дейв беше усетил реакцията му, чувствата бяха толкова силни, че почти се виждаха и той изпита моментно съжаление към човека. — Тук сме, за да покажем колекцията си за Лондонската седмица на модата. Всъщност представянето е утре, ако изобщо някой се появи на ревюто!

— Разбирам — облекчението на Патрик беше очевидно. — Какво искаш да кажеш с това „ако изобщо някой се появи“?

— О, имахме малък проблем с пресата. Какъвто съм глупак, сбих се с един педал от „Фешън Ревю“ и слухът се разнесе. Скапан задник!

Дейв отпи от бирата си и осъзна, че Патрик почти не го слуша, а гледа Франческа.

— Работиш в модата?

Беше се обърнал към нея, но тя все още не искаше да го погледне. Само кимна и извърна очи. Умът и сърцето ѝ се въртяха в противоположни посоки, не знаеше какво да мисли и чувства.

— Тя е най-блестящата личност на сцената от Коко Шанел насам! — прекъсна го Дейв. Виждаше мъката на Франческа и я стисна за ръката. Запита се дали да не си тръгват, но Девлин изглеждаше толкова отчаян, толкова нетърпелив.

— Наистина, не се шегувам — продължи той, за да замаже напрегнатото мълчание. — И точно това ме вбесява толкова много! Може да бъде най-добрата колекция на Седмицата и ако никой не се появи да я погледне, значи ще сме си загубили шибаното време. Ще е по-добре да си бяхме останали в Нюкасъл!

Гласът му неволно се бе повишил и един човек се обърна към тях.

— Извинете!

Човекът отново се извърна.

— Наистина ли никой няма да се появи? Този „педал“ чак толкова влияние ли има?

— Не е толкова заради влиянието, ами просто го смятат за сведущ, ако разбираш какво имам предвид — Патрик поклати глава. — Ами по време на Лондонската седмица на модата има буквално стотици дизайнери, и всички се борят за вниманието на пресата. Макар да съм доста известен, никога не съм имал толкова влияние като... Конран или Катрин Хамнит. Пресата се появява на всички големи ревюта, нали разбираш, и избира по-малките по устни препоръки. А те обикновено идват пресни-пресни от доайена на модата — нашия приятел Еди Марс!

— О, Боже! Разбирам.

— Точно така, „о, Боже“! Ако Еди Марс пусне слуха, че сме създали купчина боклук, тогава никой няма да си прави труда да се занимава с нас. Взе първото ни интервю и очевидно е казал на всички, че не си заслужаваме усилието. И няма проблем — просто вмъкват друг дизайнер в моето време и ние сме забравени — щракна с пръсти във въздуха. — Просто ей така! Модата е скапан бизнес, Патрик — тук си днес, утре те няма, толкова е естеството на работата — Дейв отпи щедра глътка бира. Устата му беше пресъхнала от тази реч. — Извинявай — сви рамене той. — Отчаяно се надявам да не е толкова зле, колкото си мисля, но изкарах ужасен ден!

Патрик кимна.

— И на мен така ми звучи! Има ли нещо, с което мога да помогна?

— Защо? Да не би да си журналист?

— Не, политик съм.

Дейв видя как лицето на Франческа се напруга при тази забележка.

Патрик каза:

— Преди се занимавах с медицина, но оставих сестра ми да ме придума да вляза в политиката. Удаде ми се възможност и аз я приех. Но се оказа грешка, не ми харесва чак толкова.

Говореше на Дейв, но всъщност се обръщаше към Франческа. Дейв отново се почувства излишен, сякаш се натрапваше в нещо изключително лично.

— Не зная какво стана — каза тихо Патрик. Погледна Франческа и този път тя срещна очите му. — Не зная как постъпих толкова глупаво и защо. Никога не спрях да съжалявам за онзи ден, никога, нито за секунда, откакто се случи.

Франческа отново сведе поглед, сякаш за цяла вечност, но след малко проговори:

— Дейв, искам вече да си вървим — гласът ѝ беше като на дете — приглушен и писклив. Не можеше да издържа повече. — Моля те — каза тя.

— Да, добре, чудесно!

Дейв взе набързо якето си и го навлече. Приблужи се до нея, разтревожен и загрижен, но тя не вдигна поглед. Той сви рамене към Девлин — едва ли можеше да каже нещо повече — и Патрик отстъпи встрани. Знаеше, че трябва да я остави да си отиде — какво друго можеше да направи?

Дейв прегърна Франческа с една ръка и я поведе към вратата. През цялото време лицето ѝ беше извърнато от Патрик, а тялото ѝ бе изправено като струна и напрегнато. Когато излязоха навън, Франческа се отпусна върху Дейв, сякаш бе останала без сили. Съдружникът ѝ се олюля леко, докато се опитваше да запази равновесие.

— Хей! Всичко е наред, дръж се!

Прегърна я с две ръце и сърцето му се сви за нея. Винаги я бе смятал за прекалено зряла, мъдра и силна за възрастта си, а сега повече от всякога му приличаше на дете. Бавно започнаха да се отдалечават.

Дейв не смееше да погледне нито към нея, нито към опустошеното лице на мъжа до бара. Но усещаше как тялото ѝ се разтърсва от ридания и си помисли, че никога няма да разбере тази необикновена жена.

Патрик седеше в малкия си кабинет в парламента и чакаше колегата му да разчисти бюрото си и да си замине. Нуждата да остане сам бе почти непоносима. Гледаше как втората стрелка се движи бавно по циферблата и се опитваше да се съсредоточи върху нещо друго, освен болката в сърцето си. Най-сетне колегата му си отиде и празнотата на стаята го обгърна. Чувстваше се потресен и объркан. Сега нищо нямаше значение за него, нищо, освен Франческа. Съзнанието му бе пусто, а връзката с Пени бе спряла да съществува, едва си я спомняше. Всичко, което можеше да вижда, бе Франческа. Всеки път, когато затвореше очи, се появяваше Франческа.

Колко глупав бе да си мисли, че може да влезе в живота ѝ и да очаква, че тя ще му прости, ще го обича без въпроси, гняв или обвинения. Беше глупак да си въобразява, че може да го разбере. Господи, та дори самият той не бе сигурен, че се разбира! Цялото това пропиляно време, всичките тези безплодни месеци, през които правеше нещо, в което не вярваше. И защо? Заради Маргарет и наследството от бащата пияница, за да се опита да компенсира миналото. Знаеше, че това не може да стане. Миналото винаги оставаше с хората.

Той хвана главата си с две ръце и още веднъж си помисли за онова, което бе решил да направи. Трябваше да я убеди, да ѝ покаже, че нищо друго няма значение, нищо, освен нея.

Бе добра сделка, честна размяна — дребно парче от неговия живот заради бъдещето на Франческа. Ако станеше де.

Прелисти тефтерчето си с телефони, намери номера на един приятел от училище и набра централата на Кенсингтън. Чу сигнала и малко след това гласът на Сузи прозвуча по линията.

— Здравей, Сузи. Тук е Патрик Девлин.

— Пади! Как си?

— Добре, а ти?

— Да, много добре. Прочетох във вестника на Оли, че си започнал да се сваляш със сестрата на Ричард Брейхън! Наистина ли е толкова богата, колкото разправят?

— Не е точно сваляне, Сузи — неочаквано се почувства задушавашо от този разговор. Прииска му се да изкрещи: „Скапаната идея не беше моя, а на проклетата Маргарет!“ Но само си пое дълбоко дъх и си помисли: „Това скоро ще свърши.“

— Само няколко вечери, това е всичко. Оли там ли е?

— Да, разбира се — звучеше изненадана от тона му, обикновено той обичаше да си бърят. — Сега ще го извикам. Чао, Пади.

— Благодаря ти. Чао — почака малко, докато Оливър Пиърс дойде на телефона. — Оли, здравей. Тук е Патрик.

— Патрик, как си?

— Добре. А ти?... Добре! Виж, Оли, имам една работа за теб, ако те интересува.

— О, да? Каква работа?

— Ами всъщност е свързано с вестника. Преди няколко седмици една от вашите редакторки ми се обади и поиска интервю. Като че ли промених решението си и ще се съглася.

— О, наистина ли? — Оливър Пиърс се усмихна от другата страна на линията. — И защо имам чувството, че нещата не са толкова прости? Можеше да й позвъниш директно, нали знаеш?

— Да, знам. Само че това, което имам да кажа, е някак... Как да се изразя... Ъ-ъ... сензационно, и се надявах да получа нещо в замяна. Да сключим сделка, така да се каже.

— А, разбирам. И точно за какво „сензационно“ нещо говорим, Патрик? Стриктно поверително, разбира се.

— За любовна връзка. Моя, ако трябва да бъдем точни.

— Пени Брейхън?

— Не, не Пени Брейхън. Едно младо момиче, моден дизайнер.

— Ооо! Можеш ли да ми дадеш повече подробности? Това звучи като страхотна история!

— Такава е. Но не, никакви подробности, докато не сме уговорили условията.

— Добре, Пади, заинтересован съм. Условия? Каква е таксата?

— Не става дума за пари, Оли. Бих искал една услуга. Да отразите ревюто на момичето утре в „Олимпия“.

— И това ли е всичко? Не се ли продаваш малко евтино? Ако това, което ще кажеш, си струва?

— Бих искал да се организира възможно най-голямата подкрепа. Имаш приятели в този бизнес и бих искал да позвъниш на неколцина от тях. Искам добро отразяване, от всички.

Оливър Пиърс изсумтя.

— Хайде, Пади! Отразяване мога да уредя, но мнения? Няма начин! Знаеш, че не мога да гарантирам такова нещо, поне не за друг вестник. Бих казал, че това е доста неразумно искане.

— Добре. Тогава отразяване. От цялата преса.

— И?

— Това е! Това е, което искам. Договаряме ли се?

Оливър погледна часовника си. Минаваше единадесет, но беше заинтригуван — можеше да се окаже страхотна находка!

— Пади, не съм напълно убеден. Какво ще кажеш да дойда в парламента да си поприказваме мъничко след, да кажем, двадесет минути? Бих искал да знам малко повече.

Патрик се поколеба. Какво имаше за губене? Без нея не притежаваше нищо.

— Добре — каза той. — Двадесет минути — и затвори. Изправи се, бръкна в джоба си за портмонето и реши да излезе за едно питие. Обърна се към вратата и точно тогава телефонът иззвъня. Знаеше, че е Маргарет — тя винаги му звънеше по време на нощни заседания — и зачака, заслушан в пронизителното писукане и щракването на телефонния му секретар. Прозвуча собственият му глас и той се отправи към вратата. Не искаше да говори със сестра си, дори не искаше да чува гласа ѝ. Не и сега, не и когато знаеше, че това, което се кани да направи, ще я съсипе. Излезе в коридора и затвори вратата след себе си. „Трябва да го направя — помисли си той. — Трябва.“ Но всъщност не можеше да мисли трезво, беше твърде влюбен, за да осъзнае точно с кого и с какво се заема.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Джон беше във фоайето на хотела, когато видя Франческа. Проверяваше резервациите на екипа за тази вечер и когато се обърна от рецепцията, я зърна да излиза от асансьора.

— Моля, почакайте малко, госпожице — той забърза към нея. — Франческа — хвана я за ръката. — Какво има, добре ли си?

Беше смъртнобледа и изглеждаше зле, сякаш не бе спала цяла нощ.

Тя кимна и успя да се усмихне. Не искаше да разправя на Джон за предишната вечер, за това, че е видяла Патрик и колко много означава той за нея. Това щеше да го разтревожи, а Джон имаше прекалено много неща, за които да се притеснява. Само че не можеше да пропъди от ума си объркването и обидата, чувството за предателство и самотата, и тъй странната искрица радост, че отново го е видяла.

— Малко съм нервна — отвърна тя на Джон. — Заради днес, това е всичко.

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Всичко ще бъде наред. И ти ще се представиш чудесно — хвана я за ръката. Самият той беше ужасно разтревожен, но Франческа имаше нужда от неговата увереност. — Сега влез да закусиш, а аз ще дойда при теб, когато проверя всичко за довечера — прекосиха заедно фоайето. — Сигурна ли си, че си добре?

Беше толкова мил и загрижен, че Франческа едва не му каза колко изплашена е била и колко я е заболяло да види Патрик. Но само се усмихна, този път по-весело, и каза:

— Добре съм, Джон, наистина. Не се притеснявай — обичаше Джон и го познаваше по-добре, отколкото той предполагаше. Покровителят ѝ вече се тревожеше и Франческа не можеше да засилва безпокойството му, независимо колко се тормозеше. — Ще се видим там — каза тя, стисна го за ръката и влезе сама в трапезарията.

Същата сутрин тримата закусваха заедно, като бърбеха, за да запълнят празнината, оставена от вълнението и очакването, и се опитваха да прикрият извънредната се нервност и страха от разочарование. Ядоха набързо. Имаше да свършат разни неща в „Олимпия“, затова в осем и половина вече бяха излезли от хотела. Хванаха такси до Кенсингтън, натоварени с комплекти за пресата и чанта за спешни поправки, пълна с ножици, конци, различни парчета ширити, копчета, карфици, тиксо, ластик и лепило. Ако нещо се повредеше, можеше веднага да бъде поправено, или ако станеше нужда — залепено на мястото си.

Когато пристигнаха, помещението, което бяха наели за ревюто, вече беше оживено, пълно с хора и дрехи. Срећнаха се с трите професионални асистентки, които Джон беше наел, и Дейв започна да преглежда колекцията с тях, за да бъде сигурен, че знаят какво правят. В същото време Франческа проверяваше закачалките с дрехи, а Джон отбелязваше в списъка дали всички аксесоари са пристигнали. До ревюто оставаха само два часа.

Моделите се появиха заедно с фризьор и няколко човека, които можеха да се опишат само като зяпачи. Всички бяха представени и инструктирани накратко и пълните приготовления за шоуто започнаха. До петнадесет минути цялата сцена заприлича на подреден хаос и новата колекция „Камърън Йейтс“ беше задействана.

В два часа, когато оставаха само тридесет минути, светлините бяха насочени срещу подиума, по високоговорителите бе пусната музика и столовете бяха подредени, всеки с програма и комплект материали за пресата отгоре. Зад кулисите цареше бърмчене, докато асистентите преглеждаха отново реда на дрехите с Дейв и моделите започнаха да се подготвят психически за изпълнението. Екипът беше пристигнал и бе седнал отзад. Скоро останаха само петнадесет минути.

— Как ти изглежда?

Дейв погледна Джон, който дойде откъм залата. Възрастният мъж сви рамене и Дейв подскочи.

— Лошо?

Джон кимна.

Дейв заобиколи параваните, излезе на подиума и погледна редиците празни столове. Усети паника и пълно отчаяние, след това

горчивата болка на разочарованието. Знаеше, че е твърде хубаво, за да е истина — да намери Франки, да твори толкова блестящо, да има тази колекция въпреки обстоятелствата. Нещо трябваше да се обърка, просто не можеше другояче. Бръкна в джобовете си и се обърна с гръб към залата. „Трябва да го отменя — помисли си. — Не мога да правя ревю без публика!“

— Дейв? — той се обърна.

— Май всички закъсняват, а?

Софи Енсън от „Телеграф“ се приближи до подиума и Дейв забърза към нея. Приклекна и се наведе, за да се здрависа с нея.

— Радвам се да те видя, Софи!

Беше се ухилил до уши и енергично разтърсваше ръката ѝ. Това сигурно бе най-въодушевления поздрав, който бе получавала от години.

Обърнаха се, когато двама други репортери влязоха — единият с фотограф. Софи Енсън се усмихна на единия и погледна пак към Дейв.

— Чух, че „Нордърн Лайф“ ще дойдат със снимачен екип. Това ревю трябва наистина да е нещо! — тя се засмя. — Еди ще бъде бесен, когато разбере, че е сгрешил!

Дейв се засмя с нея и промърмори, че всеки правел грешки. След това клекна, докато наблюдаваше как столовете се запълват — почти като по чудо. Зърна Мариел Хигсън от „Таймс“ и фотограф от „Мейл“ и видя сблъскването отвън, причинено от един оператор и звуков техник, които започнаха да минават през опашката с оборудването си.

Той скочи.

— Ще се видим по-късно, Софи. Намини, когато свършим — бих искал да те запозная с партньорката ми.

— Страшно бих се радвала.

Тя седна на стола си и отвори комплекта брошури, когато шумът отпред започна да се повишава и Дейв забърза към сцената и зад кулисите.

— Джон! Франки! Джон!

Намери ги да пришиват блузата на един от моделите. Джон я придържаше, докато Франческа шиеше.

— Идете да надзърнете отпред! Хайде! Аз ще свърша тая работа, само идете!

Той взе блузата от ръцете на Джон и иглата от Франческа. Двамата си размениха погледи и Франческа последва Джон към

събиращата се тълпа. Върнаха се след няколко минути.

— Направо не мога да повярвам! Какво, по дяволите, се е случило? Там има даже камера!

Джон започна да се смее и очите му се напълниха със сълзи, а Франческа отиде да го прегърне.

— Слава Богу, Франческа — промърмори той. — Слава Богу! — избърса лицето си с носна кърпа и се усмихна на Дейв.

— Предлагам ти да намериш онзи ужасен торбест костюм, който носеше миналата вечер, Дейв, момчето ми, защото няма да ти позволя да излезеш навън и да приемаш поздравления в това старо протъркано нещо!

Дейв избухна в смях и плесна Джон по гърба.

— Защо да не вземем просто да изчакаме дали ще има поздравления?

— О, ще има! — отговори Джон. — Гарантирам. Ще ни поздравяват и цяла нощ, ако ги оставим!

И се оказа прав. Първата част от колекцията излезе и светкавиците на камерата започнаха да проблясват, музиката пулсираше, моделите се въртяха и движеха, като създаваха вихър от цветове и форми, а дрехите просто преливаха от великолепие. Залата се изпълни с аплодисменти. Втората част от колекцията излезе, когато първите модели влязоха обратно, и асистентките сръчно ги съблякоха, преоблякоха, нагласиха и накрая избутаха първите модели навън за третата част, докато вторите се връщаха. Музиката се смени, светлините — също, и дрехите — множество слоеве от цветове, блестящи и силни — заляха подиума. Гръмнаха аплодисменти и така продължи до края.

Журналистите излязоха за малко, за да се обадят на фотографите си да дойдат, и залата запулсира от вълнение, докато колекцията ставаше все по-блестяща и по-блестяща. Хората от задните редици се бяха изправили, опитвайки се да зърнат дрехите, камерите се мъчеха да си намерят място и с приближаването на върховата точка шумът нарастваше.

Излязоха вечерните облекла — феерии от кадифе, съвършено скроено и изрисувано на ръка с десени от осемнадесети век или

избродирано със златни и сребърни конци. След това се появиха дрехите от най-финия копринен шифон, почти напълно прозрачен, разкриващ красиво украсени с мъниста корсети и копринени чорапи, придържани от избродирани жартиери и диамантени копчета. Тълпата зарева.

Накрая излезе сватбената рокля. Един-единствен модел се появи на подиума — без младоженец, без шафери, без суетня. Светлините изгаснаха и само един лъч я освети отдолу. Музиката спря и в тишината се чу ахване.

Манекенката носеше дълга рокля от бял копринен шифон, която бе обшита с тънки сребърни нишки и падаше от раменете като водопад. Косата ѝ блестеше от сребърни капки, а краката ѝ бяха скрити в сребърни обувки с дълги сребърни каишки, завързани около глезените и прасците ѝ. Остана неподвижна за половин минута, докато машината за вятър развяваше гънките плат и светлината се отразяваше в тях. Неочаквано подиумът се освети и настана страхотна врява.

Загърмяха фанфари, дъжд от листенца от бели рози започна да се изсипва върху булката и тълпата, а подиумът неочаквано се напълни с всички модели от ревюто. Музиката отново се смени и манекените се въртяха по подиума, когато от тавана се изсипа облак от цветни балони с имената на дизайнерите и адреса на офиса им в Ковънт Гардън за тази седмица. Избухнаха луди овации.

— Уау! Франки! Това е за нас! — викна Дейв над рева на тълпата и прегърна Франческа.

Тя се смееше и плачеше от вълнение, а той я издърпа на подиума. Минаха по него и аплодисментите станаха още по-силни. Заобиколени от моделите, те прекосиха цялата дължина на подиума, осветени от светкавиците на фотоапаратите, и се поклониха най-отпред. Дейв завъртя Франческа в блясъка на светлините и ѝ каза на ухото:

— Това е за Еди Марс!

След това я прегърна силно, като не преставаше да се смее. Погледна назад и викна на някого да доведе Джон, но Джон не желаше да излезе без екипа и минути по-късно всички застанаха там — Тили, Евелин, Чери и Илейн, — държаха ръцете си и се смееха, а овациите продължаваха. Това бе момент на слава, спечелен с тежък труд, и ако се съдеше по лицата им под блясъка на светкавиците, си бе заслужавал всяка секунда на изтощение.

Патрик стоеше в ъгъла на залата и чакаше последните от тълпата да си отидат или да се отдръпнат назад. Опитваха се да вземат интервю от Дейвид Йейтс и новата му звезда — Франческа Камърън. От време на време я зърваше и лицето ѝ бе оживено от вълнение, докато отговаряше на въпроси или обсъждаше подробности с този или онзи журналист. Видя и Джон сред група хора, които приличаха на купувачи, и си помисли колко се е променил, колко по-уверен и спокоен изглежда.

Беше се скрил в сенките до подиума и можеше да гледа и слуша, без никой да го безпокои. Наблюдавайки Франческа, видя, че е пораснала, че увереността ѝ приляга и че Дейв се е оказал прав, наистина е талантлива. Когато изчезна от погледа му, той си помисли: „Заслужава цялото внимание, което получава — постъпих съвсем правилно.“

— Здравей, Патрик.

Той погледна стреснато наляво и осъзна, че толкова се е напрягал да види фигурата ѝ в далечината, че не е забелязал приближаването ѝ. Тя стоеше малко настрана от него, сякаш се боеше да се приближи, и кършеше нервно пръсти, свела поглед към ръцете си.

— Не смятах, че ще можеш да ме видиш от светлините.

Искаше да я хване за ръцете и да ги успокои, да допре пръстите ѝ до устните си, само че не смееше да я докосне. Остана неподвижен и на разстояние.

— Но те видях — вдигна поглед към него за момент. Лицето му бе тъй болезнено познато, че отново извърна очи.

— Поздравления — рече той, за да запълни мълчанието. — Дейв беше прав. Ти си много талантлива и заслужаваш успех.

— Благодаря ти — този път Франческа се обърна и срещна очите му. — Мисля, че имаш нещо общо с това днес. С появата на пресата. Вярно ли е?

Той сви рамене:

— Защо питаш?

— Някой казал на Дейв, че тази сутрин му се е обадил неговият редактор. Наредждане отгоре.

— Не, аз... — Патрик спря, защото цялото ѝ лице бе грейнало от усмивка и сърцето го заболя при тази гледка.

— Благодаря ти — повтори отново. — Щяхме да се провалим без това.

— Исках да помогна.

— Е, и го направи.

Тя понечи да се отдалечи.

— Франческа.

Остана с гръб към него, като отчаяно желаше да се обърне, но не можеше. Още от първия момент, в който го видя, бе изпитвала желание да се втурне към него, да се хвърли в прегръдките му и да изпита дори само за секунда великото чувство на любовта. Но не можеше, прекалено много се страхуваше. Затова остана на мястото си, а болката я задържаше.

— Франческа, искаш ли да се срещнем? Моля те! — тя не отговори. — Моля те, само за един час, за една разходка в парка, каквото и да е, не ме е грижа, но трябва да говоря с теб. Трябва да ти обясня, да те накарам да разбереш колко те обичам! — Патрик пристъпи към нея, но тя се обърна и го накара да се спре. — Моля те, Франческа.

Погледна го и в този момент разбра, че не може да му откаже. Как можеше да му откаже, когато цялото ѝ тяло откликваше, и то само при звука на гласа му?

— Да, добре, утре. Само за един час — и тръгна да си върви, преди той да е успял да каже нещо повече.

— Но в колко часа? Къде?

Тя го погледна.

— След закуска. Ще се срещнем пред хотела ми, на Уоруик Скуеър.

След това се отдалечи. Беше ѝ помогнал и макар само за един час, трябваше да му даде възможност да говори.

Но когато почувства очите му в гръба си, разбра дълбоко в сърцето си, че има и нещо повече. Въпреки топлината, потрепери и обгърна с ръце тялото си. Самата мисъл за срещата я изпълваше едновременно с ужасен страх и радостна надежда.

Тази сутрин Джон целуна Франческа за втори път във фойето на хотела и отстъпи назад, за да погледне по-отблизо лицето ѝ. Беше

зачервено и очите ѝ блестяха, и все пак бе тиха и напрегната, нервна за нещо. Това го притесняваше.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш в офиса?

— Сигурна съм.

Копнееше да му каже защо, но се страхуваше да не започне да я разпитва и тя да не успее да му даде разумен отговор. Срещата с Патрик бе неразумно нещо, но просто не можеше да се спре.

— Добре, ще се видим по-късно тогава. Нали ще кажеш на Дейв, че вече съм заминал?

— Разбира се.

— Къде е ходил снощи? Изчезна след вечеря.

— Мисля, че имаше среща с един от моделите.

— Аха.

Джон се опита да прикрие облекчението си. Отдавна имаше прокрадващи се подозрения, че Дейв ухажва Франческа и се страхуваше да не би това да наруши работните им отношения. Още повече бе твърдо решен тя да не бъде наранявана отново.

— Е, кажи му да дойде, когато се събуди — после вдигна куфарчето си. — Пожелай ми успех, Франческа.

— Нямаш нужда от това, Джон. Но все пак — успех!

Франческа се усмихна и той излезе от хотела, като ѝ махна за сбогом. Минуты по-късно се появи Дейв, все още в костюма от „Пол Смит“, който беше носил предишната вечер.

— Здравсти, Франки, любов моя — каза той и я прегърна. — Джон добре ли е? Току-що го видях да хваща такси и той ме изгледа доста неодобрително.

Франческа се засмя.

— Не те разбира напълно. Мисля, че е малко шокиран.

— Хей! — вдигна и двете си ръце Дейв. — Кари ми е старо гадже, от много време се познаваме.

Франческа го целуна по бузата.

— Няма нужда да ми обясняваш.

Той сви рамене.

— Между другото видях Патрик Девлин да идва на Уоруик Скуеър.

— О!

Тя се изчерви и Дейв я погледна внимателно.

— Няма нищо — рече той. — И ти няма нужда да ми обясняваш — потупа я по ръката. — Но бъди внимателна, Франки. Политиката е груба игра.

Франческа наистина не разбра намека на Дейв и тонът му не й хареса.

— Знам какво правя — отвърна рязко тя.

— Да, разбира се — той се усмихна, но някак с половин уста. — Хайде, върви, не карай човека да чака.

Франческа му махна и изчезна зад двойните врати. Дейв се тревожи няколко секунди за нея и се запита дали не трябва да каже на Джон. След това реши, че не е негова работа. Франческа беше млада, но понякога го изненадваше с особената си сила и мъдрост. Вероятно наистина знаеше какво прави. Беше стигнала дотук, защо трябваше да го поставя под въпрос точно сега?

Патрик крачеше към хотела с пъхнат под мишница „Таймс“ и облечен в черно кашмирено палто. Беше типичен февруарски ден: въздухът беше мъглив и мразовитият вятър шибаше лицето му. Видя Франческа да излиза от стъклените врати и да потреперва от студа, преди да се огледа и да го види на улицата. Тръгна към него.

Беше облечена в дълго тъмносино палто, което беше тясно в талията и надолу се разширяваше в пълен клош. Имаше месингови копчета и висока яка. На краката си носеше кожени ботуши с ниски токове и с връзки от глезена до средата на прасеца. Изглеждаше почти като от осемнадесети век.

— Здравей.

Срещнаха се по средата на Уоруик Скуеър. Прииска му се да я целуне, но тя извърна лице към сивото небе.

— Ужасен ден — рече Франческа.

— Да. Ще отидем ли в парка? Или искаш да пийнем кафе някъде?

— Не, паркът е добре.

Не искаше да сяда с лице към него в ресторант. Още не. Имаше нужда от време, за да разбере чувствата си.

— Сейнт Джеймс?

Тя кимна.

- Да хванем ли такси?
— Не, да повървим.
— Добре.

Обърнаха се и закрачиха по Белгрейв Роуд, след това по Сейнт Джорджис Скуеър и към реката. Вървяха на разстояние и Франческа през повечето време гледаше право напред, докато Патрик бърбореше за ежедневни неща и ѝ посочваше това-онова по Темза. Знаеше, че го преценява, че го изпитва. Искаше му се да я прегърне и да ѝ каже, че за него последните месеци никога не са съществували, че всичко си е, както преди, че още от първия момент, в който я е зърнал, е разбрал, че я обича. Но не искаше да насилва нещата. Тя се нуждаеше от време и той трябваше да ѝ го даде. Сама щеше да стигне до това решение, беше сигурен, че ще го направи.

Докато вървяха, Франческа си мислеше колко много харесва гласа му — топъл и дрезгав и как изобщо, ама изобщо не се е променил. Говореше ѝ и караше и най-досадните подробности да изглеждат интересни. Откри, че започва да се отпуска и да се смее на забележките му. Че от време на време го поглежда, за да провери дали е истински, и след това среща топлия му поглед и му се усмихва в отговор. Че отново е в прегръдките на любовта, а удобството и топлотата карат сивата утрин да изчезне и обливат сърцето ѝ със светлина. Болката от миналото беше изчезнала и на нейно място дойде въодушевлението на настоящето.

По някое време, докато вървяха по реката, той я хвана за ръката и я пхна в топлия си джоб. Пръстите му бяха точно такива, каквито си ги спомняше — дълги и тънки, с фина и почти гладка кожа. Франческа не се дръпна. Действието му беше толкова естествено, че изглеждаше някак в реда на нещата. Вместо това се притисна до него, облегна се леко на ръката му и косата ѝ докосна лицето му, когато откъм реката духна вятър. Усещаха някаква лекота, бяха просто двама души, погълнати един от друг, в свой собствен, слънчев свят.

Продължиха нагоре покрай Парлъмънт Скуеър. Патрик пусна ръката ѝ, за да ѝ покаже мъничкия си кабинет в голямата готическа правителствена сграда. Уличното движение ревеше покрай тях, мъглата ставаше все по-гъста и хората бързаха в двете посоки, като по този начин подчертаваха лукса им просто да се разхождат безгрижно. Сега вървяха близо един до друг, без да могат да спрат телата си да не

се докосват, и говореха по-тихо, с наведени една към друга глави. Не забелязваха околния свят.

Редакторката на женската страница на вестника на Оливър Пиърс излезе от задушния си кабинет на Олд Куийн Стрийт и пое с пълни гърди студения въздух. Беше в лошо настроение. Историята, която преследваше, се бе оказала въздух под налягане и тя беше загубила четиридесет и пет минути от ценното си време. Огледа улицата в двете посоки за такси и сви по ъгъла на Бърдкейдж Уок. Застана в края на тротоара, готова да махне на някое минаващо такси, и забеляза позната фигура в далечината.

Извади очилата от чантата и си ги сложи. Беше истински експерт в разпознаването на физиономии дори и от разстояние и когато двойката се обърна, веднага разбра кои са. Настроението ѝ моментално се смени. Тя отстъпи назад и се скри в един вход, след това извади мобилния си телефон и набра номера на офиса, като развълнувано наблюдаваше двойката в далечината. „Какъв дяволски късмет! — помисли си тя. — Възможност за страхотна находка, че и снимки с нея! Какъв дяволски късмет!“

Успя да се свърже след няколко позвънявания.

— Да, здрасти, аз съм. Можеш ли да изпратиш Стийв веднага към Сейнт Джеймсиз Парк? Кажи му, че май съм намерила голяма находка и го помоли да се срещне с мен на Бърдкейдж Уок, на входа на парка. Какво? Добре — изчака няколко минути и след това секретарката ѝ се върна на линията. — Разбира се, че ще му кажеш да си вземе скапания апарат! Защо иначе ще ми трябва фотограф, за Бога?

Натисна копчето на телефона и го прибра в чантата си. Божичко, това момиче беше истински идиот! Тя запали цигара и тръгна към входа на парка да чака фотографа. Девлин и жената бяха изчезнали някъде по алеите, вероятно да хранят патиците, помисли си злорадо тя.

— И какво каза тогава той?

Патрик хвана Франческа за ръката и я стисна. Усмиваше се широко на историята ѝ за раждането на колекцията „Камърън Йейтс“. Седяха навън в кафенето в парка, обвити в мъглата.

Франческа се засмя, отговори му и той рече:

— Боже мой, Франческа — и си помисли колко много е пораснала. За няколкото кратки месеца едва можеше да разпознае в нея срамежливото, плахо момиче, което бе срещнал в Шотландия. И все пак бе запазила наивността и невинността си. Сега повече от преди представляваше изумителна смес между жена и момиче. Копнееше и за двете.

— Ще тръгваме ли?

Бяха свършили кафетата си, но тя сви рамене. Патрик стана, заобиколи масата и се наведе да я прегърне. Усецаше, че и двамата се чувстват по същия начин.

— Какво ще правим сега?

— Няма значение. Каквото и да било.

Изправи я на крака, притегли я до себе си и я притисна. Усети тялото ѝ.

— О, Франческа — прошепна в напарфюмираната ѝ коса. — Липсваше ми.

Стисна я силно и я вдигна от земята. Тя се засмя и ехото от смеха ѝ проряза мъглата. Патрик я свали така, че лицето ѝ да е на едно ниво с неговото, и намери устните ѝ. Без да я пуска на земята, я целуна. Косата ѝ падна и покри лицата им. Той остави тялото ѝ да се плъзне по неговото, докато Франческа отново стъпи на земята, след това вплете пръсти в косата ѝ, приглади я назад и целуна лицето ѝ.

Скрит от погледите им, автоматичният обектив на пентакса щракаше и бръмчеше от ъгъла на кафе градината.

По-късно, когато следобедът вече свършваше, Франческа седеше зад стъклената стена на панорамната лодка и гледаше навън. Патрик стоеше под ледения дъждец и наблюдаваше бреговете на Темза. Бяха единствената двойка на лодката, заедно със семейство американци, които трепереха в дъждобраните си и под мъгливия дъжд щракаха безнадеждно с фотоапаратите си към сградите.

Франческа се почуди на неочакваното си щастие, на чувството си за пълнота. Нямахше желание да го поставя под въпрос. То я поглъщаше, изпълваше я и я караше да вижда всичко в нова, по-ярка светлина. Беше я съживило, миналото току-що се бе изплъзнало извън

обсега ѝ и тя повече нямаше нужда от него. Вече нищо нямаше значение, можеше да мисли само за него.

Патрик я видя и ѝ направи знак да отиде при него. Тя стана и се приближи под ледения дъждец до ръба на лодката. Той разтвори палтото си и я притегли до топлината на тялото си.

— Идеално ми пасваш — каза.

Франческа го прегърна и си помисли колко е прав.

Наближаваха Уестминстър Пиър, за да акостират, и отражението на Парламента падаше върху водата. Патрик знаеше колко безсмислен е той за него, също така знаеше, че след този ден няма да има връщане назад.

— Искаш ли да дойдеш да видиш новата ми къща, Франческа? Мисля, че ще ти хареса.

— Добре — беше опряла глава на гърдите му и отговорът ѝ прозвуча приглушено.

— Сигурна ли си? — изпита болка при мисълта, че това може да не я интересува. Искаше тя да види всичко, свързано с него, да знае всичко.

Франческа усети тона му и вдигна поглед:

— Разбира се.

— Добре.

Олюляха се леко, докато лодката акостираше, а след това я поведе към дома си. Светлините бяха запалени в притъмняващата мъгла и имаха оранжев блясък. Докато пресичаха шосето, Патрик я хвана за ръката.

— Ще вземем такси. Всеки момент ще завали като из ведро.

— Не, нека да повървим. Обичам да се разхождам из Лондон.

— Дори и в дъжда?

Тя се усмихна и цялото ѝ лице засия:

— Да, дори и в дъжда.

И направиха точно това. На половината път по Милбанк предсказанието на Патрик се сбъдна и лекото ръмене се превърна в проливен дъжд. Продължиха да вървят по Гросвенър Роуд под стабилния дъжд, докато стигнаха до частта на Челси от Ембанкмънт. Точно тогава завали като из ведро.

— Мили Боже! — Патрик наведе глава и прегърна здраво Франческа. — Живея ей там, вдясно — изкрещя той, за да надвика шума от изливащата се вода. — Хайде да потичаме!

Хукнаха заедно по главната улица. Колите минаваха през локвите и хвърляха пръски мръсна вода, а дъждът щипеше очите им. Патрик я поведе по Суон Уок и накрая спря пред черна, лъскава входна врата. Порови в джобовете си за ключовете, докато Франческа стоеше до него. Най-сетне отвори, вкара я вътре и тръшна вратата след себе си.

— Мили Боже! Беше невероятно!

Застанаха в антрето. От тях капеше вода и образуваше локви по пода.

— Ето! Свали си палтото, цялото е подгизнало.

Франческа разкопча копчетата и разтвори палтото си.

Дрехите ѝ отдолу — плетена копринена риза и къса вълнена пола — бяха напълно мокри и прилепнали към тялото ѝ. Капчици вода се търкаляха надолу по шията ѝ към отворената яка на ризата, а косата беше залепнала за главата ѝ.

Патрик пристъпи напред.

Секунди по-късно беше обхванал лицето ѝ между дланите си и я целуваше, като галеше всеки сантиметър от кожата ѝ и ръцете му се плъзгаха по мокрите ѝ дрехи. Беше изгубил ума си, надвит от невероятната страст, която се надигаше в него и го поглъщаше. Притисна гърба ѝ до стената, а в същото време Франческа се помъчи да съблече палтото му. Тя усещаше същото и просто не бе в състояние да спре тялото си, то копнееше за него. Намери ризата му и пръстите ѝ започнаха да късат копчетата, за да достигнат кожата му. Патрик беше преместил устните си върху гърдите ѝ. Ръцете му повдигнаха полата ѝ и тя извика, когато докоснаха голата кожа над ръба на чорапите.

Вече беше отворила ризата му и го хапеше по шията, докато разкопчаваше панталоните му. Той се отдръпна, коленичи и допря устни до горната част на бедрата ѝ, но тя изстена, дръпна го за косата и Патрик отново се озова срещу нея. Притисна гърба ѝ до стената, съблече я с една ръка, след това повдигна хълбоците ѝ, като я придържаше с тежестта на тялото си. Главата ѝ беше отметната назад и тя дишаше учестено, като тласна бедрата си към него.

— Обичам те — каза пламенно той и Франческа нададе вик. — Обичам те — повтори Патрик. — Обичам те, обичам те — и продължи

да го повтаря заедно с ритъма на телата им, докато накрая не можеше да говори и виковете им се разнесоха заедно в тишината.

Когато най-сетне престанаха да дишат тежко и телата им се успокоиха, антрето им се стори студено. Франческа беше загубила представа за времето, беше забравила за света, но когато сетивата ѝ се овладяха, видя обстановката.

Намираха се в дълго викторианско антре с черно-бял мраморен под и кръгла, силно полирана орехова маса от епохата на Уилям IV по средата. Стенната лампа под свода осветяваше половината етаж, но останалата част от къщата беше тъмна. Внезапно това, което бяха направили, им се стори нередно. Патрик се усмихваше.

— На какво се смееш?

— На нищо — той я целуна. — Трябва да те вкарам в банята, а и да запалим някоя лампа, за да личи, че наистина живея тук.

Пусна я, целуна я нежно по лицето и се отдръпна. Франческа оправи дрехите си, докато той святкаше няколко лампи. Патрик се върна при нея.

— Не прави това.

— Какво?

— Не се старай да изглеждаш така, сякаш нищо не се е случило — подръпна ризата ѝ, докато я целуваше по устата. — Изглеждаш страхотно, както си мокра и рошава.

— Патрик!

Той се засмя.

— Хайде да се качим горе. Имаш нужда от баня, иначе ще настинеш.

Поведе я нагоре към банята в края на къщата, светна лампата в коридора, но остави банята в сянка. Затвори наполовина вратата, така че светлината само се процеждаше отвън, достатъчно, за да я вижда. След това седна на ръба на огромната бяла викторианска вана с високи пиринчени кранчета в средата. Завъртя ги, капна вътре малко масло за вана и горещата вода зашуртя.

Франческа седеше и го гледаше как съблича разкъсаната си риза и прокарва пръсти през мократа си коса. Помисли си, че е хубав, силен и властен, мил и нежен. Той бе всичко за нея, бе съвършен.

— Франческа — рече Патрик и се наведе да я целуне.

— Не.

Той се спря и я погледна.

— Иди да седнеш.

Той погледна към плетения стол зад себе си и после отново към нея.

— Хайде — каза тя. Гласът ѝ бе тих шепот, но все пак имаше власт над него. Патрик седна срещу нея и възбудата му нарасна за секунди.

Франческа се изправи и много бавно разкопча ризата си, свали я от раменете си и остави дантеления си сутиен отдолу. Смъкна презрамките, като наблюдаваше лицето му, а след това и фината дантела на сутиена и разкри закръглените си гърди. Видя как лицето му се променя. Откачи кукичките и остави сутиена да падне на пода. После свали ципа на полата, която се плъзна надолу по бедрата ѝ, и остана само по черни чорапи и ботуши.

Прокара ръце надолу по гърдите, хълбоците и бедрата си, като вълнението от това да показва тялото си по този начин, да го разкрива бавно, правеше движенията ѝ все по-еротични. Патрик седеше напълно неподвижен и мълчалив. Само учестеното дишане разкриваше желанието му.

Накрая Франческа сложи единия си крак върху ръба на ваната, наведе се напред, като гърдите докоснаха бедрото ѝ, и развърза връзките на ботата. След това я свали внимателно. Направи същото и с другата и се изправи. Приблужи се до Патрик.

— Господи, Франческа...

Тя наведе глава и намери устните му. Ръцете му прегърнаха бедрата ѝ, като пръстите му докосваха копринения слой на чорапите. Притегли я надолу в скута си, преплете пръсти в косите ѝ и се загледа в лицето ѝ, докато се движеше бавно.

— Слава Богу, че има големи вани.

Ръцете му все още бяха преплетени в косата ѝ, но главата му беше облежната назад и тялото му бе като безжизнено. Тя вдигна глава от рамото му и се усмихна.

— Искаш ли да затвориш кранчетата или да го направя аз?

— Ти го направи.

Тя се надигна. Патрик стана от стола и отиде до ваната.

— В спалнята ми има халат за баня — каза той през рамо, докато опитваше водата. — Втората врата по коридора.

Франческа вдигна ризата му, нахлузи я през главата си и отиде в спалнята. Светна голямата лампа и се огледа за халата.

Спалнята беше голяма и си личеше, че е на мъж. Беше боядисана в жълти и кремави райета и обзаведена с махагонови мебели от осемнадесети век. Харесваше ѝ — точно такава си я беше представяла. Видя колекция от снимки на скрина и любопитно отиде да ги разгледа. Имаше една на Патрик като момче, една от сватбата на лейди Маргарет и една скорошна, на нещо като тенис прием в Моткъм. Патрик стоеше до момиче с кестеняви коси и я беше прегърнал през кръста. Всички на снимката се смееха, като че ли фотографът бе казал нещо смешно.

Франческа отиде до леглото. На нощното шкафче имаше друга снимка в голяма сребърна рамка и ѝ се прииска да погледне и нея. Вдигна я. Дъхът ѝ спря и за момент ѝ се стори, че някой е загасил осветлението в стаята. След това обаче примигна и снимката отново беше във фокус. Мъката я накара да се превие на две.

В тази минута, докато стоеше, замаяна от болка, и гледаше усмихнатите лица на кестенявото момиче и Патрик, ѝ се стори, че времето е спряло и тя стои, заключена в черния кошмар на откритието, което я е потресло до дъното на душата.

Беше ужасена, но не можеше да свали очи от образа — от усмихнатия, щастлив, свързан образ. Той като че ли я привличаше като водовъртеж, а съзнанието ѝ се въртеше объркано надолу и надолу в спирала. Момичето носеше пръстен — голям смарагд, заобиколен с диаманти, — който сияеше като лицето ѝ. Това бе единствената светлина, която Франческа виждаше — проблясваща, въртяща се светлина.

Тя се свлече на леглото, покри лице с треперещите си ръце, като отчаяно се мъчеше да прогони образа, но той продължаваше да изгаря съзнанието ѝ. Ярката светлина грееше от снимката и усмивките ѝ се подиграваха, зловни и злоради. Пусна снимката на пода и нададе вик.

— Франческа — Патрик влезе в стаята. — Какво има?

Беше гол, но имаше хавлия, увита около кръста си, и тялото му сякаш я дразнеше.

Тя стана, неспособна да го погледне. Почувства се изнасилена, като че ли му бе показала душата си, а той ѝ се бе присмял и я бе

подиграл за това. Почувства се мръсна и използвана.

— Франческа — нещо в нея го изплаши. Усещаше страх и болка, които се издигаха като бариера през стаята. — Франческа, какво има?

Прииска ѝ се да се свлече на колене и да изпълзи жалко от стаята, но гордостта не ѝ позволяваше. Трябваше да се изправи срещу него. Впи нокти в дланта си, погледна го и каза:

— Трябва да вървя.

Думите прозвучаха студено и твърдо. По-късно се чудеше как ги е изрекла, след като в този момент бе толкова крехка, че ѝ се искаше да изпищи от болка като ранено животно.

— Какво искаш да кажеш с това „трябва да вървя“? — попита Патрик от другия край на стаята. Усещането за гнева и страха ѝ бе толкова силно, че го плашеше.

— Направих това, за което бях дошла, и сега трябва да вървя.

Видя лицето му, съзря как в очите му проблесна болка и се почувства по-силна, когато разбра, че може да му причини страдание, както бе сторил и той. Беше лъжец, измамник, но и тя можеше да лъже.

— Направила си това, за което си... — преглътна болезнено. — За което си дошла?

— Да. Дължеше ми едно, Патрик, нищо повече — сведе очи към снимката на пода. Тя я гледаше подигравателно. — Трябваше да знам, че това не означава нищо, освен... — и сви рамене.

— Освен какво? — попита той, пресипнал от тревога и гняв.

— Освен чукане.

За момент Патрик я погледна така, сякаш го бе зашлевила. След това се извърна. Франческа прекоси стаята и се опита да мине покрай него.

— Не! — той я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си. — Не, Франческа. Не! — тя започна да се съпротивлява. — Не ти вярвам, не мога! Видях очите ти, почувствах те!

— Пусни ме! — изпищя Франческа. Дръпна ръката си, но той я държеше силно и я притисна до вратата.

— Кажи ми — извика яростно Патрик. — Кажи ми, че не ме обичаш!

Лицето му бе на сантиметър от нейното и тя усети леката миризма на секс по кожата му. Видя в очите му кестенявото момиче и ѝ се догади от измамата.

— Не — каза Франческа. — Не те обичам!

Той я пусна неочаквано, облегна се на стената и покри лицето си с ръце. Този театър я разгневи.

— Не те обичам — рече злобно тя, — но се чукаш добре, Патрик!

След това мина покрай него, отиде в банята, нахлузи полата и ботите си и събра останалите си дрехи в ръка. Самата мисъл за секса им я отвращаваше. Лъжите му витаеха във въздуха около нея и трябваше да се махне. Излезе на площадката, но не можа да го погледне — страхуваше се.

— Няма да ти позволя да си отидеш — каза Патрик, докато тя минаваше покрай него на път за стълбите.

Франческа не отвърна нищо. „Лъжи — помисли си тя. — Лъжи, лъжи, лъжи.“ Той я дръпна за рамото.

— Няма да ти позволя да си отидеш, по дяволите! Ще тръгна след теб, Франческа.

Тя се отскубна и продължи към стълбите. Лицата от снимката проблеснаха пред очите ѝ и без да осъзнава какво прави, тя хукна, отчаяно решена да се отдалечи от него. Изплашена от силата на лъжите му.

— Ще тръгна след теб! Знам, че ме обичаш, Франческа — кресна Патрик след нея и само силата на гласа му я накара да се почувства слаба.

Тя грабна палтото си от антрето и изтича до входната врата.

— Ще тръгна след теб! — извика Патрик, докато тя излизаше на улицата. — Ще тръгна след теб! Няма да ти позволя да си отидеш!

Франческа тичаше с всички сили през проливния дъжд, покрай колите, уличните лампи и реката, докато кръвта забуча в ушите ѝ и гърдите ѝ се надигаха от усилието. Накрая спря, на мили разстояние от Патрик, облегна се на студената тухлена стена на една сграда и цялото ѝ тяло се разтърси от силните чувства. Изложи лицето си на дъжда, затвори очи и се разрида отчаяно.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лейди Маргарет и лорд Хенри седяха в дневната на Моткъм в една от редките вечери, когато бяха заедно, и играеха на дама. Огънят в камината бе започнал да загасва, докато играта навлизаше в крайния си етап, а лорд Хенри довършваше питието си преди лягане. Минаваше десет и играеха в приятно мълчание, отпуснати и подготвящи се за леглото. Телефонът иззвъня.

— Мили Боже! Кой би позвънил по това време на нощта?

Лорд Хенри винаги свързваше късните обаждания с неприятности. Хората, които познаваше, можеха да звънят само до седем вечерта, всяко друго време възприемаше като дръзко вмешателство в личния му живот.

— Не се тревожи, ще отговоря.

Новият им иконом имаше почивен ден. Лейди Маргарет стана и отиде в студеното антре да вдигне слушалката.

— Лейди Маргарет?

— Да, на телефона.

— Добър вечер, тук е Чарлз Хюит.

— Здравей, Чарлз! Как си?

— Не в особено добро настроение, лейди Маргарет.

— О? И защо?

Наистина много се дразнеше, задето той настоява да я нарича с титлата ѝ. Знаеше, че така е по-благоразумно, но все пак се дразнеше. Искаше да си личи, че е на малко име с министъра на външните работи, беше си спечелила тази чест.

— Току-що ми се обади Крие О'Лиъри, вестникарският магнат. Очевидно брат ти е правил сделки с един от жълтите вестници. През последния час говорих по телефона с редакторката на този вестник, като се опитвах да оправя проклетата каша!

— Какво искаш да кажеш с това „правил е сделки“? — беше объркана. За какво, по дяволите, говореше Чарлз? Патрик не ѝ бе казал нищо такова.

— Очевидно е обещал ексклузивно интервю за връзката си с някакво младо момиче на име Франческа Камърън, като в замяна е искал вестникът да събере всичките си колеги и да отразят модното ѝ ревю. Предполагам, че името ти говори нещо, лейди Маргарет? Аз лично мисля, че този идиот си е загубил ума!

Лейди Маргарет придърпа пипнешком един стол, стовари се върху него и остана слисана няколко секунди. Беше толкова ядосана, че не можеше да мисли.

— Положението в момента е такова, че успях да се уговоря с вестника да си избие от главата всичките идеи за такава статия и Лиъри ми помогна. Но това не оправя Патрик. По дяволите, не знам какви игри играе, лейди Маргарет, но предлагам да научиш това възможно най-бързо!

— Да, разбира се — главата ѝ се маеше от ярост.

— Последния път, когато се срещнахме, не ми ли каза, че Патрик се е сгодил?

— Ами нещо такова, да.

От седмици го подтикваше да направи предложение на Пени Брейхън. Трябваше да настоява повече. Господи! Франческа Камърън!

— Е, колкото по-бързо се направи съобщението, толкова по-добре! Последното нещо, от което има нужда нашата партия, е още един скандал. Бих те насърчил да го убедиш в преимуществата на една хубава, солидна жена до него, лейди Маргарет, ако иска да остане на тази работа, разбира се!

— Да, естествено — неочаквано изпита страх. Дали това не беше заплаха?

— И между другото, ако трябва да бъде направено изявление, бих изиграл варианта, че момичето е било бивша служителка. По този начин ще се получи доста разумно обяснение. Става ли?

Лейди Маргарет стисна здраво слушалката.

— Да, аз... — никога не бе казвала на Чарлз за службата на Франческа Камърън в семейството. Явно го знаеше от друг източник. Господи, какво ли още знаеше? — Както сметнеш за добре, Чарлз — каза тихо тя.

— Мисля, че трябва да държиш здраво юздите на брат си, лейди Маргарет. Нямаме нужда от шавлив депутат!

— Не, Чарлз — тя погледна през рамо, за да провери дали е затворила вратата на дневната. — Веднага отивам в Лондон да поговоря с него. Искаш ли да се срещнем утре за обяд?

— Боя се, че няма да мога.

— Разбирам — признак на неодобрение.

— Някой друг път, лейди Маргарет.

— Да, някой друг път.

И без да каже нито дума повече, той затвори. Лейди Маргарет остана до телефона в антрето, като се опита да помисли трезво какво трябва да направи. Сега нямаше време за игри. Трябваше да му го каже направо и, по дяволите, трябваше да я слуша! Този път беше сериозно и нямаше да има никакви мъгляви заплахи! Него можеше да не го е грижа дали ще съсипе кариерата си, но нея — да! Щеше здравата да натрие сол на главата на Патрик — беше платила за това — и хич нямаше да му се церемони! Лейди Маргарет се изправи и викна на лорд Хенри:

— Скъпи, страхувам се, че трябва да отида до Лондон тази нощ.

Чарлз беше спрял историята засега, но нямаше време за губене. Докато отиваше към стаята си, тя чу как лорд Хенри изстена.

„Ще трябва да бъде търпелив — помисли си сърдито, докато приближаваше към бюрото за ключовете на колата, — каквато бях аз през всичките тези години.“

Джон беше по халат, когато му се обадиха от рецепцията. Патрик Девлин във фоайето? Трябва да бе грешка. Не беше го виждал или чувал от месеци, още от Моткъм. Момичето го увери, че няма грешка и го помоли да слезе долу да се срещне с господин Девлин. Джон се облече бързо и излезе от стаята. Обаждането му бе причинило неприятно чувство на гадене в стомаха.

— Джон!

Патрик прекоси фоайето. Постояха неловко няколко минути, след това се ръкуваха тромаво. Патрик не знаеше откъде да започне.

— Искаш ли да седнеш?

— Не, благодаря — онова старо желание да запази Франческа се надигна в гърдите на Джон. Все още беше ядосан на Девлин и не му бе приятно да го вижда. — Какво искаш, Патрик?

Младият мъж му отговори със същата прямота. Не виждаше смисъл да губят време.

— Дойдох да поговорим за Франческа — каза той. — За Франческа и мен.

Лицето на Джон остана безизразно, но в гърдите му се надигна яд.

— Трябва да се шегуващ, Девлин! И ме изкара от леглото, за да ми кажеш това? — Джон изсумтя. — Какво те кара да мислиш, че след всичките тези месеци тя или пък аз ще искаме да имаме каквото и да било общо с теб?

— Днес се видях с нея, Джон — Патрик забеляза как лицето на събеседника му се променя. — Не ти ли е казала?

— Не — това го ядоса още повече. — Тя е независима личност, Патрик! Не е длъжна да ми казва всичко!

— Знам, знам — Патрик извърна поглед. Беше по-трудно, отколкото си го представяше. Никога не му бе хрумвало, че ще трябва да се изправи пред гнева на Джон. — Миналата нощ срещнах Франческа в Пимлико и след това дойдох на ревюто. Днес пак се срещнахме — той въздъхна тежко. — Виж, ужасно ми е трудно...

— Има си хас да не е!

— Аз... — Патрик протегна ръка и докосна Джон по лакътя. — Джон, ще ме изслушаш ли за момент? Зная, че не ме харесваш, че ме мразиш, но трябва да поговоря с теб. Моля те, ще ме изслушаш ли?

Джон погледна надолу към ръката, след това отново към лицето на Патрик. Видя нещастieto му, но това не го накара да омекне.

— Добре — отвърна неохотно той. — Давам ти пет минути — отидоха до канапетата във фойето. — Какво искаш да ми кажеш?

Патрик си пое дълбоко дъх и погледна Джон право в очите.

— Днес беше един от най-хубавите дни в живота ми и един от най-лошите. Днес осъзнах каква огромна грешка съм допуснал това лято в Шотландия. Всъщност осъзнах го веднага щом зърнах Франческа и сега трябва да ѝ го кажа — поколеба се за момент и продължи: — Обичам Франческа и мисля, че и тя ме обича. Тази вечер избяга от мен — бе едно глупаво недоразумение — и трябва да се видя с нея, да ѝ обясня. Помислих си, че може би... — той се спря. — Помислих си, че навярно ще можете да ми помогнете.

Джон огледа внимателно лицето на Патрик на острата светлина във фойето на хотела и си помисли, че изглежда изпито и състарено. Нещо повече — изглеждаше съсипано.

— Не мисля, че ти е простила, Патрик — каза той. Лоялността му бе към Франческа, но му бе неприятно да каже нещо повече.

— Можеш ли да поговориш с нея заради мен? Да ѝ кажеш, че я обичам? — попита отчаяно Патрик.

— Не зная.

— Поне ще помислиш ли по този въпрос?

Джон си спомни за момент цялата болка и страдания, които Франческа бе преживяла в краткия си живот, и отвърна:

— Ще си помисля, но ако направиш нещо за мен.

Патрик вдигна поглед обнадеждено.

— Всичко ще направя!

— Ще си помислиш ли сериозно колко много я обичаш?

— Аз...

Джон вдигна ръка, за да го накара да млъкне.

— Да, знам, че вече си мислил за това, но искам да си отидеш у дома и да помислиш още. Наистина го премисли внимателно, Патрик. Помисли си от колко неща ще можеш да се откажеш заради това момиче и какво значение ще има тя за твоя живот. И на сутринта, ако отговорът е всичко, върни се тук и аз ще се опитам да я придумам — Патрик остана мълчалив. — Нали разбираш, не искам отново да бъде наранявана — каза Джон. — Няма да позволя такова нещо.

— Не — Патрик разбираше това. — Но ще се върна утре сутринта.

Джон сви рамене.

— Надявам се — подаде му ръка.

— Благодаря ти — рече Патрик.

— Утре ще ми благодариш.

Патрик се обърна и излезе от хотела.

Лейди Маргарет зави с рейндж роувъра по Суон Уок и спря бавно пред къщата на Патрик. Изгаси двигателя и няколко минути седя на предната седалка на колата, осветена от една улична лампа, за да отпусне тялото си от напрежението на шофирането. Беше два

сутринта. След това взе сакото си от съседната седалка, посегна отзад за чантата и слезе от колата. Къщата беше тъмна, но тя имаше ключ.

Позвъни и започна да рови из чантата си за ключа. Намери го точно когато в една от стаите горе светна. Превъртя го в ключалката и влезе в голямото, просторно антре. Запали няколко лампи и се насочи право към кухнята, за да си направи кафе. Чу Патрик горе и се стегна, за да го посрещне.

— Маргарет! Боже Господи! Какво правиш тук! — стоеше на вратата в халата си и примигваше на ярката светлина в кухнята. — Добре ли си? Да не би да се е случило нещо в Моткъм?

— Добре съм и не се е случило нищо в Моткъм — отиде до него и го целуна по бузата без особена топлина. — Върви в дневната, Патрик. Ще ти донеса кафето там. Трябва да поговорим.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се бе заела с кафето и му отговори през рамо:

— Тази вечер ми се обади Чарлз Хюит. Предложи ми с теб да се разберем за някои неща — обърна се. — О, хайде, върви да седнеш, Патрик, нервираш ме, като се въртиш тук! След минута ще ти кажа всичко, но сега имам нужда от едно питие, пътят беше дълъг.

Патрик отиде в дневната и светна една от лампите. Там беше студено и неочаквано големината на стаята му стана неприятна. Суон Уок беше изборът на Маргарет: „Място, където можеш да приемаш гости — бе казала тя, — и по-близичко до парламента.“ Бе му дала пари назаем, за да я обзаведе по неин вкус, но сега, като я погледнеше, не смяташе, че ще се хареса на Франческа. Може би ако останеше в политиката, щяха да се преместят в неговия избирателен район. Вероятно щеше да ѝ хареса в провинцията.

Лейди Маргарет влезе с подноса и го сложи на масичката за кафе. Наля мляко в чашата на Патрик, подаде му я и започна да се оправя със своята. Отпи голяма глътка от тъмната, ароматна течност, след това остави внимателно чашата до краката си.

— Е? — Патрик наблюдаваше движенията ѝ, бавни и подчертани, и чакаше да чуе това, което я е накарало да пропътува двеста мили.

— Е, каква е истината в историята, която смяташ да разкажеш на „Мейл“, за теб и Франческа Камърън?

— Моля?

— „Мейл“, Патрик! Изглежда, смятат да направят ексклузивно интервю с теб, със снимки и всичко!

— Какво, по дяволите...

— Точно така! — лейди Маргарет извади дълга цигара от кутията си и я запали. След това погледна брат си. — Бих искала да зная какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Господи! — Патрик беше слисан. Проклетата преса! Единствените хора, които знаеха, бяха Оли и неговата редакторка на женската страница. — Боже Господи! Как, по дяволите, разбра? — изправи се и посегна към цигарите на лейди Маргарет, запали бързо една и отиде до прозореца. Загледа се навън, твърде ядосан, за да говори.

— Мисля, че това едва ли е важно! — лейди Маргарет се втренчи сърдито в гърба му. — Зададох ти въпрос, Патрик, за Франческа. Не ми отговори!

— Не мисля, че е твоя работа!

Лейди Маргарет се изправи.

— Е, за нещастие точно тук грешиш! Моя работа е, независимо дали ти харесва или не! Когато министърът на външните работи ми звъни в десет вечерта, за да ми каже да ти обясня някои неща, тогава е точно толкова моя работа, колкото и твоя! — тя загаси ядно цигарата си в пепелника. — Не е ли така?

Патрик се обърна.

— Отговорът все още е не. Личният ми живот си е моя работа.

— Неприятното е, че вече не е личен, нали, Патрик? Не и когато правиш глупави сделки със стари приятелчета от училище в замяна на интервю, което ще бъде прочетено от цялата страна! Изобщо не е личен! — тя вдигна ядосано ръце. — Какво, за Бога, си мислиш? Отговори ми на този въпрос! Нима наистина си решил да съсипеш всичко, за което сме работили досега? Нямах ли никаква гордост?

— Гордост? Струва ми се, че и преди съм чувал тази дума от теб, нали? И виж докъде ме докара последния път! И в отговор на твоя въпрос — не, не съм решил да съсипя всичко, за което си работила, просто си мислех за истината — това е всичко. Обичам Франческа и искам да се ожения за нея. Направих голяма грешка, задето я изоставих, вече знам това. Обичам я и за мен тя означава повече от всичко друго.

Лейди Маргарет остана напълно неподвижна и извърна поглед от лицето на Патрик. От самата му сериозност ѝ се повдигаше.

— Я ми кажи, Патрик, какво знаеш ти за любовта и брака? — попита студено тя.

— Колкото всички други! — той въздъхна уморено. — Наистина ли има значение? Обичам Франческа и това ми се струва правилно. Не можеш ли да разбереш?

— Ще ти кажа какво разбирам, Патрик! — повиши се неочаквано гласът ѝ. — Разбирам, че имаш евтина връзка с една сексапилна осемнадесетгодишна и си мислиш, че това е любов! Доста си жалък, като точиш лиги като някой старец, и си готов да захвърлиш всичко заради нея. Съзнаваш ли, че с кариерата ти ще е свършено, ако продължиш с тази приказка? Кой, мислиш, ще те приеме на сериозно? Мъж, който не може да мисли с друго, освен с оная си работа?

— Достатъчно, Маргарет!

Тя поклати глава.

— О, не, не е! Още не съм свършила! Имам да кажа дяволски много, преди да свърша!

Той тръгна към вратата.

— И няма да ти стане нищо, ако останеш да ме изслушаш, Патрик! Този път няма да има мили думи и молби. Този път говоря сериозно!

Без да се развълнува от гнева ѝ, той се закова на място и помисли няколко секунди. Ако сега излезеше, пропастта между тях щеше да се увеличи, но ако останеше, щеше да изпусне нервите си и двамата щяха да си кажат неща, които по-добре да си бяха неизречени.

— Седни, Патрик! Седни и слушай!

Той я погледна гневно и рече студено:

— Не ми заповядвай, Маргарет. Няма да се карам с теб.

Неочаквано тя кимна.

— Прав си — отвърна. — Няма нужда да се караме — запали си нова цигара. — Веднъж вече се карахме за това и аз ти казах, че правя само най-доброто за теб — задържа цигарата близо до лицето си и димът се уви около устните ѝ. — Всичко, което съм правила досега, е било най-доброто за теб. Надявам се, че го разбираш.

— Разбирам това, Маргарет — но не беше сигурен, че разбира, и изобщо не бе сигурен, че тя знае разликата между най-доброто за него

и най-доброто за нея.

— Добре, радвам се, че е така — тя си пое дъх. — Защото притежавам голям процент от акциите на модната компания „Дейвид Йейтс“, не контролния дял, но достатъчно голям, за да направя нещата много трудни за компанията. И ако почувствам, че е необходимо, точно това ще сторя! Би било жалко, нали? След едно толкова добре отразено ревю и особено след като се опитват да оцелеят някак при тези условия. Според мен би било правилно да се каже, че ако им причиня неприятности, вероятно ще ги довърша. Ужасно жалко, бих казала!

Патрик я погледна ужасен, объркан за момент. Помисли си, че е полудяла, но след това видя очите ѝ и разбра, че това не е лудост, а амбиция — чиста, непоколебима амбиция. Тя го гледаше студено.

— Съмнявам се, че Франческа Камърън ще ти бъде благодарна, задето си разрушил една вероятно блестяща кариера, Патрик — дръпна за последен път от цигарата и я загаси. — Как мислиш? — издиша дима в гъст сив облак. — Ако компанията бъде смачкана поради неразумна лихва на техния заем или постоянно спъване на решенията на директора, или дори поглъщане? Мислиш ли, че Франческа няма да те обвинява, ако разбере, че си можел да спреш това, но не си го направил? — лейди Маргарет наблюдаваше как по лицето на Патрик се разлива горчиво разочарование. Тя преглътна мъчително. Не искаше да я мрази, но трябваше да продължи, трябваше да поеме този риск. — Дали твоята идилична любов би оцеляла след разбитите илюзии и яда? Мислиш ли, че Франческа ще ти прости?

Но Патрик не можеше да намери сили да ѝ отговори. Огромната ѝ, егоистична амбиция го бе потресла толкова силно, че не бе в състояние да говори.

— Защо? — прошепна той. — Защо правиш това? — не можеше да проумее как един човек може да мрази толкова много или да планира такива злини. При мисълта, че това е собствената му сестра, му се доплака.

— Не искам да го правя, Пади — каза тя. — Ще го направя само ако се наложи.

— Но защо?

— Защото нямам намерение да стоя и да гледам как съсипваш живота си — озъби се тя. — Ето защо! Имаш твърде много за губене!

— Но не ме е грижа, не разбираш ли? Тя е единственото важно нещо. Бих оставил всичко заради нея. Всичко!

Лейди Маргарет се почувства така, сякаш я беше зашлевил по лицето. След всичките ѝ жертви, след всичко, което беше направила за него, той бе готов да се откаже от кариерата си заради някаква евтина повлекана, тръгнала да докопа каквото може.

— Само през трупа ми! — промълви яростно тя.

— Моля?

— Казах — само през трупа ми! Няма да се отказваш от нищо, Патрик! Чу ли ме? От нищо!

— Ще правя каквото си искам! Просто не можеш да си го набиеш в главата, нали? Това, че съм свободен, че съм достатъчно голям да взимам решения сам!

— Добре тогава! — кресна тя. — Хайде, взимай си твоите решения! Само че когато всичко започне да се стоварва на главата ти, недей да тичаш при мен — беше бясна от глупостта на Патрик. — Можеш да имаш това момиче, след като толкова го искаш, но запомни — ще я унищожа! Ще направя всичко, което е във властта ми, за да я съсипя. Всичко! Пред теб се разкрива блестяща кариера, но ако искаш да я захвърлиш, не мога да направя нищо, за да те спра. Но по този начин захвърляш и мен, и семейството. Няма да стоя и да гледам как разрушаваш живота си!

— Но защо? Защо да не мога да имам всичко това заедно с Франческа.

— С Франческа ли? — засмя се злобно лейди Маргарет. — С една тийнейджърка в избирателния ти район? Момиче, което е дошло с белези и синини един Бог знае откъде? Тя има минало, Патрик! Минало, в което е имало насилие — всеки глупак може да види това. Нима си толкова наивен да си мислиш, че хората няма да си пъхат носа в това? О, ще си го пъхат, и още как! Има цяла кутия с червеи, която само чака да бъде отворена, и долнопробните вестници ще се пребиват да бръкнат в нея! Ами Чарлз Хюит? Мислиш ли, че ще подкрепи кариерата ти, след като си изложил правителството и себе си с тази жалка авантюрка? О, за Бога! — лейди Маргарет отвори рязко чантата си, извади носни кърпички и избърса ядните си сълзи.

— Маргарет, моля те — Патрик сложи ръка на рамото ѝ.

— Не! — отблъсна го сестра му. — Няма да слушам твоите мрънкания и хленчения! Трябва сам да направиш избор! — избърса лицето си. — Но ако твоят избор е Франческа, тогава помислиш добре за последствията, Патрик. Аз първа ще открия нейното насилствено и ужасно минало, което е скрила, и запомни ми думите, ще я накарам да плати за това! Никога няма да се примиря! Никога! — лейди Маргарет пъкна кърпичката обратно в чантата си и се обърна с лице към него. — Вече не става дума само за твоя живот, дължиш твърде много на твърде много хора. Помисли за това! — заобиколи го и тръгна към вратата. — Помисли си за бъдещето, което ти предстои, ако тръгнеш с нея, и само се моли да имате сили да го издържите!

След като процеди тези думи, тя напусна стаята и затръшна вратата зад гърба си.

Патрик стана и дръпна завесите. Над града се разливаше дневната светлина и оранжевите улични лампи примигваха мигновено, преди да изгаснат. Погледна към небето, натежало и сгъстено от проклетия дъжд, и видя как едва доловимо просветлява от зората. Загледа се в паркираната кола на отсрещната страна на улицата и двамата мъже в нея. Бяха стояли там цялата нощ.

Обърна се и отиде до бюрото. Взе няколко листа полуизписана хартия и ги сложи в големия стъклен пепелник. Намери запалката на лейди Маргарет, щракна я и поднесе пламъка към първия лист. Той веднага се запали и до секунди писмата бяха изгорели. От безползното му, окаяно обяснение към Франческа остана само купчинка гъста черна пепел.

Качи се горе и отиде в спалнята за гости. Лейди Маргарет все още беше будна.

— Маргарет — каза той. — Обещавах ли ми, че ако се откажа от Франческа, ще я оставиш на мира? — гласът му бе безчувствен и студен до безкрайност.

Тя се обърна към него.

— Да, ако се ожениш за Пени Брейхън.

Той стисна силно дръжката на бравата. Внезапно цялото му тяло се изпълни с ужасна болка, с тъпата болка на загубата. Това бе неговият жребий, цената, която трябваше да плати за Франческа,

цената за нейното минало и неговото бъдеще. Погледна сестра си и му се стори по-чужда от всякога.

— Дай ми думата си, че никога няма да ѝ навредиш — каза той. — Нито на нея, нито на компанията и... ще направя, каквото искаш.

В очите ѝ затрептя усмивка, но тя не я допусна до устните си.

— Имаш думата ми — отвърна. — Но ако още веднъж се срещнеш с нея, ще я съсипя — и отново се обърна и затвори очи.

Патрик излезе тихо от стаята.

Точно три седмици след това Джон стоеше в дневната на къщата с тераси на Марстън Авеню и гледаше малката бяла картичка, изписана на ръка. Беше адресирана към него, но думите в нея бяха за Франческа. Не знаеше какво да прави. Погледна през прозореца към малката предна градинка, прясно изкопана и засадена, и усети силната болка на повереницата си в тъмната, разровена земя. Беше работила до изтощение, борейки се със земята, както се бореше с болката и унижението си, и се изморяваше дотолкова, че да не може и да заплаче. Искаше да омаломощи тялото си, да го вцепени, но не можеше да избяга от мъката.

Сега, докато я чакаше да се върне вкъщи, се тревожеше за физическото ѝ състояние. Струваше му се, че не са ѝ останали никакви сили, че нещо в нея изпива духа ѝ и я оставя слаба и беззащитна. Беше изсмукана, сянката на чувствата ѝ витаеше над нея като черен ангел. Входната врата се затръшва и той се обърна.

— Франческа.

Тя влезе в стаята. Лицето ѝ бе смъртнобледо, но на бузите ѝ горяха две червени петна като от треска, а очите ѝ пламтяха неестествено ярко.

— Къде беше? Тревожех се за теб — каза той и пъкна картичката в джоба си.

— Трябваше да отида на лекар — отвърна Франческа. Помъчи се малко с копчетата на палтото си, след това вдигна поглед към него. — Джон — рече тихо тя, — бременна съм.

Абсолютната ѝ откровеност го слиса. Отне му няколко минути, докато осъзнае новината, и се взря в нея с празен поглед, без да знае какво да каже или направи. Накрая я приближи и протегна ръце. Тя се

хвърли в прегръдките му и топлината на тялото му й се стори страхотно облекчение след часовете и дните на мъка и самота.

— Какво смяташ да правиш? — попита той, като все още я държеше в прегръдката си.

Тя поклати глава. Това бебе бе заченато в любов, бе сътворено в тъй силна страст, че само споменът за нея я караше да се чувства слаба. Нищо — нито измамата, нито лъжите можеха да изтрият това.

— Искам да задържа бебето — прошепна Франческа.

Той я докосна по косата. Животът му, тъй скучен и безполезен, почти стигнал края си, най-сетне си намери цел и започна отново. Тя бе направила това за него и сега щеше да го дари с дете. Не негово, но част от нея и понеже я обичаше толкова много, то щеше да бъде част и от него.

— Направи това, което смяташ за правилно — каза той. — И аз ще те подкрепя.

Помисли си за картичката в джоба си и за думите на Патрик, толкова простички и отчаяни. „Не мога да я обичам, без да я нараня — пишеше в нея — и по-скоро бих дал живота си, отколкото да й причиня още болка. Кажи й, ако изобщо някога те попита, да погледне онзи цитат от Библията: Любовта понася всичко, вярва във всичко, надява се на всичко, понася всичко. Тя живее в сърцето ми и без нея животът ми никога няма да бъде пълен.“

**ВТОРА ЧАСТ
ЕНЦО — РИМ
1990 ГОДИНА**

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кошмарът отново дойде. Беше тъмно като в рог и той вървеше през полето, а звуците на нощта бяха по-зловещи от всякога. Знаеше, че го следят. Усещаше страх, бавен, мъчителен страх, който пълзеше по гръбнака му, и чувстваше, знаеше какво ще се случи след това. Внезапно изкряка кукумявка и той се извъртя рязко. Един нож се насочи към гърлото му и огромната фигура на брат му го надви. Сърцето му биеше толкова бясно, че му се струваше, че ще се пръсне в гърдите му. Когато отвори уста да изкрещи, оттам не излезе нищо — нито думи, нито дъх, нищо. Погледна надолу и видя, че е покрит с кръв, със собствената си кръв, която течеше, гъста и червена, по гърдите му и образуваше локва на земята.

— Джовани... Не! — посегна към ръцете на брат си, но силите му го бяха напуснали. — Не! — извика той. — Господи, не!... Франческа... Спаси ме!

Събуди се.

— Ох, Боже! Млъквай там!

— Млъквай, за Бога!

Хорът от гласове прозвъня в застиналия, вонящ въздух на стаята. Потен и разтреперан, Енцо се обърна на една страна и сви колене до гърдите си. Стори му се, че ще повърне. Заслушан в тежкото дишане на другите мъже в общежитието, той гледаше черното пространство с широко отворени очи и се страхуваше, че ако ги затвори, кошмарът ще се върне.

Така че Енцо Мондело лежеше в страх от спомените си и чакаше първите признаци на зората през закования с дъски прозорец, чакаше ужасът на нощта да премине.

— Хей, Енцо! Искаш ли цигара?

Енцо вдигна поглед от улицата и се опря на метлата си за минутка.

— Давам ти двацет за мъничко от хубавия ти задник!

Улицата се огласи от противен смях и той отново наведе глава и продължи да мете.

— Какво ти става, Енцо? Май селянчето не носи на майтапи, а?

Дебелият отговорник на чистачите се изсмя и показва мръсните си, пожълтели зъби. Но Енцо продължи да мете, без да му обръща внимание. Смяхът най-сетне стихна и мъжете се заеха с работата си.

Докато метеше яростно, Енцо усещаше мехурите по ръцете си. Грубата дръжка на метлата триеше възпалените места и пукаше мазолите. Болеше го, но не му пукаше. Не мислеше за нищо, не го бе грижа за нищо. Не и след като Франческа го беше оставила. Тогава той продаде фермата на безценица само за да се отърве от нея, да бъде свободен. Свободен да намери Франческа. Само това искаше — да я намери и да я върне обратно. Затова работеше, гърба го болеше и прахта и мръсотията на града проникваха в порите му, в гънките на кожата и под ноктите му. Ден след ден обливаше се в мръсна, мазна пот, докато се бяхтеше за няколкото лири в джоба си, и чакаше. Чакаше точния момент, в който да предприеме нещо, да намери Франческа.

След известно време отново вдигна поглед от пътя и чу кавга от другия край на улицата. Сложи ръка над очите си, за да ги засенчи от слънцето. Всички мъже бяха спрели работа и той също насочи вниманието си към свадата. Видя една небрежно паркирана кола, до която стояха мъж и младо момиче. Тя дърпаше мъжа, като не му позволяваше да се качи в колата, и му крещеше обидни думи. Някои от работниците на улицата бяха започнали да се смеят на опитите ѝ да го изнуди за още пари, докато той я буташе, засрамен от сцената.

Изморен от спора, мъжът погледна през рамо и видя, че го наблюдава тълпа от усмихнати чистачи. Зърна нахално ухилената физиономия на един от тях и отношението му се смени рязко. Гневът му избухна.

— Махай се, тъпа кучко! — кресна той. — Получи всичко, което си заслужаваше!

Мъжът бутна яростно момичето и то залитна назад, като едва не загуби равновесие. Няколко от наблюдаващите ги чистачи нададоха злоради викове. Тя размаха ръце и го заблъска с юмруци по гърдите. Вбесен от подигравките, той сграбчи едната ѝ ръка и я изви назад. Момичето изпищя от болка.

— Махай се, пачавро!

Мъжът отново я блъсна и тя падна. Извърна се настрани и заплака. Точно тогава Енцо зърна лицето ѝ. За частица от секундата замръзна, след това изкрещя:

— Франческа.

Хвърли метлата и хукна по улицата. Точно когато мъжът се готвеше да се качи в колата, Енцо го нападна. Здравото му мускулесто тяло бе добило неочаквани сили от гнева. Мъжът залитна изненадано назад. Енцо го сграбчи за гърлото и го притисна към капака на колата. Мъжът започна да се дави. Съпротивляваше се отчаяно, но нямаше физическата сила на един уличен чистач. Гротескно изкривено в агония, лицето му стана тъмночервено и се изду от въздуха, който се мъчеше да излезе от дробовете му, а очите му изхвъркнаха от страх.

— Господи! Смъкнете го от онуй копеле!

Двама мъже внезапно хванаха Енцо за ръцете и го издърпаха назад. Хватката му се отслаби.

— Боже, замалко да го убие!

Задъхан, мъжът падна по очи на земята.

— Дръпнете се назад, че да може да диша!

— Слава Богу, още е жив!

Енцо се отпусна до девойката. Разтрепераното ѝ тяло бе свито на кълбо на земята. Ръката ѝ висеше болезнено. Сега виждаше, че не е Франческа и сведе глава. Проряза го горчиво разочарование, докато се мъчеше да си поеме дъх.

— Ти! — мъжът се надвеси над Енцо, който бе коленичил на земята. — Кучи син! Едва не ме уби!

Енцо не го погледна, в тялото му не бе останал живот. Не беше Франческа, само това имаше значение.

Мъжът го ритна, но той пое удара, без да реагира.

— Ще накарам да те арестуват! Копеле такова! — понечи да го ритне още веднъж, но Енцо внезапно се помръдна и мъжът побърза да се отдръпне. Изтича до колата и отвори вратата. — Мръсно копеле! — кресна оттам, запали двигателя и изпсува. Размаха юмрук към Енцо, докато натискаше съединителя, и продължи да крещи от прозореца: — Мръсно, шибано копеле!

Мина съвсем близо до Енцо и момичето и колата му зарева надолу по улицата. Двигателят ѝ избуча в далечината и след това се възцари мълчание. Напрегнато, неловко мълчание. Мъжете постояха

наоколо няколко минути, без да знаят какво да направят, но дебелият мъж проговори:

— Оставете го.

Малката групичка работници се разпръсна. Той погледна надолу към Енцо.

— Уволнен си — след това се изплю на паважа и избърса уста с ръкава си. — Повече да не съм видял скапаната ти физиономия. Ясно? — обърна се и последва работниците, които бяха започнали да се отдалечават по улицата.

Известно време Енцо стоя, коленичил до момичето. Умълчана, тя се люлееше напред-назад, със здраво стиснати устни и пепеляво лице. Скимтеше като пребито куче, когато болката станеше прекалено силна, и Енцо усещаше желание да я удари. Горчивото му разочарование бързо се бе превърнало в ярост. Опита се да не ѝ обръща внимание, докато тя се мъчеше да стигне до чантата си.

— Ето... — прошепна му дрезгаво. Бутна чантата към него със здравата си ръка. Очевидно всяко движение ѝ причиняваше страшна болка.

Енцо вдигна поглед.

— Вземи я — рече тя едва-едва.

Той придърпа чантата до себе си, отвори я и вътре намери пачка лири. Извади я и ги преброи: бяха повече, отколкото печелеше за седмица. Погледна към момичето. Беше младо, на не повече от петнадесет, но бе мръсно от боя и чертите му бяха разкривени от болката. Стори му се, че ще припадне. Енцо извади парите от чантата и ги напъха в задния си джоб.

— Благодаря — каза ѝ. Щяха да му стигнат поне докато си намереше друга работа. Изправи се и я погледна, готов да си тръгне. Внезапно се почувства виновен. Отиде до нея и се помъчи да я вдигне. — Ето, хвани се за мен — не можеше да я остави тук, колкото и да му се искаше. Прегърна я през талията, докато тя придържаше ръката си. — Какъв ти е адресът?

Момичето не отговори. Краката му трепереха и то се облегна на него. Енцо се наведе, взе я на ръце и я понесе през улицата.

— Ей, синьоре! — прекоси до вестникопродавеца, който вече излагаше вечерните издания. — Знаеш ли къде живее това момиче?

Продавачът погледна Енцо и след това младата проститутка, която носеше на ръце. Познаваше я — тя беше от един малък публичен дом наблизно.

— Занеси я на Виа Парезе — отвърна той. — Отвъд Виа Палестро е, не е далеч.

Енцо кимна. Предния ден беше работил там и познаваше смътно улицата. Момичето промърмори нещо неразбираемо и минута по-късно загуби съзнание. Тежеше в ръцете му като олово. Той кимна за благодарност на вестникопродавеца и се отпрати в тази посока.

Малко по-късно вече придържаше момичето и двамата вървяха. Енцо зърна адреса, който му бе дала. Спряха се пред разнебитена триетажна розова каменна сграда на Виа Варезе и той пристъпи напред, за да позвъни на звънеца. Най-сетне вратата се отвори от една висока, привлекателна жена, която излезе от къщата и пое момичето от него, като я придържаше с две ръце. Кимна му безмълвно за поздрав и той направи същото. Тя се обърна да въведе момичето в къщата, след това се извърна и огледа Енцо от глава до пети.

— Влезте вътре, моля — каза тя. Енцо беше изненадан от гласа ѝ, нямаше и следа от акцент. — Може би ще почакате, докато се погрижа за София?

— Разбира се — Енцо изправи рамене и я последва зад двойните дъбови врати, докато жената подвикна:

— Карла, би ли завела синьоре... а-а...

— Мондело, Енцо Мондело.

— Благодаря. Синьоре Мондело в приемната, докато заведе София горе в стаята ѝ?

Енцо се озова в дълъг, покрит с лози двор и няколко врати, които водеха в различни посоки. Една от вратите се отвори и оттам излезе дребна, набита възрастна жена, облечена в типичните дрехи на вдовица. Тя кимна към него, а Енцо се загледа как по-младата жена вкарва момичето в друга врата и двете изчезват от погледа му.

— Насам, моля.

Възрастната жена го поведе през вратата, от която току-що беше излязла, по един тъмен коридор към друга врата. Беше изненадан: като че ли цялата къща представляваше лабиринт от коридори и врати.

— Тук, синьоре, моля.

Жената отвори последната врата и Енцо влезе в дълга тъмна стая, изкусно драпирана с червено и златно, с дълги позлатени огледала, две или три красиво тапицирани ниски канапета и разпръснати наоколо столове. Вонеше на мухъл, на застоял цигарен дим и алкохол, също така съвсем леко миришеше на тела — отличителния мирис на секс. Когато вратата се затвори тихо зад гърба му, Енцо застана в средата на стаята и се огледа хубаво, очарован от примамливостта на мястото. Стоя така около десет минути и не чу как вратата отново се отваря.

— Синьоре Мондело?

Енцо се сепна и се обърна. Високата привлекателна жена беше влязла и го гледаше с подозрение. Приближи се до него, а копринената рокля шумолеше тихо при всяко нейно движение.

— Искате ли нещо за пиене? — попита студено тя.

— Не, благодаря — чувстваше се неудобно. Дрехите му бяха мръсни и знаеше, че мирише на гадното общезитие. Мястото му не бе тук и нямаше търпение да се махне. Той пристъпи неловко от крак на крак и зачака.

— Може би тогава ще седнете, синьоре Мондело?

Жената посочи едно канапе и сама отиде до него. Седна и потупа мястото до себе си, като гледаше Енцо право в очите. Той виждаше, че го преценява. Приближи се до нея с изпъчени гърди и седна тромаво на ръба на седалката, като отново осъзнаваше колко е мръсен.

— Моля ви, настанете се удобно.

Тя се усмихна и Енцо видя правата линия бели зъби и устните ѝ, боядисани в тъмночервено. Имаше добре поддържано, но все пак студено, застаряващо лице. Косата ѝ, пригладена назад и завита на висок кок на тила, подчертаваше това.

— Синьоре Мондело — рече внимателно тя, — София ми каза какво сте направили за нея този следобед и съм ви много благодарна.

Жената направи пауза. Още от първия момент, в който го видя, разбра колко полезен може да ѝ бъде, имаше усет за тези неща. Но трябваше да играе внимателно, да намери деликатното равновесие между любезност и контрол.

— Видях, че парите ѝ липсват и предполагам, че е заплатила за помощта ви.

Енцо кимна. Тази не беше глупава. Той бръкна уморено в задния си джоб и извади пачката лири.

— Добре. Синьоре Мондело, страхувам се, че младите момичета, които работят за мен, ще продължат да рискуват на улицата от време на време — тя сви рамене. — Не зная защо. Тук имам добро заведение и те няма нужда да... — млъкна, сякаш ядосана на всичко това, и приглади полата с елегантните си пръсти. — Синьоре Мондело, София ми каза, че днес сте били... как да се изразя... бърз и... а-а... агресивен в помощта си към нея — погледна възхитено широките рамене и мускулестата му фигура. — Напълно й вярвам.

Енцо се размърда неловко на канапето и тя разбра, че го е преценила добре. Не беше тъп, а податлив.

— Имам едно предложение за вас, синьоре, ако бъдете така любезен да ме изслушате за няколко минути.

Говореше с толкова овладяна увереност и тиха агресия, че го притесни. Никога досега не бе срещал такава жена. Но въпреки това остана седнал. Нямаше какво да загуби, ако я изслушаше, нали? Енцо кимна отново и тя продължи:

— Отлично. Става дума за бизнеса ми тук — направи широк жест с ръка, който включваше цялата стая. — Развлекателният ми бизнес.

Енцо не каза нищо. Знаеше точно какво става тук, но не приличаше на нито един публичен дом, в който бе ходил.

— Виждам, че се разбираме. Тогава ще пристъпя направо към въпроса. Търся мъж, който да ми помага в моето заведение, някой, който да се грижи за момичетата, да наглежда нещата заради мен.

Жената млъкна. Всъщност искаше много повече от това. Имаше различни идеи и Енцо Мондело като че ли бе паднал в скута ѝ като дар от боговете. Тя облиза тъмnochервените си устни.

— Енцо... Нали мога да те наричам Енцо?

Той кимна.

— Енцо, работата е съвсем лесна. Имам нужда от някой, който да се грижи положението никога да не се изпуска от ръце. Някой, който да може — как да се изразя? — да се грижи за интересите ми, когато стане нужда. Разбираш ли?

Енцо усещаше, че през цялото време, докато говори, жената го оглежда внимателно. Правеше го по много нехаен, едва забележим

начин, но той го чувстваше и намираше това леко вълнуващо. Ако не се смяташе момичето на улицата, тя бе първата жена, с която влизаше в контакт от Франческа насам — първата истинска жена, а не просто евтина мръсница в някоя тъмна задна уличка. Беше нащрек, но вече не искаше да си отива, тя го омагьосваше.

— За какво заплащане говорим? — попита неохотно той. Почувства нужда да защити интересите си, макар да усещаше, че самоконтролът му се изплъзва. Само близостта ѝ връщаше силната болка, чувството на физическа загуба, която никакви евтини вълнения не можеха да заменят.

— Храна и легло — искам да живееш тук. И, да кажем, сто хиляди лири на седмица с тримесечен изпитателен срок.

Енцо се престори, че мисли за няколко минути, щеше да остане и за далеч по-малко. А и нямаше защо да тръгва, не още, не и докато не намереше Франческа.

— Ще трябва да си взема нещата — каза той, като си мислеше, че трябва да постави едно-две изисквания. — А и не знам за колко време става дума.

Жената кимна. Щеше да бъде за толкова време, колкото ѝ беше полезен.

— Разбира се. Ясно — тя се изправи. — Трябва да ти намерим малко нови дрехи от пазара на Виа Саннио. Можеш да вземеш моята карта — повечето хора там ме познават и ще успееш да си купиш някои неща от моя кредит.

Енцо също се изправи бързо. Чувстваше се глупаво да седи на канапето и тя да се извисява над него.

— Е, с това май приключихме — протегна му ръка и Енцо бързо я пое. Отчаяно искаше да я докосне. — Сигурна съм, че ще работим добре заедно.

Той кимна и задържа пръстите ѝ малко по-дълго. Стори му се, че вижда в очите ѝ да проблясва лека искрица смях, която изчезна, преди да бе сигурен в това.

— А сега подробностите — каза енергично тя и свали ръката до тялото си.

Беше в бизнеса от достатъчно дълго време, за да може да надушва сексуалната възбуда. Това я развесели. Може би Енцо Мондело щеше да бъде полезен в повече от едно отношение...

— Някои от моите момичета живеят тук — обясни бързо тя, — но повечето пристигат на работа в шест. Храним се по средата на следобед — макар че от време на време някои от редовните ни клиенти желаят да ни използват и през деня — и ще откриеш, че Карла е готова с храната след три. От теб зависи дали ще се храниш с нас или не, но до пет и половина искам да си облечен и готов за работа. Главно сме вечерно заведение, обикновено развличаме клиенти след вечеря, господа, които искат да пийнат нещо някъде късно през нощта и други подобни случаи. Работното време започва в шест или седем. Това устройва ли те?

Енцо кимна.

— Добре. Не мисля, че имам какво друго да ти кажа. Значи ще се видим довечера?

— Да, ъ-ъ... — Енцо се опита да измисли какво да каже, за да я задържи още малко, но не успя.

— Карла ще ти даде една от стаите на най-горния етаж.

— Да.

Енцо я гледаше как отива към вратата. Вървеше с изправено тяло и с гордо вдигната глава. Тя се поспря на вратата.

— Между другото името ми е Изабела — усмихна се. — Добре дошъл във „Вила Изабела“.

И без да каже нито дума повече, излезе от стаята, като само леко прошумоля с роклята си.

Известно време Енцо остана на мястото си, загледан след нея. Усещаше уханието ѝ — топлото женско ухание, за което бе копнял през всичките тези нощи — и то караше главата му да се мае. Вдигна ръце към лицето си и затвори очи. Видя в съзнанието си Франческа — гола и тичаща под топлото слънце към морето. Беше си все същият образ, все същият маниакален копнеж по нея, все същата яростна нужда.

Рязко отвори очи и подуши въздуха. Парфюмът на Изабела се носеше, тежък и гъст, в миризмата на мухъл в стаята. Той го възбуждаше, напомняше му за собствената му сила. Или за това как бе имал Франческа и как можеше да я има отново. Това го изпълваше с увереност.

Вратата се отвори. Той рязко вдигна поглед и кимна, когато старицата Карла му направи знак да я последва. Всички мисли за

Франческа изчезнаха, умът му се проясни. Огледа се още веднъж в стаята, прекоси я и излезе в полутъмния коридор, като изправи рамене.

Нямаше идея колко време ще остане тук — всичко това зависеше от Франческа, но пък знаеше, че засега е стъпил на краката си. Подуши отново парфюма на Изабела — той сякаш бе навсякъде — и бавно последва Карла към новата си стая.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Енцо седеше в малкото тъмно пространство зад двукрилото огледало и с празен поглед наблюдаваше сцената в съседната стая. Едно момиче се събличаше бавно и внимателно пред групичка мъже. От време на време тялото му се поклащаше с музиката, а закръглените му форми бяха осветени от глухата оранжева светлина на лампите.

Наоколо седяха още момичета някои само по бельо и копринени роби, други облечени доста живописно, но всички с клиенти, за всички се плащаше. В ъгъла на едно канапе, бе започнало първоначалното шумолене и мърморене на секса, но Енцо не се интересуваше. Беше видял същото и предишната нощ, и по-предишната. Новото се беше износило.

Докато седеше, дялкахе парче дърво с ножа си, белеше кората и я оформяше с бързи движения на ръката си. Очите му се стрелкаха от сцената зад огледалото към пръстите му и след това обратно. Беше нервен. През изминалите три дни бе заключен във „Вила Изабела“ и умът му изгаряше от образите на Франческа. Имаше нужда да бъде свободен, да бъде навън, по улиците, където имаше някаква надежда да я намери. Постоянното жужене на жени и секс бе започнало да го подлудява.

Изабела вървеше по тъмния коридор към малката стаичка, където бе седнал Енцо. Вече беше решила. Беше го наблюдавала внимателно през последните няколко дни и виждаше тревогата му, маниакалната му параноя в компанията на момичетата. Знаеше, че може да използва това. Изабела бе в играта от достатъчно време, за да разпознае кога един човек има тайна, а Енцо Мондело имаше такава — това поне беше сигурно. Нямаше и най-малката представа каква е, но щеше да открие, тази вечер щеше да я открие. Повече не можеше да кара Карлоти да чака, искаше ѝ се да участва в сделката и трябваше да потвърди. Енцо беше нейният човек, но трябваше да има оръжие, с което да го контролира. Това бе едно от нещата, които беше научила

през годините: нямаше нищо безплатно. Имаше нужда от лост, с който да го манипулира.

Когато стигна до малкото помещение, където седеше Енцо, Изабела отвори вратата и му направи знак да излезе при нея в коридора. Почака в сумрака и се обърна, когато той се появи. Енцо я последва в една от по-дискретните стаи за развлечения — разкошно обзаведена спалня, с огледала по стените и тавана и с голям празен киноекран срещу леглото. Тя изчака Енцо да влезе, след това затвори вратата и се обърна към него. Забеляза искрица възбуда в очите му и ѝ се прииска да се усмихне. Може би щеше да бъде по-лесно, отколкото предполагаше.

— Енцо, можеш да почиваш през останалата част от нощта — каза Изабела. — Сигурно имаш да си вършиш и твои работи и ти се извинявам, задето не успях да те освободя през последните няколко нощи — после сви рамене. — Бяхме толкова заети.

Докато говореше, забеляза в очите му нетърпение, което не бе виждала преди, различен вид възбуда.

— Сега няма какво да правиш, затова защо не си отидеш?

Енцо кимна. Все още държеше парчето дърво и ножа и ги погледна за момент, преди да ги пъхне в джоба си. Изабела го караше да се притеснява и той се срамуваше от това, което правеше, за да минава по-бързо времето му. Обърна се, видя за момент отражението ѝ в огледалото и почувства, че го обзема възбуда. Изчерви се и тръгна с по-широки крачки. На вратата погледна през рамо.

— Не знам кога ще се върна. Може да ме няма цялата нощ.

Тя сви рамене.

— Стига да се върнеш за работа утре вечер.

Енцо кимна, поколеба се за момент и излезе от стаята.

Мирисът ѝ на жена му харесваше, но все пак нямаше търпение да се махне от нея. Това го объркваше, караше го да се чувства неловко. Караше го още повече да желае Франческа.

Той забърза по коридора, излезе на двора и се качи в стаята си да си вземе малко пари. Провери вещите си — малката чанта с тоалетните му принадлежности, няколко дрехи и плика, съдържащ снимките и изрезките от вестници. Провери и портфейла си. Всичките пари бяха там. Знаеше, че е глупаво да проверява постоянно, но нямаше доверие

никому. Доволен, че всичко е в ред, грабна новото си яке от леглото и отново слезе на двора.

Нощта беше ясна, във въздуха се чувстваше топлината на пролетта, а небето бе осветено от пълната луна. Енцо излезе от сградата, като съзнаваше, че не са го видели, и се отправи нагоре по улицата. Беше му приятно да бъде сам, отново да е самостоятелен. Пое си дълбоко дъх и погледна към небето. Някъде, някъде под същото това небе го очакваше Франческа. Вече почти година я търсеше, но щеше да я намери, знаеше, че ще я намери. Тя му принадлежеше, бе част от него, от съзнанието, от сърцето му. Беше негова. И Енцо знаеше, че колкото и време да отнеме, ще я открие.

От тъмния прозорец на най-горния етаж Изабела го наблюдаваше как излиза от къщата. Видя го как крачи целенасочено и проследи фигурата му под уличните лампи, докато изчезна от погледа ѝ. След това се отдръпна от прозореца, излезе от таванската стая и се отправи към спалнята на Енцо. Търсеше начин да го задържи тук, да я накара да работи за него и бе сигурна, че ще го намери.

Когато влезе в стаята, Изабела остави ключа в ключалката и светна лампата. Изненада се колко е подредено. Единствените неща, които се виждаха, бяха купчина сгънати окъсани дрехи, тоалетен несесер и двете нови ризи, които си беше купил за работа. Тя отиде до нощното шкафче и издърпа чекмеджето. След това седна на леглото, извади малкия кафяв плик и изпразни съдържанието му пред себе си. Паднаха две снимки, протрито парче от вестник и няколко скици. Прегледа нещата, вдигна снимките и видя красиво младо момиче в синя памучна рокля и както изглеждаше, фотография на трима братя. След това погледна фино изрисуваните скици — едната на младо момче, а другата — на къща, и двете изглеждаха като откъснати страници от тетрадка. Накрая прочете статията и почти веднага останалите парчета хартия придобиха изцяло ново значение. Усмихна се, събра всичко и се изправи, като приглади покривката на леглото там, където беше седяла. Изабела се чувстваше доволна — вече беше намерила тайната си.

След като напусна стаята толкова безупречна, колкото я бе намерила, тя заключи вратата след себе си, все още стискайки плика, и

се отпрати надолу към дневната и малкия си таен сейф, скрит зад едно огледало. Сложи нещата на Енцо и го затвори, като накрая завъртя циферблата, за да го заключи. Сега само трябваше да чака. Нямаше значение кога ще се върне Енцо, тя не бързаше, не и сега, когато знаеше, че е в ръцете ѝ. Но единственото нещо, което трябваше да направи, бе да се обади на Карлоти. Искаше той да разбере, че е намерила човека и че истинският бизнес може да започне, когато е готов. Вече бе дошъл великият момент и не след дълго щеше да има достатъчно пари, за да се оттегли.

Вече просветляваше, когато Енцо се върна във „Вила Изабела“. Не беше изоставил навика си да чака ранните утринни вестници и ги беше преровил за някакви новини за Франческа. Разочарован, както обикновено, той изпи две-три брндита в денонощно кафене и глътна едно кафе, за да се подготви за връщането. Поне можеше да поспи малко в дома, не беше като на улиците, когато трябваше да отиде направо на работа, уморен като куче, разстроен и ядосан заради поредната безплодна нощ.

Отиде до триетажната сграда на Виа Варезе и влезе в двора. Беше тихо. Работата за вечерта бе свършила и момичетата спяха. Той спря, заслуша се в песните на птиците високо по покривите на града и тръгна към своя коридор. Беше станало студено и той потрепери.

— Енцо?

Обърна се. Изабела стоеше на входа на апартамента си и му махаше да дойде.

— Можем ли да поговорим?

Пулсът му внезапно се ускори и той кимна. Тя влезе вътре и Енцо я последва, като душеше въздуха за следите от парфюма ѝ.

В малката дневна тя отиде до едно канапе и седна, като зачака той да дойде при нея. Беше спокойна, овладяна, така и трябваше да бъде. През последните няколко часа Изабела беше обмислила всичко и знаеше какво точно иска от Енцо Мондело. Искаше нещо повече от работа, искаше него. Енцо бе точно като за нея — за момента поне, — а тя имаше нужда от секс. Отдавна не го бе правила, винаги бе твърде внимателна. Но сега имаше всичко това под един покрив, беше го

притиснала в ъгъла и възнамеряваше да го използва. Щеше да го изстиска като лимон.

Когато Енцо седна до нея на канапето, тя успя да усети реакцията му към нея, нуждата му от жена и това я накара да се чувства добре. Сложи ръка на бедрото му и през мускула му премина остър спазъм. Изабела се усмихна.

— Енцо, имам едно малко делово предложение за теб — каза хладно тя. — Нещо, което обмислям от известно време — погледна го. — Само че не можех да намеря подходящ човек.

Той мълчеше. Беше уморен и само близостта ѝ му причиняваше болка. Чувстваше се ядосан, сърдит на Франческа заради поредната пропиляна нощ, и цялото му тяло бе напрегнато.

— Енцо, влизам в бизнеса с наркотици заедно с мои съдружници — каза тихо тя. — И ти ще работиш за мен.

Енцо се изправи на канапето.

— Почакай малко... Аз... — спря се, когато ръката ѝ се плъзна нагоре по бедрото и се насочи към слабините му. Беше се втвърдил. — Не, Изабела, аз...

Започна да се отдръпва, въпреки топлината във вените си. Не беше глупак. Наркотиците в града се въртяха от мафията, всеки знаеше това. Нямаше да се забърка в такива работи, по никакъв начин! Знаеше как свършват пласъорите на наркотици. По дяволите, нали четеше вестници! Изправи се и заотстъпва от Изабела.

— Съжалявам — заяви Енцо, — но не се занимавам с наркотици. Прекалено опасно е.

Изабела сви рамене.

— Мисля, че заради мен ще се занимаваш, Енцо.

Той присви очи, внезапно изпълнен с подозрения:

— Айде бе!

Изабела кръстоса крак върху крак и цепката на полата разкри горната част на бедрото ѝ.

— Докато те нямаше, отидох в стаята ти. Малкият ти кафяв плик е в сейфа ми, Енцо, в случай че искаш да знаеш къде е.

Енцо замръзна.

— Все още не знам цялата история — продължи тя, като наблюдаваше лицето му, — но и това ще стане. Било е някаква семейна драма, нали? Убийство? Изнасилване? — прокара език по

тъмночервените си устни и се усмихна. — Бил си влюбен в момичето, сигурна съм в това. Чудя се какво ли се е случило с нея? След като съпругът ѝ е мъртъв, си помислих...

Изабела ахна, когато Енцо я стисна силно и за момент я свари неподготвена. Но насилието не ѝ бе чуждо. Тя го ритна с коляно в слабините и той падна назад на пода и се затърчи от болка. Изабела стана, като разтриваше рамото си, и погледна стенещия Енцо.

— Никога повече — рече тя, като го подритна с върха на обувката си, — никога повече не ме докосвай така. А сега стани!

Енцо се претърколи и я погледна с изцъклени очи. Отне му известно време, докато успее да я фокусира, след това се изправи на колене и се обърна към нея.

— Нямах никакви доказателства — рече дрезгаво той. — Никакви.

Тя повдигна едната си вежда, но не отговори. Енцо бавно се изправи на крака, все още леко приведен в кръста от болката в слабините си, и Изабела протегна ръка, за да докосне лицето му. Той потрепна.

— Работата не е трудна — каза нежно тя. — Ще взимаш наркотиците и ще ги носиш на клиентите ми — после сви рамене. — Това е всичко. Нищо повече.

Ръката ѝ все още беше близо до лицето му и тя прокара пръст по бузата му и надолу към твърдите мускули на шията. Енцо знаеше, че може да я сграбчи за ръката, да смачка пръстите ѝ, да я накара да пици от болка. Но не направи нищо. В докосването ѝ имаше нещо толкова властно, толкова омагьосващо, че го правеше безпомощен.

— Ела насам — промълви тя.

Енцо се приближи инстинктивно до нея. Ръката ѝ се плъзна от шията надолу по гърдите и корема му. Той си пое рязко дъх. Изабела прокара пръст по вътрешната част на колана му, след това пъхна ръка вътре. Той потрепери. Толкова отдавна бе изпитвал това чувство за последен път, тази дълбока, физическа болка, и съзнанието му бе изпълнено с тъй силно желание, че надви всички останали мисли.

Изабела се приближи още повече. Върховете на ноктите ѝ докосваха гладката му плът, докато другата ѝ ръка се насочваше към косата му. Тя притегли лицето му към своето, разтвори уста и стрелна език по твърдата, суха линия на устните му. След това го целуна.

Почувства неволната конвулсия, която премина през тялото му, и разбра, че вече е неин. Бе толкова по-лесно, отколкото си беше мислила.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В Рим беше горещо. Беше средата на юли и улиците излъчваха топлина, а камъните на сградите бяха нажежени денонощно. Нямаше вятър, въздухът беше застинал и душен от парите на хилядите коли. Всички се потяха.

Прозорците на къщата на Виа Варезе постоянно стояха затворени, а капациите — плътно залостени. Стаите си оставаха сумрачни, но като че ли нищо не можеше да победи задушаващата жегга. Денем момичетата се мотаеха в двора, като правеха слънчеви бани или се излежаваха под листата на лозите, а нощем работеха вяло. Гримът им течеше, а по дрехите им личаха тъмни петна от пот. Никой не спеше дълго. Нощите бяха горещи и душни, комарите хапеха и смучеха кръв. Зората донасяше само ново издигане на огненочервеното слънце.

Беше в края на неделната вечер, всъщност вече понеделник сутринта, и Енцо обхождаше стаите на къщата, за да провери дали всичко е наред. Беше взел дрогата, както му бе казала Изабела, и я бе сложил в сейфа, а сега се скиташе от стая в стая в задушната нощ. Беше готов на всичко, за да избегне качването при Изабела, лягането в нейното легло.

Знаеше, че няма да може да заспи. Рядко го бе правил през последните няколко седмици — кошмарите се бяха върнали. През първите няколко месеца, прекарани с Изабела, си мислеше, че им е избягал: не сънуваше нищо, а съзнанието му замираще по време на сън. Но не и сега. Сигурно бе заради жеггата. Тя му навяваше спомени и го караше да се събужда, потен и уплашен, толкова желяещ Франческа, че чак го болеше.

Енцо изгаси пътъом лампите, завърши обиколката си на къщата, излезе на двора и остана там за малко, като мразеше себе си и това жалко положение и се ужасяваше от мисълта да се качи при Изабела. Навсякъде беше тихо и мръсният въздух лепнеше по кожата.

Накрая се отправи към Изабелината част от къщата, като пътъом разкопча ризата си, а пред вратата се спря, за да свали новите си кожени обувки. Остави ги там и влезе тихо в спалнята.

— Къде беше?

В стаята беше тъмно и Енцо едва различаваше фигурата на Изабела в леглото. Голото ѝ тяло бе завито само наполовина с чаршафа.

— Да проверя къщата.

Надяваше се да е заспала. Беше уморен, просто не можеше да я изтърпи сега. Вече всеки път, когато я докоснеше, се отвращаваше. Тя го задушаваше с властната си, поглъщаща страст. Не можеше да я понася, това просто го подлудяваше.

— Заспивай — каза той. — Ще се позабавя малко.

Отиде до малкото канапе и седна, като взе едно списание. Усецаше очите ѝ върху себе си, но светна слабата лампа за четене, отвори списанието и започна да чете.

— Взел ли стафа?

Енцо не вдигна поглед.

— Да, в сейфа е.

Чу я как въздъхва и се обръща на другата страна. Беше направил това, което тя искаше, може би тази нощ щеше да го остави на мира. Минуты по-късно чу равното ѝ, дълбоко дишане и загаси облекчено лампата. Сложи краката си на канапето и затвори очи. Знаеше, че няма да може да заспи, но имаше нужда от почивка. Трябваше да помисли как да се измъкне.

Стаята беше светла. Утринното слънце бе намерило начин да се промъкне през цепките на капациите и въздухът беше топъл, душен. Енцо отвори очи и разбра, че сигурно е заспал. Чуваше Изабела в банята.

Той смъкна краката си на пода и потърка лицето си с длани. Чувстваше се отвратен и отпаднал, а потта по врата му лепнеше. Очите му останаха втрещени в пода, а шумът на Изабела зад него бе почти болезнен. Накрая се изправи.

Отиде до леглото, извади портфейла си от нощната масичка и го пхна в джоба си. Видя малката ампула амил нитрит до леглото и

прегълтна горчилката, която се надигна в гърлото му. Тази нощ го бе желала — упоен и див, щеше да го дразни, да го примамва към оргазъм. Слава Богу, че се бе отървал. Той излезе тихичко от стаята, слезе по стълбите и прекоси двора. Озова се на улицата, преди Изабела да е успяла да разбере, че е буден.

Нави ръкавите на новата си бяла копринена риза, бръкна с ръце в джобовете си и тръгна към Виа Палестро. Имаше нужда от малко време да помисли, да се успокои, преди да се върне при Изабела, а разходката по улиците рано сутрин бе най-добрият начин да го постигне.

На ъгъла на Виа Винченца сви и тръгна по главната улица. Въздухът вече беше топъл и задушен. Почти нямаше движение, само от време на време някоя кола или мотоциклет пронизваха тишината с бръмченето си. Енцо продължи да върви.

Месеци преди това, когато Изабела го облада за пръв път, си мислеше, че ще може да забрави мъченията на последните няколко години. Но вече знаеше, че Франческа отново е в главата му и не може да ѝ избяга. Тя бе част от него, вгнездена дълбоко в подсъзнанието му, и продължаваше да завладява сънищата му, да разбива мислите му, да го измъчва. Накъдето и да се обърнеш, тя бе пред него — образът ѝ, гласът ѝ, дори като че ли и въздухът носеше галещото ѝ докосване.

Но той беше добре. За пръв път в живота си Енцо Мондело беше добре. Макар Изабела да го използваше, той успяваше да прави по малко пари на неин гръб от дребните ѝ сделки, от дрогата и момичетата в заведението. Тя нямаше да открие, не можеше да го контролира напълно. Енцо все още притежаваше съзнанието си, а тя не присъстваше в него, цялото принадлежеше на Франческа.

Докато вървеше към кафенето, Енцо позволи на всички образи, които пазеше в главата си, да минат пред очите му. Не виждаше мръсната улица или разнебитените, избелели сгради, виждаше Франческа, винаги гола, винаги свободна. Мястото, където се намираще, и нещата, които правеше, вече нямаха никакво значение за него, не и в сравнение с това, което щеше да направи, когато я намереше.

А той щеше да я намери. Това бе единственото сигурно нещо в живота му. Нямаше представа как или кога, но знаеше, че ще я намери.

— Където и да е — промърмори Енцо, — ще я намеря.

Самата мисъл го накара да се почувства слаб от отчаяние.

Спря в кафенето, имаше нужда от питие. Седна на дългия мраморен бар и започна да чете вестника, докато Марко му наливаше голямо бренди и приготвяше филтъра за кафе. Тракането на чашите и бръмченето на машината бяха единствените шумове в пустото кафене. Беше отворено денонощно, но често рано сутрин беше празно, ако не се смятаха Енцо и няколкото работници на смени. Това му харесваше, означаваше, че ще може да остане сам за малко.

— Чао^[1], Енцо!

Енцо вдигна поглед и се извърна, когато един младеж го плесна по гърба.

— Пепе, как си?

Пепе работеше на рецепцията на един от най-скъпите хотели в Рим, понякога осигуряваше на Енцо малко частен бизнес. Главно дрога.

— Да, добре, Енцо! Страшно добре! — той седна на съседния стол. — Едно кафе, Марко.

Енцо изпи половината от късото си кафе без захар и се обърна към Пепе:

— Сега ли свърши работа?

— Аха — Пепе извади цигарите си и предложи една на Енцо. — Дойдох направо тук, помислих си, че ще мога да те намеря. Имам малко работа за теб, Енцо.

— Тъй ли?

Енцо се озърна притеснено и се смъкна от стола. Всички познаваха Изабела, винаги трябваше да внимава.

— Хайде да седнем на някое по-удобно място.

Отиде до една малка маса и си придърпа стол. Пепе направи същото.

— Американка е. Червива с пари — Пепе се ухили. — И доста откачена. Иска две момичета и един грам.

Енцо погледна към Марко, който бършеше чаши, и снижи глас:

— Кокаин?

Изабела имаше от него в домашния си сейф и може би щеше да успее да направи малко пари за себе си.

— Аха. Няма майтап де, ще плати и на по-висока тарифа.

— Добре.

Това беше добра сделка, твърде добра, за да бъде изпусната. Енцо смяташе, че ще може да се справи, да каже на Изабела за един грам, а да вземе грам и половина. Ако американката имаше нужда от още, щеше да ѝ продаде своето и да сложи в джоба си допълнителната печалба. А ако се съдеше по това, което казваше Пепе, със сигурност щеше да има нужда.

— Казал ли си ѝ за тази вечер?

— Аха, иска ги в одинайсет, след вечеря.

— В коя стая е?

— Петнайста.

Енцо записа номера на едно парче хартия, което извади от портфейла си.

— Имаш ли капаро?

— Аха. Сто и двајсет бона. Дръж.

Пепе измъкна найлоново пликче от горния си джоб и извади банкнотите, като отброи аванса на Енцо.

— Тази вечер съм на смяна. Влез през задния вход, през служебните помещения. Едно от моите момчета ще те чака там в одинайсе. Става ли?

Енцо кимна.

— Каза ли ѝ цената?

— За всичко съм се погрижил, Енцо! — Пепе беше самонадеян и бдителността на Енцо го дразнеше. Той стана и изпи чашата си на един дъх. — Ще се видим по-късно.

— Аха, чао.

Енцо проследи Пепе, докато излезе от бара, след това хвърли поглед към Марко и се върна към вестника си. Пепе можеше да бъде нехаен — беше твърде млад — но това си беше добра сделка. Можеше да каже допълнителна цена за момичетата, да запази рестото и с половината грам, задигнат от Изабела, щеше да сложи настрана добра сумичка. „Нещичко за Франческа“ — помисли си той, докато довършваше брендита и ставаше да си върви.

Вече не искаше да стои далече от къщата твърде дълго. Не можеше да си позволи да влошава настроението на Изабела.

Изабела вдигна поглед от вестника, когато Енцо влезе в стаята. Беше се върнала в леглото и се бе опряла на няколко дебели

възглавници, гола до кръста и покрита надолу с чаршаф. Капаците на прозорците бяха полуотворени и стаята бе осветена от нощната лампа.

— Къде беше?

Тя остави вестника на леглото до себе си и изгледа внимателно Енцо. Беше по-лесен за владеење, отколкото бе предполагала, далеч-далеч по-лесен. И все пак през последните седмици усещаше, че започва да ѝ се изплъзва. Това не ѝ харесваше. Не искаше да го губи. Беше ѝ много по-полезен, отколкото си бе представяла. Оправяше се с дрогата заради нея и вършеше мръсната работа, докато тя обираше тлъстите печалби. И всичко това — почти пред очите ѝ. Не, не искаше да загубва Енцо Мондело, той бе ценен актив.

— Поразходих се — отвърна той. — Спрях се в едно кафене.

Изабела го наблюдаваше как съблича ризата си и я пуска на пода. Грижеше се и за другите ѝ нужди и само при вида на стройното му, стегнато тяло се появи познатият копнеж в слабините ѝ.

— Ела тук — каза тя.

Той се обърна и преглътна, като избягваше погледа ѝ.

— Първо трябва да си взема душ — отвърна Енцо и понечи да тръгне към банята.

— Не, не трябва.

Енцо спря. Усещаше дрезгавия ѝ глас, натезжал от желание. Погледна я през рамо.

— Изабела, тази вечер имаме малко работа в хотел „Романи“. Американка, иска две момичета и грам кокаин.

Тя повдигна едната си вежда и премести единия си крак, така че чаршафът падна.

— Е, и?

— Ами ще ги доставя.

Изабела кимна и Енцо въздъхна облекчено. Отиде до леглото, тъй като знаеше, че би било много глупаво да я ядосва сега. Седна и започна да я наблюдава как вдига ампулата амил нитрит и я върти между пръстите си.

— Свали си панталоните — каза тя, като прокара острия си червен нокът по гърдите му и към колана. — Би било наистина жалко да пропиляваме това, нали?

В единадесет същата вечер Енцо почука на служебния вход и зачака едно от момчетата на Пепе да излезе. Винаги беше внимателен в хотел „Романи“. Там правилата бяха строги и навсякъде имаше охрана. Няколко минути по-късно вратата се отвори и се показа момче в елегантна тъмозелена униформа, на не повече от четиринадесет, а вече в играта. Енцо му бутна двадесет хиляди лири и вкара момичетата вътре.

— Знаеш ли номера на апартамента? — попита момчето и бързо пъкна парите в джоба си.

— Да, апартаментът на покрива.

— Тогава използвай служебния асансьор. Ще те изведе на задното стълбище.

— Знам, знам, и преди съм идвал тук! — надменното отношение на момчето дразнеше Енцо. — Хайде — поведе момичетата по коридора към асансьора и натисна копчето. — Надуто лайно!

Едно от момичетата се усмихна.

На седмия етаж излязоха на задното стълбище и се обърнаха към двойните врати, които водеха към коридора. Енцо ги отвори, видя, че е чисто и мина през тях. Момичетата го последваха. Той намери апартамента и почука леко на вратата.

— Да? — обади се един глас отвътре, отегчен и ленив глас.

— Рум-сървис.

— Отключено е, влезте!

Енцо завъртя бравата и отвори вратата. Озова се в апартамент с изглед към целия град и му отне няколко секунди, докато привикне към размерите на стаята. Завесите бяха дръпнати встрани и панорамната гледка на Рим, осветена на фона на черното нощно небе, бе невероятна.

— Гледката ти харесва, а?

Той откъсна поглед от прозореца и видя висока слаба жена да седи до малка масичка с дълга бяла ленена покривка и да държи полуизядена лангустина^[2] в пръстите си. Наблюдаваше внимателно лицето му. Мариан Харт чакаше Енцо Мондело. Беше платила добър аванс за него и силно се надяваше да отговаря на препоръките на Пепе. Тя изяде розовото месо, пушна черупката в чинията и му направи знак да влезе.

— Ела — рече с пълна уста. — Огледай по-хубаво — италианският ѝ беше разбираем, но с провлачен акцент и малко носов, както беше характерно за американците. — Говориш ли английски?

Енцо сви рамене.

— Малко. Предпочитам италиански.

— Да, бонбонче, не го ли предпочитаме всички? — каза това на английски и се усмихна от недоумението на Енцо. Стана му неприятно, задето не разбира шегата ѝ. — Добре, нека бъде италиански — тя взе още една лангустина и започна да разтваря черупката с дългите си, остри червени нокти. — Покани момичетата. Носиш ли стафа?

— Да — Енцо погледна зад себе си и кимна. Момичетата влязоха в стаята и той затвори вратата.

Мариан се изправи, облиза пръстите си и се взря в Енцо. Изобщо не изглеждаше да се интересува от момичетата.

— Седни — рече тя. — Искаш ли нещо за пиене?

— Не. Момичетата пият само шампанско.

— Така ли? Малък рекет от Пепе, а? — тя се усмихна. — Ако искаш шампанско, позвъни долу да донесат. Хич не ми пука какво ще пиете. Но предпочитам кокаина си чист. Поръчай ми и минерална вода, ако обичаш.

Енцо кимна на едно от момичетата и то отиде до телефона.

— Е? — жената се приближи до канапето, където седяха Енцо и София. Настани се на облегалката на стола, имитация на стил „Луи IV“, и кръстоса крак върху крак. Енцо я огледа хубаво.

Беше в началото на тридесетте, малко по-млада от Изабела, но бе трудно да се каже със сигурност колко. Имаше класически вид — бе с дълга права руса коса и слаби ръце и крака. Лицето ѝ беше с високи скули и дълъг, сякаш изваян нос, с равни устни и безупречни бели зъби. Идеалният американски образец: студена, богата и надменна.

— Мислиш, че изглеждам като типична американка — рече тя. — И много богата.

Енцо се сепна. Тя продължи да го наблюдава със студените си, леко воднисти очи и това го изнервяше. Откъде, по дяволите, можеше да знае мислите му?

— Няма нищо. Аз съм психоложка — каза тя почти в отговор на мислите му. Енцо присви очи. — Знам всичко за теб — продължи тя.

Това поне беше истина. Пепе ѝ беше предал оскъдните си познания за Енцо, главно клюки, но ѝ бе казал достатъчно: как жената от публичния дом го манипулира лесно, как има някаква тайна, с която го държи. Енцо бе идеалният човек за Мариан, тази нощ щеше наистина да се забавлява.

— Енцо Мондело, от Южна Италия. Вярно ли е?

Енцо се изсмя, за да прикрие тревогата си. Господи, тая наистина беше странна! Той извърна поглед, когато Ета се върна на канапето, и каза:

— Питиетата ей сега ще дойдат.

— Добре.

Жената хладно отмахна дълъг кичур коса от рамото си и Енцо осъзна, че е получил ерекция. Това го шокира.

— Ще останеш ли, Енцо?

Тя отново наблюдаваше реакцията му. Едно от любимите занимания на Мариан бе да си играе със съзнанието на хора, които смяташе, че може да контролира. Обичаше да дразни и манипулира, да измъква малки тайни, страхове и тревоги и след това да измъчва с това. Беше велико, замайващо усещане за власт и от пръв поглед можеше да каже, че Енцо е узрял за нейната игра.

— Откъде знаеш името ми? — попита предпазливо Енцо. Това започваше да го вбесява.

— Нали ти казах, че съм психоложка — Мариан виждаше как той се промъква на по-силни позиции. Това ѝ напомняше на игра на шах. — Знам всичко за теб — каза тя.

София се изкикоти, но Енцо я оципа по ръката и тя млъкна. Той пренебрегна предишния въпрос. Мисълта да остане го възбуждаше, но не се предаваше.

— Е, оставаш ли?

— Не — отвърна остро той, внезапно ядосан от наглостта ѝ. — Не съм част от уговорката.

— О? — тя повдигна едната си вежда и отиде до прозореца. Застана с гръб към него. — А аз пък си мислех, че си.

Роклята ѝ беше от черна памучна ликра, която бе прилепнала към стегнатия ѝ задник. Тя погледна към Енцо през рамо. Държеше се така, сякаш момичетата вече не са в стаята.

— Мислех си, че ще ти бъде по-приятно да се чукаш за твърда валута, отколкото срещу легло и храна в бардака.

Тя се засмя многозначително и дразнещо и смехът ѝ прозвъня в ушите му. Беше психоложка, познаваше ума му. Внезапно объркан, той се изправи. Беше прогонила чувството му на ориентация с многозначителните си забележки и подигравателния поглед.

— Трябва да вървя — промърмори той.

Трябваше да се махне. Господи, тази жена беше луда! Играеше си с главата му. Тя се обърна.

— Връщаш се да си изкарваш издръжката? — отново се засмя, високо и дразнещо. — Затова ли си дошъл в Рим, Енцо? А? Това ли си искал? Да се правиш на жиголо в долнопробен бардак?

Беше преместила поредната фигура в играта и се готвеше за решителната стъпка. Искаше го груб, ядосан и надъхан: точно така ѝ харесваше.

— Така ли е? А? — подразни го тя. Чувстваше, че вече е в ръцете ѝ.

Енцо поклати глава, още по-объркан.

— Не! — изсъска той.

Не можеше да разбере — какво знаеше тя? Толкова беше свикнал да го владеят, че вече не бе сигурен дали мисли правилно. Мяташе се опасно между реалностите и фантазиите, а образите на Франческа танцуваха пред очите му. Нима можеше да чете мислите му? Той я погледна, като се мъчеше да проумее думите ѝ. Виждаше лицето ѝ размазано, а тя през цялото време се смееше. Чуваше гласа ѝ, който го предизвикваше, дразнеше го. Хайде, хайде, хайде! Какво, по дяволите, знаеше тя?

— Знам, че си дошъл в Рим, миличък Енцо, и то не за да свършиш в леглото на Изабела, нали?

Внезапно Енцо се озъби:

— Престани! Престани!

Той се хвърли към нея, сграбчи я за раменете и разтърси силно слабата ѝ фигура. Трябваше да я накара да млъкне! Тя продължаваше да се смее. Енцо я зашлеви с длан по бузата и я блъсна назад.

— Енцо? Енцо?

Той се извърна и блъсна Ета.

— Излизайте! Хайде! Махайте се, оставете ни сами!

Момичето заотстъпва назад и сграбчи София за ръката.

Двете избягаха от стаята, като затръшнаха вратата след себе си. Енцо виждаше само кошмарите си и смехът ѝ се връзваше в съзнанието му. Отново я зашлеви.

— Млъкни! Млъкни!

— Хайде — извика разпалено тя. — Хайде чукай ме!

Неочаквано чу гласа на Франческа. Беше като с Изабела, само че този път реално, болезнено реално.

— Хайде! — беше започнала да трепери от възбуда. — Хайде, Енцо! Накарай ме да млъкна!

Гласът на Франческа, смехът ѝ, думите ѝ и червената кръв се въртяха в съзнанието му. Трябваше да я има. Той загуби контрол над себе си.

Сграбчи я за шията, раздра горната част на роклята ѝ с една ръка, бутна я на пода и се стовари върху нея, а цялото му тяло се тресеше от гняв и похот.

— Хайде! — извика гласът на Франческа. — Хайде! Направи го! Колкото можеш по-грубо, миличък! Знам, че имаш нужда от това!

Енцо проникна грубо в нея и тя нададе писък. Съзнанието му замря и тялото завладя душата му.

— Боже Господи!

Жената лежеше задъхана на пода, когато Енцо се претърколи от нея. Дишаше тежко и потта течеше по лицето му. Мариан беше задоволена. Енцо беше истинско животно и това ѝ харесваше. Тя го погледна и каза:

— Напомням ти нея, нали?

Образът пред очите му изчезна. Те се промениха, замъглиха се и той се обърна.

— Кого?

Неочаквано осъзна къде се намира и се почувства отвратен и объркан, сякаш съзнанието му си играеше ужасни номера с него.

— На Франческа — каза тя. Беше чула името и знаеше, че е попаднала на нещо наистина странно, нещо по-дълбоко и по-силно от дребните човешки страхове. Това я очароваше, вълнуваше, интригуваше. Искаше още. — Франческа — повтори тя.

Енцо я погледна нервно. Само изричането на името ѝ го нервираше.

— Няма нищо — утеша го Мариан. — Знам всичко. Чувствам го. Понякога забравяше ровенето в душите, всичките планове и манипулации. Понякога наистина си вярваше, че знае всичко, че го усеща.

— Както знаех за теб в оня бардак — излъга тя.

Енцо вдигна панталоните си.

— Така ли?

Тя го плашеше и го караше да се чувства откачен. Уплашен, но едновременно с това възбуден и облекчен. Наистина ли знаеше? Той стана и отиде до масичката с храната. Какво ли още знаеше? Вдигна една лангустина, откъсна главата ѝ и впи зъби в месото.

Мариан седна.

— Къде е кокаинът?

— В джоба на якето ми.

— Ще ми го донесеш ли? — Мариан гледаше синините, които Енцо бе направил по гърдите ѝ. — В банята има бръснач и огледало — не се притесняваше да му нарежда какво да прави. — Веднага, ако обичаш.

Съвсем естествено той се подчини. Беше свикнал да му казват какво да прави. Донесе нещата от банята и ги остави на масичката за кафе. Виеше му се свят и му бе трудно да вижда добре.

— Пригответи кокаина, ако обичаш. Трябва да отида да се преоблека.

Мариан стана и покри гърдите си със скъсаната рокля. Заобиколи Енцо и се отправи към банята.

— Викни, когато бъдеш готов.

Пет минути по-късно вече беше привършил, а от нея нямаше и помен. Той стана, отиде в спалнята и я видя да лежи на леглото и да чете „Венити Феър“. Не вдигна поглед при влизането му.

— Готов съм с кокаина — рече той. Искаше му се да го погледне, да му обърне внимание.

— Добре, чудесно. Донеси го, ако обичаш — каза Мариан, отново, без да вдигне поглед.

Гневът му се възпламени. Той остана сърдит на вратата, без да е сигурен дали да се подчини, или просто да си излезе. Но не можеше да забрави това, което току-що се бе случило. Образите от миналото го изгаряха отвътре. Отиде и донесе кокаина.

— Името ми е Мариан — жената беше разчистила място на нощното шкафче. — Не обичам да смъркам, без да съм се представила.

Изчака Енцо да постави огледалцето, след това слезе от леглото и коленичи. Лицето ѝ беше малко над нивото на шкафчето. Тя извади от чекмеджето една стодоларова банкнота и я нави здраво.

— Наздраве — каза Мариан и се наведе да смръкне дрогата. Секунди по-късно се изправи назад и кихна силно. — Твой ред е.

Отдръпна се от шкафчето и Енцо зае мястото ѝ. Никога не бе смъркал кокаин. Изабела използваше амил нитрит, за да засилва оргазма му, но не пропиляваше скъпите наркотици. Енцо наведе глава и смръкна през стодоларовата банкнота.

— Уау! — Мариан седна на пода и се облегна на леглото. — Добър стаф.

Очите и носът ѝ почервеняха и тя мигаше постоянно. Енцо вдиша през носа си. Наркотикът го удари почти веднага, никога не беше изпитвал нещо подобно.

— Боже! Мамка му!

Мариан се засмя. Той се обърна и видя подигравателната ѝ физиономия. Внезапно се почувства неуравновесен и объркан. Тя се изсмя още по-високо. Енцо я виждаше и все пак тя сякаш не съществуваше. Смехът ѝ беше като кошмар.

— Франческа — промърмори тя.

Виждаше, че Енцо не е свикнал с екстаза и знаеше как да си играе с него. Искаше да бръкне с пръст в раната, която беше намерила, да я накара да кърви.

— Франческа...

Наблюдаваше лицето му и почувства вълнение от промяната в него, от властта си да го предизвиква. Почувства се силна, по-силна от живота, сякаш можеше да контролира всички и всичко. Приблужи се до него и му прошепна в ухото:

— Знам всичко за теб и Франческа — потреперването на тялото му бе като вълнение, което се разливаше нагоре по гръбнака ѝ. — Знам, защото аз съм Франческа.

Ахна, когато той я хвана за косата и наведе главата ѝ напред. Очите му бяха замъглени и невиждащи. Покри устата ѝ със своята и я притегли яростно към себе си. Тя беше Франческа, беше го променила, вбесила, надвила. Мариан се засмя от вълнението на тази власт, вплете

здрaво пръсти в косата му и впи злобно нокти в кожата на главата му. Чувството за власт бе прекрасно.

Енцо се събуди призори. Намираше се в леглото — беше сам, все още полуоблечен и покрит с кувертюрата. Седна и огледа стаята. Мариан не се виждаше никъде. Той слезе от леглото, протегна се и се озърна за панталоните си, като в същото време закопчаваше ризата си. Чувстваше се добре, изтощен и схванат, но добре. Беше спал — дълбок, празен и вцепеняващ сън — и гнева му го нямаше. Отиде в банята, наплиска лицето си със студена вода и изплакна устата си. При гласа на Мариан зад гърба си вдигна поглед.

— Добре ли спа?

— Аха.

Видя отражението ѝ в огледалото. Беше също толкова безупречна, както в първия момент, когато бе влязъл в апартамента снощи. Това го караше да се чувства мръсен и незначителен.

— Днес ще отида с няколко приятели на пикник в планината. Искаш ли да дойдеш? — докато задаваше въпроса, тя чоплеше нокътя си, не много заинтересована от отговора му.

Студенината ѝ го възпламени. Искаше да я има веднага, да я накара да го моли да дойде с нея. Но вместо това посегна към кърпата да избърше лицето си.

— Може би — каза той.

— Както искаш. Ако дойдеш, ще донесеш ли малко стаф? — обърна се и излезе от банята.

— В колко часа тръгвате?

Енцо я последва и застана зад нея в очакване на отговора.

Тя се усмихна.

— По обяд. Ела първо тук, ако искаш.

Енцо кимна и тя отиде в дневната. Енцо отново я последва.

— В чекмеджето има пари. Вземи ги, ако искаш.

Тя легна на канапето и Енцо видя, че на огледалцето е останала само тънка линия кокаин. Той отвори чекмеджето, намери парите и ги пхна в джоба си. Искаше да ги преброи, но знаеше, че ще му се захили злорадо, ако го направи.

— Може и да се видим по-късно.

Енцо отиде до вратата и зачака, като сам не знаеше защо.

— Да, когато и да е.

Беше сложила ръка на очите си и той разбра, че е свободен. Отвори тихо вратата и излезе в коридора.

Пепе почука леко на вратата на петнадесета стая и зачака Мариан да извика. Беше позвънил преди пет минути и тя му бе казала да се качи.

— Влез!

Той отвори вратата и влезе в апартамента.

— В спалнята съм.

Пепе огледа бързо дневната, видя останалия кокаин на огледалцето и захвърлената стодоларова банкнота. Отиде до масичката и я прибра в джоба си. След това влезе в спалнята. Мариан беше на леглото.

— Добре се справи, Пепе — каза тя. Личеше й, че още е здраво друсана. — Моят италиански грубиян е точно такъв, какъвто ми го описа!

Засмя се и кръстоса дългите си слаби крака. Носеше къса копринена роба и когато свиеше колене, Пепе можеше да види право между бедрата й. И Мариан го знаеше.

— Всъщност дори се поувлякох по него!

Пепе се засмя, тази жена беше луда.

— И къде е моят бакшиш?

— Твоят бакшиш? — тя протегна ръце над главата си.

— Да, бакшишът ми.

Той отново се засмя, когато Мариан извади здраво стегната пачка стодоларови банкноти изпод главата си.

— Три достатъчни ли са?

— Да, три са достатъчни, благодаря.

— Добре — тя подържа пачката в пръстите си и се усмихна. — Ела си ги вземи — рече и се отпусна назад, когато Пепе се приближи до нея със застинала, мрачна усмивка.

Енцо влезе в стаята и запали лампата на тавана, без да обръща внимание, че Изабела спи на леглото. Не му се искаше да се блъска в тъмнината, за да намери дрехите си. През последните шест часа се бе променил — вече не му пукаше какво ще каже тя, какво ще направи. През последните шест часа Изабела беше изгубила контрола си над него. Вече принадлежеше на друга.

Чу я как изстена от ярката светлина, отвори очи и седна рязко в леглото.

— Къде, по дяволите, беше?

Гласът ѝ бе ядосан. Знаеше точно къде е бил, момичетата ѝ бяха разказали всичко.

— Гледай си работата — отвърна той и свали една риза от закачалката. Намери чисти панталони и бельо и тръгна към банята. Влезе вътре и затръшна вратата след себе си. Бясна от държането му, Изабела скочи от леглото, изтича до вратата на банята и яростно задумка с юмрук по нея.

— Енцо, излез! — кресна Изабела. — Да не мислиш, че можеш да идваш и да си отиваш, ей така! — задумка още по-силно. — Недей да си мислиш, че можеш да ме унижаваш пред моите момичета! — ритна вбесено вратата и отстъпи назад, като гърдите ѝ се издигаха и спускаха рязко. — Знам всичко за теб, Енцо Мондело! Всичките ти мръсни тайнички, и няма да ти позволя да се отнасяш с мен по този начин!

Внезапно Енцо отвори вратата на банята, сграбчи Изабела за ръката и я дръпна към себе си. Яростното му движение я накара да млъкне за момент.

— Нищо не знаеш за мен! — изрева той. — Нищо! Чу ли ме?

Пусна я и я блъсна назад. Мисълта, че тя знае за Франческа, знае какво точно се е случило, го вбесяваше. Най-сетне беше намерил някой, който да го разбира, който да знае — и това бе свещено за него.

Изабела залитна и се блъсна в тоалетката. Видя как лицето на Енцо се променя и внезапно се изплаши, спомни си за изрезките от вестника. Бързо отстъпи назад, осъзнавайки, че може би в този момент го губи. Това рязко промени тона ѝ.

— Виж, Енцо, няма значение къде ходиш, миличък — каза нежно Изабела, — или пък какво правиш, стига да знам — приближи се до него. — Става ли? Хм?

Неочаквано Енцо я сграбчи за китката и я изви болезнено. Вече не искаше нищо от нея. В изкривеното си от дрога съзнание виждаше само Франческа и лицето на Мариан се смесваше с нейното в едно еротично видение. Рязко пусна ръката на Изабела.

— Отивам си — каза ѝ. — Изнасям се.

Дъхът на Изабела спря.

— Не можеш! — изкрещя тя. — Знам прекалено много за...

Шамарът, който покри устата и бузата ѝ, бе силен и парещ. Тя залитна и за момент вдигна изплашено поглед.

— Господи! Копеле такова! — отпусна се назад и хвана лицето си с две ръце. — Върви си тогава! — изкрещя тя. — Върви обратно на улицата! — след това се обърна и усети вкус на кръв в устата си. — Никога няма да я намериш — изсъска злобно. — Никога!

Енцо прекоси стаята и я остави прегърбена, вече с подута устна. Събра нещата си и няколкото дрехи, които му беше купила, и ги натъпка в една чанта. Чувстваше се силен, по-силен от месеци насам, и копнееше да се върне при Мариан, при Франческа. Отчаяно желаше още малко от наркотика, който го бе съживил.

Той отвори вратата, влезе в личната стая на Изабела и спря. След това погледна назад.

— Ключовете на сейфа ти — рече той. — Къде са?

Изабела не му обърна никакво внимание. Енцо отиде до нощната ѝ масичка и видя чекмеджето, където държеше всичките си ценности. Пусна чантата на земята и се приближи до него. Точно тогава Изабела, която бе осъзнала какво се кани да направи, се хвърли напред, за да го спре. Сблъскаха се и той я бутна настрана.

— Мах...

Енцо вдигна ръка заплашително и тя се сви на пода. Той отвори чекмеджето, извади ключовете и ги пъхна в джоба си. Повече не я погледна. Излезе от стаята и се озова в утринната тишина на двора, преди Изабела да е събрала сили да се надигне и да извика за помощ. Докато Карла стигна до нея, той вече бе изпразнил двата сейфа и бе излязъл.

[1] Здрасти (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Вид омар (фр.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Две седмици по-късно Енцо вървеше по Виа Систина към Испанските стъпала и хотел „Романи“, като нехайно блъскаше с рамене тълпите туристи по пътя си. Някои му крещяха, но не му пукаше, не усещаше почти нищо. Скиташе се по улиците, без да осъзнава какво прави. Беше уморен и имаше нужда от още една доза.

Беше с Мариан от две седмици, но му се струваха като цяла вечност. Едва си спомняше какво е било без нея. Чувстваше се странно — нямаше никакво понятие за ориентация, съзнанието му преминаваше ту в миналото, ту в настоящето, като никога не знаеше кое е реално и кое — въобразяемо. Но каквото и да бе състоянието му, тя го владееше. Просто бе заменил една господарка с друга.

Само че Мариан бе по-различна господарка, далеч по-сурова и опасна от Изабела, тъй като контролираше ума му. Шепнеше му неща, докато той спеше, намекваше разни работи, докато лежеше до нея, захранваше го с кокаин — ден след ден, нощ след нощ. И през цялото време Енцо си мислеше за Франческа, сънуваше я с диви, плашещи, красиви сънища. Тя бе съвсем близо до него и Мариан го чувстваше. Чакането скоро щеше да свърши — беше сигурен в това, защото Мариан му го бе казала.

Енцо изкачи Испанските стъпала към входа на хотела и се спря за малко, внезапно останал без дъх. Седна на едно стъпало и хвана главата си с ръце. Чувстваше се ужасно объркан, не знаеше какво прави. Усети малкото целофанено пакетче в джоба си. Все още беше там: нямаше защо да се притеснява. Опита се да се отпусне, вдигна поглед и неочаквано паниката го връхлетя.

Енцо стана, обърна се към хотела и хукна нагоре по стъпалата. Трябваше да се върне при Мариан, при безопасността. Главата му се маеше и устата му бе болезнено пресъхнала, но знаеше, че трябва да се върне обратно. Блъсна едно дете по пътя си, изкачи със залитане стъпалата, следван от викове и протести, и се затича към задния вход на хотела. Рязко дръпна вратата, влезе вътре и я затръшна зад гърба си. Облегна се на нея с разтуптяно сърце. Кръвта бучеше в ушите му.

Паниката се разливаше по тялото му и той стоеше, разтреперан, без да вижда или чува каквото и да било, само образите в главата си.

Повдигна му се и изкашля хрчката от дробовете си. Тялото му бавно започна да се успокоява. След малко успя да се изправи и да се обърне към задните стълби. Паниката вече идваше само на вълни. Най-сетне стигна до втория етаж.

Нямаше ключ за стаята, но Мариан вече беше там. Енцо опита бравата и тя се завъртя. Влезе в апартамента и започна да разкопчава покритата си с петна риза, докато вървеше към спалнята. Чувстваше се много по-добре, в безопасност. Спря се някъде по средата на стаята.

— Мариан?

Апартаментът бе странно празен. Нямаше разпръснати дрехи, нито списания, пътните чанти от Пиаца ди Спаня бяха изчезнали. Забърза към спалнята.

— Мариан?

И тук бяха изчезнали всички видими признаци, че някой живее в стаята. Той изтича в банята.

— Мариан?

Вече крещеше, гласът му бе отчаян. Започна да отваря рязко шкафовете, за да види нещата й. Бяха празни.

— Господи! Мариан!

Изтича обратно в спалнята и започна да разтваря като луд шкафовете и чекмеджетата и да разхвърля отчаяно дрехите си.

— Енцо?

Той се извърна рязко.

— Какво, по дяволите...

В следващия момент Пепе вече се задушаваше. Енцо го беше притиснал до стената и стискаше гърлото му като менгеме.

— Къде е тя? — кресна той. — Къде е?

Пепе се помъчи да диша, като чувстваше как дробовете му се нагорещават. Очите му изхвъркнаха и той се опита да се съпротивлява на яростта на Енцо Мондело го пусна неочаквано, момчето се свлече на пода и задиша тежко.

— Боже Господи! — едва говореше. — Енцо... Аз...

Но Енцо вече се беше обърнал и кършеше ръце, сякаш Пепе не съществуваше. На Пепе му отне няколко минути, докато отново

задиша нормално, а гърлото му бе насинено и болезнено. Накрая се изправи на крака, като се подпираше на стената.

— Ти си откачил бе, Енцо! — държеше гърлото си, докато говореше. — Станал си шибан параноик, ето какво, шибан параноик! — облегна се на стената. — Тя е долу във фойето, чака те.

Енцо вдигна поглед. Очите му бяха зачервени и хлътнали и Пепе видя в тях объркване от кокаина. Енцо не знаеше какво става. „Слава Богу, че се отървах от оная откачена американска кучка“ — помисли си Пепе и заизлиза заднишком от стаята, като не сваляше поглед от Енцо.

— Кокаинът ти яде главата, човече! — каза той от безопасното разстояние на другата стая. — Той и американката.

Енцо го погледна. Думите на Пепе дори не бяха стигнали до съзнанието му.

— Кажи й, че трябва да се преоблека — рече той. — Ще слеза след пет минути.

Пепе кимна и без да му обръща гръб, излезе заднишком от апартамента и затвори вратата. Щеше да й каже да чака и ако питаха него, двамата луди се заслужаваха един друг.

Енцо смръкна една доза, взе си душ и нахвърля нещата си в чанта. Почувства се значително по-добре. Излезе от апартамента, обърна се към задните стълби и тогава внезапно промени решението си. Отиде до главните асансьори, извика единия и слезе с него, сякаш беше гост, който си плаща. Видя багажа на Мариан Вюитон и тръгна към него, но от нея нямаше и помен.

— Енцо?

Той погледа по посока на гласа. Беше гласът на Мариан.

— Енцо, насам.

Една жена се приближи до него — жена с дълга гъста тъмна коса като на Франческа. Беше също така висока и слаба като нея. Енцо примигна и се опита да се съсредоточи. Жената го целуна и той трепна.

— О, любими! Нима не ме позна? — Мариан плъзна ръка от гърба на Енцо към задните му части и се разсмя. — Не ти ли харесва перуката ми?

Енцо поклати глава. Образът на Франческа идваше и изчезваше на приливи в ума му. Смехът й го зашеметяваше. Тя го хвана за ръката.

— Хайде, любими, да вървим. Беше замаян, объркан.

— Къде отиваме?

Мариан се наведе към него и доближи устни до ухото му. Обичаше да го дразни, той бе тъй приятно податлив.

— Носиш ли си паспорта?

Той кимна.

— Тогава отиваме в Америка, да намерим Франческа.

Почувства го как потреперва, когато произнесе името ѝ, както винаги правеше, и това ѝ достави обичайното приятно вълнение.

— Франческа — шепнеше му отново и отново. — Отиваме да намерим Франческа.

Това бе по-добро от всичките пари, които можеше да похарчи. Беше ѝ казал всичко, когато бе друсан до козирката. Мариан можеше да играе дълго и твърдо, щеше да ѝ отнеме месеци, докато се умореше.

— Франческа те чака там — промърмори тя, хвана го за ръката и го поведе към чакащото такси.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Патрик — 1992 година

Новоназначеният заместник-министър във Външно министерство седеше на бюрото в кабинета на къщата си в своя избирателен район Литъл Хорсли, Западен Съсекс, вперил очи в един брой от списанието на жена си — „Вог“. Беше отворено на страница тридесет и девета и една статия за нарастващия успех на Франческа Камърън и Дейвид Йейтс го гледаше с лъскавите цветни снимки на дизайнерите — изтънчени, шикозни образи. Той прокара пръст по лицето на Франческа и проследи контурите му. След това се изправи и отиде до библиотечката да извади папката си. Донесе я до бюрото и отново седна, като впери поглед в снимката, без да може да свали очи от лицето ѝ. За Патрик Девлин това бе почти непоносимо.

Не за пръв път виждаше нейни снимки. Беше си ги изрязвал и събирал в папка през последните две години. Даваше му известна утеха да знае, че е толкова успяла, че постиженията и признанията за таланта ѝ идват от неговите болка и мъка. Но утехата бе малка в сравнение с дните и нощите, които беше прекарал в копнеж по нея, в сравнение с ужасните усилия да обича Пени и с горчивата безнадеждност, в каквато се бе превърнал бракът му. Наистина малка утеха.

През последните две години не бе изминал нито ден, в който да не си помисли за Франческа, да не се запита къде е и какво прави. И въпреки работата, въпреки силното напрежение от собственото му метеорно издигане към успеха, спомените за нея не избледняваха: кадифената кожа, пищната коса и звънливият глас. Не беше минал и ден, в който да не му се иска да говори с нея, да ѝ разкаже за Пени, да се разтовари и да получи опрощението и разбирането ѝ. Нито един ден.

Понякога се чудеше дали собствената му мъка не кара времето, прекарано с нея, да изглежда толкова напрегнато и емоционално. Но когато изваждаше папката и я поглеждаше, виждаше нежните черти на лицето и блестящите зелени очи и успяваше да се почувства близо до

нея даже чрез фалшивото, далечно посредничество на снимките. Чувстваше се толкова близо, че дори можеше да си представи какво точно би казала и как би го укорила с мъдростта си. „Баща ми беше алкохолик — бе му казала тя — и заради това се опитвах да го обичам още повече, а не по-малко.“ Ето, въпреки цялото си образование, опит и знания, той не бе успял да го постигне. Не обичаше Пени и не бе в състояние да направи нищо друго, освен да живее в лъжата, която сам бе създал, като се преструваше пред една жена, която се мяташе опасно от една емоционална бездна в друга и правеше живота му ад.

Патрик вдигна поглед от снимката и видя колко слънчево е навън. Това го поразведри. Той взе ножиците и внимателно изрязва страниците със статията за Франческа. Пъхна изрезките в папката при другите и затвори списанието. „Достатъчно — помисли си, — стига толкова самосъжаление за днес.“ След това стана, върна папката на мястото ѝ в библиотечката, заключи чекмеджето и отвори вратата на кабинета. Прекоси антрето със списанието в ръка, отиде до дневната и пъхна „Вог“-а на мястото му в купчинката списания. Приблужи се до прозореца и погледна навън към градината. Разкошната листата зеленина бе изпъстрена със слънчеви зайчета. Видя Пени да реже рози долу. Ръцете ѝ бяха в прекалено големи памучни градинарски ръкавици, а до краката ѝ имаше кошничка. Изглеждаше погълната от работата си и напълно доволна. Той въздъхна. Разбира се, не беше доволна, но днес не му се искаше да мисли за това. С нея можеше да се живее само ден за ден.

Тъкмо се канеше да се обърне, когато видя, че тя го гледа. Изправи се, разтри гърба си и му махна. След това свали градинарските ръкавици и сложи ръце на издутия си корем. Тръгна към него през градината и той си помисли колко спокойно е лицето ѝ и как ѝ подхожда бременността. Това само го караше да изпитва още по-голяма горчивина заради истинската ѝ същност.

Беше се опитал — Бог му бе свидетел, че се бе опитвал. Онази първа нощ, когато я намери пияна и яростна, се опита да разбере, да помогне, да я обича повече, както би направила Франческа. Но накрая обидите, яростта и истерията изтощиха и малкото чувства, които изпитваше към нея, и остана само вината, задето не е способен да ѝ даде повече. Да, бе способен на съжаление, също и на грижи, но не и

на любов. Любовта бе за друг човек и той мразеше горчиво Маргарет за това.

Патрик отвори френските прозорци, излезе във вътрешния двор и тръгна по склона на моравата да пресрещне Пени. Беше в средата на седмия месец и цялата изминала бременност беше истинска борба. Беше му обещала, че няма да има никакви хапчета и никакво пиене, но единственият ѝ емоционален отдушник остана той и понякога го използваше и обиждаше толкова отчаяно, че му се струваше, че няма повече сили да продължи. Само мисълта за бебето им поддържаше жива надеждата му, бебето придаваше смисъл на всичко. С новия живот идваше началото на нови неща, шанс да заживее отново.

— Скъпи! — Пени протегна ръце и Патрик ги пое. — Нима си свършил работа толкова скоро?

Той се усмихна.

— Не съвсем. Видях, че грее слънце и си помислих, че мога да си взема няколко минути почивка.

Тя се засмя със същия лек, безгрижен смях, който го беше измамил през първите дни.

— Никога няма да станеш министър, какъвто трябва, ако не си пишеш домашните, Пади!

„Колко е лек разговорът с нея, когато е добре — помисли си той, — и колко малко всъщност знаех, когато се ожених за нея.“

— Изведнъж ми се стори, че изглеждаш ужасно наежен, скъпи — тя погали бузата му, а след това неочаквано отпусна ръката си, сякаш бе загубила интерес към движението. — Ето, виж, харесват ли ти розите ми?

Протегна кошничката, която носеше, и за момент погледна лицето му. Това бе един от нейните навици: да сменя темата, когато си поиска, сякаш не бе в състояние да се съсредоточи задълго върху каквото и да било.

— Да, чудесни са.

— За тази вечер са, за масата.

— Красиви са.

— Аз съм ти добра съпруга, нали, Пади? — неочаквано лицето ѝ стана сериозно, а гласът — леко развълнуван.

— Да — усмихна се той окуражително.

— Опитвам се да бъда.

— Зная, че се опитваш — наведе се и я целуна по челото.

— Мисля, че вече мога да се кача и да си почина. Чувствам се доста изморена от топлината.

— Свърши ли с розите?

— Да съм свършила ли?

— О, да, набра ли достатъчно за масата?

— О, не зная — погледна през рамо. — Ще помоля госпожа Дън да ги нареди вместо мен — тя ще разбере дали са достатъчно. Наистина съм изморена.

— Да, сигурен съм, че си. Ето, позволи ми.

Патрик взе кошничката от нея и тя се усмихна.

— Искаш ли да дойдеш да си починеш с мен?

— Не, аз... — видя в очите ѝ да проблясва страдание и се спря. От известно време бе горе-долу уравновесена и Патрик се опитваше да направи всичко възможно, за да я задържи така. — Всъщност защо не? Сигурен, съм, че мога да отделя половин час от парламентарните си задължения!

Тя се засмя. Страданието ѝ бе изчезнало напълно. Просто не можеше да се каже в коя посока ще поеме в следващия момент.

— Тогава ще помоля госпожа Дън да отклонява обажданията ти.

— Не. Искам да кажа — недей, може някой да желае спешно да се свърже с мен.

Имаше нужда от тези обаждания. Мисълта само да лежи и да я утешава го задушаваше.

— Могат да почакат.

— Ами ако някой иска да отмени посещението си за довечера?

— О, Боже! Не могат! Аз... — Пени неочаквано изпадна в паника.

— Пени! Моля те — той я хвана за раменете. — Сигурен съм, че няма да го направят, моля те, не се паникьосвай, това е само една възможност.

— О, аз...

— Ще кажа на госпожа Дън да отклонява обажданията. Права си, могат да почакат.

Видя облекчението в очите ѝ и изруга наум сестра си. Беше принудила Пени да даде тази вечеря, а Патрик знаеше, че тя не може

да се справи. Злобата на Маргарет като че ли нямаше граници, бе готова да пожертва всекиго заради амбициите си.

— Честно, мисля, че довечера всичко ще е чудесно. Хайде да се качим да си починем, а ти повече няма да мислиш за това. Става ли?

Пени кимна.

— Добре. Ти върви горе, а аз ще дойда при теб след няколко минути.

Патрик свали ръцете си и тя пое към френските прозорци. Гледаше я как се отдалечава и ѝ махна, когато се обърна и го погледна от къщата. След това въздъхна тежко и раздражено и отиде до розовите храсти да събере нещата ѝ.

Към шест Патрик стана от бюрото, излезе от кабинета си и отиде в трапезарията. Видя, че госпожа Дън е довършила започнатото от Пени и масата е сложена, цветята — подредени, а виното поставено на бюфета, готово да го разлива. Той огледа подробностите на стаята и отиде до масата, за да провери дали картичките с имената са наредени правилно.

— Всичко наред ли е, господин Девлин?

Обърна се и видя икономката на вратата.

— О, да, благодаря ви, госпожо Дън, изглежда много хубаво.

Тя се усмихна доволно.

— Госпожа Девлин още ли спи?

— Да.

Беше оставил Пени да почива само десет минути, след като бе отишъл при нея. Тя спеше много тежко следобед и дори не се размърда, когато той затвори вратата след себе си и слезе в кабинета си.

— Предполагам, че ще е по-добре да я събудя. Бихте ли ни направили чай, моля?

— Разбира се.

Госпожа Дън веднага се обърна и напусна стаята толкова тихо, колкото беше дошла, като меките ѝ обувки се движеха безшумно по каменния под. Патрик излезе от трапезарията и се отправи нагоре към спалнята, където спеше Пени.

— О, здравей! Мислех, че още спиш.

Патрик влезе в стаята и погледна към Пени, която седеше по сутиен и комбинезон и гледаше отражението си в огледалото на тоалетката. По леглото небрежно бяха разхвърляни дрехи, а по пода — безброй чифтове обувки. Цареше бъркотия — агресивен, гневен хаос.

— Пени? — той влезе по-навътре в стаята, като затвори вратата след себе си. — Пени? Добре ли си?

На тоалетката пред нея бяха разхвърляни бижута, а съдържанието на тоалетната ѝ чантичка бе изсипано на купчина и червилата, пудрите, моливите бяха изцапали силно лакираната повърхност на ореховата масичка от епохата на Регентството.

— Пени? — приближи се до нея. Пулсът му се ускори. — Какво има? Пени?

Неочаквано тя скочи и се извъртя, като събори малкото столче, на което седеше, и го ритна ядно.

— Нищо не ми става! — извика Пени. — Нищо! — очите ѝ бяха подивели, а лицето ѝ бе изкривено от ярост и окаяност. — Аз съм една дебела крава! — изкрещя тя. — Дебела, грозна крава! — заплака с гневни, дрезгави ридания. — Мразя това бебе! Погледни ме!

Гласът ѝ се бе повишил до писък, а по зачервеното ѝ и подутото от яд лице се стичаха сълзи.

— Мразя това бебе! Чуваш ли ме? Мразя го! Мразя го! — започна да се удря по корема със свито от болка лице. — Мразя го! — започна да удря още по-силно. — Мразя го!

— Пени!

Преди да осъзнае какво прави, Патрик прекоси стаята, сграбчи ръцете ѝ и ги стисна здраво. Пени извика от болка, но той продължаваше да я държи и толкова силно я стискаше, че ноктите ѝ се впиваха в дланите му.

— Недей! За Бога! — дишаше тежко, кръвта бучеше в ушите му и цялото му тяло пулсираше от страх. — Пени! Недей!

Преглътна мъчително и се опита да се успокои. Усещаше объркването ѝ, но още по-силно усещаше собствения си страх, силния, парализиращ страх за детето си. Пое си дъх, докато Пени хълцаше пред него. Не знаеше какво да прави и умът му се мяташе отчаяно между яростта и съжалението. Накрая, след няколко минути, я пусна. Тя се свлече на колене и продължи да хълца.

— О, Господи, не! — Патрик погледна надолу към нея и яростта му се изпари. Приклекна. — Пени, ето. Моля те. Хайде, позволи ми да те вдигна.

Изправи я на крака и я поведе към леглото. Сложи я да седне и се опита да я успокои, като тромаво сложи ръце на раменете ѝ.

— Моля те, Пени, недей — промърмори той.

Пени го отблъсна.

— Знам, че ме намираш противна — каза тя през сълзи. — Знам, че е така... — хълцанията ѝ бяха стихнали и вече не бе ядосана, само инфантилна и жалка. — Отвратителна съм. Затова не искаш да спиш с мен, нали?

Патрик въздъхна, седна до нея и я хвана за ръката, въпреки усилията ѝ да я отдръпне.

— Пени, нали вече говорихме за това — започна той. — Попита ме дали ми пречиш да спя и аз казах да. Тогава ти сама предложи да спя в другата стая — беше спряла да плаче и тялото ѝ бе по-спокойно. — И не изглеждаш отвратително, а си красива. Стотици пъти съм ти казвал колко добре изглеждаш сега, нали?

Тя остана с наведена глава, а от време на време върху красивия ѝ комбинезон падаше по някоя сълза.

— Пени, чуй ме сега.

Обърна я към себе си и повдигна брадичката ѝ така, че да я гледа в очите. Кожата ѝ бе зачервена и подута около очите и устата и тя се опита да вдигне ръка, за да покрие лицето си. Той ѝ попречи.

— Пени, най-важното нещо в живота ни сега е това бебе. Разбираш го, нали? Това е твоя отговорност и трябва да се опитаме детето да дойде на този свят невредимо.

Още докато говореше, почувства как в гърдите му отново се надига страх. Беше напълно сигурен, че не е навредила на бебето с ударите си, но само при мисълта какво е можела да направи, му се повдигна.

— Пени, никога повече не бива да се удрияш така, независимо колко си разстроена.

Чу собствения си глас да се повишава и се изруга наум. Беше неспособен да прикрие гнева си. Тя отново захълца тихо.

— Пени, не искам да ти се карам. Просто се опитвам да помогна.

— Не, не се опитваш! Не разбираш! Как е възможно?

— Разбирам, честно.

— Не разбираш! Аз съм тази, която трябва да мъкне тази ужасна буца денонощно, аз съм тази, която постоянно се чувства гадно, аз съм тази, която... — Пени стана и се отдръпна от него, като все още плачеше. Когато стигна до прозореца, се обърна и каза: — Дори вече не исках да ме докосваш!

Патрик се изправи и отиде до нея. Нежно сложи ръце на раменете ѝ.

— Хайде, Пени, шшшт — погали я по гърба. — Това не е вярно — промърмори той. — Знаеш, че не е.

Усети я как се отпуска и след малко спря да плаче. Винаги свършваше така, винаги. Не обичаше да се любят, лежеше студена и неоткликваща под него, но имаше нужда от секс заради собствената си сигурност и самоуважение. Беше като болен човек, който понася лечението, защото знае, че то ще го накара да се почувства по-добре. Пени вдигна поглед към него и той я целуна по устните.

— Все още ме желаяш, нали? — прошепна тя.

— Разбира се — излъга я Патрик.

След това я хвана за ръката и я заведе до леглото. Тя седна и зачака той да я съблече.

— Разбира се — повтори Патрик, докато я прегръщаше. — Разбира се, че те желая.

Поредната виновна лъжа.

Същия ден, когато мина половината от вечерята, Патрик погледна през масата към Пени и видя, че бузите ѝ са поруменели от вълнение. Беше повела разговор със здравния министър и Чарлз Хюит и гласът ѝ звучеше ясно и уверено, докато спореше за нещо. Патрик извърна поглед, преди да е срещнал нейния, не искаше да бъде привличан в кръга ѝ. Все пак бе необикновено колко добре и нормално можеше да изглежда, дори интелигентна и блестяща, и иронично колко бързо бе възстановяването ѝ от травмата по-рано същата вечер. Погледна бързо към чашата ѝ. Минерална вода, поне това се виждаше.

Срещна погледа на госпожа Дън и видя, че е готова да сервира кафето. Сега Пени беше твърде заета за тези неща и той ѝ кимна и съобщи, че кафето ще бъде сервирано в дневната. След това стана и се

извини, че ще отиде да донесе пурите. Общият разговор около масата продължи и той напусна стаята.

Когато прекоси антрето и влезе във внезапната тишина на кабинета си, Патрик осъзна колко е уморен. Радваше се да се освободи за няколко минути от бърборенето за политика, клюките и хапливите забележки. Заслушан в поскърцването на хубавата си стара къща, той продължи към кабинета си, облекчен, че е останал сам. Наля си уиски от бутилката, която държеше, заключена в бюрото си, и седна. Поне през следващите десет минути нямаше да липсва на никого.

Лейди Маргарет прекоси антрето към кабинета на брат си и спря госпожа Дън.

— Задръжте кафето за няколко минути, ако обичате, госпожо Дън.

— Но господин Девлин каза да...

— Знам какво каза господин Девлин, но мисля, че ще е по-добре, ако го задържите за десет минути. Ясно?

Гласът на лейди Маргарет звучеше остро, беше раздразнена. „Патрик наистина няма представа за тези неща — помисли си тя, докато продължаваше към кабинета. — Да се сервира кафето веднага след вечеря — та всички ще получат лошо храносмилане!“

Бутна вратата на кабинета, без да си направи труда да почука, и влезе вътре. Там се закова на място.

— Извинявай — погледна я сърдито Патрик от другата страна на стаята, — не бяхме ли възпитани винаги да чукаме, когато влизаме в някоя стая?

— Не се дръж саркастично, Пади! — лейди Маргарет отиде до бюрото и погледна бутилката. — Може ли?

— Щом настояваш.

Остави я да си намери чаша и да си налее сама, докато отпиваше мълчаливо. Тя придърпа един стол и седна.

— Пади — започна нежно лейди Маргарет, — мисля, че трябва да поговорим.

Той я погледна.

— О, така ли?

След това изпи чашата си на един дъх, протегна ръка и си наля още една. Присъствието ѝ го дразнеше и той не си правеше труда да прикрива това.

— Как е Пени? — лейди Маргарет реши да смени темата, като започне с нещо неутрално.

— Справя се. Едва-едва.

— Тази вечер ми изглежда добре.

— Само така си мислиш!

Лейди Маргарет въздъхна тежко.

— Виж, Пади, хайде да престанем с това. Не можем ли поне веднъж да седнем и да поговорим, както някога?

— За какво? — нарочно се държеше нападателно, отказваше да отстъпи дори на сантиметър.

— За каквото и да било, не зная! Между нас вече няма приятелство, няма другарство.

Патрик се изправи:

— Наистина ли си изненадана?

Тръгна към вратата. Беше нарушила спокойствието му, сега нямаше нищо против да се върне при гостите.

— Пади, почакай! — тя се обърна и го погледна. — Да! Да, изненадана съм! Защо?

Той се обърна рязко.

— Господи, Маргарет, голяма майтапчийка си! Защо ли? Наистина ли си изненадана и искаш да знаеш защо? — гласът му звучеше горчиво и подигравателно. — Всяка следа от обич към теб изчезна отдавна. Колкото до причината, мисля, че можеш и сама да се сетиш, нали? След всичко, изречено между нас?

— Но, Пади...

— Какво „но“? Учтив съм с теб, скачам, когато кажеш да скоча, и ти осигурявам властимащите приятели, които винаги си искала. Няма място за „но“-та, Маргарет.

Той сви рамене. Горчивината му бе изчезнала, сега гласът му бе примирен и тъжен. Патрик отново се обърна към вратата.

— Изгаси лампата, когато свършиш — рече той и тихо напусна стаята.

Пени стигна до най-долното стъпало, без да се олюлява, а походката ѝ се поколеба само леко, когато кракът ѝ докосна пода. Хвана се за перилото и се изправи. След това дъхна в ръката си и

подуши. Отиде до кабинета на Патрик, като нощницата ѝ метеше пода. Почука леко, изчака го да се обади и влезе.

— Пени! Мислех, че си в леглото!

Тя застана на вратата.

— Не, аз... — усмихна се колебливо. — Мислех си, че ще поискаш да дойдеш горе с мен.

Той стана.

— Ела, седни, ще настинеш само по тази тънка нощница.

— Не, добре съм. Идваш ли? Изпратих госпожа Дън да си върви у дома.

— Добре, тя изглеждаше уморена. Пени, ти се качи горе, а аз ще дойда при теб малко по-късно. Имам още работа.

Леко замаяна, тя се хвана за касата на вратата.

— Не можеш ли да я свършиш утре сутринта?

Патрик имаше нужда от малко самота. Не бе в състояние да понесе поредната насилена любовна сцена.

— Ако я свърша сега — каза той, като се опитваше да я успокои, — утре ще имам повече време, което да прекарам с теб — усмихна ѝ се. — Честно ли ти звучи?

Тя кимна.

— Да, чудесно — това ѝ звучеше като поредното извинение. Погледна надолу към голямата тлъста буца. — Тогава ще се видим утре сутринта — почака го да дойде да я целуне, но той остана на мястото си. — Лека нощ.

Патрик се усмихна.

— Лека нощ, Пени.

Усети облекчението в гласа му. Затвори вратата зад гърба си, прекоси антрето и се хвана здраво за парапета, за да изкачи стълбите.

Когато се върна в спалнята си, заключи вратата, седна на леглото, облегна се назад на възглавниците и опря крака на таблата. Знаеше, че тази нощ Патрик ще спи в другата спалня и ще е сама. Посегна към нощната масичка, взе бутилката минерална вода, отвъртя капачката и я поднесе до устните си. Отпи голяма глътка и усети топлото, приятно чувство на водката в стомаха си. Бутилката падна в скута ѝ.

Затвори очи и си се представи слаба и красива, в черно кадифе, с вдигната коса и диамантите на фамилия Брейхън на шията си. Смееше се, въртеше се и всички ѝ ръкопляскаха, докато танцуваше. Отпи още

една глътка. Танцуваше с Патрик, не, това беше баща ѝ или дори Ричард. Но който и да бе, я обичаше и тя се чувстваше на топло и сигурно, обичана от всички. Пени се усмихна и отпи още веднъж.

„Минерална вода — помисли си, като погледна етикета на бутилката. — Колко умно от моя страна!“ Вече се чувстваше пияна. Отпусна се за пръв път тази нощ и започна да се кикоти, докато четеше етикета. Само че зрението ѝ бе замъглено — пиеше цяла вечер. Само след минута отпи още веднъж и остави бутилката да падне на леглото до нея. Чувстваше се сънлива, ленива и доволна, заключена за сигурност в стаята си. „Странно, че това бебе не рита — помисли си тя, като отново затвори очи и остави съзнанието си да се рее. Придърпа завивката около себе си и се обърна на една страна. — Може би просто не може да бъде притеснявано. Точно като мен.“

Стисна очи и се опита да прогони образа на Патрик, който внезапно се бе появил в съзнанието ѝ. Обгърна я дълбока, тежка тъмнина и усмихнатото, съжалително лице на съпруга ѝ изчезна. Тя веднага загуби съзнание и секунди по-късно бе обгърната от дълбок пиянски сън, от все прочистваща и всепоглъщаща празнота.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Чудесното юлско време бе продължило само около два дни, след това дойде дъждът, който охлади въздуха и направи всичко влажно и лепкаво. Изливаше се на порои под сгъстеното сиво небе, а силните пориви на вятъра придвижваха огромните равнини от облаци бавно през страната, като караха земята да подгизва. Беше август и английското лято бе дошло точно когато трябваше.

Патрик се приближи с колата си по чакълестата алея към Лонг Уинд Хаус и паркира пред гаража. Втурна се в къщата, като покри главата си с куфарчето, след това свали горната си дреха в антрето, изтръска капките от нея и повика Пени. Не получи отговор, затова отиде до кухнята и намери госпожа Дън да приготвя сама обяда.

— Здравейте! Къде е госпожа Девлин?

Тя се извърна от мивката.

— А, здравейте, господин Девлин. Госпожа Девлин излезе на обяд с някаква приятелка. Каза, че ще се върне около четири следобед. Искате ли нещо за ядене?

— Да, моля, каквото има — той отиде до хладилника и извади кутия портокалов сок. — Искате ли?

Госпожа Дън се усмихна:

— Да, благодаря.

Патрик наля две чаши, подаде едната на госпожа Дън и придърпа стол, за да седне до масата. Почувства нужда да поговори с някого, а госпожа Дън винаги се радваше да го изслуша, за разлика от Пени.

— Знаете ли, това затваряне на болницата ще ми отнеме много повече време, отколкото мислех — той въздъхна. — Там има много ядосани хора. Проблемът е, че това е една малка болница и нищо повече. Разбира се, обслужва основните нужди на местното население, но представлява огромна дупка в бюджета на околните здравни власти и просто няма ресурсите, за да се справя със спешните случаи или пък с персонала, щом говорим за това — Патрик сви рамене. — Все пак е много трудно да се защитава едната или другата страна. Виждам колко много разчитат хората на тази болница, но и виждам, че

всичко по-сериозно трябва да се изпраща до Кроули Дженерал, защото тази в Мортън просто не може да се справя — или пък ако може, то не е достатъчно добре. Каква ситуация! — изпи портокаловия си сок. — Между другото Пени каза ли ви с кого излиза?

— Не, съжалявам, не ми каза.

Патрик кимна.

— Е, добре — след това стана. — Мисля, че мога да се заема с някои писма по този въпрос преди обяда. След като ще се храня сам, ще може ли да ми донесете нещо на поднос горе?

Госпожа Дън се усмихна:

— Разбира се. Ще бъде готово след десетина минути.

— Добре.

Той отиде до вратата на кухнята. Днес се чувстваше странно неспокоен. Може би срещата го беше разстроила — местните страсти бяха доста разпалени, но се чувстваше нервен и не бе сигурен дали да остане да поприказва с госпожа Дън, или да отиде в кабинета си.

— Има ли някакви съобщения за мен тази сутрин? — попита той просто за да убие малко време.

— О, Боже! Съвсем забравих! По-рано тази сутрин дойде пратката от „Джон Люис“. Изпратих пакетите в малката спалня горе. Съжалявам, смятах да ви кажа, когато се върнете. Нали не се сърдите?

— Няма нищо — Патрик веднага почувства, че настроението му се повишава. — Всъщност страхотно е!

Сигурно бяха нещата, които бе поръчал за детската стая. Той засия, неспособен да прикрие вълнението си.

— Мога ли да променя молбата си и да ми изпратите нещо за ядене там?

— Разбира се! — усмихна се госпожа Дън в отговор. Радостта от подготовката за първото му дете я разнежваше. — Вървете горе, а аз ще ви го донеса, когато стане готово.

— Благодаря.

Сега всички мисли за болницата, всички тревоги за отношението на местните хора му се струваха далеч по-маловажни. Той излезе бързо в антрето и се заизкачва по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. Хукна към задната спалня и пакетите от „Джон Люис“ — първите истински неща, които бяха купили за детето си.

По средата на пода в малката детска стая имаше три големи кашона, увити и завързани с традиционната зелено-бяла хартия. Беше пристигнало креватчето, опаковано на части и подпряно на стената, готово да бъде сглобено. Патрик разкъса хартията, извади брошурата с инструкциите и седна на пода да ги прочете, като от време на време вдигаше поглед, за да преброи пакетите и да се увери, че всичко е пристигнало. След това провери етикетите на другите три кутии и отиде в спалнята си да намери нож за хартия. Преряза внимателно скоча, отвори капака на всеки от кашоните, извади съдържанието им и го нареди на пода, като се смееше на себе си — на тридесет и пет години се държеше като юноша. Огледа всичко, което бяха купили, и точно тогава реши как ще прекара останалата част от деня. Щеше да приготви детската стая и да изненада Пени, когато се върнеше у дома.

Вдигна поглед към чисто белите стени на детската и се опита да си ги представи заедно с картините и фигурите в основни цветове, които бяха купили. Измери стаята, реши да започне с корнизите, след това с картините и фигурите и най-накрая с креватчето. Излезе от стаята с кутия лепило в ръка, като пътьом четеше инструкциите, и остави пода, осеян с разхвърляни хартии и части. Смяташе да се преоблече, да обядва и да започва. Усмихна се и усети, че цялото му предишно безпокойство е изчезнало. Подготовката на дома им за бебето го изпълваше с огромно удоволствие и целеустременост.

Застанал в средата на спалнята, която от време на време споделяше с Пени, Патрик неочаквано се сети, че няма представа къде е сложил старите си панталони и пуловери, когато се премести в Лонг Уинд Хаус, и че вероятно ще трябва да разрови гардеробите, докато ги намери. Пусна кутията с лепилото на леглото и реши да започне с общия им гардероб в спалнята. Ако не бяха там, несъмнено щеше да претърси навсякъде, понеже Пени имаше странния навик да слага разни неща на места, където никой не би предположил, че може да бъдат. Отиде до гардероба, бутна настрана редицата закачалки и затърси.

След около петнадесет минути все още не ги бе намерил. Беше претърсил всички гардероби. Канеше се да прерови малкия вграден шкаф под стълбите на площадката на първия етаж. Госпожа Дън бе донесла подноса с обяда му, но Патрик беше толкова раздражен от

търсенето, че го бе забравил и го бе оставил да изстива на табличката, докато си мърмореше ядосано и ровеше из шкафовете.

Той коленичи на пода, отвори последната вратичка на шкафа и светна с фенерчето в тъмното пространство. Наведе глава и надникна вътре, като следваше лъча на фенерчето, и видя голяма пластмасова кутия и купчина от нещо, което приличаше на дрехи. „Най-сетне — помисли си Патрик. — Един Господ знае защо ги е сложила тук!“

Извади кутията, като я разклати, и я измъкна на килима, за да огледа по-добре дрехите. Точно тогава чу недвусмисления звън на стъкло. Озадачен, седна назад, отвори кутията и погледна вътре. Водка. Кашон с водка, с четири пълни и седем празни бутилки. Запаси на алкохолик.

Загледа се недоумяващо в бутилките и след това го връхлетя ужасяващата мисъл какво означаваха. Доказателството за това, което бе сторено на бебето им, едва не го накара да се превие на две от мъка. Той се извърна, отвратен до дъното на душата си. Изпита болка, горчиво разочарование, вина — и след това страшен гняв. Гневът бе толкова силен, че за момент щеше да го задуши. „Как е могла? Кучка — повтаряше отново и отново. — Тъпа, тъпа кучка!“

Почувства се смазан от яростта си, сякаш бе изстискала и последните останки живот в него. Знаеше какво може да направи алкохолът на плода. Патрик си пое дълбоко дъх, наложи си да се успокои, да потисне яростта си, и му се прииска да удари нещо. И все пак през цялото време съзнаваше, че не може да направи нищо, че тя е болна.

Отново и отново се опитваше да мисли трезво. От колко ли време продължаваше това? Колко ли беше изпила? Кога? Защо? В главата му се въртяха въпроси без отговори и един глас извика, разпрацайки ехото си по цялото му съзнание, отчаяно молец да бъде чул. „Моето бебе — казваше той, — моето бебе, моето бебе!“

Накрая успя да премине стената от страх и болка, взе се в ръце, изправи се и тръгна към банята. Там повърна от отвращение.

Отпуснат на пода и опрял цепещата го от болка глава в студената емайлирана вана, Патрик се опита да си спомни, да проумее кога и как е станало. Спомни си някои неща — тежкия ѝ сън, подобното ѝ на

кома състояние през следобедите, неспособността ѝ да се съсредоточи върху каквото и да било, изблиците ѝ на ярост, дните на празнота и летаргия. Спомни си цялото време, в което я беше оставял сама или просто не ѝ бе обръщал внимание, защото самата мисъл за нея го изтощаваше. Спомни си нуждата си да работи, да се зарови и да се опита да забрави — и тогава разбра как, кога и защо. Спомни си всичко и с ужасна, виновна яснота почувства, че грешката е колкото нейна, толкова и негова.

Исправи се и се наведе над мивката. Пусна студената вода и дълго плиска лицето си, докато се посъвзе. След това се избърса, върна се бавно в спалнята и седна на голямото двойно легло, което така рядко споделяха. Вдигна една фотография в сребърна рамка и я сложи на скута си. Развъртя капачката на бутилката минерална вода и жадно отпи голяма глътка.

— Уф! По дяволите!

Шокът от парещата течност в гърлото му го накара веднага да се задави и той изплю глътката водка, а останалата част от нея запари надолу по стомаха му. Очите му се насълзиха и гърлото му се сви. Закашля се яростно, като няколко минути се мъчеше да си поеме дъх. Накрая се съвзе и избърса лицето си с носна кърпичка. Стана и фотографията се разби на пода.

— Тъпа, шибана кучка! — кресна с дрезгав от сълзи глас. Грабна стъклената бутилка, метна я през стаята и тя се разби на отсрещната стена. Парчетата стъкло се разлетяха на няколко метра и бистрата смъртоносна течност започна да се стича по скъпия тапет. Той преглътна болезнено, като се мъчеше да потисне яростта и сълзите си, след това се обърна и напусна спалнята, а вонята на алкохол си стоеше, отвратителна и силна, в ноздрите му.

Пени караше на дълги фарове по тесния, лъкатушещ път към Литъл Хорсли и дъждът пердашеше по предното стъкло, правейки видимостта почти нулева. Тя се наведе към волана и се опита да се съсредоточи. Главата ѝ все още се маеше от няколкото късни следобедни водки, а сенките по шосето лъжеха. Отново се почувства леко зашеметена и сякаш не ѝ достигаше дъх. Имаше нужда да полегне и колкото по-скоро се прибереше у дома, толкова по-добре.

Беше обядвала с две стари приятелки от училище, като внимателно слагаше алкохол в питиетата си и извъръщаше дъха си всеки път, когато говореше. Дори отказа да ги целуне за довиждане, преструвайки се на настинала. Мразеше да обядва навън и го правеше само когато абсолютно се налагаше. Беше свикнала да се храни сама — на поднос в стаята си, с радиото за компания в топлите следобеди, с няколко питиета и утешителен сън. Знаеше, че този следобед бе пила прекалено много, но се чувстваше отегчена и изоставена, а това бе единствената ѝ утеха. „Само още няколко мили — помисли си облекчено тя — и ще си бъда у дома, в стаята си, пъхната под завивките, със специалната ми марка минерална вода.“ Натисна педала на газта и увеличи скоростта.

Патрик чу остро пищене на спирачките и дългото влачене на гуми по чакъла, когато Пени спря рязко колата и даде на заден, тъй като бе излязла от алеята. Той изтича до прозореца на спалнята, за да се увери, че е добре, и я видя да губи съвсем леко равновесие, докато слиза от колата, за да отвори портите. Гневът, който цял следобед се бе опитвал да потисне, внезапно се надигна до повърхността и Патрик се обърна отворен. Слезе в антрето, светна всички лампи, облегна се на стената и я зачака да влезе. Искаше да бъде на такова място, че да може да види добре лицето ѝ. Чу я как се мъчи с ключалката, след това вратата се отвори.

— О! Здравей! — Пени застана на вратата и примигна от ярката светлина. — Помислих, че госпожа Дън чисти или нещо подобно.

Тя влезе и избегна Патрик, като отиде до шкафа и свали палтото си с бавни и внимателни движения.

— Защо си светнал тези лампи, Патрик? — свърши с прибирането на палтото си и се обърна. — Това е ужасно хабене на електричество — отиде до ключовете и изгаси лампите на тавана. — Така е по-добре — усмихна се нервно, като вече се чувстваше по-добре на слабата светлина. — Мисля, че веднага ще се кача горе да си почина, скъпи, ако нямаш нищо против. Ужасно съм изморена, денят беше дълъг.

Тя се отправи към стълбите, силно съсредоточена върху това да прави равномерни движения.

— Пени?

Жена му се спря. Не искаше да се обръща, просто нямаше търпение да се качи в стаята си.

— Пени, ела тук, моля те.

Погледна го през рамо. Лицето на Патрик беше мрачно и тя внезапно се изплаши.

— Защо? — попита Пени, като се опитваше да звучи безгрижно. Покашля се. — Знаеш, че наистина е време за почивката ми.

— Знам, но поне веднъж може да почака.

Гласът му бе хладен, много по-хладен от обикновено. Страхът й нарасна.

— Пени, трябва да поговоря с теб — държеше здраво юздите на нервите си, напълно сигурен, че ако ги изпусне, може да загуби контрол над себе си. — Да отидем в дневната, моля те.

Пени се обърна с лице към него и видя, че очите му са студени и потъмнели. Тя потрепери.

— Не, отивам в стаята си.

Сега не можеше да се изправи срещу него, просто нямаше сили. Обърна се и продължи нагоре по стълбите.

— Горест няма нищо за пиене, Пени — каза тихо той. — Изчистих цялата къща от тези боклуци.

Пени се спря. Ръката й инстинктивно се насочи към стената за опора и тя се облегна, сякаш някой бе изпуснал въздуха от тялото й. Наведе поглед към пода и кръвта забуча в ушите й. Не беше сигурна дали шокът от това, че е разкрита, или ужасната нужда от алкохол я кара да се чувства толкова замаяна, толкова отчаяна. Облегна се на твърдата стена и преглътна мъчително.

— Нямах право да... — прошепна Пени.

— Имам пълното право! По дяволите, Пени! Какво, за Бога...

Патрик млъкна. Трепереше и му се наложи да хване силно ръцете си една с друга, за да ги овладее. „Тя няма да разбере — продължаваше да си мисли. — Трябва да се опиташ да бъдеш мил, да й помогнеш.“ Направи крачка напред.

— Пени? Погледни ме, моля те.

Тя вдигна глава.

— Пени, трябва да престанеш, имаш нужда от помощ. Трябва да мислиш за бебето.

Неочаквано главата ѝ се отметна назад.

— Бебето! — извика тя. — Бебето, бебето, бебето! Само това е, нали? А аз да вървя на майната си, Пени да върви на майната си! Искаш само бебето! Това е всичко, което винаги си искал! Това! — удари се по корема. — Това... това нещо тук! — вече плачеше и крещеше. — Никога не си искал мен! Никога! Всичко, което искаш, е това!

Пени отново се удари и Патрик се хвърли към нея.

— Махни се от мен! — изпищя тя. — Знаем! Знаем за нея!

За момент загуби леко равновесие и се хвана за стената. Цялото тяло на Патрик замръзна от страх. Тя се извърна, за да погледне към него. Хълцаше, без да може да спре.

— Винаги съм знаела, винаги! Всичките онези неща, скрити в кабинета ти, списанията и снимките... и Ричард ми каза... — Пени спря, за момент неспособна да говори, а Патрик я наблюдаваше безпомощно. Тогава тя продължи: — Никога не си ме обичал... винаги съм била втората... просто имах парите!

Пени вдигна ръце към лицето си, а тялото ѝ се тресеше от ридания.

Патрик пристъпи няколко сантиметра напред и ѝ подаде ръка:

— Пени, моля те. Пени, недей.

Целият му гняв се бе изпарил. Когато я погледна, се изплаши. Тя се олюляваше коварно на стълбите, като ридаше отчаяно. Патрик протегна пръсти да я докосне. „Само да успея да я докосна — помисли си. — Да я накарам да ме изслуша.“ Почувства студената, лепкава кожа под тънките ѝ чорапогащи.

— Недей! Да не си... — извика Пени, когато усети докосването му, и свали ръце от лицето си. — Недей!

Ритна яростно във въздуха. Неочаквано загуби равновесие и изпищя. В следващия момент падна.

Патрик бе доста по-надолу от нея и не успя да я хване. Тя се приземи тромаво на корема си, след това се претърколи като парцалена кукла. Блъсна се в стената и удари лицето си в парапета. Патрик протегна и двете си ръце, за да я хване, но не успя. Наблюдаваше я безпомощно как пада на земята и лежи като поразена, с широко отворени, втречени в него очи. След това заскимтя. Патрик изтича и коленичи до нея.

— О, Боже, Пени!

Тя плачеше тихо и изплашено, като звукът едва излизаше от гърлото ѝ. Очите ѝ си останаха широко отворени, втренчени, празни от болка.

— Къде те боли? Пени?

Хвана я за китката и почувства пулса, след това плъзна ръце между бедрата ѝ. Кървеше.

— Пени, няма нищо, хайде, няма нищо.

Свали пуловера си и я покри, после изтича до кабинета за одеяло. Подпъхна го от всичките ѝ страни и наведе глава към лицето ѝ. Целуна я, като държеше ръката ѝ.

— Ще те заведа в болницата. Не бива да изпадаш в паника. Разбра ли? Опитай се да дишаш дълбоко.

Цялото ѝ тяло се разтърси от контракция и тя нададе вик.

— Пени, скъпа, бебето е на път. Малко го поразтърси — това е всичко. Не забравяй дишането. Хайде сега — той погледна часовника си. Контракцията продължаваше вече цяла минута. — Хайде, Пени, дръж се за мен.

Тя отново нададе вик, след това контракцията мина. Останала без дъх, затвори очи.

— О, Пади — прошепна Пени. — Изплашена съм. Кървя.

— Зная — каза нежно той. — Зная. Няма нищо, ще те заведа в болницата.

Целуна я по ръката, изправи се и грабна ключовете си от масичката в антрето. Изтича навън и запали колата. Секунди по-късно се върна.

— Добре, Пени, хайде. Сега ще те вдигна и ще те отнеса. Опитай се да се отпуснеш.

Коленичи, пъхна ръце под тялото ѝ и я вдигна с мъка. Отнесе я навън, като държеше одеялото, плътно увито около нея, и я положи нежно в колата. Беше започнала да се тресе. Той мина от другата страна, скочи вътре и потегли.

— Добре, миличка, ето. Качи се тук. Браво-о! Сестрата се обърна към Патрик:

— Една-две минутни контракции, казвате? На всеки десет минути?

— Да, точно така.

Двамата последваха количката, когато санитарите забързаха към входа на болницата и се отправиха към една от родилните зали.

— Звъннаха на пейджъра на гинеколога, тръгнал е насам.

— Да, благодаря.

Патрик гледаше лицето на Пени, пепеляво и набръчкано от болка. В главата му цареше абсолютен хаос.

— Господин Девлин?

— Съжалявам, какво казахте?

— Казах, че според мен вие познавате дежурния гинеколог. Той е от „Бартс.“ Майкъл Тримейн.

— О, да, познавам го.

В залата влетя една акушерка.

— Здравейте. Госпожа Девлин, нали?

Пени кимна и акушерката се приближи до нея.

— Сега само ще ти премеря кръвното и ще преслушам пулса на бебето, става ли, миличка? Вдигни се за малко... ето така. Ще закрепя този монитор на колана. Добре. А сега стой неподвижно и се опитай да се отпуснеш. Има ли кървене?

— Да, вагинално кървене, не много голямо. Редовни контракции.

Акушерката кимна след отговора на сестрата. Всичките ѝ движения бяха бързи, но спокойни — припряност без паника. Патрик беше виждал това безброй пъти.

— А, доктор Тримейн!

Гинекологът влезе в залата.

— Патрик!

— Здравей, Майкъл.

— Помислих си, че може да си ти, когато казаха Девлин — докато говореше, докторът прекосяваше залата към леглото. Нямах време за любезности. — Здравей, Пени.

Той погледна акушерката.

— Нормално кръвно налягане, а ето я и линията — каза тя, като посочи към монитора. — Деветдесет до деветдесет и пет между контракциите, седемдесет до седемдесет и пет по време на контракции.

— Добре — Тримейн погледна Патрик, и двамата знаеха признаците на сериозен стрес на плода. — Пени, това бебе, изглежда, вече е на път. Ще те откарам направо в операционната. Става ли? Опитай се да не се тревожиш.

Патрик стисна ръката на Пени.

— Можеш ли да донесеш една система, Мери? Подготви първа операционна. Също така ще трябва да се обадим в „Кроули Дженеръл“, вдигни педиатрите по тревога.

— Добре — акушерката се отдалечи от леглото, разгъна една нощница и я тръсна. — Хайде да те облечем в това.

— Аз ще го направя — каза Патрик.

— Добре.

Тя му подаде дрехата и напусна бързо залата.

— Добре, Пени. Отивам да се преоблека. Няма за какво да се тревожиш, ясно? — Тримейн я потупа по ръката и тръгна към вратата.

— Майкъл? — Тримейн се спря при гласа на Патрик. — Искам да бъда в операционната с Пени.

Тримейн поклати глава.

— Не мога да позволя това, Патрик, съжалявам.

— Майкъл, аз съм квалифициран педиатър, може да имаш нужда от мен там!

Тримейн помисли бързо. Девлин знаеше какво прави, макар да не бе практикувал от две години. Болницата беше малка и можеше да се появят усложнения, просто нямаше избор.

— Добре, Патрик. Когато оправиш Пени, ела да се преоблечеш.

Той се обърна, тъй като не искаше да губи повече време, и излезе бързо от залата.

— Съжалявам за неудобството, скъпа. Просто трябва да те качим на тая маса тук. Ето-о! Добре. А сега можеш ли да изпиеш това? Добро момиче — акушерката се обърна към анестезиолога: — Ти си.

— Здравей, Пени. Сега ще сложа маска на лицето ти, за да ти подам малко кислород. Опитай се да дишаш нормално. Това е.

Анестезиологът плъзна тръбичката под главата на Пени и се обърна, за да вземе спринцовката. Видя как Майкъл Тримейн и Патрик влизат.

— Сега ще те приспя, Пени. В момента инжектирам лекарството... Ето. Добро момиче. Когато се събудиш, всичко ще е

свършило.

Тялото ѝ потрепна, докато мускулите се отпуснаха, и той отвори устата ѝ, за да пъхне ларингоскопа.

— Добре, вкарах го — рече на акушерката. — Давай.

Акушерката притисна с пръсти централната част на шията на пациентката.

— Странно — рече Пени. — Като че ли не знам къде се намирам. Да не би...

— По дяволите! Повръща! Ето!... Добре, сега изглежда нормално. Виждам, дайте ми тръбата да я вкарам! Добре-е! — той вдигна поглед за момент. — Хайде да я включим към вентилатора.

Майкъл Тримейн застана до масата.

— Мога ли да започвам?

— Да. Прекалено е схваната за вентилатор. Да не е астматичка?

— Няма такова нещо записано в картона — отвърна Тримейн. —

Патрик?

Патрик мислеше. Беше твърде притеснен, за да разсъждава трезво.

— Не — отвърна автоматично той. Внезапно вдигна поглед: — Майкъл! Тя е алкохоличка!

— О, Боже! — възкликна Тримейн и погледна анестезиолога.

— Ще трябва да продължиш, нямаме време...

Тримейн кимна и направи първата стъпка, хоризонтален разрез на корема. Разтвори мускула с ръце.

— Форцепс! — повдигна тъканите. — Перитонеум... Нож!

— Все още не мога да ѝ подам кислород както трябва! — в гласа на анестезиолога се чувстваше тревога. — Ще ѝ дам малко вентолин.

Патрик усети как стомахът му се свива от страх. Забеляза краткото суетене с ампулата и видя напрежението по лицето на анестезиолога.

Той се обърна към Майкъл.

— В матката съм. Ей сега ще го извадя.

— Имам сериозни проблеми, Майкъл! — гласът на анестезиолога прониза съсредоточената тишина. — Нещо не е наред!

— Хванах крака! Ето го! Щипци.

Тримейн извади мъничкото телце, покрито с кръв и слуз. Отново прозвуча гласът на анестезиолога, остър и напрегнат:

— Майкъл, не мога да направя изкуствено дишане на бебето — не мога да оставя така нещата тук!

Тримейн кимна.

— Ето ни и нас, малко момиченце... — губеа ценни секунди. — Патрик?

— Господи... Аз не... Нямах време за паника.

— Патрик! — повтори той.

— Добре...

Гласът на Патрик пресекна, когато пое крехкото, гърчещо се бебе в ръце. Акушерката го последва към стаята за изкуствено дишане.

— Хванах те, бебчо, всичко е наред — прошепна той. След това остави дъщеря си на леглото, сложи маската на лицето ѝ и започна да вентилира ръчно с просълзени очи. — Хайде, бебчо, хайде — изчака още няколко секунди. — Ще я интубирам! — изкрещя дрезгаво той.

След това махна маската и с разтреперани ръце пъкна ларингоскопа. Плъзна тръбичката още по-надолу.

— Господи! Кръвното спада! Не съм сигурен, че ще мога да я задържа...

— Добре, почти свършвам. Ножици.

— Губя го...

Тримейн привърши със зашиването на разреза.

— Добре, почти съм...

— О, Господи! Майкъл, тя се изплъзва... Кардиомиопатия, почти съм сигурен! Боже Господи! — анестезиологът поклати глава и тревожно вдигна поглед. — Ще трябва да отидем в интензивното.

— Точно така!

— Позвънете на „Дженеръл“, имаме нужда от линейка!

Тримейн се обърна с гръб към масата, докато акушерката излизаше тичешком от операционната, повече не можеше да направи нищо. Той отиде при Патрик.

— Патрик?

Видя посинялото, сбръчкано лице на бебето и баща му, който се бореше да подаде кислород. Докосна рамото на Патрик и го усети как трепва.

— Ще ги откараме в интензивното — каза той. Патрик кимна. — Всичко ще бъде... — Тримейн млъкна. Нямах смисъл от празни надежди. — Съжалявам — каза простичко и тихо се отдалечи.

Минаваше полунощ, а Патрик седеше в столовата на „Дженеръл Хоспитъл“ в Кроули и пиеше хладко кафе от машината. Стаята бе празна и тишината се нарушаваше само от напразното бръмчене на електрическите калорифери. Той държеше пластмасовата чашка в дланите си, като се опитваше да ги стопли, но цялото му тяло беше студено и вцепенено.

— Патрик?

Вдигна поглед, докато Тримейн се приближаваше до масата му.

— Искаш ли още едно кафе?

— Не, благодаря.

Тримейн придърпа един стол и седна.

— Съжалявам, Патрик — каза той. — Наистина съжалявам — помълча малко и извърна поглед. — Просто нямаше шанс.

Патрик не отговори, не можеше. Бебето беше мъртво и не му бяха останали думи.

— Дойдох да видя дали ще искаш да отидеш при Пени.

— Тя...

— Да.

— Колко дълго?

— Не зная. Може би няколко часа, не повече. Съжалявам, Патрик. Но при положение че е алкохоличка... — млъкна за секунда. — Сърцето ѝ просто не издържа. Беше твърде слаба, нямаше какво да се направи.

Патрик сведе глава и усети ръката на Тримейн върху своята. Той преглътна и вдигна поглед.

— Да вървим — каза тихо Тримейн.

Двамата станаха и излязоха мълчаливо от столовата.

С надупчено от системи и тръбички тяло, Пени изглеждаше ужасно мъничка и крехка на фона на купчината машини в интензивното отделение. За пръв път спокойна и заспала, приличаше на дете.

Патрик седна до леглото, хвана ръката ѝ и я притисна до устните си.

— Пени — прошепна той. — Съжалявам.

Затвори очи и видя болката ѝ, отчаяните ѝ, разтърсващи ридания, обвинителния ѝ поглед.

— Обичах те толкова, колкото можах.

Той се наведе, погали я по челото, хладно и гладко под пръстите му, и я целуна по главата.

— Съжалявам — прошепна отново Патрик. — Прости ми. Остана с нея до ранните часове на сутринта, когато зората пукна и сърцето ѝ най-сетне престана да бие.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Патрик стоеше на входната веранда на Лонг Уинд Хаус и махаше за сбогом и на последните опечалени — хора със сериозни лица и тъмни дрехи, хора, които бяха дошли от уважение, а не от чувства, и които бяха останали със сухи очи, говорейки тихо за една трагедия, за която знаеха твърде малко. Той вдигна ръка, усмихна се тъжно и им обърна гръб. „Приятелството трябва да бъде за живите — помисли си Патрик, — а не за умрелите. На Пени щяха да ѝ се отразят добре няколко приятели приживе.“

Когато влезе в антрето, забеляза, че в къщата е студено и отиде да провери дали е включен радиаторът. Напоследък постоянно му беше студено, сякаш бе обхванат от някакво вцепенение. Радиаторът работеше, затова той постопли ръцете си на него и се опита да събере всичките си сили, за да се върне в стаята и да се изправи пред сестра си и Ричард Брейхън. Искаше му се просто да си отиде в стаята, да заключи вратата и да заспи, да заспи завинаги.

— Патрик?

Обърна се.

— О, Маргарет.

— Мили Боже! Замръзнал си! Ела в кухнята да ти направя малко чай. Трябва да постоиш до печката, да се постоплиш.

— Няма нищо, благодаря. Добре съм.

— Не, не си. Хайде.

Лейди Маргарет отиде в кухнята и той я чу как пълни чайника. Потърка ръцете си една в друга, за да възстанови поне малко чувствителността им, и я последва. Тя бе много добра с него през последните няколко дни. Имаше нужда от помощта ѝ.

— Ох, просто не знам какво става с това английско лято! — каза сестра му, когато го видя да влиза в кухнята. — В един момент е тук, а в следващия вече сме включили цялото проклето отопление! Дано по-скоро дойде световното затопляне на климата! Не мога да понасям, когато е така студено и дъждовно — тя потрепери и протегна ръка да вземе порцелановия чайник и чашите от бюфета. — Знаеш ли,

наистина би трябвало да направиш някакво изявление пред пресата — подметна му, обърната с гръб към него. — Би било разумно — после се обърна. — Не мислиш ли?

— Не, не мисля — той извърна поглед настрани. — Моят личен живот си е само моя работа.

— Така ли? — лейди Маргарет продължи да се занимава с чая, като се опитваше да звучи небрежно. — Както знаеш, ти си много популярен и хората искат да знаят как се чувстваш.

— По дяволите! Никога не пропускаш възможност за среща с пресата, нали, Маги? — Патрик поклати глава. — Това е почти смешно! У теб има повече амбиции, отколкото у когото и да било от политиците, които познавам.

Тя остави внимателно една чаша и се обърна към него.

— Няма нужда от това! Просто се опитвам да защитавам интересите ти.

През последните няколко дни настроението му се променяше толкова често, че лейди Маргарет бе постоянно нащрек. Опитваше се да не го тормози, но трябваше да се свършат някои неща.

— О, така ли?

— Да — тя помълча малко. — Всъщност мислех си, че трябва да заминеш, и то веднага. Имаш нужда от почивка, от промяна в обстановката.

Той поомекна.

— Да, може би.

Докато нареждаше табличката, лейди Маргарет каза:

— Пътуването на Чарлз за Ню Йорк за събранието на Обединените нации по въпросите на Източна Европа определено приближава. Може би трябва да помислиш върху поканата му да заминеш с него, поводът изглежда твърде добър, за да бъде отказан.

— Не, не съм готов за такива неща. Имам нужда от време.

— Патрик, вече имаш достатъчно време на разположение! — лейди Маргарет внезапно загуби търпение. Сега, след като го бе споменала, трябваше да натисне силно. Това бе възможност, която един заместник-министър не можеше да си позволи да пропусне. — Трябва да продължиш живота си, Патрик, наистина трябва! От колко време се нуждаеш?

— Мили Боже! — избухна Патрик. — От колко време се нуждаеш ли? Имах десет дни на разположение! Жена ми и бебето ми са мъртви от десет дни, а ти ми казваш да го забравя и да продължа живота си?

— Да! Щом желаеш да поставиш нещата така! Да, точно това се опитвам да ти кажа! — сега, след като беше започнала, жлъчката ѝ се бе надигнала и не можеше да се спре.

— Ти си най-студената, най-пресметлива кучка, която някога съм познавал! — Патрик се засмя горчиво. — Сякаш досега не съм го знаел!

— Не. Просто съм честна. Пени беше товар за теб. Беше една алкохоличка, получила сърдечен пристъп по време на упойка. Това бебе имаше алкохолен синдром и нямаше шанс да се оправи...

— Добре! Достатъчно! Знам всички подробности!

— Наистина ли? Наистина ли? Тя щеше да съсипе живота ти, Патрик! Много по-добре си без нея, а настояваш да тънеш в самосъжаление! — гласът на лейди Маргарет беше нисък и твърд, за да не бъде чул от никой друг, и тя процеждаше думите между зъбите си. — Бракът ти беше грешка, Пади, страхотно голяма грешка и аз съм готова да го призная, дори ти да не си! И слава Богу, че вече се отърва!

— Грешка, а? Трябваше да опиташ да го кажеш на Пени! — кресна той. Пристъпи заплашително напред и приближи лицето си до нейното. — Преди много време си мислех, че повече не можеш да направиш нищо, с което да ме шокираш или нараниш. Сбъркал съм. Гади ми се от теб!

Обърна се и изхвъркна от стаята.

Лейди Маргарет се облегна на стената с разтуптяно сърце. Погледна надолу към ръцете си и видя, че треперят. Защо? Защо не искаше да я слуша? Желаше му само доброто.

— Виж ти, виж ти! Това едва ли може да се нарече картина на семейна обич, нали?

Ричард Брейхън влезе през задната врата на кухнята. Госпожа Дън я бе оставила отворена и лейди Маргарет разбра, че е чул всяка дума.

— Не е твоя работа — отговори ядосано тя, изправи се и приглади полите си. — Между другото какво правиш отвън?

— Исках да изпуша една цигара и да подишам чист въздух — отвърна ѝ хладно. — Освен това някога не се чувствам удобно със

съпруга ти, Маргарет. Винаги ми се иска да му кажа колко добре се чукаш.

— Да не си...

— Какво да не съм? — той се усмихна лениво и лейди Маргарет видя на лицето му да проблясва злоба. — Да не съм посмял ли? Това ли се канеше да кажеш? — засмя се. — Не се притеснявай, Маргарет, не бих си и помислил да му кажа.

Злобата беше далеч по-добре пресметната.

— Изобщо има ли нещо, за което да те е грижа, Маргарет?

— О, моля ти се! — тя сложи отново чайника на печката, за да притопли водата. — Наистина не ми се разправя сега. Върви да си играеш глупавите психологически играчки на друго място!

— Просто съм заинтригуван — това е всичко.

Гласът му беше равен, овладян. Това, което бе чул отвън, не го шокира, а само затвърди решението му. Винаги бе усещал злото у лейди Маргарет. Някога това го бе възбуждало. Но Пени не бе отговорна за смъртта си. „Око за око — помисли си той. — И зъб за зъб.“ Само така бе правилно.

— Беше достатъчно заинтригуван, когато си мислеше, че можеш да извлечеш облаги, нали така, Ричард? — тя свали водата от котлона и напълни порцелановия чайник. — Знаеше, че Пени е на границата на алкохолизма, когато Патрик се ожени за нея, нали?

— Всеки има право на избор, госпожо — отвърна той. — Ти беше инициаторката на това сватосване, Маргарет, не аз — прекоси кухнята и се приближи до нея. Застана на сантиметри разстояние. — Какво всъщност искаш? — наведе се напред. — Власт ли? Да видиш Патрик министър-председател? — сложи, пръст на бузата ѝ и го плъзна по съвършената, бяла ирландска кожа. — Може би лидер на партията? — прошепна Ричард.

— Че какво друго? — лейди Маргарет отдръпна лицето си. — Какво друго очакваш? — попита студено.

— Нищо.

Ричард свали ръката си и отстъпи назад.

— Ще си получиш заслуженото, Маргарет.

Тя сви рамене.

— Надявам се.

Неочаквано Ричард се усмихна.

— О, сигурен съм — рече той. — Сигурен съм в това.

Пени беше мъртва и погребана и единственото прекъсване на лошото време през целия август бяха няколкото дни, преди Патрик да замине за Ню Йорк. Слънцето грееше и в онзи ден, когато двойката от Лондон дойде да огледа Лонг Уинд Хаус, сгушена в зеленина, а следобедното слънце затопляше каменните стени. Патрик се радваше. Домът бе хубав и му се искаше да го видят в най-добрия му вид. Лонг Уинд Хаус заслужаваше много повече от нещастieto, с което я бе изпълнил.

Първо ги разведе из градината. Стара и величествена, тя бе в разцвета си, в спектър от цветове и светлина. След това им показа къщата с каменни подове, като не говореше много и ги оставяше сами да решат.

Горе разгледаха всички стаи, като оставиха малката задна спалня с бели стени за най-накрая. Патрик не бе влизал там от идването на Дружеството за осиновяване да вземат нещата на бебето. Дори и сега му се стори трудно да отвори вратата и да не види болката си в малката, празна стая.

— Е, това е последната стая — каза той.

Отвори вратата, остави ги да влязат и застана отвън.

— О, да, чудесна е — отбеляза младата жена. Беше слаба, със светлоруса коса, хубава по деликатен, едва доловим начин. — Мисля, че от това би станало чудесна детска стая, нали, скъпи? — обърна се, видя засраменото лице на съпруга си, след това вдигна ръце към гърлото си и се изчерви силно. — О, Боже, съжалявам, аз... Казах го, без да помисля!

Младият ѝ съпруг погледна Патрик:

— Извинявайте.

Патрик сви рамене.

— Моля ви. Не се притеснявайте — историята му бе публично достояние, разбира се, че щяха да знаят. — Няма значение, наистина — опита се да се усмихне и им предложи: — Вижте, защо не ви оставя да се разхождате сами? Елате при мен в градината, когато свършите.

— Да, ще дойдем. Благодаря.

Видя как младият мъж хвана ръката на съпругата си, за да я успокои, докато излизаха, и този малък, незначителен жест внезапно го накара да се почувства ужасно самотен. „Радвам се, че заминавам — помисли си той. — Маргарет, въпреки погрешните си доводи, бе права в това отношение.“ Патрик излезе в градината и се спусна по наклонената морава към розовите храсти в дъното.

„Да — помисли си той, докато гледаше розите и се навеждаше да ги помирише, — въпреки безскрупулния си, закоравял маниер, Маргарет поне говореше истината. Никога не съм обичал Пени и е крайно време да приема това. Не мога да се обвинявам за смъртта ѝ, но поне мога никога повече да не постъпвам нечестно. Никога повече няма да живея в лъжа.“

Патрик се обърна, когато младежът го извика от другия край на моравата, и осъзна, че е загубил представа за времето. „Прекалено много мисля — реши той, — винаги е било така, но сега е време да действам.“ Тръгна към къщата.

— Господин Девлин, от агенцията ми казаха, че ще отсъствате за две седмици, така ли е? — попита бързо младежът, развълнуван от къщата. — Нали разбирате, много искаме да я вземем.

— Добре. Радвам се да го чуя — усмихна се Патрик. — Ще бъде една седмица в Ню Йорк, а после заминавам за Босна.

— О, наистина ли? По дела на ООН?

— Да. Ще се помъча да бъде позволено на повече бежанци да влязат във Великобритания. Не мисля, че правителството ще ми се зарадва особено, но... — той сви рамене. За пръв път щеше да направи това, което смяташе за правилно. Не беше кой знае какво, но все пак бе някакво начало.

— О, съгласна съм с вас — каза младата жена. — Мисля, че е ужасно да се разделят семейства, да се подмятат хората насам-натам! — говореше доста разпалено и отново се изчерви, когато свърши.

Патрик се усмихна.

— Е, значи имам поне един поддръжник.

Всички се засмяха.

— Кога заминавате, господин Девлин? — попита младежът, нетърпелив да уреди нещата.

— В края на седмицата. Можете да ми се обаждате по всяко време до четвъртък, след това заминавам за Лондон. Там имам още

една къща за продан.

Беше решил, че това е правилното решение — да си купи по-малко жилище, но вече със свои пари.

— Бихме искали да говорим с банката и след това, ако работата стане, да ви направим предложение.

— Звучи чудесно. Ще помоля агенцията да задържи огледите, докато ми се обадите, става ли?

— Ще го направите ли?

— Не виждам защо не.

— Това е ужасно мило от ваша страна, господин Девлин.

Съпрузите си размениха погледи, от които личеше, че още не могат да повярват на късмета си. На Патрик му се прииска да се засмее.

— Още този следобед отиваме в банката и ще се опитаме да се свържем с вас до края на седмицата. Става ли?

— Разбира се.

— О, страхотно! — младежът засия и отново хвана жена си за ръка. — Много ви благодарим, господин Девлин.

— Да, благодаря ви — кожата на младата жена бе леко зачервена от възбуждане.

— Няма проблеми. Ще желаете ли чаша чай?

— Да, ако обичате.

И Патрик ги поведе към къщата, като забеляза неизказаната топлина между тях. „Ще подхождат на този дом“ — реши той и за пръв път от седмици почувства искрица надежда.

Ричард Брейхън побарабани с пръсти по бюрото и погледна през прозореца, докато чакаше Макбрайд да се върне на линията. Нещата започваха да се подреждат.

— Ало, Ричард? Още ли си там?

— Да, Джон, още съм тук.

— Добре. Тук е актът за раждане на Джейми, заедно с другите неща, за които ти споменах. Има и няколко писма, завещанията и на двама ни, подробности по попечителството, а мисля, че при теб са всички документи на компанията.

— Аха. Точно пред мен. Искаш да сложа всичко в сейфа, така ли?

— Да, всичко. Отдавна мислех да го направя, но знаеш как е. С това пътуване до Ню Йорк ще бъда много по-спокоен, ако всичко е заедно на сигурно място.

— Съвсем правилно. Кога тръгвате?

— Аз — в края на седмицата, но Франческа няма да дойде при нас преди вторник. Ще доведе и Джейми. Смята, че седмица в Ню Йорк е прекалено много време за едно дете и не иска да го остави тук.

— Разбираемо.

— Е, още е малък — въздъхна Джон. Ако трябваше да бъде честен, той най-малко от всички бе искал да оставят детето. — Значи ще изпратя нещата с препоръчана поща тази сутрин, а ти ще ми звънеш, когато ги получиш, нали?

— Чудесно. Трябва да са на бюрото ми утре сутринта.

— Надявам се.

— Не се притеснявай, Джон, хората постоянно съхраняват поверителни документи при адвокатите си. Напълно безопасно е.

— Поне така каза адвокатът на Пади Ашдаун!

Ричард се засмя, може би прекалено ентусиазирано.

— Имай малко доверие, Джон.

— Разбира се. Благодаря ти, Ричард. Значи ще се чуем утре?

— Да. Дочуване, Джон.

— Дочуване.

И линията прекъсна.

Ричард изчака около минута, след това натисна копчето на интеркома.

— Сали? Защо не излезеш сега за обяд? Имам среща в два и искам да си се върнала дотогава.

— Добре, няма проблеми. Ще се върна навреме.

Той седна и я изчака да напусне преддверието на кабинета му. След това вдигна слушалката и набра един номер. Знаеше го наизуст. Когато нямаше нищо записано, нямаше и доказателства, винаги бе хубаво човек да е предпазлив. Свърза се и зачака гласът да отговори.

— Здравейте, аз съм — каза той. Очакваха го да се обади.

— Господин Брейхън. Имате ли всички подробности?

— Да. Всичко ще бъде на мястото си до началото на следващата седмица — от неделя нататък щеше да бъде в провинцията по работа. Беше важно да е възможно най-далеч от местопрестъплението. — Познавате плана на моята кантора и имате списъка на хората за контакт, нали?

— Да.

— Добре. Искам в сейфа да не остане нищо. Нито документите, нито снимките. Нищо, разбрахте ли?

— Да, господин Брейхън. Предполагам, че ще искате добра цена за това?

— Казах ви вече, това няма нищо общо с мен! — за момент Ричард изпита паника. Поемаше ужасен риск. — Това, за което плащам, е работата със сейфа. Останалото не ме засяга. Разбирате, нали?

Най-малко искаше да бъде свързан с плащане от вестника. Можеха да публикуват снимките, които беше купил от фотографа на „Мейл“, можеха да правят с тях каквото си искат, стига да не го замесват.

— Да, разбирам, не се притеснявайте.

— Добре. Тогава оставям всичко на вас. Както е уговорено, парите ще бъдат изпратени, когато работата бъде свършена.

— Добре.

Нямаше какво повече да се каже. Ричард Брейхън затвори. По това време следващата седмица Патрик Девлин щеше да бъде разобличен. Щеше да бъде опетнен от всеки вестник в страната и скандалът щеше да го унищожи. Самата идея накара Ричард да се почувства по-добре и той се усмихна злорадо. „Маргарет няма да успее да направи нищо — помисли си. — За всичките ѝ планове и манипулации си има цена и този път тя ще бъде тази, която ще плати.“

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Франческа — 1992 година

Франческа се събуди от тихото трополене на дъжда по прозореца и странната слънчева светлина, която се процеждаше през облака. Тя отвори очи, извади ръка изпод завивката и погледна часовника си. Беше шест и половина сутринта, Франческа се протегна, прозина се, претърколи се по гръб и погледна замечтано облака, пропускащ лъча светлина. След това седна в леглото и се ослуша за шум от другата стая. Чу раздвижване и се усмихна, после свали крака от леглото, стана и отиде боса до стаята на сина си.

— Добро утро, миличък!

Наведе се и вдигна Джейми от креватчето. Момченцето разтърка сънливо очи и тя го целуна по главата.

— Ммм! Хубави неща ли сънува?

Всяка сутрин, когато взимаше сина си в ръце, не можеше да повярва колко силна е любовта ѝ към него. Тя я поразяваше и докато го държеше, притиснат до гърдите си, си мислеше колко ѝ е скъп. След това се усмихна на съненото, намръщено личице и отнесе момченцето до тясната площадка пред банята, сложи го да седне на килима, изми лицето, ръцете и зъбите си и отново върна вниманието си към него.

Десет минути по-късно го понесе надолу по стълбите, като си мислеше колко тежък е станал, и почука тихо на вратата на Джон, преди да слезе до първия етаж. Влезе в малката жълта кухня, сложи Джейми до коша с играчки и се зае да прави закуска и горещо, прясно кафе за себе си и Джон.

— Добро утро!

— Здравей, Джон. Добре ли спа?

— Не съвсем.

Той се засмя — Франческа знаеше колко нервен се чувства, когато ще лети, — клекна и заговори на Джейми лице в лице:

— Е, какво имаме тук, малък Джейми? — взе книжката, която детето му подаде, погледна корицата и направи гримаса на учудване. — Я виж, я виж, и това ако не е твоята книжка!

Джейми се усмихна.

— Да!

— Искаш ли да ти почета?

Франческа погледна през рамо към Джон и направи гримаса.

— Май за шестстотен път тази седмица!

Джон се засмя.

— И всеки път звучи по-добре, Франки! В нея има голямо скрито значение! Не знаеше ли?

— Не, не знаех! И доста се надявах тази сутрин да я пъхнеш в куфара си!

— И да те лиша от удоволствието да я четеш на сина си? Няма начин! — Джон стана и придърпа един стол. — Ела тук, Дж. К., хайде да седнем и да почетем.

Седна и вдигна Джейми в скута си. След секунди в антрето се чу тупване. Бяха донесли вестника.

— Уау! — Джейми слезе от скута на Джон и изтича в антрето. Няколко минути по-късно се върна с вестника. — Ето ти го — каза той с шотландския акцент на Джон и му го подаде тържествено.

— Благодаря ти, Джейми — Джон и Франческа си размениха усмивки. Акцентът на Джейми ужасно ги забавляваше. — Да го прегледаме ли?

Само че вниманието на Джейми в този момент беше привлечено от котката, която току-що бе влязла през процепа на вратата.

— Не ли? Добре тогава.

Джейми последва котката в антрето и преди да отвори вестника, Джон го видя как се настанява на килима.

— Има ли нещо в него тази сутрин? — Франческа сложи чашките с кафето на масата и продължи да приготвя закуската на Джейми. — Напоследък нямам никакво време да прегледам вестниците. Ако не беше ти, нямаше да имам представа какво става по света, освен в модата де!

Джон беше отворил на политическата страница и набързо дочете статията за ООН, преди да се върне на предната страница. Отбеляза наум датата на пристигането на Девлин в Ню Йорк и вдигна поглед към Франческа.

— Не — отвърна. — Днес няма кой знае какво.

Франческа продължи да домакинства и той за пореден път се запита дали постъпва правилно, като пази в тайна от нея присъствието на Патрик в Ню Йорк. Не искаше тя да се среща с Девлин — най-малко се нуждаеха от усложнения.

Франческа беше пораснала — Господи, как беше пораснала! Почти нямаше следи от крехкото младо момиче, което бе срещнал някога, белезите бяха зараснали. Чувстваше се уверена, успяла и щастлива. Между другото така се чувстваше и Джон. Не ѝ беше казвал за жената на Девлин. Две седмици преди това вестниците бяха пълни с тази новина, но сега беше заглъхнала. Нямаше нужда да нарушава равновесието ѝ, нямаше нужда да ѝ казва. Тогава реши, че ако тя го чуе отнякъде или сама го прочете, ще го обсъдят, но такова нещо не се случи и той просто пренебрегна историята, оставяйки Франческа да продължава с живота си. „Каквото има да стане, то ще си стане“ — помисли си Джон, но самата идея да загуби нея и детето, на което гледаше като на свой син, го изпълваше с ужасен страх.

— Попитах дали си опаковал всичко?

— О, извинявай, бях погълнат от вестника.

— Знам — усмихна се Франческа. — Какво ли бих правила без забавните ти разговори сутрин!

— Много смешно! В отговор на въпроса ти, госпожице Сарказъм, куфарът ми е готов и ей сегичка ще го сваля.

— Добре — тя отиде зад него, сложи ръце на раменете му и го целуна по главата. — Ще ни липсваш, Джон.

— О, нали е само за няколко дни — потупа я по ръката и погледна в антрето към Джейми. — И на мен ще ми липсват.

Франческа натисна клаксона, докато Джон слизаше от предната седалка, за да позвъни на вратата на Дейв. Тя погледна към Джейми отзад, усмихна се и го погъделичка по пръстите на краката. Момченцето се изкикоти.

— А, ето го Дейв!

Дейв затръшна входната врата на къщата си и отиде до багажника на колата с чантата си за костюми и с черния куфар от „Мълбъри Кампъни“. Напъха и двете вътре, след това се настани до

седалката на Джейми и проточи шия напред, за да целуне Франческа по бузата.

— Здравей!

— Здравсти!

— Ето ме и мен, стари приятелю Дж. К. — раздруса крачето на Джейми. — Здравсти! Къде ти е шапката, Джейми? — той погледна зад себе си, намери яркочервената бейзболна шапка, която сам бе направил за момчето, и му я нахлупи на главата. — Точно така! Доста по-добре е. Сега вече можем да тръгваме — извади своята бейзболна шапка от джоба си и също си я сложи. — Шофьора, тръгвай!

Джон поклати глава.

— О, Боже, имам осемчасов презокеански полет с този откачен!

— Не и ако стюардесите са навити на това-онова!

Всички се засмяха, Франческа включи колата на скорост, обърна и потегли, като все още се усмихваше.

Пристигнаха на летището в Нюкасъл, без да имат много време за губене, и Франческа паркира, докато Джон и Дейв влизаха вътре. С Джейми на ръце, тя забърза по паркинга, за да ги изпрати.

— Взе ли всичко? — Джон проверяваше документите и вдигна поглед към Дейв.

Дейв завъртя очи отегчено.

— Разбира се, че съм взел всичко, да те вземат мътните. Моля!

Този вид разговор се провеждаше между двамата мъже всеки ден и Франческа се усмихна. Всеки от тях беше облечен по характерния си начин. Джон носеше двуреден костюм на Диор от тъмносива вълна и беше сложил дрехите си в елегантна черна кожена чанта. Дейв беше в развлечени дънки „Ливайс“, с подгънати крачоли, туристически обувки, пилотско яке и бейзболната си шапка. Носеше индианска раница и стек с четири бири.

— Надявам се местата ви да не са много близо едно до друго.

— Може и да не стигнем, ако са! — Дейв се наведе и вдигна Джейми на ръце. — А сега, млади човече, ще се грижиш за майка си, нали? Ще се видим след няколко дни. Очакваш ли с нетърпение да се качиш на самолета?

Джейми го погледна в очите и кимна сериозно. Дейв бутна шапката му нагоре и го целуна по носа.

— Ъф! — рече той и подаде Джейми на Джон. — Ето това е момче на място!

Джон прегърна силно момченцето и то уви ръце около врата му.

— Бъди послушен — заръча му нежно възрастният мъж. След това го целуна по бузата и го подаде на Франческа. — Ще се видим в Ню Йорк — каза ѝ той.

Франческа го прегърна и двамата останаха така за момент с Джейми между тях. Накрая Франческа се отдръпна.

— Късмет с всички купувачи и ми позвънете да ми кажете какво е станало, как вървят работите на ревюто.

— Ще ти звъннем — Джон вдигна чантата си и Дейв целуна съдружничката си.

— Чао, Франки. Бъди добра.

Тя отстъпи крачка назад и двамата влязоха в летището, като останаха за момент на пропуската, за да ѝ махнат. Младата жена им махна в отговор и Джейми направи същото. Секунди по-късно изчезнаха от погледа ѝ.

— Е — рече тя, като внезапно се почувства ужасно самотна, и се усмихна на сина си. — Хайде да отидем да погледаме самолетите!

По-късно същата сутрин, след като остави Джейми на Шона — неговата бавачка, Франческа спря мерцедеса на паркинга на Кинг Стрийт. Излезе, заключи колата и се отправи към офиса. Изкачи стълбите, току-що ремонтирани и украсени с големи копия на статиите за „Камърън Йейтс“ от „Вог“, „Мари Клер“, „Ел“ и „Татлър“. Продължи към втория етаж, където още си беше старото студио.

— Тили! Добро утро! Можеш ли да дойдеш при мен, когато се освободиш?

— Здравсти! Да бе, нямай грижа.

Франческа махна на Евелин и докосна косата ѝ.

— Новата прическа наистина ти отива! — рече тя и Евелин се усмихна.

Франческа затвори вратата, взе пощата и я отнесе на горния етаж, половината от който предишната година бяха превърнали в

голямо пространство за рисуване и кабинет за Джон. Тя остави писмата на своята маса и отиде до кухничката да сложи кафето.

— Франки?

— Тук съм, Тили. Искаш ли кафе?

— Аха, страхотно — Тили застана на вратата и я погледна. — Всичко ли беше наред, когато заминаха?

— Да, самолетът излетя навреме и вече би трябвало да са на Хийтроу. Полетът им е в единадесет.

Франческа свърши с кафето, наля го в две чашки и ги отнесе до мястото си. След това ги сложи на масичката и придърпа два стола.

— Графици — каза тя и взе куфарчето си. — Трябва да поговорим за часовете и за последните промени, върху които работех.

Тили направи гримаса.

— Знам, знам — сви рамене Франческа. — Съжалявам, но снощи ги обсъдихме с Дейв и наистина мисля, че така ще изглеждат по-добре.

— Щом казваш. Подай ми ги тогава.

Тили взе рисунките, които Франческа извади от куфарчето си.

— Променихме подплатата на тези две дълги сака, а Дейв удължи жилетките. Ако искаш, сама ще сляза да поговоря за това с Евелин и Чери.

Тили разглеждаше скиците.

— Мисля, че подплатите са далеч по-добри — каза тя. — Ще се навиват ли ръкавите и ще се отварят ли саката?

— Да, дори мисля да се свалят по време на ревюто. Как смяташ?

— Аха, да се свалят.

Тя вдигна поглед, усмихна се и прокара пръсти през косата си. Беше я подрязала предишното лято в елегантен момчешки стил. Подхождаше ѝ, както и промяната в дрехите, която вървеше с косата. Гривните вече не подрънкваха, сменени със семпъл златен мъжки часовник с кожена каишка, а дрехите вече не се вееха. Сега Тили носеше стегнати панталони с дълга велурена жилетка и копринени ризи. Беше елегантна и макар Франческа да не го осъзнаваше, подражаваше на шефа си.

— Да, може би си права. Ще успеем да го видим най-добре, когато го направим. Тогава да се върнем на графиците.

— Давай!

Франческа стана и се обърна към дъската си. Дейв беше забол на нея копие от графика ѝ и тя се протегна да го вземе. Тили си помисли колко е гъвкава и грациозна и за момент ѝ завидя за дългите, стройни крака. Даже и в избелелите дънки и черното поло успяваше да бъде елегантна. Франческа се обърна и ѝ подаде листа.

— Дрехите ще отпътуват в неделя с DHL, а Джон ще ги посрещне на летище „Кенеди“ в понеделник сутринта. Това означава, че трябва да сме свършили всичко най-късно до утре вечер. Рано в събота от DHL ще вземат колекцията, за да я закарат до Хийтроу. Това добре ли ти звучи?

— Би трябвало. Надявам се тези промени да не продължат повече от половин ден. Все пак има доста неща да се довършват.

— Ще слеза да помогна по-късно. Можеш ли да си спомниш в колко часа е това интервю?

— В дванайсет и половина. Обяд е.

— О, Боже! Съвсем забравих! Мислиш ли, че мога да се измъкна?

— Не. „Кроникъл“ бяха много добри към нас и искат да бъдат първите, които ще отразят промоцията в Ню Йорк. Няма да бъде честно, ако отменим срещата.

Франческа въздъхна:

— Къде да ги заведа?

Чувстваше се неловко да прави тези неща без подкрепата на Дейв — никога не я бяха интервюирали сама.

— Ами обядвайте тук. Ще поръчам да донесат нещо, ще ги разведем, ще им покажем студиото в действие, а след това ще им позволим да направят малко снимки. Ще бъде страхотно! Не се тревожи.

— О, Тили, сигурна ли си?

— Да бе, честно!

Неочаквано Франческа се усмихна. В някои отношения Тили толкова приличаше на Дейв, че веднага се почувства по-добре. След това погледна дънките и полото си.

— О, Боже, какво трябва да нося, дали да се преоблека, как мислиш? Дори не знам с какво разполагам. Дадох всичко на химическо чистене, сложих го в другата стая и даже не съм помисляла какво да взема... Едва ли имам нещо тук... О, Боже!

— Хей! Успокой се! Остани, както си, става ли? Има една дълга щампована копринена риза, която Евелин току-що завърши. Опитай я с полото си и ще ти сложим оня голям черен колан от „Фрийз“, който ще ти подхожда на обувките. Ето! Няма защо да се косиш!

Франческа се засмя.

— О, Тили, не искаш ли да направиш и интервюто вместо мен?

— Няма начин! Ами за Ню Йорк? Искаш ли довечера да дойда да ти помогна да подбереш някои неща?

— О, нали няма да имаш нищо против? Като че ли нямах време да помисля за всичко с паниката в последните минути по колекцията и...

— Както обикновено!

— Да, както обикновено — усмихна се Франческа. — Мисля, че първата ни среща с нашите американски клиенти и интервютата, които имаме, са много важни.

— Да, Дейв ме накара да му избирам гардероба до ранните часове на... — Тили млъкна и внезапно се изчерви като рак.

Франческа се ококори:

— До ранните часове на... Хайде продължавай!

Но Тили изпи кафето си на един дъх и бързо се изправи.

— Мисля, че наистина трябва да вървя, за да се заемаме с ония промени.

— Тили! — засмя се широко Франческа. — Не довърши! — докосна я по ръката и попита нежно: — От колко време продължава това?

Тили сви рамене.

— О, за мен от две години! — отвърна с усмивка. — Но Дейв като че ли най-сетне ме забеляза и излизаме заедно от последните... — пресметна на пръсти — ... четири седмици, два дни и четиринадесет часа — след това се засмя.

— Е, мисля, че това е чудесно! — възкликна Франческа и видя в очите на Тили да проблясва истинско щастие. — Наистина го мисля!

Тили сви рамене.

— Аз също — рече стеснително тя и се обърна към вратата. — Ще позвъня да донесат обяда и ще ти кача ризата. И ще накарам Илейн да позвъни на „Фрийз“.

— Благодаря ти, Тили — Франческа я гледаше как върви към вратата. — Ще се видим по-късно.

Когато Тили излезе, тя вдигна купчината писма и започна да ги разтваря с ножа за хартия. Радваше се за Тили, но това някак я накара да се почувства по-малко доволна, отколкото беше преди.

Едва след пет Франческа най-сетне успя да се измъкне от офиса и се втурна към вратата, като подвикваше за довиждане на всички и им обещавахе да бъде там в ранните часове на следващия ден, за да довършат последните подробности от колекцията. Тя изтича надолу по стълбите, скочи в колата си, потегли от паркинга, мина с голяма скорост по Дийн Стрийт и пое по шосето. Беше обещава да се върне у дома в пет и половина най-късно, защото тази вечер Шона имаше велика среща.

Пристигна в последните минути. Шона и Джейми я чакаха пред къщата, когато спря. Тя ги качи в колата и потегли към Кингстън Парк и дома на Шона.

Когато свърши това, откара Джейми у дома за няколкото им часа спокойствие насаме, изкъпа го, направи му чай и му почете, докато той заспа. Денят ѝ свърши в седем и половина и тя най-сетне си наля голяма чаша вино. Занесе я горе, провери Джейми в неговата стая, след това отиде в своята спалня. Сложи чашата на тоалетката и седна пред огледалото, като светна лампата, за да види по-ясно лицето си.

През последните две години си бе пуснала дълга коса. Вече стигаше до раменете ѝ, тъмна и лъскава, отметната назад и подравнена. Лицето ѝ също изглеждаше по-различно — омекнало, по-одухотворено. Леките бръчки около очите ѝ бяха забележими на ярка светлина, но напоследък се усмихваше толкова често и се смееше толкова свободно, че целият ѝ вид се бе променил. Сега вече беше красива, не само когато някой момент на щастие озареше лицето ѝ, а през цялото време.

Франческа седеше и гледаше отражението си. Свали пуловера и камизолата и огледа полуголото си тяло, закръглените си гърди и гладката кожа на корема. И тялото ѝ се бе променило. Беше по-пълно, по-женствено. Беше загубила тънката си момчешка фигура и краката ѝ бяха по-закръглени. Даването на живот и отхранването на друго тяло

бяха вдъхнали живот и на самата нея. Тя затвори очи и си помисли за докосването на Патрик, за мириса и гласа му, тих и шепнещ. Отново отвори очи и въздъхна уморено.

Знаеше, че щастието на Тили я е натъжило, и знаеше, че без Дейв, Джон и вълнуващата суматоха на работата се чувства самотна. Обичаше го. Не с ужасния, болезнен копнеж, който отначало бе изпитвала, а с по-нежно, по-трайно чувство, любов, която просто си оставаше дълбоко в нея и се връщаше във всеки момент, споделен със сина ѝ. Все още се чувстваше предадена, но беше поомекнала и като че ли си спомняше само хубавите неща за него, а не болката и терзанията от лъжите и измамата. Дали заради Джейми или заради успеха си, но най-сетне бе свикнала с чувствата си към него и с мисълта, че го е обичала така, както никога повече няма да обича. Въздъхна още веднъж и го прогони от мислите си.

Стана, навлече халата си и отпи глътка вино. След това свали дънките и бельото си и взе чашата. Тили щеше да пристигне в осем и половина и тя искаше да бъде готова навреме, а вечерята да е сложена на масата. Франческа затвори тихо вратата на спалнята зад себе си, провери още веднъж Джейми и слезе долу, за да се изкъпе.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Добър ден, дами и господа. Говори капитанът на полета Уилис. След малко ще започне спускането към летище „Кенеди“, Ню Йорк. Ще кацнем към един тридесет и пет, а времетраенето на полета беше приблизително седем часа и половина. Времето в Ню Йорк е горещо, понастоящем около тридесет и пет градуса, с шестдесет и пет процента влажност на въздуха, и има ниска облачна покривка. Надявам се полетът с „Бритиш Еървейс“ да ви е бил приятен и екипажът ви желае безопасно пътуване до края. Благодаря.

Франческа се наведе напред и закопча колана си, след това направи същото с Джейми и провери дали има бонбон в устата си.

— Екипажът да застане по местата си за кацане.

— Дръж се здраво за ръката на мама — прошепна Франческа, но Джейми не се интересуваше от това, в момента правеше гримаси на дамата, седнала от другата страна на пътеката.

Франческа затвори очи и стисна здраво облегалките на седалката, докато самолетът започваше да се спуска. Ушите ѝ пукаха неприятно, а стомахът ѝ се бунтуваше. Беше на мястото до прозореца и когато усети, че самолетът прави кръгове, внезапно се отпусна, отвори очи и огледа Голямата ябълка^[1]. Испита въодушевление. „Тук съм, за да направя ревю в Ню Йорк“ — помисли си тя. Усети силна гордост от постигнатото.

— Франки! Франки!

Франческа погледна през морето от лица, като се опитваше да открие Дейв. Чуваше го, но не можеше да го види.

— Ей! Тук! — изкрещя той.

Тя отново се озърна и най-сетне го съгледа. Беше застанал малко встрани от тълпата, покачен на една количка, и размахваше като луд американско знаменце.

— Здравсти!

Франческа хвана Джейми за ръката и двамата се затичаха към него. Той скочи от количката, извика въодушевено, вдигна Франки на ръце и я завъртя, след това взе Джейми и го прегърна в голямата си мечешка прегръдка.

— Хей! Страхотни сте!

Остави детето да стъпи на земята и се отдръпна назад, за да се полюбува на Франческа.

— Йей, радвам се да те видя, малката! — каза провлечено той.

— О, Боже! — поклати глава Франческа. — Това трябва да е най-лошият американски акцент, който някога съм чувала!

— Йей, остави ме на мира де!

— Уф! — Франческа отиде до количката си и я докара до него. — Къде е Джон?

— О, има среща — Дейв видя унилата й физиономия и я хвана за ръката. — Не можа да се измъкне. Там е направо невероятно! Имахме делови закуски, обеди, вечери — тези американци никога не се спират. Ако не са в офисите си, то са на игрището за голф и говорят за бизнес, или пък правят сделки на игрището за скуош. На тяхно място бих изперкал само ако ми се наложи да си сменям спортния екип през пет минути!

Франческа се усмихна.

— Кога ще го видя?

— Когато отидем в хотела. А, да, и чакай само да видиш проклетия хотел! Само най-доброто! С легло с размерите на футболно игрище! Бих могъл да оправям на него по няколко мадами, казвам ти!

Франческа вече се смееше.

— Какво, за Бога, са направили с теб американците, Дейв?

Той се закова на място.

— Нямам представа. Но като си помисля, вече всеки път, когато ни позвънят, питат за Джон.

Поведе я през блъсканицата към очакващата ги черна лимузина навън, изпратена от американските им клиенти.

— Мили Боже, направо не мога да повярвам!

Франческа наведе глава към прозореца на колата, за да види върховете на сградите, докато пътуваха по Пето Авеню. Джейми спеше

на скута ѝ, въпреки шума и гълпите на града, които се усещаха даже и вътре.

— Ето ме и мен, возя се бавно по Пето Авеню в лимузина! Чувствам се като филмова звезда!

Тя се изсмя и Дейв свали капака пред тях, за да покаже малкия телевизионен екран.

— Какво искаш да гледаш? Телевизионно състезание? Тук са луди по такива неща.

Франческа надникна напред.

— Направо не мога да повярвам!

— За втори път го казваш — ухили се Дейв. — Я виж това! — натисна едно копче и друг капак се плъзна надолу, разкривайки барче, заредено с всякакви питиета и с кристални чаши. — А това? — от една ниша на вратата до нея се показва огледало за гримиране, а отгоре се включи лампа, която освети лицето ѝ.

Напълно поразена, Франческа вече се кикотеше заразително.

— Извинете, господине? — прозвуча един глас в тяхната част на колата и Франческа веднага спря да се смее и се поизправи на седалката.

На Дейв това му се стори най-смешно.

— Няма нищо, Франки — прошепна той. — Не може да ни види, освен ако не спуснем стъклото.

— О! — изчерви се Франческа.

Дейв натисна бутона.

— Да?

— Вече приближаваме хотела, господине.

— Добре, благодаря.

Колата забави ход и Франческа отново се обърна към прозореца.

— О, Боже.

Колата спря и тя млъкна по средата на изречението, когато вратата се отвори. Усмехнат младеж в униформа стоеше отвън и чакаше да ѝ помогне да слезе. Той се наведе в колата и взе спящото дете от ръцете ѝ, като го придържаше внимателно.

„Слава Богу, че се преоблякох в самолета“ — помисли си облекчено тя и измъкна дългите си стройни крака от автомобила. Друг младеж стоеше с протегнатата ръка. Франческа я пое и се изправи, като приглади полата си. Забеляза, че младежът има красиви бели зъби.

— Франки, ние ще се качим, а някой ще ни донесе багажа ти.

Дейв кимна на друг униформен младеж и багажникът на колата беше отворен. Той пое Джейми от портиера, притисна го до гърдите си и го целуна по главата. След това погледна с обич Франческа.

— Е, ако се чувствате толкова добре, колкото изглеждате, госпожице Камърън — каза тихо той, докато влизаха в хотела, — значи направо вървите на въздушна възглавница!

И я целуна по бузата, като забеляза, че е привлякла вниманието на повечето хора във фойето.

Когато се качиха в апартамента, Франческа отвори вратата за трети път през последните пет минути, пое кошничката с плодове от пиколото, подаде му пет долара и му отговори, че много усърдно ще се опита да прекара приятен ден.

— Плодове! — извика тя на Дейв, който беше в банята. — Това прави два пъти цветя, един път шампанско и сега плодове! — занесе подаръка в дневната и го постави на масичката за кафе до другите. — Тези са от... — прочете картичката. — От дизайнерска къща „Сакс“! — започна да се смее. — Всеки ни изпрати по нещо и всеки път, когато отворя вратата, подаръкът е още по-голям и по-екстравагантен от предишния!

Дейв влезе в стаята.

— Разбира се! — отвърна той. — Ние сме хит, не знаеш ли? Отиде до кошничката с плодове, бръкна под целофана и извади едно киви.

— Все пак „Сакс“ печелят благоволениято ми. Поне изпратиха нещо, дето може да се яде — извади швейцарското си ножче и разряза плода на две. — Хам, хам, хам!

Точно когато впи зъби в него, вратата се отвори с гръм и трясък и Джон връхлетя в стаята. Бледозеленият плод се размаза по брадичката на Дейв, когато погледна нагоре, и Джон завъртя ужасено очи.

— О, Боже! Само недей да ядеш от тези неща довечера! Става ли?

— Съжалявам — промърмори Дейв с пълна уста, но Джон не го чу, беше видял Франческа. Той се втурна към нея и я вдигна на ръце.

— Франки!

Прегърна я силно и отстъпи назад, за да я погледне. Вече не му бе трудно да я докосва. След като Джейми го беше научил на обич, доставяше му удоволствие да прегръща хората, към които беше привързан.

— Как беше полетът? Направи ли всичко, както трябва? Как пътува Джейми, поспа ли? И къде е той между другото?

— Боже! По-бавно! — тя хвана и двете му ръце и се усмихна. — Полетът мина чудесно. На Джейми му хареса, наистина му хареса! Да, той поспа и станаха големи приятели с дамата на седалката от другата страна на пътеката, и тя му даде визитната си картичка!

Джон се засмя.

— Този малък дявол! Сякаш не съм го виждал от цяла вечност. Къде е той, по дяволите?

— Спи. Уморен е от пътя.

— Ще отида да надзърна — Джон отново прегърна Франческа. — Господи, радвам се, че сте тук!

— Искаш да кажеш, че вече ти се повръща от мен! — Дейв довърши кивито и вече развиваше станиоловата обвивка на шампанското. — Хайде, погледни момчето и ела да празнуваме!

Джон отиде до спалнята и Франческа извади чаши.

— Съжалявам, че не можах да те посрещна — каза Джон, когато се върна. — Бях затънал до ушите в работа — след това се усмихна. — Имам чувството, че тази промоция ще бъде най-доброто нещо, което се е случвало досега на „Камърън Йейтс“.

— Уау!

Тапата на бутилката гръмна и изхвъркна във въздуха. Дейв посегна към чашите, като напръска целия килим с бяла пяна, а Джон и Франческа изръкопляскаха. Когато шампанското се уталожи, той наля и подаде чаша на всеки.

— Дрехите пристигнаха, мястото е уредено, репетициите и интервютата са утре, имаме подаръци от всички купувачи, ревюто е в сряда, а след това ще си седим и ще чакаме поръчки — Дейв вдигна чашата си. — За Ню Йорк!

Чукнаха се.

— За успеха! — рече Джон.

— И за щастието — добави Франческа. — А между другото, Дейв, Тили ти изпраща много поздравя.

И за пръв път, откакто го познаваше, го видя да се изчервява.

По-късно същата вечер, докато лежеше във ваната, Франческа си мислеше колко далеч бе стигнала компанията „Камърън Йейтс“ през последните две години. За пръв път напускате студиото за повече от няколко дни, колкото бяха нужни за ревю в Лондон, а сега беше тук: Америка, Ню Йорк, един от най-големите пазари на света! Направо не можеше да повярва. Бяха работили упорито, за да постигнат това, но когато най-сетне се бе случило, дойде ѝ като изненада.

Сети се за първия път, когато чу за Уил О'Конъл. Джон едва не залитна, когато американският моден предприемач, както го нарече, купи половината от есенната им колекция на Седмицата на модата в Лондон. Тя се усмихна при мисълта за завръщането на Джон от еднодневните преговори с истинска паника, изписана на лицето, и куфарче с долари, закопчано с белезници за китката му. Но предчувствието на О'Конъл се бе оказало пророческо. Американците страшно харесаха колекцията и дрехите постигнаха такъв успех, че той се върна два месеца по-късно и ги помоли да подготвят зимна колекция специално за американския пазар. И те направиха точно това.

Тя излезе от ваната и за пръв път усети колко е уморена, като че ли през цялото време не правеше нищо друго, освен да работи. Но докато се бършеше и се увиваше в дебелия бял халат, си помисли, че това е страхотен шанс и ако успеят, следващата година Седмицата на модата в Лондон щеше да бъде последвана директно от Париж и Ню Йорк. Ако завладееха американския пазар, Европа почти автоматично щеше да се отвори за тях.

Тя отиде до огледалото и разви хавлията от косата си. Прокара гребен през нея и вдигна сешоара, като се гледаше в огледалото. Никога не бе очаквала успеха, дълбоко в сърцето ѝ вината продължаваше да ѝ повтаря, че не го заслужава. Не знаеше защо, но когато мислеше прекалено много за това, определено започваше да се чувства неловко.

— Франки?

Франческа влезе в дневната на апартамента и се усмихна, когато Дейв и Джон се обърнаха да я погледнат.

— Костюм от вечерната ни колекция, мисля — рече Дейв.

Тя се завъртя. Носеше пола от фин вълнен креп, къса и абсолютно права. Сакото беше дълго и елегантно, с яка от черно кадифе и черни кадифени маншети. Краката ѝ бяха обути в прозрачни черни чорапи и ниски черни обувки от чортова кожа. Но именно ризата довършваше всичко. Беше от фин червен копринен шифон, щампован с неин дизайн на листа от по-тъмно червено. Ако не бяха листата, щеше да бъде почти прозрачна, а отдолу беше облякла червено дантелено бюстие, което се виждаше предизвикателно, когато разкопчееше ризата. Косата ѝ беше пусната и не носеше бижута. Видът ѝ бе определено, съвършено на модел с тоалет на „Камърън Йейтс“.

— Мили Боже! — възкликна Джон, стана и я хвана за ръцете. — Господин О'Конъл направо ще се влюби в теб!

— Надявам се.

— Франки, изглеждаш като звезда, каквато преди почти три години ти казах, че ще станеш — Дейв навлече якето си и стана да си върви. — Хайде да ги вземем! — той тръгна към вратата, като погледна още веднъж Франческа. — Уил каза, че ще се срещнем в ресторанта. Почакай само да видиш „Дайнинг Хаус“, Франческа. Трябва ти половин милион само да отидеш да пикаеш там!

Джон отвори вратата.

— Според мен опитва се да ти каже, че е първокласен ресторант — рече той и Франческа се засмя.

— Добре, всички ли пожелаха лека нощ на Джейми? — и двамата мъже кимнаха. — И устройството бавачка е сложено? — двамата отново кимнаха. — И имат нашия номер, в случай че...

Дейв я хвана за едната ръка, а Джон — за другата.

— Хайде тръгвай, Франки, моля те!

След това, смеейки се, я избути към коридора и асансьорите.

С охладена бутилка шампанско в барчето и три кристални чаши върху лед на улицата ги очакваше черната лимузина, за да ги откара до „Рокфелер Сентър“.

Патрик Девлин стоеше напрегнат в стаята на секретарката пред един от кабинетите на шестнадесетия етаж на централата на Организацията на обединените нации на ъгъла на Първо Авеню и Четиридесет и седма улица. Чакаше Чарлз Хюит да довърши разговора си до Лондон. Премиерът беше информиран и това, което щеше да се случи по-късно, зависеше само от него. Патрик не очакваше много. Хюит беше просто бесен и цяла тълпа от правителствени служители търчеше цял следобед да разнася нареждания, говореше с пресата и се опитваше да замаже коментарите му. Беше направил това, за което бе дошъл. Нямаше представа от дипломатическата буря, която щеше да предизвика, но лошото вече бе сторено и нямаше смисъл да се мъчи да пълзи, за да го оправи. „Ако трябва да си отидеш, Пади — помисли си той, — иди си с достойнство.“ Вдигна поглед, когато един от служителите го повика.

— Министърът ще ви приеме сега, господин Девлин.

— Благодаря.

Мина през още две стаи и влезе в кабинета с огромни прозорци, който Чарлз Хюит заемаше цял следобед.

— Чарлз.

Хюит се обърна с гръб към прозореца.

— Седни, Патрик!

— Предпочитам да остана прав, ако нямаш нищо против.

— Пет пари не давам дали ще седнеш, ще стоиш или ще скочиш от прозореца — той се спря. — Но очевидно премиерът не мисли така. Затова седни!

Патрик въздъхна облекчено. Придърпа един стол, седна и зачака Хюит да продължи.

— Имаш ли някаква представа каква кавга предизвика с нашите европейски приятели този следобед?

— Не... Не мислех...

— Дяволски си прав, че не си мислил! Повдигаш въпрос, който не е на дневен ред, който дори не е бил обсъждан, и излагаш британското мнение по въпрос, който е точно обратен на политиката на правителството! Какви, по дяволите, игри играеш, Патрик?

— Германците...

— Разбира се, че германците ще те подкрепят! Имат толкова много от скапаните източноевропейски политически бежанци, че не

знаят какво да правят с тях! Искат да ги разкарат, затова почти станаха от столовете си, за да ти ръкопляскаат! Господи! — Хюит спря, за да си поеме дъх. — Не отговори на въпроса ми! Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш?

Патрик знаеше, че е безполезно да се опитва да спори по този въпрос. Беше изложил британското правителство и най-вече Хюит. Сви рамене.

— Съжалявам.

Извинението свари Хюит неподготвен.

— Да, ами... — той се върна на бюрото си и седна. — Премиерът смята да признае, че от един заместник-министър без дипломатически опит може да се очакват грешки. Мисля, че това е изключително щедро от негова страна.

— Да, господине.

— Готов е — след много дискретни преговори с французите и италианците, трябва да прибавя — да забрави този проблем.

Патрик сведе поглед:

— Благодаря.

— Искрено казано, Патрик, ако зависеше от мен, веднага щях да те уволня, но не зависи — Хюит се наведе напред. — Все пак официално си предупреден. Отсега нататък, ако сбъркаш и с една дума, ще се озовеш на задните скамейки, преди още да си се усетил какво става. Достатъчно ясен ли съм?

— Да, господине.

— Изложи мен или правителството още веднъж и си въл! — Хюит щракна с пръсти. — Ей така!

— Да, господине.

— Добре. Това е всичко, Патрик.

— Да. Благодаря ти, Чарлз.

Патрик стана точно когато Хюит отвори една папка и наведе глава да я чете. Напусна тихо стаята.

Когато излезе в коридора, той се облегна на стената и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Видя, че един от дипломатическия персонал го наблюдава, затова се изправи, приглади сакото си и се отдалечи. „Отново бих го направил — помисли си той, — ако това означава, че ще бъда чул.“ Извика асансьора, влезе и се опита да прогони проблема от ума си. Предстоеше му вечеря с един стар

училищен приятел. Щеше да го води в „Дайнинг Хаус“ — ресторант, който не му бе по джоба, и бе твърдо решен да се наслаждава на вечерята.

Когато слезе на партера, Патрик се погледна в огромното огледало зад рецепцията и оправи вратовръзката си. Закъсняваше и нямаше време да се преоблича. Излезе бързо от сградата, свирна с два пръста и успя да хване едно такси.

— „Рокфелер Сентър“ — каза на шофьора.

— Добре.

Шофьорът включи брояча и потегли, а Патрик се облегна назад и за пръв път през този ден усети, че се отпуска.

Енцо стоеше пред тежкото френско огледало с позлатена рамка в антрето на апартамента на Мариан на Парк Авеню и стягаше спретнато възела на вратовръзката си „Хюго Бос“. Прокара пръсти през косата си, загладена назад с гел, и огледа зъбите си. Кихна два пъти, за да прочисти носа си, който напоследък бе постоянно подут и възпален от кокаина, и потупа джоба на гърдите си. Два грама кокаин за господин Робети, някакъв педал, приятел на Мариан. Това бяха лесни пари и точно навреме! Този път кучката го бе държала изкъсо прекалено дълго време, Енцо вече започваше да се вкисва. Отвори чекмеджето на скъпата масичка и взе ключа си. Голото тяло на последната находка на Мариан привлече вниманието му в едно от огледалата и той погледна през рамо към черния мускулест задник, който вървеше през дневната към кухнята.

— Харесва ли ти това, което виждаш, Енцо, бонбонче?

Обърна се и видя Мариан на другия край на антрето. Беше застанала на вратата на спалнята си само по обувки и си играеше със зърната на гърдите си.

— Можем да направим тройка, ако искаш.

Енцо разшири ноздри, но не каза нищо. Беше му далеч по-лесно да държи устата си затворена.

— Трябва да изляза — каза той. Слабото действие само на една доза бе започнало да спада. — Съжалявам, но имам работа.

Нямаше търпение да се махне. Само гледката на голотата ѝ го отвращаваше.

— Ами моята работа? — попита провлачено тя. Гласът ѝ бе сладък като сироп, но злобата в него се усещаше. Мариан знаеше накъде точно е тръгнал, но щеше да му бъде за последен път, беше се погрижила за това.

— Ще се върна възможно най-бързо.

Тя се приближи до него и го усети как се напруга. Спря точно пред него.

— И по-добре, Енцо.

Усещаше напрежението му и това я възбуждаше. Никога нямаше да се умори от играта на власт, която играеше с него. Беше вкарала в действие всичките си хитрости. Беше ѝ казал всичко, докато беше друсан, всичко! Наистина беше доста жалък, но това означаваше, че Мариан знае точно докъде може да натиска.

— Ако не си дойдеш бързо, знаеш какво ще се случи, нали? — тя вдигна ръка до джобчето на гърдите му, докосна копринената кърпичка и се усмихна. — Едно малко обаждане до федералните, бонбонче — вдигна поглед към него. — Помниш ли какво ми каза за Джовани? За всичката онази кръв? — тя потрепери. — Литри и литри кръв...

— Млъкни, Мариан! — Енцо я сграбчи за ръката и стисна силно китката. — Млъквай, мамка ти мръсна! — изсъска.

Но тя продължи да се усмихва. Обичаше го ядосан и винаги го постигаше, и двамата го знаеха. Тя владееше играта.

— О, миличък... — прошепна Мариан. — Все още искаш, нали?

Енцо пусна китката ѝ и тя видя младия негър с ъгълчето на окоото си.

— Ларсън — измърка Мариан. — Ела и покажи на Енцо какво си ми приготвил.

Енцо преглътна жлъчта, която се надигна в гърлото му. Мариан облегна ръце на стената и се приведе леко напред.

— Енцо може да иска да погледа — каза тя през рамо, докато черният младеж заемаше мястото си зад нея. — Вярно ли е, Енцо, миличък? Искаш ли да видиш какво ще правим по-късно?

За момент остана, извратено привлечен, като наблюдаваше лицето ѝ. Винаги беше едно и също, мръсно и отвратително, но го привличаше. Не можеше да го проумее.

— Не се бави дълго, Енцо — измърка тя и се изсмя на отвратения му поглед. Продължаваше да се смее, докато той взе ключа

си, прекоси антрето и излезе от апартамента, като затръшна вратата зад себе си. След това, освободен от нея, се затича надолу по стълбите и стигна, силно запотен, до фоайето. Възбуденият ѝ смях още звънесе в ушите му. Енцо се спря, облегна се на стената и се опита да си поеме дъх. Кръвта бучеше в ушите му и за момент загуби равновесие.

— Кучка — промърмори той.

Извади скъпата ленена кърпичка, купена от Мариан, и избърса лицето си. Започна да се чувства по-добре. Господи, имаше нужда от още една доза! Щеше да има една доза почерпка от Робети, след това щеше да удари нещо, с което да посмекчи ефекта, може би малко трева. Ако тази вечер Мариан започнеше с игрите си, той трябваше да не бъде на себе си — само по този начин можеше да играе.

Изправи се и отново избърса лицето си. Знаеше, че Мариан го владее, че няма начин да се измъкне, няма избор. Беше ѝ казал прекалено много, нуждаеше се от дрогата и живееше тук нелегално. Беше се напъхал в дупка — воняща, мръсна дупка, но бе облепена с пари и когато той не бе на себе си, не му пукаше какво прави, и без това никога не си спомняше много. Беше дошъл тук за Франческа — какъв майтап! Поредната игричка на Мариан.

Енцо приглади сакото си и тръгна към входа на сградата. Таксито, което беше поръчал, вече го чакаше на улицата. Ако се срещнеше с Робети в осем, можеше да удари една доза в осем и половина, само трябваше да стигне до „Дайнинг Хаус“ навреме. Той отвори вратата и излезе на топлата улица, като отново започна да се поти от горещия, влажен въздух. Даде на шофьора името на ресторанта и се отпусна на задната седалка на колата.

[1] Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Таксито спря пред „Рокфелер Сентър“ и Енцо слезе. Даде номера на сметката на шофьора и не му предложи бакшиш, Мариан редовно го държеше с прекалено малко пари. Взе асансьора до шестдесет и втория етаж и излезе на входа на „Дайнинг Хаус“. Кимна на портиера, влезе в бара и веднага зърна Робети.

— Носиш ли ми онова нещо?

Робети беше голяма клечка. Не желаше да си губи времето с долнопробни типове като Мондело. Все пак не можеше да проумее защо Мариан се мотае с тоя, Мариан винаги имаше извратени вкусове. Тоя ѝ беше добре дошъл.

— Ще ти поръчам питие, докато отидеш в тоалетната — рече той. — Остави го на обичайното място.

След това се обърна и Енцо се отдалечи, като пътъом се оглеждаше нервно из ресторанта. Робети бе добре познат тук, но сделката все още караше Енцо да се чувства притеснен.

Той влезе в мъжката тоалетна, вмъкна се в първата кабинка и заключи вратата след себе си. Наведе се, извади кафявия плик изпод седалото, попипа парите и пхна пакетчето на негово място. Задържа незабележима сума за себе си. След това пусна водата, излезе, изми ръцете си и ги изсуши старателно с една от кърпите, докато един от гостите влезе в умивалнята. Той кимна на непознатия и се върна в ресторанта. Беше започнал отново да се поти.

— Ето ти питието.

Робети му подаде тежка кристална чаша с бърбън. Енцо знаеше правилата. Той вдигна чашата и изпи питието си на един дъх. Робети не си губеше времето с хора като него — трябваше да го изпие и да си върви.

— Нали ще ми кажеш, ако искаш още?

Енцо вече говореше английски, но акцентът му все още бе силен. Видя как Робети направи едва забележима подигравателна физиономия и това го ядоса.

— Ще ти кажа.

Енцо кимна.

— Благодаря за питието — каза той и се обърна към вратата. Беше взел парите и знаеше, че Робети е педал, затова нямаше смисъл да се притеснява. Но тази вечер Робети бе по-лош от предишните пъти — по-рязък, гледаше по-бързо да го изгони. Нещо като че ли не беше наред. Когато влезе в асансьора, той натисна копчето и пъкна ръка в джоба си за плика. Извади го с подозрение и измъкна пачката. Цялата беше от еднодоларови банкноти, двадесет и четири на брой. А трябваше да бъдат десетачки.

— Шибан задник! — процеди той и отново пъкна парите в джоба си.

Спря асансьора, върна се обратно и закрачи към ресторанта. Беше бесен, никой не можеше да пързая Мондело!

— Робети!

Младежът се извърна от бара и лицето му се промени, когато видя Енцо.

— Махай се, Мондело! — каза тихо той, за да избегне сцена. — Какво, по дяволите, искаш?

— Искам си парите! — озъби се Енцо.

Робети го дръпна настрана.

— Не ти нося парите! — изсъска той. — Говори по-тихо! Да не искаш да ни арестуват и двамата?

— Къде са? Дължиш ми ги, Робети!

— Мариан ми нареди да не ти плащам. Чула е за нашите сделки и ми каза да не...

— Какво? — Енцо усети как всеки нерв от тялото му се напруга. Направи крачка към Робети. — Какво ти е казала, мамка ти мръсна?

— Виж, Енцо, успокой се, човече... Аз...

Енцо сграбчи Робети за реверите на скъпото сако.

— Пусни ме, да те вземат дяволите! — гласът на Робети се бе повишил и барманът веднага заобиколи бара. Енцо отпусна ръце. — Боже Господи! Говори с Мариан... Аз просто направих, каквото тя ми каза, човече! — той заотстъпва от Енцо. — Това не е мой проблем! Просто иди да поговориш с Мариан!

Барманът застана заплашително до Робети и Енцо се отдръпна.

Едва можеше да мисли трезво. Робети го беше измамил, педалът го беше измамил. И по нареждане на Мариан. Боже, щеше да я убие!

Той погледна Робети, който пригладжаше самото си.

— Ще ми паднеш — изръмжа Енцо. След това се изплю в краката му, завъртя се на сто и осемдесет градуса и напусна бара.

На входа на ресторанта излетя през двойните стъклени врати и се блъсна в един човек, който току-що влизаше. Изчезна бързо, за да не го видят, и се качи в асансьора. Минути по-късно вече беше на улицата и се затича, като страхотният гняв пулсираше в тялото му и кръвта бучеше в ушите му.

Този път му беше писнало от лукавите й, властни игри, беше му дошло до гуша от всичките й интриги. Този път наистина щеше да я накара да съжалява, задето го бе направила да изглежда като истински глупак. Докато тичаше, видя лицето й, което му се присмиваше, и злия блясък в очите й. Този път Мариан щеше да съжалява.

— Господи! Кой беше това? — метр д'отелът пристъпи напред и помогна на Патрик да влезе във фоайето. Беше съборен от някакъв излизащ лунатик. — Простете, господине, като че ли един от редовните ни клиенти е имал спор с някакъв господин в бара. Ето, позволете ми — мъжът вдигна куфарчето на Патрик, който в този момент се изправяше. — Наистина се извинявам. Добре ли сте вече? — Патрик кимна. — Добре. Да ви прибера ли това, господине?

— Да, моля — Патрик му позволи да задържи куфарчето. — Имам среща тук с едни приятели. Господин Бил Пенчард?

— А, да, разбира се, господине, вие сте господин Девлин, нали? Последвайте ме, моля. Господин и госпожа Пенчард вече са на масата си.

Той подаде куфарчето му на гардеробиерката и продължи нататък. Патрик видя Бил да става и да му маха от другия край на ресторанта. Масата им беше почти закрыта от погледите на хората и той се усмихна на тяхната предвидливост.

— Пади!

Здрависаха се с Бил, после Патрик се наведе и целуна Лиз по бузата. Тя стисна ръцете му.

— Пади! Как си?

Той сви рамене.

— Добре.

Бил придърпа един стол за него.

— Хайде, седни да пийнем по нещо. Тревожихме се, че няма да дойдеш.

— Зная, съжалявам. Имах среща с Чарлз Хюит — направи гримаса и се усмихна. — Никога не е било под въпрос дали ще дойда — след това сложи ръка върху тази на Лиз и я потупа. — Имам нужда от приятелите си. Струва ми се, че твърде дълго съм бил самотен.

Дейв се наведе напред на седалката и почука по стъклото, което ги разделяше от шофьора.

— Има ли начин да се измъкнем оттук?

Бяха по средата на Пето Авеню и движението бе спряло.

Шофьорът се обърна.

— Не мисля, господине. До сградата на „Рокфелер Сентър“ има около триста метра нагоре по Четиридесет и девета улица, ако желаете да повървите. Би било по-добра идея.

— О, добре! Мисля, че точно това ще направим — той погледна Джон и Франческа. — Съгласни ли сте?

— По-добре, отколкото да закъснеем — каза Джон и се наведе, за да отвори вратата на колата.

— Тогава слизаме — извика Дейв на шофьора. Джон вече бе слязъл и помагаше на Франческа.

— Казвате, че е точно нагоре вляво? — попита Дейв, преди да излезе.

— Точно така, господине, право нагоре, не може да не я забележите!

— Благодаря — слезе при Джон и Франческа на паважа и затвори вратата. — Господи, колко е влажно тук! Докато стигнем дотам, ще бъда една огромна топка от пот!

Франческа се засмя и го хвана за ръката.

— Хайде тогава да повървим! Но ако покапеш по костюма ми, никога няма да ти простя, Дейв!

— Мариан! Мариан!

Енцо не бе спрял да тича през целия път. Дробовете му сякаш щяха да се пръснат от усилието и му се повдигаше.

— Мариан! — кресна той и блъсна вратите. — Кучко мръсна! Къде си?

Спря се в дългата, слабо осветена дневна, когато я видя. Тя лежеше на канапето по копринената си роба, с подигравателна усмивка на лицето. На скута ѝ лежеше отворен един брой на „Венити Феър“.

— Значи знаеш?

Тя вдигна очи към лицето на Енцо. Бяха студени и воднисти, зачервени и невиждащи очи, които му се подиграваха, както винаги. Беше здраво друсана.

— Трябваше да се досетиш, че рано или късно ще разбере, Енцо, бонбонче — рече провлечено и се усмихна. — Не си и наполовина толкова умен, колкото си мислех!

Зъбите ѝ бяха злобно остри като на плъх.

— Млъквай, Мариан! Ей сега ще ти покажа кой е умен, мамка ти! — и пристъпи към нея.

— О, така ли? Толкова си умен, че си разбрал и за това? А?

Вдигна списанието, за да му покаже цветната снимка на страницата — снимка на Франческа Камърън. След това започна да се смее.

Цялото тяло на Енцо замръзна.

— Как, по дяволите...

Остана неподвижен, неспособен да диша, неспособен да мисли. Втренчи се и в един момент сякаш не беше там. Беше в Италия, високо на една скала, и гледаше как момичето долу се движи. Представи си дългите ѝ, грациозни бедра, увити здраво около тялото му. Той изстена високо, когато дълбок физически спазъм премина през тялото му, и в следващия момент образът изчезна. Остана Мариан, която му се присмиваше, подиграваше му се.

Остана абсолютно неподвижен, като чакаше болката да премине. След нея се изпълни с огромен, всепоглъщащ гняв. Той се надигна в него, страхотен и непреодолим, след това го обля и заля ума му с гъста, тъмна кръв.

— Малко шок, а, Енцо, бонбонче?

Мариан беше възхитена от реакцията му — беше много поточаяна, отколкото бе смяла да се надява, и болката му ѝ достави

изтънчено удоволствие.

— Чудиш се откъде съм разбрала, нали? Енцо, умният пласьор на наркотици!

Беше видяла статията и снимката пасваше на старите фотоси на Енцо, изрязани от вестниците. Приликата ѝ направи впечатление и тя се поразови. Очакваше завръщането му с нетърпение. Това бе нейният момент на триумф, върховата ѝ точка.

— Винаги съм знаела, бонбонче... — гласът ѝ се стопи. — Винаги — прошепна тя. — Отседнала е в „Аспри“, в апартамент седемнадесет, помоли ме да ти кажа...

За частица от секундата Енцо прекоси стаята и сграбчи Мариан. Очите ѝ го гледаха, втренчени и възбудени, докато я разтърсваше, но продължаваха да му се подиграват. Той залитна към нея за момент, спъна се и падна, като я притисна с цялата си тежест. После стисна още по-здраво гърлото ѝ, вдигна главата ѝ и я удари силно в острия ръб на стъклената масичка. От разкъсаната вена на слепоочието ѝ шурна кръв и изпръска като фонтан ръцете му, докато вдигаше главата ѝ и пак я удряше. Отново, отново, отново и отново.

Внезапно я пусна.

Тялото на Мариан се отпусна безжизнено на покрития с червени петна килим. От размазания ѝ череп бавно се стичаше гъста кръв. Енцо се отдръпна.

На пода, опръскано с кръв, лежеше „Венити Феър“. Снимката на Франческа бе обезобразена от грозно червено-черно петно. Енцо вдигна списанието и омазвайки устните си с кръвта на Мариан, целуна лицето, което бе чакал толкова дълго. След това откъсна страницата и я сложи на гърдите на Мариан. Тя вече беше платила за греховете си.

Един час по-късно беше привършил с претърсването на апартамента и напусна сградата през задния вход, като преди това включи телефонния секретар и заключи вратата два пъти. Отправи се към Парк Авеню и Четиридесет и девета улица.

Патрик довърши кафето си в мълчание. Виждаше, че Бил и Лиз се чувстват неудобно от истината за Пени, но не ги винеше. Не беше лесно да я разберат, дори той самият не бе сигурен, че разбира. Но това беше истината, поне бе стигнал до нея.

— Ще ме извините ли за няколко минути? — каза той. Помисли си, че ще имат нужда от няколко минути насаме. Стана и се отправи към умивалника.

— Пади?

Той се обърна.

— Добре ли си? — попита Бил.

Патрик сви рамене:

— Разбира се.

И се отдалечи, като минаваше между другите маси, за да стигне до отсрещния край на ресторанта.

— Патрик! Алооо! Патрик?

Спря се на половината път и погледна в посоката, откъдето викаха името му. На малка масичка до мъжките тоалетни забеляза един от най-нахалните журналисти, някой си Брет — не можеше да си спомни пълното му име. Той кимна и се опита да продължи, но човекът отново му махна и остана прав. Нямахше избор, освен да отиде при него. На път към масата му забеляза, че някои от гостите са се обърнали, и огледа уверено лицата им, отказвайки да бъде притеснен от някакъв си прекалено жизнерадостен драскач. Така стигна до последното лице, което видя. Точно тогава се закова на място и срещна дълбокия зелен поглед, спокоен и мъдър, и за частица от секундата се почувства така, сякаш никога не я е напускал. Кръвта се дръпна от лицето му и той преглътна мъчително, преди да се приближи до масата ѝ.

— Здравей, Патрик.

Беше се обърнала да види каква е тази суматоха и го бе зърнала, преди той да я забележи. И тя беше изпитала същото чувство — сякаш болката бе престанала да съществува, — но бе имала достатъчно време да се овладее. Сега го погледна с цялото спокойствие и самообладание, които успя да събере.

— Здравей.

„Гласът ѝ се е променил — помисли си той, — но лицето ѝ още е толкова красиво.“ Успя да се усмихне.

— Как си?

— Добре — тя също се усмихна, предпазлива, учтива усмивка.
— Какво правиш в Ню Йорк?

— По работа, политика — Патрик сви рамене. Господи, колко банално беше! Искаше му се да я притегли и да я притисне до себе си, да докосне косите ѝ, да я целуне. — А ти?

Франческа се засмя леко.

— По работа, мода.

Джон се бе извърнал от човека, с когото разговаряше, и вдигна поглед към Патрик.

— Патрик, как си? — попита хладно той.

— Добре, Джон, благодаря — отвърна Патрик и кимна на Дейв, който се беше изправил, за да му представи Уил О'Конър. Патрик се ръкува с американеца.

— Ще се присъедините ли към нас? — попита О'Конър. На масата се възцари кратко, неудобно мълчание и Патрик отклони учтиво поканата. Погледна към Франческа.

— Къде сте отседнали?

Тя се поколеба и О'Конър каза високо:

— Настаних ги в „Аспри“! — след това се усмихна. — Обичам да се грижа за партньорите си.

— Така е, Уил! — възкликна Дейв. — Никога не съм виждал нещо подобно!

Всички се усмихнаха малко напрегнато и Патрик използва момента, за да се извини.

— Радвам се, че се запознахме, Уил — ръкува се с всички и накрая погледна Франческа. — Довиждане, Франческа.

— Довиждане, Патрик — каза тихо тя.

Патрик кимна и се отдалечи от масата.

— Ау! Коя беше тази красавица?

Журналистът, който беше повикал Патрик, продължаваше да я гледа втренчено.

— Стара приятелка — отговори Патрик.

Журналистът го погледна.

— Франческа Камърън от „Камърън Йейтс“, мисля — той се усмихна, показва пожълтелите си от никотин зъби и плесна Патрик по гърба. — Радвам се да те видя, Патрик! Изглеждаш добре, особено като се има предвид оная ужасна работа с жена ти.

— Да.

На Патрик му бе неприятно това фамилиарничене. Той се отдръпна от събеседника си.

— Мислех си да ти дам номера си, Патрик. В Ню Йорк съм за няколко дни и можем да вечеряме заедно някоя вечер. Да си поговорим за някои работи? Да подъвчем клюките?

Внезапно Патрик си спомни пълното му име — Питър Брет, изгряваща звезда от жълтите вестници.

— Не мисля — отвърна студено той. Не можеше да мисли трезво, постоянно гледаше към Франческа.

— Хайде, Пади! Та ние сме стари приятели. Никой не знае истинската история за това какво се е случило с Пени, не можеш да отречеш, че има много подозрения. Това ще ти даде възможност да изясниш нещата.

— Не желая „да си изяснявам нещата“. Няма какво „да изяснявам“! Съжалявам!

Понечи да си тръгне, не обичаше нахалниците.

— Хайде, Пади! Можеш да поговориш с мен. Жена ти е имала някакви проблеми, или поне така ми казаха. Може би е имало любовен триъгълник?

Ето това беше. Патрик най-сетне разбра. Той съсредоточи цялото си внимание върху Брет. Мъжът бе повече от леко пиян и дъхът му вонеше.

— Виж, Питър, ще ти дам един съвет — той се наведе по-близо към него: — Ако исках да говоря за личния си живот, щях да избира някой с малко повече почтеност, а не парцал като теб! — лицето му бе само на сантиметри от това на журналиста. — Така че разкарай се! Ясно?

Отстъпи крачка назад, усмихна се учтиво и се обърна, за да се върне на масата си. Брет остана слисан по-малко от пет секунди, след това се отправи към метр д'отела.

— Бих искал да проведа международен разговор. Къде са телефоните?

Човекът му посочи една дискретно скрита кабинка и Брет тръгна натам. Имаше идея в главата си и се нуждаеше да я провери. Ако накараше колегите си от вестника да свършат малко предварителна работа, можеше да изфабрикува хубавичка историйка за заместник-министъра и неговата приятелка, модна дизайнерка в Ню Йорк.

Разбира се, не беше задължително да е върна, но какво значение имаше, след като разполагаше с достатъчно доказателства да го очерни? Набра номера на вестника и зачака да се свърже. Никой не можеше да казва на Питър Брет да се разкара! Свърза се за секунди.

— Ало? Боб? Тук е Питър Брет. Аха, чудесно! Не, още съм в Ню Йорк. Да, добре е — запали цигара и хвърли кибритената клечка на пода. — Слушай, Боб, мисля, че имам една история за теб, за Патрик Девлин... аха, точно тоя!

Брет се усмихна за момент. Всички познаваха хубавия, очарователен Патрик Девлин.

— Какво? Да, той е. Всъщност ей сега го срещнах. Какво? Майтапиш се! И кога е станало това? Господи!

Брет пусна недопушената цигара на пода и я стъпка с пета. Кръвното му налягане бе хвъркнало до небесата.

— Чакай да се изясним! Адвокатът на „Камърън Йейтс“ е бил ограбен, както и съдържанието на сейфа с документи за връзката между Девлин и Франческа Камърън? Той е баща на детето й? Боже! И лейди Маргарет Смит-Колийн притежава голям дял от компанията под фалшиво име? — Брет се разсмя. — Това е дяволски фантастично! Кога излиза историята? Мамка му, утре ли? — помисли бързо. — Не, слушай, Боб! Можеш ли да отложиш, да кажем... с два часа и нещо? — размърда се нервно в кабинката. — Можеш? Страхотно! Ако успее да се свърже със „Си Би Ен Нюз“ и хвана двама фотографии, ще бъдем в хотела на Камърън до петнайсет минути — попипа джоба си за тефтерчето с телефонни номера. — Слушай, след около час пак ще ти позвъня с моя текст, лично интервю и снимки, ако имаме късмет — дори малко записи! Да кажем, най-късно след час и половина... Какво? — отново се засмя. — Според мен не по-малко от оставката му, а ти как мислиш? Нагло лайно!

След това затвори, плесна с длан брояча и усмихнат, отиде до метр д'отела да плати сметката и да отмени срещата си за вечеря.

Излезли на тротоара пред сградата, Патрик целуна Лиз и я поддържа малко в прегръдките си.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш у дома за по едно кафе?

Тревожеше се за него. Изглеждаше потресен и пожела да напуснат ресторанта толкова внезапно, че те просто платиха и излязоха, без да кажат нито дума повече.

Той поклати глава.

— Благодаря ти, Лиз, но не. Много съм уморен и имам нужда да подишам малко чист въздух — обърна се към Бил и двамата стиснаха ръцете си. — Благодаря ви за вечерята.

— За нас беше удоволствие, Пади. Сигурен ли си, че си добре?

— Да, сигурен съм.

— Ще се пазиш, нали? Няма да вървиш пеш прекалено далеч.

Патрик се усмихна.

— Не, Лиз, няма. Вероятно ще се повъртя наоколо, може да поразгледам центъра — сви рамене, но знаеше какво точно ще направи.

— Добре, щом си сигурен.

— Да, благодаря, сигурен съм — целуна отново Лиз и тя цъкна майчински с език. — Чао-чао. Ще ви позвъня.

— Добре. Довиждане, Пади.

Бил я хвана за ръката.

— Довиждане, Пади. Друг път ще си поприказваме повече.

Гледаше ги как се отдалечават и Лиз се обръща да му махне за последен път, преди Бил да хване такси. Когато отпътуваха, Патрик свирна на друго такси.

— „Аспри“, моля — каза той и се качи.

Колата потегли. Не знаеше дали ще иска да говори с него, но след като отново я беше видял, знаеше, че трябва да опита. Беше време за истината и тъй като я обичаше, нищо друго нямаше да свърши работа.

Младежът на рецепцията в „Аспри“ беше новопостъпил, но познаваше Мариан Харт и нейния италиански жиголо, бяха легендарни в хотела с огромните суми, които харчеха. Беше чувал, че се занимават с наркотици — разбира се, продаваха само на избрани хора, приятели и прочие — и знаеше правилата. Беше му наредено, щом се появяха, да им дава дискретно номера на стаята, който искаха, и след това да си затваря очите. Човек никога не задаваше въпроси на клиенти като

Мариан Харт, която никога не даваше бакшиш, по-малък от сто долара. Парите говореха, или поне така му бяха казвали, а тя имаше достатъчно, за да накара всички да млъкнат.

Видя как Енцо Мондело влиза във фоайето на хотела и веднага го позна. Той кимна в негова посока и изпрати пиколото за номера на стаята. След това написа на едно листче номера на апартамента на „Камърън Йейтс“, подаде го на пиколото, като очакваше и Мариан Харт да влезе в хотела. Погледна към вратите, изненадан, че не я вижда, и след това се обърна към Мондело.

„Странно“ — помисли си младежът. Мондело вече беше изчезнал без обичайния си бакшиш и без никаква следа от приятелката си. Какво, по дяволите, ставаше? Администраторът сви рамене, и без това не беше негова работа.

Енцо тръгна по задните стълби към четвъртия етаж, мина по коридора към апартамента и пъкна шперца си в ключалката. Превъртя го тихо и отвори вратата. Влезе полекичка в стаята. Напълно владееше положението.

Огледа се в дневната и видя натрупаните рисунки на масата, разтворените списания и захвърленото яке, след това се спря да прелисти малката купчинка снимки на масичката до канапето. Вдигна първата и от нея му се усмихна Джейми Камърън. Енцо поддържа снимката няколко минути, поразен и объркан. Не можеше да проумее. Кое ли беше това дете с тъмна коса и маслиненена кожа? Той поклати глава. Видя очите, дълбоките зелени очи, и разбра. Смачка усмихнатия образ в шепа, направи го на малка топка и удари с юмрук стената.

— Боже...

Нададе приглушен вик. Беше го измамила, беше се омърсила. Енцо преглътна гнева си, прекоси стаята и влезе в спалнята. Тогава видя спящото дете.

Изключи малкото устройство бавачка, отиде до креватчето и клекна, за да погледа невинното, спящо личице през дървените пречки. Лицето на нейното дете. Усещаше чистото ухание на бебешка кожа и докато слушаше тихото, равномерно дишане на малките дробове, притисна глава до детското креватче и заплака.

Франческа слезе от таксито, докато Джон плащаше на шофьора. Изчака го на тротоара пред хотела.

— Извинявай, Джон, сигурен ли си, че нямаше нищо против да се върнем рано от вечерята?

Той я хвана за ръката.

— Ще престанеш ли да се извиняваш? А? Знаеш, че не обичам нощните клубове, а и работата с Уил вече е готова!

Тя се опита да се усмихне на шегата му, но не се получи. Джон се обърна към нея. „Проклетият Патрик Девлин! — помисли си той. — Дано вечно се пържи в ада!“ Но не можеше да ѝ позволи да забележи безсилната му ярост, затова каза тихо:

— Пък се и радвам, че се върнахме при Джейми — това беше вярно. — Нямам им много вяра на онези устройства.

Сложи ръце на раменете ѝ. Още в момента, в който бе зърнала Девлин, се бе догадил за чувствата ѝ. Франческа вдигна поглед и поклати глава.

— Горкият Джон! — рече тя. — Развалих ти вечерта.

Неочаквано Джон почувства нужда да каже нещо, трябваше да ѝ го каже, преди да е станало прекалено късно.

— Никога нищо не си ми разваляла, Франческа — рече тихо. — Ти даде смисъл на живота ми, милото ми момиче, даде ми повече, отколкото бях мечтал.

Извърна поглед и усети топлия ѝ дъх на бузата си.

— И ти на мен — прошепна тя. След това отстъпи назад и се засмя с насълзени очи. — Каква сантиментална двойка сме само!

Хвана го за ръката и двамата влязоха в хотела.

Патрик я чакаше във фойето. Беше застанал до вратата, след като каза на администратора кой е и защо е тук. Когато я видя да влиза с Джон, пристъпи напред и двамата с нея дълго се гледаха. Тя се обърна към Джон.

— Трябва да поговоря с него — каза му и той кимна. Знаеше, че това трябва да стане, и я пусна.

— Не се бави много.

Франческа поклати глава. Прииска ѝ се да каже: „Обичам те, Джон, и винаги ще те обичам!“ Само че не искаше да го засрамва.

Затова само го стисна за ръката и му се усмихна, докато той тръгваше към асансьора. През следващите години щеше да си спомня това като най-тъжния момент в живота си.

Джон се опита да не мисли за нищо, освен за Джейми, докато вървеше към апартамента. Щеше да отиде при него и да го погледа как спи. Тази гледка винаги го успокояваше, даваше му увереност в надеждата за живота. Спря пред апартамента, бръкна в джоба си за ключа и понечи да го пъхне в ключалката. Вратата вече беше отворена.

Първата му мисъл бе, че някой от службата на бавачките е там. Не заподозря никаква опасност. Влезе вътре и извика, като прекоси стаята и отиде в спалнята на Франческа, където спеше Джейми. Това даде на Енцо достатъчно време да се скрие зад вратата.

— Ало? — Джон отвори тихо и надникна в стаята. — Кой е тук?

Беше осветена от меката червена светлина на нощната лампа и той погледна към креватчето, където Джейми, вече напълно буден, му се усмихваше.

— Здравей, момчето ми! — каза нежно Джон.

Ударът беше бърз и внезапен.

Енцо го сграбчи изотзад и преряза цялото му гърло с ножа си, като прекъсна живота му почти веднага. Последното нещо, което мина през съзнанието на Джон, бе викът на Джейми — „Дада!“ — и усмивката на личицето на момченцето. Умря със страхотна радост в сърцето.

Детето започна да пищи.

Енцо действаше със светкавична бързина. Той остави трупа на Джон да се свлече на пода, изтича към леглото, вдигна детето и запуши устата му с окървавената си ръка, за да спре писъците. След това грабна одеялото от креватчето, стисна силно детето до гърдите си и избяга от стаята. Нямаше време да мисли. Тъй като познаваше хотела, Енцо се спусна тичешком по задните стълби, мина през пералнята и излезе в източната част на Четиридесет и девета улица. Покри детето с одеялото, като продължаваше да затиска грубо устата му, и се насочи по посока на Четиридесет и втора улица и централната гара.

Патрик погледна часовника си.

— Десет минути. Ето че не се забави много.

Това бе всичко, на което Франческа се съгласи, и той успя да каже съвсем малко неща, само голи факти за Пени и бебето. Искаше повече, искаше да има на разположение цял един живот, но Франческа само сви рамене и каза:

— Съжалявам. Имам нужда от време.

— Разбира се — той извърна поглед. Защо внезапно бе добил чувството, че нямат никакво време? — Разбирам — знаеше, че няма никакво право да очаква повече. Изправи се заедно с нея. — Ще ми позволиш ли да те видя утре?

Тя се поколеба.

— Не зная, аз... — не му бе казала за Джейми, още не, а може би и никога нямаше да му каже. — Ще ти се обадя.

Патрик кимна — какво друго можеше да направи? Тя тръгна към асансьорите.

— Франческа.

Младата жена се обърна. Искаше да види още веднъж очите ѝ. В тях имаше онази наситена яркост, която си спомняше, и за момент почувства надежда.

— Има ли някой друг?

Трябваше да попита, просто не можеше да се сдържи.

— Не — отговори тя. — Никога не е имало.

И продължи към асансьорите. Той изчака да изчезне от погледа му и се обърна към бара. Имаше нужда от още едно питие.

Само пет минути по-късно чу пронизителния, ужасяващ вой на сирените. Внезапно фойето се напълни с хора: журналисти, полиция. Някои тичаха, други стояха с извадени служебни пистолети и на входа на хотела бе опъната лента. Той скочи от столчето си на бара и си проправи път с лакти през суматохата. Отне му само няколко секунди, докато разбере какво е станало, и след това се затича нагоре по стълбите към четвъртия етаж, като разблъскваше малката тълпа и не обръщаше внимание на виковете зад себе си, а цялото му тяло пулсираше от страх. Когато стигна до коридора, отвори пожарната врата и веднага чу писъците ѝ.

Диви, отчаяни, животински писъци.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Дробовете на Енцо горяха. Той изкашля още хрчка и я изплю върху главата на детето. Потеше се, тежка, пулсираща пот. Стисна още по-здраво детето, измъкна се полека от сенчестия вход и тръгна бързо по източната част на Четиридесета улица, покрай библиотеката. Излезе на Четиридесет и втора. Стигна до Таймс Скуеър и се смеси с тълпата пред театъра. Детето мълчеше, уплашено и ококорено.

Енцо не мислеше. Беше изпаднал в паника, видя една патрулна кола и просто откачи. Бяха завардили гарата — направо бъкаше от ченгета. Той погледна детето. Мамка му! Спря се отново в един вход, като дишаше тежко. Мамка му!

— Ей там, надясно! До Макдоналдс. Видя ли? Кво мислиш?

Двамата полицаи имаха описанието на заподозрения от администратора на „Уолдорф“.

— Аха, мярнах го! — Уелър взе радиостанцията и я включи. — Прилича на нашия човек — колата направи рязко десен завой. — Заподозреният е забелязан... Таймс Скуеър, входът на...

— Дяволите да го вземат! Видя ни!

— Движи се по посока на... Господи! Къде отиде, да го вземат мътните?

— Отправи се надолу към Дюс...

— Преследваме заподозрения... на изток, надолу по Четиридесет и втора улица — фаровете светнаха и сирената зави. — Разкарай се от пътя ми, шибан задник! — кресна Уелър на един шофьор. — О, Боже! Няма го! Май изчезна!

Енцо се вмъкна в една уличка до Бродуей и зачака в тъмното. Яркоранжева светлина, рекламираща пийпшоу за двадесет и пет цента, осветяваше мръсните сиви стени на всеки пет секунди и вонята беше непоносима. Той изкашля още хрчка и сложи ръка на гърлото си. Адски гореше. Секунди по-късно забеляза едно такси, което спря

до уличката. Държейки отпуснатото телце на детето, той изтича до колата и отвори вратата.

— Ей! Що бързаш толкоз бе? Айде по-полека, не ми троши таксито!

Енцо затръшна вратата и се наведе напред към шофьора. Опря нож в гърлото му и бодна леко кожата, за да пусне кръв.

— Карай! — изсъска той.

— Мамка му! Божке! Добре бе! Накъде, човече? Само ми кажи накъде! — гласът на шофьора беше изтънял от страх. Той повдигна полека бедрото си, за да включи фаровете за мъгла.

— Не знам! Просто карай!

Колата потегли, а Енцо продължи да държи ножа до гърлото на човека. Все още стискаше детето до гърдите си. Не знаеше какво да прави, чувстваше, че губи контрол над себе си. Беше изплашен, за пръв път в живота си бе толкова уплашен, че го тресеше.

— Такси деветнайсет-двайсет и едно. В средата на града съм, насочил съм се на запад. Ей сега видях такси четири седем дванайсет с включени фарове за мъгла. Можеш ли да се обадиш на деветстотин и единайсет? Май че е загазил.

— Ясно-о, деветстотин и единайсет. Веднага.

Уелър прие обаждането от радио диспечера.

— Звучи ми пак като нашия човек, хванал е такси около задната част на Дюс.

— Тръгваме! Дръж се здраво!

Патрулката направи обратен завой с петдесет километра в час и започна преследването. Отправиха се към източната част на Десета улица и долнопробния живот на Ню Йорк, като се обадиха по радиостанцията за помощ.

— Госпожице Камърън?

Франческа вдигна празен поглед. Стаята беше пълна с хора. Вече беше млъкнала, но писъците продължаваха да звучат в главата ѝ.

Отново и отново.

— Госпожице Камърън?

— Извинете? — Патрик я стисна за ръката.

— Детектив Мейси, госпожице Камърън. Мислим, че забелязахме заподозрения.

Франческа трепна и полицайката я съжали — тя също имаше деца.

— Къде е той? С него ли е Джейми? — гласът ѝ беше изтънял от паника.

— Така мислим — Франческа отново трепна. — Виджте, съжالياвам, но трябва да знаем дали това има някаква връзка с вас, или е просто престъпление на наркоман.

— Какво искате да кажете с това просто? — въпросът ѝ прозвуча като писък и Франческа усети как ръката на Патрик я спира.

— Съжالياвам, не исках да кажа това. Франческа, администраторът ни даде описание на италианец, забелязан по-рано в хотела да пита за номера на стаята ви. Проверихме на адреса му и намерихме трупа на приятелката му, била е убита. Виджте, съжالياвам, че трябва да ви подложим на това, но познавате ли или поне чували ли сте за мъж на име Енцо Мондело? Имаме причини да вярваме, че той е нашият заподо...

За частица от секундата Франческа усети как губи почва под краката си и коленете ѝ се подгъват. Започна да се свлича и Патрик я улови точно навреме. Тя заглуши писъците в главата си.

— Да — прошепна. — Познавам го.

Говореше почти като дете, но след секунди вдигна поглед. Цялото ѝ лице се бе променило, бе станало твърдо.

— Той не иска сина ми — рече тя. — Ииска мен.

Детектив Мейси погледна внимателно младата жена пред себе си и инстинктивно взе едно решение, което по-късно ѝ издейства повишението.

— Добре — каза тя. — Мислим, че знаем къде е. Да вървим.

Патрик стоеше до Франческа в асансьора, но тя се държеше на разстояние. Той не бе част от живота ѝ и знаеше, че тя не може да се обърне към него за подкрепа. И все пак Джейми беше негово дете!

Беше поразен, това му бе дошло твърде много наведнъж. Наученото през последния половин час бе променило завинаги живота му, но продължаваше да усеща пропастта между тях и безпомощността му го поразяваше. Асансьорът спря и той отстъпи крачка назад, за да пропусне първо нея. Електронните врати се отвориха с тих звън. Това бе последната секунда тишина, която имаха на разположение.

— Ето го!

— Ей там!

— Заедно са!

— Хей! Госпожице Камърън? Патрик? Хей! Насам!

Блясъците на светкавиците избухнаха пред лицата им и шумът ги връхлетя с пълна сила. Фоайето беше претъпкано с тълпа от репортери, които ги заобиколиха от всички страни, като се бутаха и блъскаха, крещяха, за да привлекат вниманието им.

— Вярно ли е това, Патрик?

— Имаш ли да направиш някакви коментари?

— Жена ти знаеше ли за връзката ти с Франческа. Знаеше ли за детето?

Ръката на Патрик се насочи автоматично към рамото на Франческа, но тялото ѝ бе сковано и напрегнато, а лицето ѝ — пепеляво от шока.

— Връзката ви имаше ли нещо общо с нейния алкохолизъм?

Крясъците ставаха още по-високи, по-настоятелни и агресивни, Франческа започна да се тресе.

— Кажи им, че не е вярно — прошепна тя. — Моля те, не съсипвай живота си...

Само че Патрик я бе хванал за ръката и стисна пръстите ѝ толкова силно, че тя трепна от болка. Не ѝ каза нищо. Огледа тълпата за едно определено лице, дръпна я напред и тръгна плътно зад полицая, като напразно се опитваше да застане между нея и този ужас. В края на фоайето зърна Питър Брет. Той се усмихваше.

— Брет! — видя, че с Брет е камерата на „Си Би Ен“, но това не го спря. — Брет! — изкрещя му.

Усмивката на лицето на Брет се стопи и на нейно място дойде победоносна физиономия. Тълпата се втурна към Патрик.

— Какво, по... — Франческа се обърна към него. — Патрик, не! Моля те... — лицето ѝ се вкамени от страх. — Не трябва да казваш

нищо, моля те... — отдръпна се настрана, като се опита да постави между него и себе си известно разстояние. — Можеш да отречеш... трябва да го направиш!

Брет разблъска тълпата и застана само на няколко крачки от тях.

— Не — отвърна Патрик. — Повече никакви лъжи — след това извика на Брет: — Искаш ли история, Брет?

Камерата се насочи към него, а огромният микрофон застана точно под носа му.

— Ето ти я. Нашият син беше отвлечен! Мъжът е въоръжен и опасен и се разхожда свободен някъде из този град. За Бога, намерете го! Покажете снимката му по всички екрани, кажете на всички. Само ви моля... — гласът му пресекна. — Намерете сина ми!

След това притисна Франческа до себе си, мина покрай камерата и тръгна през тълпата към входа на фойето. Шумът беше заглъхнал за няколко секунди, докато Патрик говореше, но сега изригна. Навсякъде около тях се чуваше крещящата, обезумяла тълпа, която бърбореше за историята и ги последва на улицата. Питър Брет се ръкува с репортера от „Си Би Ен Нюз“ и се отправи към редицата телефонни кабинки до рецепцията, за да се обади във Великобритания и да подаде историята си.

Енцо беше изоставил таксито зад църквата „Сейнт Марк“. Гонеха го. Бягаше, хванал детето с две ръце, пхнал в колана на панталоните си нож. Трябваше да държи момчето. Тя щеше да дойде за детето, бе сигурен в това. Щеше да дойде за момчето.

Докато тичаше, пейзажът се смени и той навлезе в район, обявен за събаряне. Улиците бяха осеяни с боклуци, а стените — нашарени със спрей. Мина покрай една очукана кола и някой се изплю върху него. Енцо погледна хрчката върху самото си, но не спря. Навсякъде около себе си чуваше воя на сирените и знаеше, че няма много време.

На Девета улица, в края на парка на Томкинс Скуеър, навлезе тичешком в една алея и се спря. Пусна детето на земята и се сгъна на две от усилието да си поеме дъх. Болката беше ужасна. Гърлото му гореше, сухо и нажежено до зачервяване, докато се мъчеше да си поеме дъх. Виеше му се свят от липсата на кислород. За секунда затвори очи и когато ги отвори отново, заслепи го силна светлина. Той

примигна два пъти от фаровете, чу бръмченето на двигателя и вдигна детето на хълбока си. Заотстъпва към стената на едно общежитие, като държеше ножа до гърлото на детето. Нямаше начин да се измъкне.

Докато колата го доближаваше бавно, той погледна зад себе си и веднага започна да изкачва пожарната стълба.

Уелър излезе от колата с изваден револвер, а партньорът му беше застанал от другата страна. Чакаха подкреплението.

— Какво прави тоя, да го вземат дяволите?

— Знае, че няма да стреляме, докато детето е там горе.

— Копеле! — Уелър беше започнал да се поти.

След минути до тях спряха още две коли със загасени фарове и сирени. Районът не беше подходящ за привличане на вниманието. Детектив Мейси скочи от колата и тръгна към Уелър.

— От колко време е тук?

— Три, може и пет минути — отвърна Уелър, като не сваляше очи от заподозрения.

— Как изглежда?

— Може и да се насере от страх. Опасен е.

Тя се обърна към колата за Франческа, но там нямаше никой.

— Какво, по... — тръгна към колата. — Боже, само това ни трябваше! Къде е тя? Къде е Девлин?

Офицерът кимна към сградата. Франческа вървеше към Енцо, осветен от фаровете. Очите ѝ бяха приковани в лицето му и той я гледаше, както бе правил милиони пъти в мечтите си.

— Мамка му стара!

Мейси грабна радиостанцията, за да се обади за линейка. В следващия момент видя Девлин на покрива на сградата.

— Триста дяволи! Не мога да повярвам! Какво си мислят, че правят тия шибани британци? Някой скапан филм за ченгета?

Офицерът до нея заобиколи колата, за да намери по-добра позиция. Мейси махна с ръка на Уелър.

— Мини отляво — изсъска тя. — Прикривай го от онази страна. И, за Бога, и през ум да не ти е минало да стреляш, освен ако...

Гласът ѝ заглъхна, когато Франческа стигна общежитието. Жената затаи дъх.

— Енцо?

Франческа вече се намираше точно под него и виждаше пепелявото лице на сина си. Продължи да гледа втренчено Енцо, докато сянката на Патрик се придвижваше над него.

— Франческа. Знаех си, че ще дойдеш.

— Разбира се, че ще дойда при теб, Енцо — виждаше очите му, празни и далечни. — Значи все още ме желаеш?

Той потрепери и цялото му тяло се изпълни с болезнен копнеж по нея.

— Да — отвърна Енцо. — Все още те желая.

Усети промяната в него, видя как пръстите му вече не стискат толкова силно детето. Тя отстъпи крачка назад, при което той трябваше да се наведе напред, за да я вижда, и започна да разкопчава бавно ризата си.

— Енцо, спомняш ли си как ме гледаше, докато се събличах? — гласът ѝ бе станал по-мек, по-спокоен и го приканваше да се отпусне. Ризата се разтвори и тя я съблече от раменете си. — Помниш ли, Енцо?

Очите ѝ блестяха и той беше като омагьосан от светлината в тях. Франческа свали презрамките на сутиена си и Енцо усети как огън близна слабините му от горящата похот по нея. Свали ръка към чатала си.

— Сега!

Патрик се хвърли напред и сграбчи ръката на сина си с всички сили. Освободи детето, но усети, че губи равновесие и кракът му се подхлъзна. Гръбнакът му се удари силно в железата на пожарната стълба. Държеше Джейми в ръцете си, докато крещеше, и прегръщаше сина си. Паднаха върху сградата заедно и отскочиха назад. Но бяха в безопасност.

Изстрелите започнаха веднага.

Енцо се килна напред, с вече безжизнено тяло, и падна от пет етажа височина. Франческа изпищя, когато трупът му се размаза върху бетона, а кръвта от пръснатия му череп опръска студената сива повърхност на улицата.

Тя хукна напред и заизкачва пожарната стълба, като залиташе и се тресеше от страх и облекчение. Падна на няколко пъти и изпоряза краката си, но не спря. Успя да стигне до площадката на петия етаж и коленичи пред Патрик, като го прегърна и притисна сина си и неговия баща до сърцето си. Започна да ридае.

Уелър и колегите му тръгнаха към пожарната стълба.

— Оставете ги! — каза остро Мейси. Мъжете се спряха. — Те
нямат нужда от нас — тя извърна поглед встрани и преглътна силно. —
Имат нужда само един от друг.

След това се обърна и тръгна към колата.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Статията на Питър Брет беше отпечатана в един от най-големите жълти вестници на Великобритания, заедно с изключителното разкритие за истинския живот на заместник-външния министър Патрик Девлин. Във вестника имаше материал на „Си Бе Ен Нюз“ от Ню Йорк, фотокопия на документите, откраднати от сейфа на адвокатата на „Камърън Йейтс“, и снимките, които фотографът на „Мейл“ беше направил на Франческа и Патрик преди години в Лондон. Новината заля масите на закуска във Великобритания приблизително по същото време, когато Патрик Девлин беше прехвърлен в болницата „Монат Синай“ в Ню Йорк. До него бяха жената и синът, които обичаше.

Лейди Маргарет седеше в утринната стая на Моткъм Парк с вестника пред себе си и с лице, нашарено от сълзи на унижение и яд. Всичко беше тук, черно на бяло — историята на страстната любов на брат ѝ и нейното непочтено участие, докато се бе опитвала да го държи на разстояние от това. Разбира се, вестникът даваше някои спекулации, за да сглоби цялата история. Но бяха свършили доста добра работа, всичко бе възможно най-близо до истината. Не бяха пропуснали много неща.

Когато чу лорд Хенри навън в коридора, лейди Маргарет избърса очи с опакото на ръката си и сгъна вестника. Стана и отиде до камината, където беше оставила цигарите си. Тъкмо отваряше кутията и лорд Хенри влезе в стаята. Тя се поспря за момент, после го погледна, без да каже нищо.

— Е, виждам, че си прочела вестника — каза той. Лицето му не изразяваше нищо и тя изпусна уплашено кутията.

— Аз... ъ-ъ... — наведе се да я вдигне, а той стоеше до вратата и я наблюдаваше. Лейди Маргарет вдигна поглед. — Да, прочетох го.

Изправи се, извади една цигара и я запали. Не го погледна повече.

— Тогава надявам се, Маргарет, че това ще сложи край на всичко — заяви лорд Хенри, без да се помръдне от вратата. — И имам предвид цялата работа!

Тя се обърна с лице към него.

— Което означава? — гласът ѝ беше хладен, предизвикателен.

— Означава Ричард Брейхън, Чарлз Хюит, политиката, амбициите и... — той се спря. Лицето ѝ внезапно беше изгубило предишната си надменност и тя сякаш рухваше пред очите му. — И това да се опитваш да наваксаш за грешките си в миналото. Това свърши, Маргарет, всичко свърши и мисля, че е крайно време да го разбереш.

Лейди Маргарет беше заплакала и вдигна ръце към лицето си, засрамена, задето я виждат в момент на такава слабост.

— Това ти стана мания, Маргарет — каза лорд Хенри повече на себе си, отколкото на нея, — и не знаех как да те спра. Аз имам не по-малка вина от теб, наистина — отиде до нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Има някои неща, които не можем да променим, Маги, любов моя, и миналото е едно от тях. Остави го на мира — извади носна кърпа и избърса нежно лицето ѝ. — Мисля, че всички страдахме достатъчно, нали?

Издание:

Мария Барет. Порочна мания

ИК „Хермес“, Пловдив, 1998

Редактор: Виктория Петрова

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-535-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.